DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

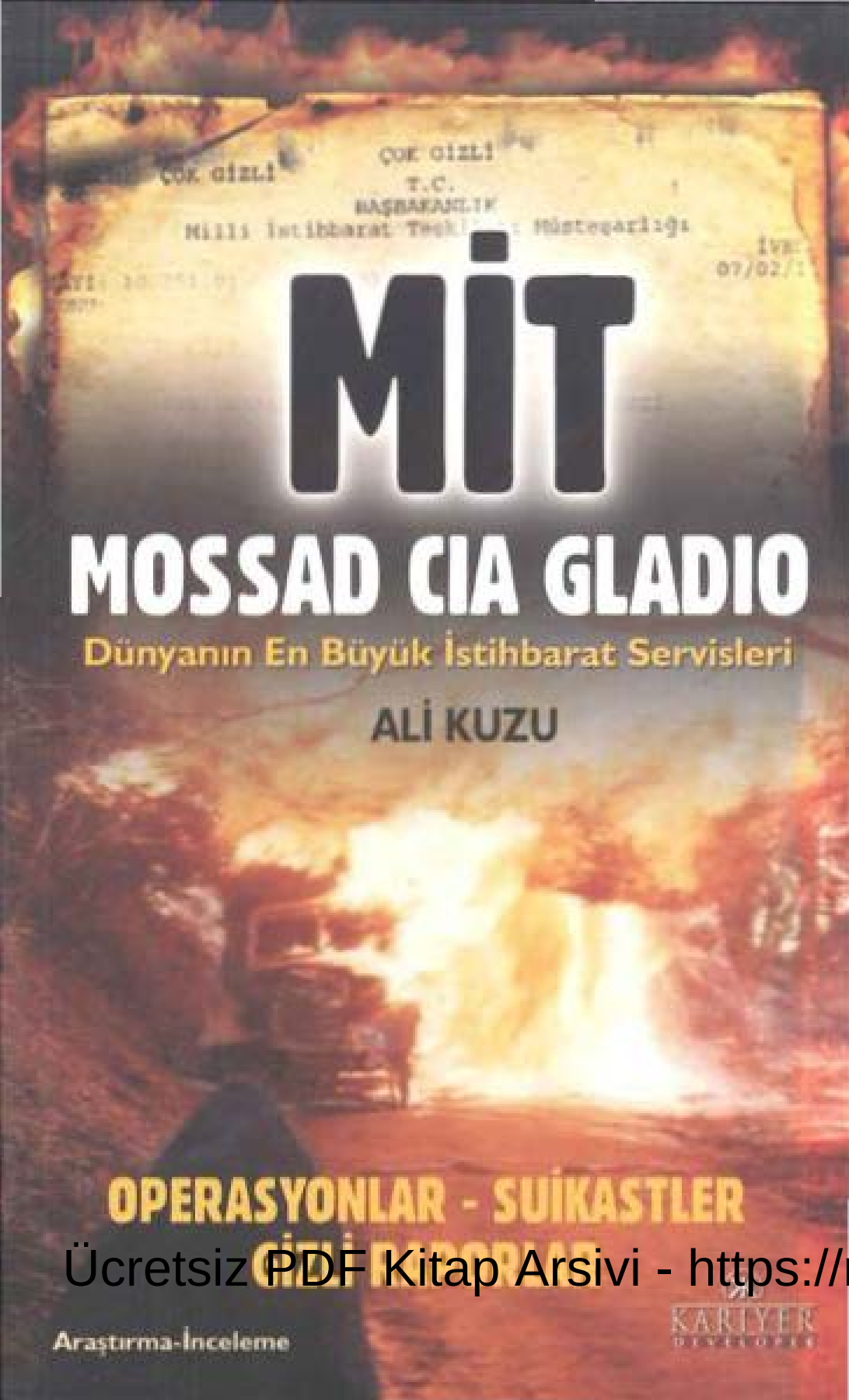

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://

MİT

MOSSAD - CIA - GLADIO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yayınevi : KARİYER YAYINCILIK İLETİŞİM
EĞİTİM HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.
Klodfarer Cad. No: 16/4 Fırat Apartmanı
34400 Sultanahmet/İSTANBUL
Tel : (0 212) 516 99 84
Fax : (0 212) 516 99 80
e-posta: kariyer@kariyeryayinlari.com
http://www.kariyeryayinlari.com

Kitap Editörü : Sevda Dursun

Yazarı : Ali Kuzu

Kariyer Yayınları : 135
Araştırma-İnceleme : 6

Yayına Hazırlayan : Kaan Alp
Sayfa Tasarımı : Burhan Maden
Düzeltme : Süheyla Kırlı
Kapak Tasarımı : Salih Koca
Kapak Baskısı : Emirler Ofset
İç Baskı : Çalış Ofset
Cilt : Dilek Mücellit

©2009, **KARİYER YAYINCILIK İLETİŞİM, EĞİTİM HİZ. LTD. ŞTİ.**
Türkiye'deki tüm yayın hakları Kariyer Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Birinci Baskı : İstanbul, Eylül 2009
ISBN : 978 - 9944 - 300 - 41 - 4

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALİ KUZU

MİT

MOSSAD - CIA - GLADIO

KARİYER
DEVELOPER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALİ KUZU
(Araştırmacı-Yazar)

1957 İstanbul doğumlu. İlkokul ve Ortaokulun ardından Davutpaşa Lisesi'nden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi Halkla ilişkiler bölümünü bitirdi.

Uzun yıllar özel sektörde orta ve üst düzey yönetici olarak çalıştı. 1989 yılında gazeteciliğe muhabir olarak adım attı.

Ortadoğu Gazetesi, Yarın Gazetesi ve Kurultay Gazetesi'nde Araştırmacı Gazeteci,Güneş Gazetesi'nde ise düzeltmen olarak çalıştı.

Gözcü, Türk Haber, Ufuk Ötesi, Engellilerin Sesi gibi çeşitli gazete ve dergide yazıları yayınlandı.

Halen İstanbul Gazeteciler Derneği üyesi olan Ali KUZU evli ve 2 çocuk sahibidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Tarihin En Eski Mesleği: İSTİHBARAT 11

İstihbarat Nedir? 13
İstihbaratın Sınıflandırılması 14
İstihbaratta Amaçlar 16
İstihbaratta Teknolojik Savaşlar 18
İstihbaratta Bilgi Teknolojileri 19
Bilgi Harbi ve Harekatı 21
Asimetrik Tehdit 22
Bilgisayar Savaşları 23
İstihbaratın Devletlere Etkisi 26
Birleşmiş Milletler 28
Strateji Alanındaki Gelişmeler 29
Güvenlik Ortamında İstihbaratın Rolü 32
İstihbaratta İşbirliğinin Önemi 33
Echelon (Büyük Kulak) 37
Siber Saldırı 38
Telefon İzleme Yasası 38
Kuşadası Olayı 39
Diyarbakır Canlı Bomba 39
Kim İzliyor Nasıl İzliyor? 39
İzleme'nin Terim Sözlüğü 41
Operasyon Dönemi 42
Fatura Detayları 43
Dinlenen Telefon Sayısı 43
Parapsikoloji ve İstihbarat Örgütleri 43
Parapsikoloji ve Polisiye Olaylar 45
KGB'nin Beyin Okuma Timleri 45

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gizli Teşkilatlar 47

Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA) 47
MOSSAD: Uluslar arası Cinayet Şebekesi 49
İsrail'in Diğer İstihbarat Organları 51
MOSSAD'ın Eylem Metotları 54
Raporlar Politbüroya Gider 59
KGB Örgütlenmesi 60
Kontr-Entelijans Servisi 62
KGB'nin Karın Ağrısı Türkiye 63
Kaşınan Goril 65
Teşkilatlar Arasında Kavga 66
CFR "Council on Foreign Relations" 67
Gladio 71
İtalyan Gladio'sunun Bitiriliş Hikayesi 76
Başbakan ve Cumhurbaşkanı Kavgalıydı 78
Önce Ne Olduğunu Anlamaya Çalıştık 79
Bu Tür Davalarda Suikastleri Çözmeniz Yetmez 79
'Gladio Örgütünü' Soruşturmanın Sonuna Doğru Çözmeye Başladım 80
Yeniden Doğmaması İçin Bütün Kanunları Değiştirdik 81
Mahzenlerden Silahlar Çıkarttık 82
Gladio'yu Siyasi Bağlantılarını Çözmeden Çökertemezsiniz! 83
İtalya'da da Binlerce Kişinin Telefonunu Dinledik! 84
Türkiye Muaf Kaldı 85
Gladio'nun Yol Kardeşliği 86
Düşman Türkiye'yi İşgal Ederse? 88
Kontrgerilla 89
Özel Harp Dairesi 93
Ordu İçindeki Gizli Ordu 97
Genelkurmay'dan "Kontrgerilla" Açıklaması 97
Özel Kuvvetler Komutanlığı 98
Karma Özel Harekat Birliği 100
Dağlarda Hizbullah Kamplarını Aradı 102
Derin Devlet! 103
Soğuk Savaş ve İstihbarat Örgütleri 107
Koyun Postu 109
İngiliz Derin Devleti 110
Türk İstihbaratını Örnek Aldılar 111
ABD Derin Devlet Yapılanması 112
Türkiye'yi Kurtardınız, ABD'yi de Kurtarın! 113
Türkiye'nin Bir Önemi Kalmadı 114
Psikolojik Savaş 115

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Operasyonlar **117**

MOSSAD'ın Operasyonları 117
Entebbe Baskını 118
Susannah Operasyonu 119
Münih Operasyonu 123
MOSSAD'ın Nükleer Operasyonu 124
Plumbot Operasyonu 126
Vanunu Olayı 129
Eichmann Operasyonu 131
KGB'nin Türkiye Operasyonları! 132
NATO Tarihinin En Büyük Casusluk Olayı 135
ASALA Operasyonları 138
Biz de Onları Öldürelim 139
Beklenen Fırsat 139
ASALA Lideri Öldürüldü 140
Paris ve Atina'da İnsan Avı 141
MOSSAD'ın Jesti 142
Türkmenler de Görev Almış 142
Çatlı Başarılı Oldu 143
Lakabı Albay 143
Çatlı'yı Sorguya Alacaktım 144
Echelon Operasyonları 146
Safari Operasyonu 147
Türk Kontrgerilla Timleri 148
Uğur Mumcu'yu Öldürten Bilgi 150
MOSSAD Bağlantısı 152
Umut Operasyonu 154
Türkiye-İran Savaşı'na Doğru 163

Suikastlar **165**

Kennedy Suikastı 165
Başkan'ı MOSSAD Öldürdü!.. 167
Ağca'yı Kaçıran Teşkilat 168
MOSSAD; Ağca, Papa'yı Uyaracaksın! 170
Papa Suikastı 171
Suikastın Sonrası 175
MİT'in Gizli Kürt Operasyonu 176
Batman-Guam Casus Trafiği 177
Bir Koli Çay Bardağı 178
Ankara'da Parmak İzi Mukayesesi 178
Denktaş'a Suikast 179
Denktaş Ölmeden Sorun Çözülmez 179

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Misyonerliğin Koruyucuları 180
Suikastın Sponsoru 180
Fener Patrikhanesi 181
Kardeş "Çevre" Örgütleri 181
Karras-İlter Türkmen İlişkisi 182
Kıbrıs'ı Yunanlılaştırma 183
Psikolojik Savaşın Para Kaynağı 183
Tarih Kitapları Projeleri 184
Suikastçı-Kıbrıs İlişkisi 185
CIA'nın Adamı Karras 186
Mehmet Eymür Anlatıyor 187
MİT'in Yunanlı Amirale Suikastı 188
Mumcu Suikastı Yabancı Devlet İşi 189
Öcalan'a Yönelik İki Suikast Girişimi 190
Yeşil'in Özel Sorgu Yeri 192
MİT'e Bilgi Veren CHP Milletvekili 193
CIA'nın Suikast Tatbikatı 194
Gaffar Okan Suikastı 195
MİT'ten İadeli Taahhütlü 197
MİT, MOSSAD, CIA Operasyonda! 197
MİT Kayıp Mühendisi Arıyor 199
Gizli Projede Çalışıyordu 199
Ölümler Aydınlatılamadı 200
Nefes Kesen Operasyon 201
Asker de Havadan Vurdu 201
Kerkük'te MİT-CIA Kavgası 202

Hedef Ülke Türkiye 203

Türkiye İzleniyor 203
CIA ve MOSSAD'ın Kürt Kartı 203
Naklen Savaş 206
Kissinger'in Adamları 207
Skandallar Bankası 209
Aipac'in Nevruz Neşesi 211
Savaş Kışkırtıcısı CIA 213
Uyarı Eylemleri 217
Kürtler Haydi Ayaklanın 219
Hedef Türkiye'nin Güneydoğusu 221
Türkiye Parçalanacak! 224
Hain İşbirliği: MOSSAD-BARZANİ 226
Yine Kürtler ve Yahudiler 230
Ankara'nın Bombalanması 233
CIA ve MOSSAD'ın Kurbanları 234

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çiller'in İsrail Gezisi 236
Güneydoğu MOSSAD'a Emanet 238
Türkiye'deki MOSSAD Üssü 240
CIA'ya Gümrükler Serbestti 243
Personel Azaltıldı 243
Protokol Yapılmış 243
MİT ve TMT 244
MİT ve CIA Birlikte Çalıştı 245
Casuslar Cenneti; Türkiye 246
İhanetin Belgesi 247
Silopi'de Emekli Ajanlar Şirketi! 247
MİT Deşifre mi Oldu? 249
Muhaberet'in Operasyonu 250

Raporlar 251

Başbakanlığa MİT Raporu 251
MİT'in Misyoner Raporu 251
Okulları Atatürk Kapatmış 253
Ecevit'in Çok Özel Belgeleri 255
Maraş'ta İç Savaş Provası Yapıldı 256
Öcalan Operasyonu Saklanmalıdır 257
Öcalan'ın Asılma (!) Raporu 258
Bıçak Sırtında Seyretmek 259
Bahçeli: Asma Meraklısı Değiliz, Ancak! 260
Ecevit'teki MİT Raporları 261
Bahçeli: Bir Ülkeye Söz mü Var? 262
Tarihî Karar 263
Sanki Daha Dün Gibi... 264
MİT Öcalan'ı, PKK İçindeki Muhbirinden İzledi... 265
MİT'in Hakkari Raporu 267
MİT'in Gizli Petrol Raporu 268
Devlet Geçmişte Hizbullah'ı Kullandı 269
Uyandıracaklar 270
JİTEM Hizbullah'ı Kullandı 271
Hizbullah Bilgi Bankası 273
ABD ile Zıtlaşmayalım 274
Dış Güçler Zayıflığı Affetmez 275
MİT'in Irak'taki Gücü 276

MİT 277

Teşkilat-ı Mahsusa'dan MİT'e 277
İlk Türk Gizli Servisi 278

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mim Mim Grubu 279
Milli Emniyet Hizmeti 279
MİT'in Kuruluşu 280
İlk Sivil Müsteşar 280
MİT'in Cevapları 281
MİT'in Resmi Tanıtımı 285
MİT'in Görev ve Sorumlulukları 287
Eğitim Faaliyetleri 288
Taner Dönemi Dikkat Çekiyor 288
MİT Müsteşarları 289

Kaynakçalar 291

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tarihin En Eski Mesleği: İSTİHBARAT

Tarihin en eski devirlerinde, en küçük insan topluluklarında bile istihbarat işi vardır. Dünyadaki gelişmelere paralel olarak basitten karmaşığa doğru istihbarat elde etmede ve bu işi yapan teşkilatlarda da büyük gelişmeler olmuştur. Son yüzyıllarda savaşın anlamı çok genişlemiştir. Dolayısıyla istihbaratın manası da genişlemiş, yani istihbarat toplanması gereken alanlar da çoğalmıştır. Devletlerin siyasi, askeri, ekonomik, teknolojik, stratejik, iç ve dış güvenliğe yönelik istihbarata ihtiyaçları vardır. Bu işi yapacak ve ülkenin istifadesine sunacak istihbarat teşkilatına sahip olmak da kaçınılmaz bir zarurettir. Kuvvetli bir istihbarat teşkilatı bir ülkenin, bir milletin gözü, kulağı, doğru ve lüzumlu bilgi dağarcığıdır. XIX. Yüzyıla gelinceye kadar konu daha çok askeri casusluk şeklinde anlaşılmış ve uygulanmıştır. Casusluk anlamında istihbaratçılığın tarihi eski olmasına rağmen bugünkü manada teşkilatlanması oldukça yenidir

Çoğunlukla tarihte ikinci en eski meslek olarak tanımlanan istihbarat, kollektif güvenlik ve savunmada olduğu kadar dış politikada da hayati bir etken olmuştur. Son yıllarda, istihbarat ve istihbarat kurumları arasındaki işbirliği daha da artan bir önem kazanmıştır.Bu gelişme, daha çok güvenlik ortamındaki değişikliklerden kaynaklanmaktadır. İstihbarat,yeni terörizm şekillerinin, silahlanmanın, organize suçluların ve hatta insani felaketlerin olumsuz etkilerini bertaraf etmenin temel unsurunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oluşturmaktadır. 'Yeni tehditler'i doğru birşekilde algılama ve tanımlama değişik ülkelerden kurumlar arasında olduğu kadar çeşitli istihbarat dalları arasında da yüksek istihbarat işbirliği gerektirir. Ayrıca, bu tür bir işbirliği yeni güvenlik tehditlerine karşı gerekli olan çok taraflı ve çok araçlı cevapların uygulanması açısından da bir zorunluluktur.

Bir devlet için istihbarat ve istihbarat teşkilatları son derece önemlidir. İstihbaratın Lügat manası **"bir kimse, bir şey hakkında toplanan bilgi, haber veya haberler, duyulan şeyler, haber alma"**şeklindedir. Ancak gerçek manası veya bugün teknik olarak kullanılan anlamı farklıdır.

Buna göre **"istihbarat haberlerin işlenmesi sonucu üretilen bir ürün veya bilgidir. Bir başka ifade ile istihbarat, planlama, araştırma, deliller toplama, çeşitli akli ve tecrübe, ilmi metotlar ile onları değerlendirip bir sonuç elde edip kullanma faaliyetlerini içine alır."** Veya **"İstihbarat yabancı bir ülkenin bir veya birden fazla yönüne ait sağlanabilmiş bilgilerin bir araya toplanması, kıymetlendirilmesi, birleştirilmesi tahlil ve yorumunun sonucu elde edilen sonuçtur."** Bazen **"haber alma"** istihbarat kavramı ile eş anlamlı olarak kullanılmaktadır.

Ancak bu ifade istihbarat kavramını yukarıdaki tarifler de dikkate alındığında, açıklamaktan çok uzaktır. Haber istihbaratın sadece bir malzemesidir. Zira istihbarat merkezine ulaştırılan haberler kaynağın güvenilirliği ve muhteva yönünden kıymetlendirilirler. İstihbarat faaliyetini besleyen haberlerin büyük bir kısmı günümüzde açık kaynaklardan elde edilir. Zaman, zaman istihbarat ile casusluk da birbirinin yerine kullanılmaktadır. Casusluk istihbarat faaliyetlerinde ihtiyaç duyulacak bazı özel malumatı elde etmek üzere gizli ve korunan kaynaklara ulaşmak için başvurulan yoldur. Bu faaliyet sonucu elde edilecek haberler istihbarat faaliyetini besleyen malzemenin çok az bir kısmını teşkil eder. Yani casusluk istihbarat faaliyetinin geniş kapsamı içinde küçük bir yer tutar.

Geleceği görebilmek, muhtemel sorunlar hakkında önceden bilgi sahibi olmak, olayların perde arkasına uzanabilmek, ancak sağlıklı istihbarat üretimi ile mümkün olabilir. Tarih boyunca istihbaratın lüzumu üzerinde birçok devlet adamı ve as-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ker kişiler durmuşlardır. Nitekim günümüzden 2500 sene evvel yaşayan Çinli bilge Sun-Tzu "..**istihbarat savaşın en önemli unsurudur. Çünkü ordunun kazanması, sağlam bilgiler almasına bağlıdır...Bu yüzden ordunun iyi işleyen beyinlerinden casusluk amacıyla yararlanmak ve onlar aracılığı ile önemli sonuçlar elde etmek, ancak akıllı bir devlet adamının, ileri görüşlü bir generalin başarabileceği şeydir.**" der. 19. yüzyıl Fransız devlet adamı ve büyük asker Napolyon'da yüzyıllar sonra Sun-Tzu'yu teyit eder mahiyette istihbarat ve istihbaratçının önemini "**bir casus yerinde ve zamanında, cephedeki binlerce askere denktir**" "**İnanın bana, savaşların sonuçları incelendiğinde topçunun, süvarinin, piyadenin kahramanlıkları, casusların şu göze görünmez, lanetli ordusu yanında hiç kalır!**" sözleriyle gayet veciz bir şekilde açıklamıştır. Daha sonraki kuşaktan olan meşhur istihbaratçı Gehlen ise, Adenaur'a vermiş olduğu bir muhtırada istihbarat servisinin önemini"**bağımsız bir ulusun siyasal davranışlarının dayandığı materyallerin en önemli kaynaklarından biri istihbarat servisidir**" şeklinde açıklamaktadır.

İstihbarat Nedir?

İstihbaratı tanımlamak ve onu ham bilgiden ayırt edebilmek hiç de kolay bir iş değildir. En basit tanımıyla, İstihbarat belirli bir alıcının karar vermesine yardımcı olma amacı güden işlenmiş bilgi olarak kabul edilebilir. Bilgiyi istihbarata dönüştüren ise çoğunlukla ona sahip olanın elindekine bakışında yatmaktadır. Güvenlik bağlamında istihbarat alıcıya tehditleri teşhis etme, yani ona ne zaman harekete geçmesi gerektiğinin farkında olmasında yardımcı olur. Buna ilaveten, onu saha operasyonları veyahut siyaset faaliyetlerinin planlaması ve uygulaması esnasında destek sağlar. Bir karar alıcı, belli bir bilgiyi ihtiyaçlarını karşıladığı için istihbarat olarak görebilirken diğer bir karar alıcı aynısını ham veri ve sadece bilgi olarak değerlendirebilir. Basitçe ifade etmek gerekirse, bu fark taktikselden stratejik karar vermeye (sahadaki operasyon elemanından siyaset belirleyenlere) kadar sıralanan dikey bir ölçek ve her bir seviyede tehdit değerlendirmelerinden asıl görev/saldırı planlanmasına kadar uzanan bir ölçeğin yer aldığı bir tabloda gösterilebilir. Daha düşük seviyelerde ve saldırıların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapıldığı noktada gerçek zamanlı tek kaynaklı **'ham bilgi'** hayati olabilir ve tanımlanmış bir hedefe karşı bir görevi yönetenler için gerekli olan tek istihbarat biçimi olarak görülebilir.

Bu tanıma göre, gizlilik ve gizli kaynakların kullanımı istihbarat için bir ön şart olarak değerlendirilemez. Sadece açık kaynaklara dayalı yayınlanmış bir değerlendirme, belirli bir karar alıcı için uygunsa ve ona yardımcı oluyorsa istihbarat bilgisi olarak değerlendirilebilir. İstihbarat kurumları tarafından ve onların arasında sınıflandırılmış bilginin üretimi ve değişimi öncelikli ilgidir. Belli bir bilgiyi neyin istihbarat haline dönüştürdüğünü bu bilginin kaynağı belirler. İstihbarat, öyle ya da böyle resmi olarak, istihbarat kurumu olarak sınıflandırılmış bir kurumdan geçmelidir.

İstihbaratın Sınıflandırılması

İstihbaratın yapılandırılması ülkeden ülkeye fark gösterir. Bununla beraber, neredeyse tüm ülkelerin, belli bir ölçüye kadar aşağıdaki dört istihbarat işleviyle karar alıcıları destekleyen bir ya da birçok örgütleri vardır.

- Askeri istihbarat yabancı askeri güçlerin kendi sınırları içinde ve dışındaki fiili ve potansiyel faaliyetleri hakkında bilgileri toplar ve değerlendirir. Bu tür istihbarat üreten ulusal kurumlar genellikle savunma bakanlığı altında yer alırlar.
- Güvenlik istihbaratı anayasa (ya da benzeri belgelerde) tanımlanmış devletin işlevlerini hedef alan (yerel) tehditleri gözlemler. Diğer birçok şeyin yanısıra, karşı casusluk, radikal sol ile sağ kanat faaliyetleri ve terörizmi gözlemlemeyle meşgul olur.
- Suç istihbaratı ciddi ve örgütlü suça karşı savaşma ile meşgul olur. Mahkemede hükme varılacak kanıtlar bulmayı amaçlayan suç soruşturmalarına bağlı olarak diğer istihbarat işlevlerinden farklılık gösterir.
- Son olarak, dış ya da yabancı istihbarat, yabancı ülkelerdeki gelişmeler üzerine yoğunlaşır.

Genel olarak, dış politikada karar verme mekanizmasını destekler ve güvenlik, savunma, dış ve ekonomik politika alanlarındaki konularda durum değerlendirmesi üretir. Çoğunlukla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

askeri, güvenlik ve suç istihbarat raporları üzerinden tüm kaynak değerlendirmelerini yaptığı için, dış istihbaratın kendisi kurumlar arası işbirliğinin bir sonucudur. Bununla beraber, yukarıdaki işlevlerin tersine, dış istihbarat operasyonel yerine politik karar almada destek sağlar. Bu da, daha az ayrıntılı ve daha kolay paylaşılabildiği anlamına gelir.

İstihbarat üretmek için, bir şekilde bilgi toplanmalıdır. Yazarlar ve profesyoneller çoğunlukla istihbaratı toplanma şekline göre sınıflandırmayı seçerler. Bu ayırım, farklı türdeki bilgilerin toplanması için degişik yol ve yöntemlerin kullanılması gerektiğinden çok uygun olabilir.

İstihbarat kaynakları ya da toplama düzenlerinin en yaygın sınıflandırılışı aşağıdaki gibidir

- Kişi kaynaklı istihbarat (HUMINT) insana dayalı kaynaklardan derlenir ve istihbarat toplamanın en eski şeklidir. Casusluk yoluyla elde edilebilir, fakat büyük çoğunluğu diplomatik raporlardan, kendi saha personeli ya da yerel nüfusdan sağlanır.
- Resimli istihbarat (IMINT) insanlar, uçaklar ve uydulardan çeşitli şekillerde (fotoğraf, radar, kızıl ötesi ve diğer görüntüleme cihazlarından) elde edilen bilgidir.
- Sinyalli istihbarat, (SINGINT) Her türden elektronik sinyali yakalar. Yayının geldiği kaynağı teşhis etmenin yanısıra, iletişimi (şifrelemeden sonra ihtiyaç duyulursa) "dinleme" imkanı da sağlar.
- Açık kaynaklı istihbarat (OSINT) yazılı basın ve internet gibi umuma açık diğer mevcut bilgidir. Kurumlar askeri, güvenlik, suç ve dış istihbaratı üretebilmek için istihbarat kaynaklarının herhangi birinden bilgiyi alabilirler ve bu toplama düzenlerinin her biri de bu dört farklı istihbarat işlevinden herhangi birine hizmet edebilir.

İstihbarat kurumlarının sınıflandırılmasında genellikle dört değişik istihbarat işlevinden yararlanılır. Çoğu istihbarat kurumu rahatlıkla askeri, güvenlik, suç ya da dış kurumlar olarak, ya da bunların bir bileşimi, mesela askeri ve dış istihbarat kurum olarak sınıflandırılabilir. Fakat bazı kurumlar, bir işlev yerine belirli bir toplama düzeni üzerinde uzmanlaşırlar. Bazı kaynaklardan bir bilginin toplanma, işlenme ve değerlendirilmesi; örneğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sinyal ya da resimleme istihbaratı için; pahalı teknik teçhizatı ve yüksek seviyede uzmanlaşmış bilgi kullanımını gerekli kılmaktadır. Bu yüzden, bu tür ileri teknoloji ürünü istihbarat toplama genellikle merkezileştirilip çıktı verimini en üst düzeyde tutabilmek için tek bir ulusal kurum tarafından idare edilir. Çoğunlukla IMINT ya da SIGINT türündeki bu tür toplama kurumları işlevsel kurumlara destek sağlamayı gütmekle birlikte, aynı zamanda kendi büyümelerine de hizmet etmeye eğilimlidirler. İstihbarat toplayan birimler sıkça işlevsel kurumların analitik imkanlarını tekrar ederler. Bu onların istihbarat toplayışını idare etme ve elde edilen veriyi yorumlama olanağını mümkün kıldığı gibi, aynı zamanda karar vericilere de doğrudan destek sağlamalarına imkan tanır.

İstihbaratta Amaçlar

Dünyadaki istihbaratın yapı ve benzerlikleri. Genel olarak ülke istihbaratını incelediğimizde hemen hemen hepsinin çeşitli amaçları olan bir topluluk halinde hareket ettiğini görürüz. Bunu en fazla hedef alanları açısından görüyoruz; söyle ki bir ülkede Siyasi, Askeri, Ekonomik, Sosyal, Sınai-Teknolojik, Bilimsel, Meteorolojik-Kartograf, Ekolojik, Arkeolojik, Biyografik, Terörizm – İllegal Faaliyetler İstihbaratına rastlayabiliriz.

Bunun tamamı ise belirli ülkenin İstihbari gücünü temsil etmektedir. Birden çok istihbarat teşkilatlarının ülke güvenliği için çalıştığını görürüz. Buna topluluk sistemi (community system) denmektedir. Bu çalışmanın tamamı bir ülkenin toplam istihbari gücünü (kapasitesini) ifade eder. Genel olarak İstihbaratın geniş ya da dar bir "çekirdek kadrosu", özel yetiştirilip eğitilmiş, uzun süre devamlı deneyim kazanmış, işleri ve yönetimi belirli bir hiyerarşi içinde elinde tutan kimselerden oluşmuş bir insan gücü mevcuttur.

İstihbaratta genellikle:

Esas kadro (devamlı),

Geçici kadrolar (fahri veya ödeme karşılığı görev yapanlar),

Angaje edilmiş ajanlar (kısa veya uzun süreli çalışanlar)

Gönüllü muhbirler (konuyu bilen ve yaşamış kimseler) olarak dört çeşit eleman vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alınan kişilerin eğitimi, doğal yetenek ve disiplini, servis için esastır. Çünkü, "ham madde" dediğimiz bilgilerin toplanması, değerlendirilmesi (fabrikasyonların tespiti gibi), bir sızmanın (Penetration) veya köstebek tespitinde ve angaje edilmiş birinin tespiti için önemlidir. Kısacası, elemanların kalitesi arttığı oranda elde edilen bilgilerin veyahut yapılan işin de kalitesi artacaktır. Çünkü, istihbarat teşkilatının yerine getirmesi gereken görev ve sorumlulukların yanı sıra aksiliklerle de karşı karşıya pekala kalabilirler. Burada İstihbaratçının doğal yetenek ve İstihbarat Prensiplerine riayet etmesiyle zorlukları aşabilir.

Tabi ki araç ve gereçleri de unutmamak gerekir. Çünkü modern istihbaratın en önemli özelliklerinden biri de kullanılan yüksek teknolojidir. Genel bakımdan Devletler, İstihbarata ayırdığı kaynak harcama konularında (Amerika'da 11 Eylül saldırısı akabinde olduğu gibi) zaman bakımdan farklılıklar göstermiştir. Bu ihtilaflar, İnsana mı yoksa Teknolojiye mi daha fazla fon harcanmalı sorusunu akla getirmektedir?

Teknik istihbarat şöyle sınıflandırılır:

Siber İstihbarat,
Telemetrik (mesafe ölçme) istihbarat (Telint),
Radarlar İstihbarat (radint),
Uydular,
Uzay araçları ve istihbaratı,
Görüntü/Fotoğraf istihbaratı (Photint/İmagery),
Echelon sistemi (devkulak),
Dinleme İstihbarat (Comint ve Sigint),
Elektronik İstihbarat (Elint).

Gelişmiş ülkeler önce kendi güvenlikleri için yılda milyarlarca dolar bu tür çalışmalar için harcamaktadır.

İstihbaratçının uyması gereken genel prensipler şunlardır:

1- Ketumiyet ve gizlilik.

2- Şüphecilik ve ihtiyat (aşırıya gitmemek kaydıyla).

3- İstihbaratta (4H): Her şey+herkes+her yer+her zaman.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4- İrdeleme (dedikodulara dikkat ederek).

5- Koruma (karşıdan sızmalara dikkat etme) veya buna casuslukla mücadele (Kontrespiyonaj).

6- Dost var/Dost yok (devamlı dost ya da devamlı düşman yok ilkesine dikkat etmek)

7- Aldatma/Hile/Şaşırtmacanın rolü (burada savaş hilelerine dikkat edilmesi gerekir).

İstihbaratta Teknolojik Savaşlar

Bilgi çağının ortaya çıkmasını sağlayan ve bilgi devrimini yaratan Bilgi Teknolojileri (bilgi, bilgisayar, ağ, iletişim ve uydu teknolojileri), küreselleşme olgusunun lokomotifi olarak değerlendirilmektedir. Literatürde, küreselleşmenin 4 önemli özelliği vardır. Bunlar:

1. Örgütlenmenin Küreselleşmesi,
2. Ekonominin Küreselleşmesi, yani Açık Ekonomik Yapı,
3. Teknolojinin Küreselleşmesi,
4. Güvenlik ve Güç Kuramlarının Değişimidir.

Teknolojinin küreselleşmesi diğer özelliklere kaynaklık etmektedir. BT küreselliği yaygınlaştırmakta, yoğunlaştırmakta ve yönünü ve ivmesini değiştirmektedir.

Küreselleşmenin 5 boyutu vardır. Bunlar:

1. Ekonomik,
2. Siyasi,
3. Teknolojik,
4. Toplumsal,
5. Güvenlik/Savunma'dır.

Bu beş boyuttaki gelişim ve dönüşüme küreselleşme, küreselleşmenin gelişimine de Bilgi Teknolojileri (BT) yol açmaktadır. Teknoloji boyutu diğer boyutların tetikleyicisi ve hareketlendiricisidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teknolojik küreselleşmenin güvenlik ve strateji alanındaki gelişmelere, uluslar arası güvenlik ve strateji kuruluşlarının işlevine ve yapılanmasına etkisini değerlendirmek, ilk önce yeni kuralların, yeni davranış biçimlerinin, yeni kurumların, yeni yeteneklerin, yeni bir güvenlik ortamının, yeni tehditlerin belirlenmesinde yardımcı olacak teknolojik küreselleşme özelliklerinin tanımlanmasını talep etmektedir.

İstihbaratta Bilgi Teknolojileri

Birincisi, teknolojik küreselleşmenin en önemli özelliği internet ağı ve diğer şebekeler ile fiziki sınırları ortadan kaldırarak,kritik altyapıyı, resmi ve kamu hizmetlerini ve kuruluşlarını, yazılı, görsel, sesli medya kuruluşlarını, Sivil Toplum Örgütlerini (STÖ), çıkar gruplarını, meslek kuruluşlarını, uluslar arası organizasyonları, NGO'ları, endüstri ve ticari kuruluşları, üniversiteleri, teknoloji ve AR-GE kurumlarını, strateji kuruluşlarını ve tüm askeri güç unsurlarını şebekelendirmekte, farklı ve yeni yeteneklerin oluşmasını sağlamaktadır.

Yaygın ve yeni bir teknolojik altyapı oluşturarak küresel erişim ve bağlantı sağlamış ve coğrafi sınırların önemini azaltmaktadır. Bu özellik tüm değinilen kuruluşların küresel, bölgesel ve ülkesel bazda örgütlenmesini değiştirmiştir. Farklı örgütlenmeler aynı zamanda tehdidin biçimini ve algılamasını değiştirmiştir.

İkinci olarak, Ticari sektörde, BT'nin oluşturduğu **"şebekelerin şebekesi"** yaklaşımı, askeri alanda **"Sistemlerin Sistemi"** şeklindeki sistemsel yaklaşım olarak kullanılmaktadır. Muhasıma, müttefike, dosta ve tarafsızlara siyasi, askeri, ekonomik, bilgi ve altyapı/teknoloji sistemlerinin oluşturduğu bir sistem olarak yaklaşılmakta ve sistemi meydana getiren önemli sistemlerin işlevsiz kılınması, akabinde stratejik felç yaratılması amaç edinilmiştir. Bu yaklaşım tehdit değerlendirilmesinden stratejik planlamaya ve operasyon icrasına kadar tüm süreçlerde kullanılmaktadır.

Üçüncüsü, **Zaman, Mekan ve Güç** etkileşiminin değişmesidir. BT sürati artırarak zamanı yoğunlaştırmıştır (bir internet senesi klasik anlamdaki 7 yılımıza eşittir.) Üç boyutlu değerlendirilen harekat ortamına **uzay ve bilgi** boyutlarını ekleyerek, yeni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

harekat ortamını 5 boyuta çıkarmıştır. Bunun sonucu, muharebe sahasını derinleştirip, genişleterek siyasi, askeri, ekonomik, sosyal, bilgi ve altyapı sistemlerini de kapsamıştır.

BT ve bilgi, yeni güç unsurlarıdır. Teknoloji ve bilgi, geleneksel ***güç kuramının*** karşısında yeni bir versiyon olarak değerlendirilmektedir. Güç kuramını, unsurlarını ve araçlarını değiştirmektedir. Bilgi ve teknoloji önemli bir güç çarpanı ve insan, malzeme ve finanstan daha önemli bir stratejik kaynak olarak değerlendirilmektedir. David Gombert, geleneksel yaşam tarzı ve büyüklüğü ne olursa olsun, BT'ini yaratma ve kullanma yarışına katılmadan, hiçbir ülkenin bilgi ile güç arasındaki ilişkiden dolayı modern bir güç geliştiremeyeceğini savunmaktadır. Konrad Seitz'e göre, gelecekte dünyaya Rusya gibi geniş topraklara ve büyük kaynaklara sahip uluslar değil, Japonya gibi bilgi ve teknoloji üreten uluslar hakim olacaktır. Ülkelerin güç sıralamasını asker veya silah sayısı değil, bilgi ve teknoloji gücü belirleyecektir. Askeri güç de bilgi ve uzay teknolojilerinin bir fonksiyonu olacaktır.

Medya ağlarının birbirleri ile şebekelenmesi sonucu oluşan örgütlenmenin küreselleşmesi boyutu ile bağlantılı olarak, zaman, mekan ve güç etkileşimi açısından da **Medya** önemli bir güç unsuru olmuştur. Bilgi harekatı icra edilirken medyanın manipülasyonu, modern orduların müşterek vizyonları programında ve transformasyon stratejilerinde büyük önem arz etmektedir. Medya artık güvenlik ve strateji için önemli bir milli güç unsuru, kuvvet çarpanı, ağırlık merkezi ve aynı zamanda zafiyet, tehdit, risk ve fırsat alanı olmuştur. Bazı analistler için asimetrik yaklaşım aracıdır. Savaş dışı askeri operasyonlara ait bazı konseptlerin işlemesini sağlamaktadır.

Teknolojik küreselleşmenin oluşturduğu yeni güç kuramı ile yeni demokratik değer yargıları ve yeni egemenlik anlayışı ortaya çıkmıştır. Yeni güç kuramı genelde uluslar arası güvenlik kuruluşları, ulus devletleri ve özelde savunma/güvenlik ve strateji kurumlarını yeniden yapılanmasını talep etmektedir. Yeniden yapılanma veya dönüşüm için de ekonomik, siyasi, sosyal, askeri alanlarda yeni konseptlerin, doktrinlerin, stratejilerin, transformasyon ve teknoloji yol haritalarının üretilmesini zorunlu kılmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bilgi Harbi ve Harekatı

Teknolojik küreselleşmenin ortaya koyduğu yeni stratejik bağlamda, güvenlik alanına 6 ana etkisi vardır.

Birincisi, ulaşım, haberleşme ve bilgi teknolojileri gelişmeye, daha genişletilmiş ekonomik bağları ve uluslar arası konularda diğer oyuncularla bağlantılı olmaya olan ilgiyi artırmaktadır. Mevcut güvenlik ve ekonomik ortam, uluslar arası ortaklıklar kurulmasını teşvik etmektedir. Uluslar arası güvenlik kuruluşları ve modern ordular kendi hükümetlerinin diğer organları, uluslar arası organizasyonlar, NGO, STÖ, vakıflar, vd. ile işbirliği yapmakta ve çok uluslu, müşterek, birleşik, koalisyon ve savaş dışı askeri operasyonlar icra etmektedir.

İkinci etkisi, birçok ülke, geçmişe göre küresel ticaret ve endüstri merkezlerine, teknoloji üreten ülkelerin orduları ile aynı ticari teknolojilere erişim imkanına sahip olmaktadır. Ticari uyduların, sayısal haberleşmenin ve İnternet'in yaygınlaşması, tüm olası rakip ülkelere nispeten düşük maliyetlerde yeni imkan ve kabiliyetler sağlamaktadır. Bu durumun, ticari amaçlı yeni teknolojik yeteneklerin, yeni tehditleri doğurabileceği değerlendirilmektedir.

Üçüncü etkisi, teknolojik küreselleşme, modern orduların Bilgi Çağı'nın olgu ve şartlarına uyumu olarak tanımlanan bilgi, haberleşme, şebeke, bilgisayar, sensör teknolojilerine dayalı yeni bir savaş teorisi olan "**Ağ Destekli Muharebe**"nin (ADM) ortaya çıkmasına neden olmuştur. ADM'nin ana hedefi Bilgi/Karar Üstünlüğünü sağlamaktır. Tüm milli güç unsurlarının teknolojik yeteneklerle tek bir platformda şebekelendirilmesi ve örgütlenmesi sonucu elde edilen Bilgi Üstünlüğü, modern orduların yeni muharebe ve harekat konseptlerinin işlemesini sağlamaktadır. Bilgi hakimiyeti geleceğin savaş alanı olarak nitelenmektedir. Bilgi hakimiyetini gerçekleştirmek maksadıyla Ağ destekli yetenekleri ve etki odaklı harekat unsurlarını da bünyesinde barındırarak, Bilgi Harbi icra etme yeteneklerine sahip olmak, tüm modern ordular ve NATO için ana hedef olmuştur.

ADM, yeni harekat ve muharebe konseptlerin ve doktrinlerin geliştirilmesine neden olmuştur. Yeni harekat nevi ve hareket tarzlarını ortaya çıkarmıştır. **Teknolojik küreselleşmenin sonucu**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çift kullanımlı ticari teknolojilerin askeri yeteneklere dönüştürülmesi aynı zamanda Bilgi Harbi ve Harekatının önemini arttırmıştır. Siyasi, askeri, ekonomik bilgi, altyapı ve sosyo-kültürel sistemlere yönelik tesadüfü ve taaruzi bilgi harbi ve operasyonları icra etme yeteneklerine sahip olmak, modern orduların ana gündem maddesidir. Bilgi operasyonlarının hedefleri kısa vadede karşı tarafın durumu algılamasını düzeltmek, orta vadede davranışını değiştirmek, uzun vadede de karar çemberinin içine girerek inançlarını değiştirmektir. Bu bağlamda **sivil-asker ilişkilerinin önemi artmış, askerler için kamu diplomasisi öne çıkmıştır.**

ADM, teknolojik küreselleşmenin oluşturduğu bilgi tabanlı yeni güç unsurlarının kaynağı olarak değerlendirilmektedir. Bilgi tabanlı güç merkezleri arasındaki ilişkileri ve bağlantıları şebekelendirilmiş bir ortam üzerinde örgütlemektedir. Amaç ve hedeflerin doğrultusunda "arzu edilen en son durum" ile ilişkilidir. Stratejik seviyedeki siyasi amaç ve hedefleri, operatif ve taktik seviyelerle bağlamayı amaç edinmiştir.

Asimetrik Tehdit

Dördüncüsü, modern ordular ve NATO Ağ Destekli Yetenek (ADY), Etki Odaklı Harekat, Bilgi Harbi gibi BT'e dayalı kabiliyetler geliştirirken, rakip ordularda bu gelişmelere karşı uyum sağlamaktadır. Güçlü askeri yeteneklere karşı, ordular **asimetrik yaklaşımlar** ve sınırdaki kabiliyetleri geliştirmektedir.

Asimetrik metotlar ve amaçlar, göreli teknolojik dengesizliğe göre çok daha önem arz etmektedir. Stratejik bilgi harbi gibi asimetrik bir saldırının psikolojik ve ekonomik etkisi bir nükleer saldırının yol açacağı hasardan daha büyük olacağı değerlendirilmektedir. Etki odaklı harekat konseptine sahip ordular, dost, müttefik, tarafsız veya karşı tarafın taktik, operatif ve stratejik seviyede, zafiyet noktalarını belirleyerek, saldıracağı veya kullanılacak asimetrik konseptleri, metodları ve yetenekleri planlayarak, asimetrik avantaj elde etme politikasını izlemektedir. Bir ulusun maruz kalacağı asimetrik tehditler, aktif ve değişime açık olması nedeniyle bazı ordular bu tehditleri karşılamak maksadıyla yeni yetenekler geliştirmeyi amaç edinmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teknolojik küreselleşme döneminde tehdit algılamaları da değişmiştir. Terör eylemlerinin niteliğinde meydana gelen değişimin **"asimetrik tehdit"** kavramının güvenlik literatüründe daha çok yer almasına neden olmuştur. "Batılı ülkelerce asimetrik tehdit algılamaları her ne kadar 'güçsüzden güçlüye' yönelik bir tehdit olarak tanımlansa da günümüzde görülen birçok örnekte olduğu gibi 'güçlüden güçsüze doğru yönelen, farklı biçimlerdeki asimetrik tehdit algılamasının varlığından da söz etmek mümkündür. Çünkü bir ülkeyi zayıflatmak için kullanılan askeri seçenekler artık daha az tercih edilmektedir." **Tehdit kaynaklarında ve aktörlerinde artış ve farklılıklar yaratmıştır. Yeni tehdit biçimleri ve çok farklı özellikte, yapıda ve rollerde yeni aktörler tehdit algılamasını ve tehdidin tanımlanmasını güçleştirmektedir.**

Beşincisi, rekabetçi girişi engelleyen duvarların kalması sonucu ortaya çıkan asimetrik yaklaşımlarda kullanılabilecek "Yeni Teknolojik Tehditler" ortaya çıkmıştır. Yüksek kaliteli, ve düşük maliyetli ticari BT yeteneklerine anında ulaşabilme uzay, siber uzay gibi yeni ve anahtar harekat sahalarını rekabete açmaktadır. Yazılım, donanım, bilgisayar teknolojileri ve Elektronik Harp alanında geliştirilmiş veya geliştirilecek asimetrik özellikteki teknolojik tehditlerin cinsleri ve sayıları fazlalaşmıştır.

Bilgisayar Savaşları

Asimetrik yaklaşımlarda hem askeri hem de sivil hedeflere karşı kullanılabilecek teknolojik silahların yer aldığı iki alan vardır. Birincisi, sivil, ticari ve kamunun kritik altyapı şebekeleri (iletişim, finans, enerji, ulaştırma, hava ve demiryolu trafiği, v.b.) ve askeri şebekeler (C4ISR, atış platformları ve silah sistemleri) gibi değişik çevrelerde saldırı, korunma ve manevranın yer aldığı fiziki alandır. İkinci alan bilginin üretildiği, yapısallaştırıldığı, dağıtıldığı ve ustalıkla kullanıldığı ve paylaşıldığı BİLGİ alanıdır. Siber saldırı/savaş, ağ savaşı, stratejik bilgi harbi, siber terörizm, siber sabotaj, bilgisayar ağlarına saldırı ve istismar, askeri bilgi harbi, ağ destekli muharebe, ağ destekli operasyonların, Komuta Kontrol (C2) Harbi ve Elektronik Harp bu iki alanda icra edilmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önümüzdeki 15 yıl içinde bilgisayar ağlarına yönelik saldırılar, askeri operasyonlar için gerekli mühimmatın sahaya ulaştırılması kadar önem arz edecektir. Askeri operasyonların en önemli özelliği bilgisayar ağlarına saldırmak olacaktır. 1995 yılında Çin ordusu finans sistemlerine saldırmayı yararlı bir asimetrik silah olarak değerlendirip, 1997 yılı itibariyle **"Bilgisayar Harbi"** konseptini tatbikat senaryolarında kullanmaktadırlar.

RAND şirketinin bir çalışmasında, finansal ağlara yönelik saldırılar ile herhangi bir ülkenin para birimi için kriz yaratabilecek yeteneklerden bahsedilmektedir. Çinli uzmanlar, herhangi bir kriz esnasında Japon finans sistemlerinin bilgisayarlarına yönelik bir saldırının Japon hükümetinin ittifak yapma seçenekleri üzerinde etkili olacağını değerlendirmiştir. Küresel Pozisyonlandırma Sistemi (GPS) ile bir sivil yolcu uçağının bilgisayarına ve otomatik pilot sistemine girilerek uçağın istenilen yere indirme yeteneklerinden ve uygulamasından örnek verilmiştir. Çinli stratejistler bilginin kazanılmasına ve istismar edilmesine, karşı tarafın mevcut bilgilerine saldırmaya ve kendi bilgi ve bilgi sistemlerine yönelik saldırılara karşı savunmaya odaklanmış yeni bir savaş biçimini etüt etmektedirler.

Chou Hsi, Çin'nin virüs saldırılarına karşı savunma önlemleri hakkında Batılı teknoloji üreten ülkelerin silah sistemleri de dahil olmak üzere yurtdışına ihraç edilen bilgisayar ve elektronik cihazlarının içersine kriz zamanında harekete geçirilecek ve sistemin çalışmasını önleyecek virüsleri yerleştirmeyi amaç edinmiş **"bilgisayar virüs silahları planı"** geliştirdiklerini ifade etmişlerdir.

Çinli uzmanlara göre bilgisayar virüsleri karşı tarafın hedef sistemlerini izlemek ve yönlendirilen rakip füzelerinin, sonunda karşı tarafa doğru geri döndürülmesi için kullanılabileceğini ifade etmektedir. Hatta, seyrüsefer füzeleri ve diğer hassas yönlendirilen silahlarının yüksek performanslı uçakların, tankların, savaş gemilerinin, radar ve C2 sistemlerinin bilgisayarları çökertildiğinde füzelerin hedefi olmayan oklara dönüşeceği, diğer silah ve atış sistemlerinin ne yapacakları hususunda da tamamen karanlıkta kalacakları değerlendirilmektedir.Bu bağlamda, Çinli güvenlik uzmanları, bir bilgisayardaki **1 gram entegre devre yongası bir ton uranyumdan daha faydalı** olduğunu değerlendirmektedir. Her bir yonga potansiyel tehdit ve her bir bilgisayar potansiyel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir silah olarak görülmektedir. 1998 yılında Kaliforniyali 2 liseli gencin Pentagon ve A.B.D. Savunma Bakanlığının bilgisayar sistemlerine yönelik yaptıkları saldırılar, Müsteşar John Hamre tarafından "en yoğun bilgi harbi saldırısı" olarak tanımlanmıştır.

1998 yılının Ocak ayında **C.I.A. Direktörü George Tenet**'in A.B.D. Senatosu İstihbarat Komitesine yaptığı konuşmada, ülkesine karşı birkaç yabancı ülkenin desteklediği planlı stratejik bilgi harbi çalışmalarını tespit ettiklerini bildirmiştir. 1996 yılındaki ABD Savunma Bakanlığının raporuna göre, ABD savunma şebekelerine 250,000 saldırı yapıldı. Bu saldırılar tespit ve rapor edilmiştir. Lakin, saldırganların çok azı tanımlanabilmiştir.

Kritik alt yapı sistemlerinin en kritik teknolojilerinden birisi de yazılımdır. Milyonlarca kodtan oluşan yazılım programı, tüm ulusal bilgi sistemlerinin ve kritik altyapı sistemlerinin bilgi işleme, iletme ve C2 fonksiyonlarını gerçekleştirmektedir. Assembler kodunun 3 satırında gözden kaçan bir hata Washington, San Fransisco ve Pittsburgh şehirlerindeki yerel telefon santralarını çökertmiştir.

Benzer şekildeki bir kodlama hatası AT&T şirketinin şehirler arası haberleşme hizmetlerini felç etmiştir. 1998 yılında Aegis sınıfı **USS Yorktown gemisi** Virginia eyaletinin Norfolk sahillerinde bir tatbikatta iken, geminin hareketini sağlayan su itme sistemini yöneten yazılımda **"sıfır ile böl"** hatası oluşmuş ve gemi saatlerce denizin ortasında hareketsiz olarak kalmıştır.

Yazılım programlarındaki zafiyetlerini istismar ederek sisteme sızan Code Red, Nimda ve Flash Worms gibi virüs ve kurtçuklar, birkaç dakika içinde Internet iletişimini felç ederek büyük zararlar vermiştir. Sistemdeki bu tip açıklar, Bilgi Harbi, Stratejik Bilgi Harbi, Siber Savaş, Siber Terörizm gibi siber saldırılara karşı zafiyet alanı olarak tanımlanmaktadır.

Özetle, elinde bir kişisel bilgisayarı, modem ve telefon hattı olan herhangi orta seviye bir uzman, muhasım ülke, kuruluş, ayrılıkçı ve/veya terörist grup çok az bir maliyetle ve 30 kişiden az insanla, bir dizi şebekeye sızma, sistem bozma amaçlı yazılım ve gelişmiş bilgi taaruz araçları ile kritik altyapı ağlarını kesintiye uğratabilir.

Altıncısı ve en önemlisi **teknolojik küreselleşme Bilgi Güvenliği**'ni hayati derecede önemli kılmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstihbaratın Devletlere Etkisi

NATO

Teknolojik küreselleşmenin NATO'nun yapılanmasına ve işlevi üzerindeki etkisi NATO'nun transformasyon stratejisi ile ilişkilendirilebilir. NATO'nun transformasyon stratejisinin ilk hedefi Bilgi/Karar Üstünlüğüdür ve 3 boyutludur. Birinci boyut, NATO savunmasının güvenlikteki rolünün dönüştürülmesidir. İkinci boyut genelde NATO savunmasının tüm birimlerindeki günlük işlerinin ve diğer idari işlerinin yönetimidir (Savunma Yönetiminin Dönüşümü). NATO'nun ağ destekli teşkilat yapısına dönüştürülmesi amaç edinilmiştir. Dört ana süreci kapsamaktadır.

Bunlar:

1. İhtiyaçları Belirleme Süreci,
2. Tedarik Süreci,
3. Planlama, Program, Bütçe (PPB) Süreci,
4. Personel Yönetimi'dir.

Üçüncü boyut ise kuvvetlerin dönüşümü yani nasıl muharebe icra edileceğidir (Muharebe İcrası). Bunun için NATO ağ destekli muharebe, ağ destekli operasyon, etki odaklı operasyon, bilgi harbi ve harekatı konseptlerini bünyesine almış ve bu yetenekleri gerçekleştirmek maksadıyla NATO Ağ Destekli Yetenek programı TSK'nın da katılımı ile 10 ülke ile beraber başlatmıştır.

NATO aynı zamanda tehdit tabanlı planlamanın yerine yetenek tabanlı savunma planlaması modelini uygulamaktadır. Yeni yetenekleri gerçekleştirmek için de Yetenek İnsiyatif Paketleri konseptini kullanmaktadır. Bilgi üstünlüğünü amaç edinmiş NATO kuvvetlerinin bilgi ihtiyacını belirleyen sekiz unsuru; Operatif konseptler, C2 yaklaşımı, Teşkilat yapısı, Doktrin, Taktik, Teknik, Prosedürler (TTP), Angajman kuralları, Talim ve Terbiye seviyesi ve Silah sistemlerinin özelliklerin dönüştürülmesi amaç edinmiştir. BT, sekiz unsurun yanında NATO'nun liderlik, tesis, malzeme, personel ve askeri kültür anlayışını da değiştirmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NATO transformasyon stratejisinin 3 boyut birbirleriyle iç içe olup, birbirleri ile karşılıklı olarak bağlıdır. Herhangi bir boyutta yapılan bir işlem direkt olarak diğer boyutları da etkilemektedir.

Bazı analistlere göre, bu transformasyon programının bir amacı da, "**Büyük Orta Doğu Projesi**" (BOP) çerçevesinde NATO'nun daha geniş bir rol üstlenmesinin talep edilmesidir.Bu bağlamda, birinci olarak NATO'da büyük ölçüde genel güç projeksiyonu yeteneklerinin yaratılmasından BOP üzerinde yoğunlaşan, gerçek konuşlanmalara kayılması arzu edilmektedir. İkinci olarak, NATO'nun Afganistan'daki güvenlik için varlığını sürekli artırmak ve ittifakı ulusal çapta barışı sağlama ve ulusu inşa etme operasyonlarında etkin bir biçimde rol almak adına, Afganistan'da tek bir NATO Komutanlığı'nın kurulması hedeflenmiştir.

NATO'nun yeniden yapılanmasında ABD'nin "etkin çok taraflılık konsepti"nin etkili olduğu değerlendirilmektedir. Bu konsepte göre, NATO'nun "rejim değişikliği", "ülkelerin yeniden yapılanması", "güvenlik sağlanması" ve "önleyici darbe operasyonları" icra etme görevlerini alacağı ve bu yeni amaç ve hedefleri gerçekleştirmek maksadıyla yeniden yapılandırılmakta olduğu değerlendirilmektedir. Bu bağlamda, "NATO'nun Akdeniz Diyaloğu" ile BOP çerçevesinde Akdeniz ülkelerinde etkili olması tasarlanmaktadır.

28-29 Haziran 2004'te yapılan "**NATO İstanbul Zirvesi**"nde "**Geniş Orta Doğu Stratejisi**" çerçevesinde aşağıdaki kararlar NATO'nun yeni görevleri ve faaliyet alanlarının gelişimi hakkında önemli kıstaslar sağlamaktadır. Bu kararlar:

1. "Orta Doğu'nun istikrara kavuşturulması için Akdeniz ülkeleriyle stratejik işbirliği çalışmaları gerçekleştirilmesi."
2. "NATO'nun salt bir askeri örgüt olmaktan çıkarılması, her önemli konuda platform olma sürecine girmesinin sağlanması."
3. "NATO içinde organize edilmesi düşüncesi ele alınarak sonuçlandırılması."
4. "Estonya, Letonya, Litvanya, Slovenya, Slovakya, Bulgaristan ve Romanya'nın NATO'ya üyeliğinin resmen onaylanması."
5. "NATO askeri gücünün Irak'ta görev alması."
6. "NATO ülkelerinin Afganistan'a ek güç gönderilmesi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savunma ve güvenlik alanındaki son gelişmeler, orduların transformasyonu, yeni savaş teorileri, yeni muharebe ve harekat konseptleri ve yeni harekat nevileri gibi mevcut gelişmeler NATO'yu da transformasyon sürecine sokmuştur. NATO'nun misyonu, vizyonu çerçevesinde amaçları, hedefleri, stratejisi ve kuvvet yapısı değişmektedir. Bu bağlamda, NATO'nun faaliyet alanları genişlemekte ve üye sayısı da artmıştır.

Soğuk savaşın güvenlik ortamına göre rolü biçilmiş bir ittifakın, yeni güvenlik rolü halen tam olarak belirlenememiştir. Çok uluslu ve koalisyon operasyonları açısından bakıldığında genelde müttefik ülkelerin tavsiyelerine ve yönlendirici tekliflerine daha da ihtiyaç duyulacağı değerlendirilmektedir. Ordular dönüşüm sürecinde ilerlerken, müttefik orduların koalisyon, uluslar arası ve NATO operasyonlarında hangi yeteneklerini kullanılacağını garantileyen anlaşmaların yapılması müttefik ülkelerin çıkarları açısından önem arz etmektedir.

Birleşmiş Milletler

Teknolojik küreselleşmenin parametreleri tehdit yapısını ve savaş araçlarını, harp prensipleri, usul ve tarzlarını değiştirdiğinden dolayı mevcut dünya barışı ve güvenliğini sağlama sorumluluğunun boyutlarını ve görev tanımlanmasının genişletilmesini talep etmektedir. Bu yüzden bilgi silahlarına dayalı bilgisayar ağlarına taaruz, bilgisayar ağlarını istismar, stratejik bilgi harbi gibi çatışmaların meydana gelmesini engelleme, anlaşmazlıkları temelinden giderme sorumlulukları henüz daha belirlenmemiştir.

Geçmişte icra edilen ve gelecekteki bilgi harbi, etki odaklı operasyonlar, stratejik bilgi harbi, bilgi ağlarına saldırı ve bilgi ağlarını istismar faaliyetleri, silahlı çatışmayı yönetmek için kullanılan BM'in mevcut hukuki, siyasi ve etik çerçeveleri ile uyumlu olmadığı değerlendirilmektedir. Kosova ve Irak'taki operasyonlar esnasında icra edilen bilgi harekatı ve medyanın kullanımı konularında hukuki, siyasi, etik sorunlar olduğu ifade edilmiştir. Uzay silahları, uzayda silahlanma, bilgi güvenliği gibi konuların yakın gelecekte BM gündeminde yer alacağı değerlendirilmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özetle, BM sanayi devriminin güvenlik ortamına göre yapılanmıştır. Bilgi Devrimi ve küreselleşmenin oluşturduğu yeni güvenlik ortamının şekillenmesinde mevcut BM yapısı yeterli olmamaktadır.

Strateji Alanındaki Gelişmeler

Teknolojik küreselleşmenin strateji alanındaki en önemli etkilerini oluşturan parametreler şunlardır;

- Zaman, mekan ve güç etkileşimini değiştirmesi,
- Asimetrik yaklaşımlar üzerindeki etkileri,
- Güvenlik ortamının dinamik ve akışkan bir şekilde belirsizliklerin artması,
- Güvenlik alanındaki aktörlerin sayısının artması ve yapılarının değişmesi,
- Askeri operasyonların siyasi, ekonomik, sosyal, bilgi ve altyapı sistemlerini kapsaması,
- Yeni savaş teorisi, yeni muharebe ve operasyon konseptleri,
- Yeni Harekat nevileri, Savaş Dışı Askeri Operasyonlar
- Bilgi Güvenliği

Bu parametreler direkt olarak milli menfaatlerin tespitini, milli hedeflerin saptanmasını, milli politikanın belirlenmesini ve milli stratejilerin oluşturulmasını güçleştirmiştir.

Teknolojik küreselleşmenin getirdiği yeni stratejik bağlam, bireylerin ve kurumların bilgiyi üretme, yapısallaştırma, değerlendirme, kullanma ve yönetme yetenekleri ve bilgi çağının şartlarına uyum sağlama kabiliyetleri üzerine inşa edilmektedir.

Teknolojik küreselleşme süreci ulus devletlerin gücünü, milli olarak üretilen milli teknoloji, milli bilgi ve kullandıkları bilgi ile orantılı hale getirmiştir. Bir devletin gücü, milli güç unsurlarını kıymetlendirmede ve kullanmadaki bilgi gücü kapasitesine, ürettiği bilgiye ve teknolojiye bağlı hale gelmiştir. Özetle, bir devletin varlığının güvenliği ve devamı, ancak sağlayabildiği ve milli olarak üretebildiği bilgi ve teknoloji ile doğru orantılıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günümüzdeki strateji kuruluşlarına göre, güvenlik, dış politika hizmetlerinden başlayarak devletin bütün görev ve faaliyetlerinin bilime, bilgiye, araştırmaya ve teknolojik altyapıya dayandırılması, uzun vadeli planların yapılması, milli hedef ve politikaların tespitinde gerekli kaynak desteği, bilim, bilgi, teknoloji ve teknolojik altyapı olmuştur.

Teknolojik küreselleşme hemen hemen tüm alanlarda devletin bilgi, teknoloji ve kaynak ihtiyacını karşılayacak örgütlenmelerin yeni strateji anlayışları ile örgütlenmesine ve çoğalmasına neden olmuştur. Örneğin, ABD Milli Savunma Üniversitesi bünyesinde bulunan yedi enstitünün dört tanesi strateji alanı ile ilgilidir. Tüm kuruluşlar "strateji" kavramını kullanmakta ve bilgi çağı prensip ve olgularına dayalı yeni bir strateji yaklaşımının gelişmesine yardımcı olmaktadırlar.

Bugün ABD, Batı Avrupa, Güneydoğu Asya, Avustralya ülkelerinin büyük çoğunlukta strateji kuruluşları, milli ve uluslar arası güvenlik, silahların denetimi, silahsızlanma, caydırıcılık, anlaşmazlıkların çözümü, ittifaklar, terörizm ve uyuşturucu maddelerle mücadele, uluslar arası barışı koruma operasyonu, siber savaş, stratejik bilgi harbi, asimetrik tehditler, bilgi güvenliği gibi çok çeşitli uluslar arası ilişkiler, ağ destekli yetenek / muharebe / operasyon, etki odaklı harekat, bilgi harbi ve harekatı, savaş dışı askeri operasyonlar, yeni harekat nevileri, orduların transformasyonu, yeni kuvvet yapısı, yeni güç unsurlarının oluşturulması, yeteneklerin geliştirilmesi, çift kullanımlı teknolojiler, geleceğin teknolojileri ve bunların askeri alana uygulanabilirliği, teknoloji geliştirme planlaması gibi savunma ve güvenlik konuları ile ilgilenmektedir.

Bu konularda bilgi toplayarak, yorumlayarak, yeni bilgiler üreterek, milli politikaların, konseptlerin, doktrinlerin, stratejilerin ve stratejik planların oluşturulmasına ve uygulamasına örgütlü bir şekilde resmi kurumlar, vakıflar, üniversiteler, şirketler ve şahıslarla bağlantılı olarak yardımcı olmaktadır. En önemlisi bu konular hakkında gelecek için öngörü çalışmaları yaparak yeni bir stratejik düşünmenin temelini oluşturup, beslenmesini sağlayarak, bugünden yarına bakabilme ve üretilen bilgileri kullanabilme yeteneklerini sürekli bir şekilde geliştirmektedirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kurumsallaşmış strateji kuruluşları aynı zamanda bulundukları ulusal sistemin hedeflerine entegre olmuş ve birkaç sahada uzmanlık geliştirerek genel menfaat, amaç ve hedefler doğrultusunda alt stratejiler geliştirmektedirler. Avrupa ve ABD'deki kuruluşlar genel sistemin izdüşümü olarak birbirlerini tamamlamaktadırlar. Uzmanlaşmış oldukları konularda birer eğitim kurumu olarak yüksek seviyeli eğitim vermektedirler. Bu işlevleri yerine getirmek için önemli bir teknolojik altyapı hatta sanal enstitüler kurmuşlardır.

Teknolojik küreselleşme bazı strateji kurumlarının teknoloji, bilgi ve bilgi güvenliği konularında uzmanlaşmalarına neden olmuştur. Teknoloji üreten ve milli teknolojilerini üretmeyi amaç edinmiş ülkelerdeki kuruluşlar, üretilen bilginin ve geliştirilen teknolojilerin sanayiye transferi için modeller oluşturmak, sanayi-üniversite-silahlı kuvvetler-özel sektör ile ortak AR-GE projelerinin oluşturulması ve yönetimi için hükümetlerine destek vermektedir. Teknoloji transferi, modellerinin geliştirilmesi, özel sektör ve savunma sanayisinin ihtiyaçları doğrultusunda araştırma ve yatırım alanlarının belirlenmesi ve yeni teknoloji, yeni projelerin yaratılmasında önemli roller üstlenmektedir.

2030 – 2050 yıllarını temel alarak "ulusal teknoloji öngörü" projeleri geliştirerek, gerekli metodolojilerin geliştirilmesi, yeni anahtar teknoloji alanlarının belirlenmesi, teknoloji yol haritalarının belirlenmesi konularında resmi kurumlara destek vermektedir.

Ayrıca milli teknoloji, milli bilgi konuları yanında milli bilgi güvenliği politikaları ve stratejileri ile alakalı önemli çalışmalar yapmaktadır.

Bilgi, teknoloji ve bilgi güvenliği konularında uzmanlaşmış strateji kuruluşlarının bazıları ülkelerini milli teknoloji, bilgi, güç avantajını korumak maksadıyla, bazıları ise bu gücü geliştirmek gayesi ile ülkelerinin resmi politika ve stratejilerine sürekli bir şekilde hizmet etmektedir.

Teknolojik küreselleşme dinamik bir süreç haline gelmiş ve sürekli bir şekilde yeni bilgiler, gelişmeler ve yapılanmalar doğrultusunda çok kısa zaman aralıkları ile gözden geçirilmesi ve değerlendirilmesini zorunlu kılmaktadır. Doğrusal olmayan yakla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şımlar kullanılmaya başladığından strateji oluşturma süreçlerini değiştirmiştir.Strateji oluşturma ortamı da değişerek birçok farklı ve askeri olmayan boyutları da kapsamaktadır. Bu bağlamda, birçok strateji kurumunun girdilerini koordine etme görevini üstlenmiş "stratejik koordinasyon" yaklaşımı kullanılmaktadır..

Güvenlik Ortamında İstihbaratın Rolü

Terörizm, silahlanma, organize suç vs. gibi "yeni tehditlerin" aslında hiçbiri de yeni değildir.

Yenilik daha çok bu tehditlerin pek çok etkenin birleşiminden kaynaklanan niteliksel değişiminde yatmaktadır. Geleneksel askeri tehditlerin azalışı ve çağdaş toplumun artan aczi şüphesiz bu eğilime katkıda bulunmuştur. Batılı toplumlara ve güvenlik çıkarlarına karşıtların ve/veya onları tehdit edebilen oyuncuların çoğalan sayıları da bu değişimde önemlidir. Fakat en etkilisi, bu düşmanların modern toplumların sunduğu teknolojileri sonuna kadar kullanarak geçmiştekinden daha geniş bir faaliyet alanı gösterdikleri gerçeğidir. Terörizm ve silahlanma tehditlerinin artan büyüklüğü, daha çok sayıdaki oyuncunun daha ciddi tehditler oluşturabileceğini göstermektedir. Bunun sonucu olarak da yeni tehditler güvenlik gündeminde daha önemli bir yer tutmaktadır. Bu güvenliği anlamada üç özelliği vurgulayan bir değişikliği yansıtmaktadır.

İlk olarak, yeni güvenlik anlayışı artık yalnızca devlet düzeyinde odaklanmamaktadır.

Güvenlikde rol alan oyuncular devlet düzeyinde olduğu kadar onun üstünde veya altında da bulunabilir. Devlet düzeyinin altında yer alan ana bir düşman olarak bile karşımıza çıkabilir. sonuçta, bu yeni anlayış, savaşların artık sadece devletler arasında yapılmadığı gerçeğiyle açıklığa kavuşmuştur.

İkinci olarak, yeni güvenlik kavramı gerçek askeri, terörist, silahlanma, suç ve hatta belli bir noktaya kadar insani tehditlerin birbirinden ayrılma çizgisinin yüksek seviyede bulanıklaşmış olmasından dolayı çok bağlamlıdır.

Üçüncü olarak, yeni güvenlik tehditleri, etkilerinin ve faaliyetlerinin coğrafi yeri bakımından ulus aşırıdır. İç ve dış tehdit arasındaki fark ortadan kaybolmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstihbaratta İşbirliğinin Önemi

İstihbarat ve istihbarat işbirliği işin içine bu noktada girer. İstihbarat tehdit algılamalarının şekillendirilmesinde, yani tehditi tanımlamada ve tehdite verilecek karşılık için bir etki yaratmada her zaman hayati bir rol oynamıştır.

Yeni saldırganların ayırt edilmesinde yaşanan zorluklardan dolayı istihbaratın önemi artmıştır.

Bu durum, sadece saldırganların gizli bir şekilde hareket ettikleri gerçeğinden kaynaklanmamaktadır; çünkü istihbarat servisleri her zaman gizli tehditleri ortaya çıkartmakla meşgul olmuşlardır. Yeni aktörleri tanımlamak, şu anki saldırganların önceden hiçbir düşmanlık belirtisi vermedikleri gerçeğinden dolayı daha zor hale gelmiştir. Yeni aktörler genellikle bilinmemektedir; bu yüzden bu aktörler geleneksel düzeyde, ulusal sadakat ve düşmanlık özelliklerine uygunluk göstermemektedirler. Buna ek olarak, düşmanca tutumları, geleneksel devletlerarası çatışmalarda olduğu gibi, her zaman, tanımlanabilir iki tarafın arasında tırmanan bir çatışmayı izlememektedir.

Bu yüzden, bu tehditler çoğunlukla somut hale gelene, yani düşman vurana kadar görünür olmamaktadırlar. Örneğin, teröristler hedef alınan taraflar ile hiçbir iletişime girmeden bir düşman tanımlayabilirler ve onu vurabilirler. Ayrıca, silahlanma ve organize suç ile uğraşanları da tanımlamak zor olabilir. Bu zorluk ise kitle imha silahlarını (WMD) sağlayanların bilinmemesinden kaynaklanmaz; ihracatını yapmaya hazır ve bu silahları elde etmede isteği olan ülkeler ve bunların teslimat şekilleri çok kolay bir şekilde fark edilebilmektedir. Gerçek zorluklar devlet dışı örgütlerin (burda suç örgütü anlamındadır) silahların gizlice nakline girdiğinde ve teslimatın artık yalnızca hükümetler ve devletlere değil devlet dışı aktörlere de yapılmasıyla başlar. Ayrıca, bir yandan bilgi ve uzmanlığın nerelere ve kimlere yayıldığını takip altına almak, diğer yandan da kitle imha silahlarının (özellikle biyolojik ve kimyasal olanlar) üretiminde kullanılacak teçhizat ve malzemelerinin ihracatını takip etmek oldukça zordur. Böyle bir gelişme kitle imha silahlarının yayılmasını kontrol etmek kadar, oluşan tehdidi önceden algılamak ve tehdide karşı önceden önlem alınmasını da zorlaştırmaktadır. Kısaca, düşmanın kim olduğu bilinmedikçe istihbarat daha önemli hal almaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstihbarat ayrıca antlaşma ve sözleşmelere uyulmasının kontrolünde de hayati rol oynar.

İstihbaratın uluslar arası silahsızlanma için bir önkoşul olduğu kanıtlanmıştır. Ayrıca istihbarat, silahların sınırlandırılması antlaşmalarının güvenilirliği açısından giderek önem kazanmıştır. Bu yüzden, doğrulama imkanları ikna edici ve güvenilir bir uluslar arası silahsızlanma ve sınırlandırma antlaşması ve politikasının oluşturulması için vazgeçilmezdir. İstihbaratın önemi arttığından, düzeltilmesi de gerekir. Elbette, sadece toplam gayret seviyesi yükseltilerek bile istihbaratta düzelme sağlanabilir. Fakat günümüzdeki zorlukların sadece **"soruna para dökerek"** üstesinden gelinemez.

İstihbarat sektörü, günümüzde pek çok değişimle karşı karşıyadır.Tespit etme imkanlarının geliştirilmesi bunlardan ilkidir. İstihbarat örgütleri karar alıcıların karşı önlemleri zamanında işleme koyabilmelerine olanak iyileştirici yeni yöntem ve imkanlar geliştirmelidirler.

Kurumlar arasında işbirliğini artırmaya yönelik ikinci değişim birincisiyle yakından ilgilidir.

Kurumlar arası işbirliği elbette yeni tehditlerin tespitine olanak sağlayan yöntemlerin geliştirilmesinde önkoşuldur. Buna ilaveten, istihbarat paylaşımı, geleneksel ve yeni aktörlerin potansiyellerinin ve niyetlerinin, yani oluşturdukları tehditlerin; doğru ve eksiksiz değerlendirilmelerinin yapılabilmesi için gereklidir.

Yalnızca tek bir kurumun uluslar arası düzeydeki düşman faaliyetlerinin coğrafi alanının tam büyüklüğünü ve uğraştıkları faaliyet alanlarını öğrenmek imkansız olabilir. Her ulusal ajan sadece kendi belirli coğrafi ve işlevsel alanı içerisinde gerçekleşen faaliyetleri dikkate alırsa, tehdidin eksiksiz ve anlaşılır bir resmi elde edilemez. İstihbarat paylaşımının olmaması durumunda, farklı güvenlik birimlerinin farklı perspektiflerinin olması muhtemeldir. Böyle bir durumda da, bu birimler güvenliği verimli bir şekilde sağlayacak gayretlerini koordine etmeyi ne isteyecekler ne de bunu başaracaklardır.

AB kendi güvenlik politikalarını kendisi biçimlendirdiği ve uyguladığı için kendi istihbarat desteğine ihtiyacı vardır. Bu da istihbarat sektörüne üçüncü ve AB'ye özgü bir değişiklik getir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mektedir. Bir anlamda, yeterli AB istihbarat kurumları geliştirilerek, istihbarat üretimi AB ihtiyaçlarına göre uyarlanmak durumundadır. Bunu gerçekleştirmek, çeşitli ulusal örgütler ve AB örgütleri arasında yoğun bir istihbarat işbirliği olmadan mümkün değildir. Son olarak, istihbarat alanında işbirliği; pek çok ulusal ve Avrupalı karar alıcıya yeterli ve uygun istihbarat desteği verme ve onların farklı araçları koordine etmelerine ve pek çok üye devletin ve Avrupa Birliği'nin üstlendiği karşı önlemlerle uygun hale getirmeleri açısından da gereklidir. Bu istihbarat işbirliğinin gerekli ulusal ve Avrupa araçlarının otomatik bir düzen yaratamamasından kaynaklanmaz. İstihbarat işbirliği, gerekli ulusal ve Avrupalı araçların uyumunu otomatik olarak sağlamaz. Yine de bilgiyi paylaşmak; görüşler arasında uyum sağlamanın, ortak politika oluşturmanın ve uygulamanın, tehditlere karşı mücadelede potansiyel bir sinerjiden faydalanmanın ilk adımıdır.

Başta Amerika olmak üzere Rusya ve İsrail'in istihbarat alanında dünyaya hakim olmaları karşısında Avrupa Birliği, elindeki araçlardan yola çıkarak derinleştirilmiş bir istihbarat işbirliği için doğal bir çatı oluşturmak zorundadır. Buna ek olarak, Birlik beyan ettiği amaçlara uygun bir istihbarat topluluğu geliştirmek zorundadır. İstihbarat, ortak güvenlik politikaları geliştirme ve Avrupa güvenlik stratejisinin özünü verme sürecinde hayati bir rol oynamaktadır. Ortak güvenlik politikaları formüle etmek için, Avrupa Birliğinin ortak bir uyarı anlayışına, ortak bir tehdit algısına ve bundan hareketle de ortak değerlendirmelere ihtiyacı vardır.

Yeterli istihbarat desteği aynı zamanda Avrupa güvenlik politikalarının uygulaması için gerekli olacaktır. Bu yüzden, var olan istihbarat işbirliği yeni güvenlik ortamına uygun olarak ortak politikalarına hizmet edecek şekilde uygun hale getirilmeli ve yeniden yapılandırılmalıdır.

Burada asıl soru, Avrupa Birliği'nin hangi rolü oynaması gerektiği ve AB içindeki istihbarat topluluğunun şeklinin ne olması gerektiğidir. AB içerisinde hangi tarzda bir istihbarat işbirliğine ihtiyaç duyulmaktadır ve bu işbirliği hangi düzeyde yapılmalıdır? İstihbarat işbirliğinin yapısına yönelik her türlü öneri belli kriterlere uymak zorundadır. Bu kriterler ise şunlardır;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Yapılabilirlik: Güvenlik üretiminde müdahil olan her ulusal ve Avrupalı karar verici istihbarat desteğini, yani sorumluluklarını yerine getirmede yardımcı olacak türde bilgiyi almalıdır.
- Fizibilite: Öneriler politika yapıcılarını zorlasa bile onları umutsuzluğa itmemeli. Bu yüzden, politikacılar AB içerisinde işbirliğini, var olan kurumlar üzerine inşa etmeliler. Ayrıca var olan sorumluluk paylaşımına ve Avrupa ile ulusal düzey arasındaki yetki bölünmesine dikkat etmeliler.
- Saklanabilirlik: AB dışında oluşturulmuş ikili veya çok taraflı istihbarat ilişkileri riske edilmemeli ve üçüncü taraflar (örneğin, NATO, Amerika Birleşik Devletleri, diğer ilgili ülkeler) için istihbarat topluluğu ile bağlantı kurmak mümkün olmalıdır.
- Basitlik: Öneriler, istihbarat üretimini ve dolayısıyla da güvenliği desteklemelidirler, yani katılımcılar (farklı ülke ve dallardan organlar) arasındaki işbirliğini zorlaştırmamalı, kolaylaştırmalıdırlar.

Bu çalışmanın amacı bu standartları karşılayacak bir model geliştirmektir. Çalışma, istihbarat terimini ve hangi istihbarat oyuncularının göz önüne alındığını, yani ne tür istihbarat üreticilerinin Avrupa İstihbarat Topluluğuna ait olduğunu belirleyerek başlamaktadır.

Müteakiben, istihbaratın yeni güvenlik ortamında oynadığı rol anlatılmaktadır. Sonra, İstihbarat işbirliğinde karşılaşılan genel problemler belirtilmektedir. Daha sonra da, AB'nin özellikli rolleri ve sorumlulukları belirtilmiştir. Bu, bize AB içerisinde var olan istihbarat yapısının pek çok Avrupa güvenlik politikası araçları için gerekli olan desteği ne kadar karşıladığını değerlendirmemize imkan sağlayacaktır. Bunu yaptıktan sonra, inceleme, uluslar arası ve kurumlar arası işbirliğinin birlikte ortaya koydukları zorluklara bir daha değinmektedir. İnceleme Avrupa düzeyinde kurumlar arası işbirliği için biçimlendirilmesi gereken düzenlemelerin neler olduğunu belirginleştirmenin yanısıra, ulusal organlar arasında doğrudan bir değişimin ne zaman tercih edileceğini ve bir AB kurumunun kurulmasının ne zaman daha uygun olacağını da açıklığa kavuşturacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Echelon (Büyük Kulak)

Büyük kulak adı verilen bu dinleme sisteminin adı Echelon. Echelon, **NSA**'nın denetimi altında. Echelon'un merkezi ABD'nin Ft. Mead bölgesinde ve Echelon'un görevi tüm sivil iletişim trafiğini izlemek. Sistem, Pentagon'un verdiği talimatlarla çalışıyor. Terör örgütleri, uyuşturucu kartelleri, kaçakçılık ve kara para aklama çeteleriyle bağlantılı olan tüm konuşmalar dinleniyor. Echelonun görev alanlarını tarif eden listede ilginç bir tanımlama daha var. "**political unrest**" bu tanımlama genellikle darbe, ayaklanma veya iç savaşın eşiğinde olan ülkeler için kullanılıyor. Yani Echelon, kargaşadaki ülkelere de kulak veriyor.

Echelon'un dünya üzerindeki 8 noktada dinleme istasyonları var. ABD, İngiltere ve Avustralya'da 2'şer Kanada ve Yeni Zelanda'da ise 1'er tane. Bu 8 noktanın kapsama alanı tüm dünya. Dünya üzerindeki tüm kara parçaları dinlenebiliyor.

Echelon sistemi kapsamında özel bir sözlük kullanılıyor. Terörden uyuşturcuya kadar anahtar sözcükler sözlükte kayıtlı. Her dinleme birimi bu sözlüğün kendi işine yarayan bölümünü kullanıyor. Özel bilgisayar anahtar sözcüklerden birini yakalayınca, izlenen mesaj özel uzmanlara aktarılıyor. Sözlükte dünyanın hemen hemen her dilinden kelimeler bulunuyor.

Echelon'un temelleri 1948'de atıldı. Şu anda sınırları içinde dinleme istasyonu bulunan ABD, Kanada, İngiltere, Avustralya ve Yeni Zelanda arasında gizli bir anlaşma yapıldı ve sistem kuruldu.Yani Echelon soğuk savaş döneminin ilk ürünlerinden. Avrupa ise büyük kulağın varlığından ancak çok sonra haberdar oldu.

Echelon sisteminde hemen hemen tüm NATO ülkelerinin anlaşmada imzası var. Türkiye de Echelon sistemi içindeki ülkeler arasında yer alıyor. NATO üyesi olmayan Japonya ve Güney Kore de büyük kulağın birer parçası.

Echelon dev bir kulak, ancak NSA, dünyayı daha küçük kulaklarla da izliyor. Uzaydaki 6 casus uydu binlerce kilometre uzaklıktan iletişim faaliyetlerini gözetleyip, dinleyebiliyor. Almanya, Japonya, bazı Orta Doğu ülkeleri ve benzer müttefik ülkelerde daha küçük dinleme istasyonları bulunuyor. Uydular ve yer dinleme istasyonları ABD ordusu tarafından işletiliyor. Türkiye'de de bazı küçük kulakların olduğu bilinmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Siber Saldırı

Echelon'un direk olarak Amerika'nın çıkarlarına hizmet etmesi, bu sistemi devre dışı bırakmak için bazı grupları harekete geçirdi. Fransa'da bir araya gelen bilgisayar kurtları Echelon'u çökertmek amacıyla internette hareket başlattılar. Hedef; dinleme ve kayıt yapan NSA'nın bilgisayarlarını devre dışı bırakmak!

Fransa'daki grubun ele geçirdiği deşifre listesi 1416 anahtar sözcükten ibaretti. Söz konusu listede Türkiye'den **MİT,JİTEM** ve **PKK** da var. buradaki amaç " Büyük Birader" in kulaklarını etkisiz hale getirmek. Çünkü bu kadar anahtar sözcük bile banka hesaplarından, telefon, faks, e-posta mesajlarına, gizli servisler, elçilikler, özel şirketlerin yazışmaları ve uyuşturucu trafiğine kadar her türlü bilginin Echelon'da toplandığını gösteriyordu.

Telefon İzleme Yasası

Geçtiğimiz aylarda MİT'in telefon ve e-mail trafiğini izlemesiyle ilgili Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nin verdiği karar, yıllardır süren telefon izleme tartışmasını alevlendirdi. Emniyet'in istihbarattan sorumlu üst düzey bir yetkilisi, Hürriyet gazetesi'ne 10 yıldır 90'a yakın ayrı mahkeme kararıyla süren telefon izleme uygulamasının yeni Türk Ceza Kanunu ile sona erdiğini anlattı. Yetkili, "*Kuşadası'nda bomba patlayıp başkomiser ölünce Diyarbakır'daki mahkemeye gidildi*" diye konuştu.

Uzman polis, "Eğer Polis Görev ve Selahiyetler Kanunu'na teknolojik kaynaklı dinlemeye imkan sağlayan bir ek yapılmazsa, MİT ve Emniyet mahkemeye başvurup izleme kararı almakta zorlanacak. Bu yönde bir yasa tasarısı hazırlandı, Başbakanlığa gönderildi" bilgisini verdi.

MİT'in Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nden aldığı son izleme kararı, eski TCK'ya göre 10 yıldır süren uygulamanın son halkasını oluşturdu.

MİT ve Emniyet Türkiye'deki bütün cep telefonlarını ve sabit telefonları mahkeme kararlarıyla izlenme yetkisi alıyor ve şüpheli gördüğü telefonu izliyor. Karar her 3 ayda bir TCK, 2937 sayılı MİT Yasası'nın 4. maddesiyle, Polis Görev ve Selahiyet Yasası'nın ek 7. maddesine dayandırılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kuşadası Olayı

Son 10 yılda İstanbul, İzmir, Ankara ve Diyarbakır dahil olmak üzere birçok mahkemeden karar alındı. Ancak alınan bu kararlar büyük tartışmalara yol açtığı için MİT ve Emniyet, mart ayında yeni TCK'yı beklemeye karar verdi ve mahkemeye başvurmadı. Ne var ki Kuşadası'nda meydana gelen bombalı saldırıda bir başkomiserin hayatını kaybetmesi üzerine yeni yasayı beklemeden yeniden Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gidildi. İstihbarat kaynakları, "Yeni yasayı beklemek istemedik ama olmadı. Bir başkomiserimizi kaybettik" diyorlar.

Diyarbakır Canlı Bomba

Diyarbakır'daki karara ilişkin bilgi veren uzman polis şunları anlattı:

"Diyarbakır'da bir suikast ihbarı alındı, izleme kararı için mahkemeye gidildi. Ancak hedefin Diyarbakır'ı terk etmesi halinde elden kaçacağı kuşkusuyla Türkiye geneli için izin istendi. Her ilden karar almaya kalkarsak yakalamak mümkün değildi. Ayrıca cep telefonunun merkezi de yok."

Aynı kaynaklara göre, bu kararın alınmasından sonra Antalya'da bir bomba etkisiz hale getirildi. İstanbul'da 10 kilo, İzmir'de 5 kilo ve Diyarbakır'da da 1.4 kilo C-4 yakalandı. Ayrıca Diyarbakır'da da Emniyet'e bombalı eylem yapmak isteyen bir kadın militan son dakikada düzenek çalışırken ele geçirildi.

Kim İzliyor Nasıl İzliyor?

170 özel eğitimli polis şüpheli görülen telefonları izlemek için görevlendirildi. Her istihbaratçıya ayrı şifre verildi.

İstihbarat görevlileri sadece belirli bilgisayarlardan izleme yapabiliyor.

Suçlu veya şüpheli şahıslar dışındaki izlemeyi önlemek için her ay kayıtlar bir üst makamca kontrol ediliyor.

Kullandıkları makineler de sisteme göre ayarlı. İstihbaratçı sadece kendisine tahsis edilen makineyi kullanabiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şifresini bile kullansa, evindeki bilgisayardan izleme yapamıyor.

Bir polis memuru en fazla 3 telefonu izleyebiliyor. Ses kaydı yapılmıyor sadece aranan telefonlar saptanıyor. Görevlinin saptanan şüpheli numaralar dışındaki bir numarayı izlediği saptanırsa derhal yasal işlem yapılıyor.

Diyarbakır'dan alınan kararın dışında İstanbul'da İngiliz Başkonsolosluğuna bombalı saldırının ardından ve Trabzon'da bir profesörün öldürülmesinden sonra da iki ayrı karar alındı.

Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 6 Mayıs 2005 tarihinde aldığı, bir kısmı geriye dönük 8 Nisan 2005-30 Mayıs 2005 arasını kapsayan kararı özetle şöyle:

"Talebin kabulü ile yurt dışı bağlantılı olarak illegal silahlı terör örgütlerinin yasadışı faaliyetlerine yönelik olarak faillerin belirlenmesi, ele geçirilmesi ve suç delillerinin elde edilmesi ve eylem planlamalarının önceden öğrenilmek sureti ile engellenmesi başka yollarla mümkün olmadığından yurt dışı çıkışlar ve girişler dahil olmak üzere, Telsim, Turkcell, Avea, Türk Telekom AŞ uzak mesafe telefon hizmeti vermeye yetkili A, B, C tipi lisansı olan iletişim şirketleri tarafından işletilen ve telefon üzerinden yapılan iletişime ait tüm detay bilgilerin MİT Müsteşarlığı'nca detay kayıtlarının alınması ve incelenmesi hususunda Anayasa'nın 22. maddesi ile 4422 sayılı yasanın 2, 4, 11 ve 16. maddeleri uyarınca izin verilmesine karar verildi."

Karar, detay bilgilerinde cell id, data hattı, imai, ams, mms, gprs üzerinden internete bağlanma gibi bilgilerin yer almasını öngörüyor.

Polis kanununun dinleme maddesi

"Polis devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, Anayasa düzenine ve genel güvenliğe dair önleyici tedbirler almak, Emniyet ve asayişi sağlamak üzere ülke seviyesinde istihbarat faaliyetinde bulunur. Bu amaçla bilgi toplar, değerlendirir, ilgili mercilere veya kullanma alanına ulaştırır. Devletin diğer istihbarat kuruluşlarıyla işbirliği yapar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İzleme'nin Terim Sözlüğü

Teknik terimlerin anlamları şöyle:

Cell id: Telefon üzerinde kullanıcıya görünen semt adı. Aslında iletişim için hangi baz istasyonun kullanıldığını gösterir. Cell id ile konuşmayı yapanın o sırada hangi semtte bulunduğu tespit edilir.

Data hattı: Bilgisayarlara uzaktan bağlanıldığında iletişimi hızlandıran özel bilgi aktarma hattı.

IMEI: Cep telefonunun seri numarası. Telefonun üzerindeki sim kart değişse bile bu numara sabit kaldığından görüşmeyle ilgili detayları tekip etmek mümkün oluyor. Seri numarası ile o cep telefonunda farklı hatlarla yapılan telefon görüşmeleri ve cep telefonunu taşıyan kişinin bulunduğu yer rahatlıkla belirlenebiliyor. Çalıntı cep telefonları bu numaranın takibi ile bulunabiliyor.

AMS (Akıllı mesaj servisi): Bilgisayar üzerinden internet sayesinde bir ya da birden çok kişinin cep telefonuna aynı anda kısa mesaj gönderen sistem.

MMS (multimedya mesaj servisi): Kısa mesaj sadece yazılı mesaj gönderirken bu servisle sesli görüntülü mesaj göndermek mümkün olur.

GPRS (General Packet Radio System): İnternete cep telefonuyla hızlı bağlanmak için sistem.

VoIP: Telefon görüşmelerini mesafeden bağımsız olarak internet üzerinden sağlayan teknoloji. İletişim için telefon yerine internet hatları kullanıldığı için görüşme maaliyetleri düşer.

IP sunucu karşı sunucu bağlantıda kullanılan telefon bağlantısı: Internet protokol kelimelerinin kısaltılmasıyla oluşan IP dinamik ve statik olarak ikiye ayrılır. Dinamik IP sürekli değişirken statik IP internet sunucu bilgisayarlarda kullanılır. Cep telefonu ile IP'si bilinen bilgisayara uzaktan bağlantı kurulur.

A tipi lisans: Türk Telekom'un verdiği hizmetle aynı hizmeti veren şirketler. Telefon ahizesi kaldırıldığında, sinyal alıp arama yapılabiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

B tipi lisans: 4 haneli numara çevrildikten sonra şirket hattını kullanarak yapılan telefon görüşmesi.

C tipi lisans: 11 haneli erişim numarası çevrildikten sonra arama yapılmasına olanak sağlayan şirketlere verilen lisans. Türkiye'de bu hizmeti veren yaklaşık 40 şirket var.

Operasyon Dönemi

Saadettin Tantan'ın İçişleri Bakanı olduğu dönemde çıkarılan 4422 sayılı yasa sonrası, kamuoyunu uzun süre meşgul eden "operasyonlar" dönemini başlatmıştı. "Birinci Perde, Balina, Beyaz Enerji, Bufalo, Fırtına, Hasat, Kartal, Kasırga, Matador" gibi isimler verilen operasyonlar sonucunda çok sayıda kişi gözaltına alınmış ve dava edilmişti. Yargı sürecinde, operasyonlarla ilgili olarak gözaltına alınan yüzlerce kişi serbest kaldı. Ancak, yine de çok sayıda yolsuzluk ortaya çıkarıldı. 4422 sayılı yasanın kaldırılmasının iki temel nedeni var. Bunlardan biri Yargıtay'ın geçen yaz aylarında aldığı bir karar. Bazı davalara Yargıtay üyeleri aracılığı ile nüfuz edildiği ve baskı oluşturulduğu iddiasıyla başlatılan Neşter 2 operasyonu sonucunda açılan davayı görüşen Yargıtay Birinci Başkanlık Kurulu, dosyadaki telefon kayıtlarının "dolaylı dinleme" ile elde edildiğini belirterek, "bunların delil sayılmayacağı" hükmüne varmıştı.

Yasanın kaldırılmasının diğer önemli nedeni ise CMK'da telefon dinlemeye ilişkin yapılan detaylı düzenleme. CMK'nın düzenlemesinden sonra 4422 sayılı yasaya gerek görülmediği görüşüyle Çıkar Amaçlı Suç Örgütleriyle Mücadele Kanunu kaldırılıyor.

Toplantıyı izleyenler arasında, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Arslan ile Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele (KOM) Dairesi Başkanı Hanefi Avcı da bulunuyordu. Arslan ve Avcı, yasanın kaldırılmasının sakıncalı olduğu görüşü ile kulis yaptılar. Avcı ve Arslan, toplantı sonrası Komisyon Başkanı Toptan'ın makam odasına geçerek, bazı milletvekillerinin de bulunduğu bir ortamda 4422 sayılı Yasa'nın kaldırılmasının yaratacağı olumsuz etkileri anlattılar.

CHP'li komisyon üyesi Niğde Milletvekili Orhan Eraslan, 4422 sayılı yasanın kaldırılmasını istediklerini, çünkü, yasanın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konusu olanların CMK'da zaten bulunduğunu söyledi. Terörle Mücadele Yasası'nın da kaldırılması gerektiğini belirten Eraslan, TCK'da gerekli bütün düzenlemelerin bulunduğunu, Terörle Mücadele Yasası'na gerek kalmadığını belirtti.

Fatura Detayları

İstihbarat kuruluşları telefon şirketlerinin ay sonlarında faturalandırmaya esas olan ayrıntılı fatura bilgilerini dijital ortamda bilgisayar disketleri halinde bu kurumlardan alarak kendi merkez bilgisayarındaki bilgi bankasında toplar.

Bunun yanı sıra "118 bilinmeyen numaralar" adres bilgilerini, sular idaresi, elektrik idaresi, seçmen kütükleri, Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi (ÖSYM) başvuru formları gibi kimlik ve adres bilgilerini içeren değişik kurumlara ait bilgisayar ortamında korunan bilgileri de yine bilgisayar disketleri halinde ilgili kurumlardan toplayıp bilgi bankasına yüklüyor.

Dinlenen Telefon Sayısı

İşte son yıllarda dinlenen telefon sayıları:

2002'de Türkiye genelinde 7 bin 80 cep telefonu, 7 bin 794 sabit telefon olmak üzere toplam 15 bin 874 telefon mahkeme kararıyla dinlendi.

2003'te 9 bin 926 cep telefonu, 6 bin 92 sabit telefon olmak üzere toplam 16 bin 18 telefon dinlendi.

2004'te ise dinlenen cep telefonu sayısı 19 bin 628'e, sabit telefon sayısı ise 3 bin 310 olmak üzere mahkeme kararıyla toplam 22 bin 938 telefon dinlendi.

Parapsikoloji ve İstihbarat Örgütleri

İstihbarat örgütlerinin amacı karşı tarafın, yani düşmanın elindeki bilgilere ulaşmaktır. Bunu yaparken ajanlarının hayatı daima tehlikededir. Fakat ajanınız bir medyum veya telepat ise o zaman durum farklıdır. ABD ve eski Sovyetlerde bu sahada yapılan çalışmalara bir göz attığımızda, parapsikolojinin istihbarat örgütleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarafından yoğun bir şekilde araştırıldığını görmekteyiz. Mesela, 1970'li yıllarda CIA' nın bünyesinde hipnoz ve telepati için kullandığı 7000 medyum çalışmaktaydı. Ayrıca Amerikalılar Vietnam savaşında da parapsikolojik denemeler yapmışlardı.

Eski Sovyetler Birliğinde ve doğu bloku ülkelerinde yapılan çalışmalar ABD'ye göre çok daha geniş ve daha uzun bir geçmişe sahiptir. Prag'dan Amerika'ya göç etmiş olan Parapsikolog Dr. Moln Ryzl, sosyalist blok ülkelerindeki araştırmalarda amaçlanan hedefleri "Parapsikolojiyi casuslukta ve silah olarak orduda kullanmak, telepatik haberleşmeyle başka yıldız sistemlerinde bulunması mümkün akıllı varlıklarla ilişki kurmak, bilimin hızla gelişmesi bakımından haber alma ve bilgi aktarmada yeni yöntemler keşfetmek" olarak özetlemektedir.

Ruslar, daha 1923 yıllarından itibaren medyumları tutuklamaya başladılar. Amaç, medyumları ajanlık çalışmalarında kullanmaktı. Bu yıllarda medyumlarla ne tür çalışmalar yapıldığını bilemiyoruz.

Ancak 1975 yılına geldiğimizde, KGB'nin tekrar parapsikolojik kabiliyetleri olan insanları tutukladığını görüyoruz. KGB ayrıca hipnotize olma gücü yüksek ve cinayet işlemeye müsait kişileri de arıyordu. Rusya'daki parapsikolojik çalışmalar sadece KGB tarafından yapılmıyordu. Gizlice çalışan parapsikoloji grupları da vardı. KGB anti-komünist olan bu gruplara karşıydı ve tesbit ettiğinde bunların mensuplarını tutukluyordu.

1976 yılında KGB içinde Parapsikoloji bilimi kuruldu. Amaç parapsikolojik çalışmalar yapmak ve bu yollarla istihbarat toplayıp, rejim aleyhindeki çalışmaları engellemekti. Fakat rejim aleyhtarları da medyum veya telepat olduğunda ise bu iş oldukça zordu. Parapsikolojinin istihbarat çalışmalarında kullanılması sadece ABD ve Rusya ile sınırlı değil. I. Dünya Savaşı'ndan itibaren bazı Avrupa ülkelerinde bu tür çalışmaların yapıldığını görüyoruz. Bu ülkelerden biri de eski Çekoslovakya' dır.

1925 yılında Çek askeri makamları, ordu içinde kullanılmak üzere "Durugörü, Hipnotizma, Manyetizma" adlı bir kitap bastı. Amaç askerleri bu konuda bilgilendirmek ve kabiliyeti olanlarını keşfetmekti. II. Dünya Savaşı sırasında bazı askerler hipnotize edilerek astral seyahat yoluyla düşman mevzileri ve sayıları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hakkında oldukça doğru bilgiler alındı. Bu yolla bazı kayıp askerlerin cesetleri de bulundu. Çekoslovakya'da bu tür çalışmaların gelişmiş olmasının sebebi ise bu ülkede Orta Çağ'dan gelen çok yaygın bir okült (simya, büyü, ruh çağırma) geleneğinin olması idi.

Parapsikoloji ve Polisiye Olaylar

1951 yılında Londra'da büyük bir kiliseden, kralların taç giydiği dönemlerde kullanılan 50 kg ağırlığında bir taş çalınmıştı. İngiliz emniyeti hırsızları bulamadı. Sonunda Belçika'nın Anvers şehrinde oturan bir adamdan yardım istediler. Peder Harkos adındaki bir kişi geldi ve kilisede konsantre oldu. Daha sonra tarif ettiği adresin hırsızların alet satın aldığı dükkan olduğu anlaşıldı. Peder Harkos tekrar konsantre oldu ve hırsızların adreslerini doğru olarak verdi. Yakalanan dört kişi suçlarını itiraf etti. Bu olay Peder Harkos' un ilk başarısı değildi. Daha önce, II. Dünya Savaşı sırasında bazı kayıp ölülerin bulunmasını da sağlamıştı. Belki de içimizde pek çok Peder Harkos yaşıyor. Ancak çoğu zaman bu tür insanlar sahip oldukları kabiliyetlerinin farkına ya varamıyorlar veya nasıl kullanacaklarını bilemiyorlar. Polis bu tür kişileri neden kullanmıyor ve olayları daha çabuk çözmüyor diye sorulabilir. Ancak polisin ve milli istihbarat mensuplarının bu konuda bilgilendirilmiş olması, her şeyden önce bu tür bir istihbarat metodunun kabul edilmiş, resmi bir metot haline gelmesi gerekmektedir. Ülkemizde emniyet güçlerinin bu tür çalışmalar yapmıyor olması ise bizce bir eksikliktir. 1996 yılında Sızıntı dergisinde yer alan bir çalışmayı aktarıyorum. Dergiye göre CIA bünyesinde tam 7000 hipnoz ve telepati uzmanı çalışıyormuş.

KGB'nin Beyin Okuma Timleri

Eski bir KGB generalinin itirafları şok etti: Dünya liderlerinin zihnini okuyabiliyorduk. Psikolojik harbin çalışmalarından olan Beyin okumanın işte gerçek ispatı.

Sovyetler döneminin en korkulan istihbarat birimi KGB'nin bu ünü hak ettiği bir kez daha ortaya çıktı... Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in de eski bir üyesi olduğu KGB'nin, dünya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liderlerinin bilinçaltını okuyarak akıllarından ne geçirdiklerini dahi öğrenebildiği iddia edildi.

Eski KGB generali Boris Ratkinov, Rus Rossikaya gazetesine yaptığı açıklamada dünya liderlerinin bilinçaltını okuduklarını itiraf etti.

"Kendi Başkanımızın bilinçaltını da diğer devletlerin ajanlarının saldırısından koruyorduk" dedi. Liderlerin bilinçaltını istedikleri gibi yönlendirdikleri iddialarına karşılık da "Biz sadece korumakla görevliydik. Yönlendirmemiz yasaktı" dedi.

Soğuk Savaş öncesi ve sonrasında bilinçaltını okuyabilen 50'ye yakın özel birimler oluşturduklarını söyleyen eski ajan aynı zamanda bu konuda daha da ilerleme sağlandığını ve pek çok gizli servis tarafından halen kullanıldığını iddia etti. Kendisinin de 1991'den itibaren 6 yıl boyunca Başkan'ın bilinçaltını koruyan bir ekipte görev yaptığını söyledi.

Bir iddiaya göre, Yeltsin'in bilinçaltına hükmeden ajanlar, Japonya gezisini iptal ettirerek muhtemel bir savaşı engelledi. Katıldığı operasyonlara da değinen eski KGB ajanı *"Avrupalı ve ABD'li üst düzey bürokratların bilinçaltını okuyorduk"* Ancak bu son derece tehlikeli de olabilirdi. Komutu gönderen kişi aniden ölümcül bir hastalığa yakalanabilir" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gizli Teşkilatlar

Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA)

Amerikan Merkezi Haber alma Teşkilatı (İngilizce: **Central Intelligence Agency veya CIA**). 1947'de ABD başkanlarından Truman tarafından kurulmuştur. Amerikan devletinin birimleri için gereken ABD dışı ülkelerle ilgili istihbarat bilgilerini toplayan kurumdur. Merkezi Virginia eyaletinde Langley'de bulunmaktadır.

CIA yasasına göre kurum; organizasyonunu, görevleri, maaşları, personel sayısını saklı tutmak hakkına sahiptir. Soğuk Savaş yıllarında ve sonrasında **CIA** pek çok gizli operasyonda rol alarak siyasi rejimleri zayıflatmaya ve hükümetleri devirmeye çalışmıştır.

1947'de Kongre, Milli Güvenlik Konseyi ile (**National Security Council, NSC**) bu konseyin yönetimi altında çalışmak üzere (**CIA**) kuruldu. **CIA, NSC**'ye milli güvenliği ilgilendiren konularda bilgi toplayıp verecek, elde edilen bilgileri değerlendirdikten sonra, hükümetle ilgili yerlere ulaştırılmasını sağlayacaktı. **CIA**; **NSC**'nin vereceği emirler doğrultusunda, güvenlikle ilgili istihbarat işlerini yerine getiriyordu.

Değişik kesimlerden seçilen **CIA** yöneticileri arasında, ABD'ye başkanlık yapan George Bush da bulunmaktaydı.

CIA dört müdürlük halinde çalışmaktadır.Bu müdürlükler şunlardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haberalma Müdürlüğü

Her türlü haber alma aracı ile bilgi toplama, casusluk faaliyetlerini yürütür. Gizli olarak yapılan istihbaratı değerlendirir. Havadan çekilen (uydu, uçak vs.) resimleri, radyo, telefon, televizyon, telgraf, telsiz gibi ulaştırma araçları ile toplanan bilgileri değerlendirir. Bu değerlendirmeler, raporlar halinde, ilgili makamlara gönderilir.

Harekat Müdürlüğü

Gizli operasyonları yürütür.

Bilim ve Teknoloji Müdürlüğü

Teşkilat elemanlarını, son teknolojik gelişmelerde eğitmek, kullanmasını öğretmek. Kullanılan araçları geliştirmek, yapılan operasyonlara bilimsel ve teknik destek sağlamak, bu kısmın vazifesidir.

Yönetim Müdürlüğü

Teşkilat personelinin, toplanan bilgilerin, tesislerin güvenliğini sağlar.

CIA'nın şimdiye kadar başka devletlerde birçok operasyon yaptığı meydana çıkarıldı. Bütün bu işleri yapabilmek için, CIA'ya geniş bir maddi imkan tahsis edilmektedir. Kadrolarında devamlı memur şeklinde on altı bin kişi (tahmini) çalışmaktadır. Ayrıca gayri resmi yüz binlerce kişiyi menfaat temin ederek kullanmaktadır.

CIA'nın faaliyetleri çeşitli dedikodulara sebeb olduğundan son yıllarda Kongrede durumu incelenmiş ve Pike Raporu hazırlanıp açıklamalar yapılmıştır.Bazı devlet başkanlarını, devlet ileri gelenlerini suikast düzenleyerek öldürtmek, ülkeler içinde bazı etnik grupları teşvik ve tahrik ederek karışıklıklar çıkarmak, hükümetleri devirmek gibi işleri CIA'nın yaptığı ortaya çıkarılmıştır. Bunlardan bazılarının da ABD başkanlarının emriyle gerçekleştirildiği tesbit edilmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CIA, ABD siyasetinde olduğu gibi, bütün dünya ve özellikle Orta Doğu'da daha büyük faaliyet gösterir.

CIA , günümüzde 16.000 personelle çalışıyor. Bütçesi 30 milyar dolar civarında. Casusluk operasyonlarından, operasyon bölümünde sorumlu 5 bin ajanı vasıtasıyla çalışır. **CIA** başkanları ABD başkanlarının en yakın mesai arkadaşı sıfatını korur.

NSA, istihbarat teşkilatlarının en büyüğü. Yaklaşık 100 bin personel ile çalışır. Başlıca görevi dünyanın her yerinde ABD'nin kulağı olabilmek. Beş kıta üzerindeki dinleme istasyonları sayesinde, o anda gerçekleşmekte olan bütün telefon, fax, e- mail haberleşmesini kaydetme yeteneğine sahiptir. NSA dünyanın en büyük haberleşme korsanlığı yapan şebekesidir.

NRO, (Ulusal Keşif Ofisi) dünyanın en zengin , üstelik en gizli istihbarat örgütü bu sayılıyor. Böyle bir örgütün mevcutluğunu dahi Amerikalılar ancak 1992 yılında kabul ettiler. Bütçesi yılda 50 milyar doları geçmektedir. Personel sayısı 2 bin kişi olup, uzaya fırlatılan gizli keşif ve dinleme uydularını üretiyorlar. Bunların arasında Keybole, Lacrosse, Rhyolite ve benzerleri sayılabilir. En son başarısı reel zaman içerisinde görüntü geçirmeyi başarabilen, gizli bir uydu sistemini uzaya yerleştirmiş olmasıdır.

DIA, (Savunma İstihbarat Ajansı) Özelliği tepeden tırnağa askeri bir örgüt olmasıdır. Yılda 15 milyar dolarlık bir bütçeye sahiptir. Personel olarak 21 bin kişi çalışmaktadır. Başlıca görevi deniz, hava, kara kuvvetleri istihbarat servislerinin çalışmasını koordine etmek, bunu sağlamak için de yurtdışında 3 bin ajanla çalışıyor. Dahası bütünüyle kendisine ait bir araştırma/geliştirme sistemi de var.

MOSSAD: Uluslar arası Cinayet Şebekesi

Mossad; tüm dünyada faaliyet gösteren, en gizli, en bilinmeyen, en korkutucu ve belki de en "etkili" istihbarat örgütü... Çoğu kimse İsrail gibi "küçük" bir devletin niçin böyle bir organizasyona sahip olduğunu ve nasıl olup da onu bu kadar başarıyla çalıştırdığını anlayamaz. Bunu anlayabilmek için İsrail'in içinde bulunduğu sendromları, bu sendromlara yol açan coğrafi, sosyo-politik ve psikolojik sebepleri ve İsrail'in orta ve uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vadeli planlarını iyi analiz etmek gerekir. "Süper Güç" ABD'nin haber alma aygıtı **CIA**'dan sonra dünyada bu kadar etkin tek istihbarat örgütünün İsrail'e ait olmasının ardında birçok nedenler bulunmakta olsa da, bu onları hiçbir zaman haklı çıkaracak nedenlerden değildir.

Mossad'ın global ölçekte 20.000 kişisi faal, 15.000 kişisi ise "**uyuyan**" (göreve hazır durumda bekletilen) olmak üzere yaklaşık olarak 35.000 ajanı bulunmaktadır. Bu ajanların oluşturduğu örgüt, Şubat 1978 tarihli Time dergisine göre dünyanın en başarılı istihbarat servislerinden biridir. Onu bu konuma getiren üstünlüğü ise mükemmel bir organizasyona sahip olması ve dışarıdan içeriye sızılmasının mümkün olmayışıdır.

Mossad'dan önce İsrail Devleti'nin istihbaratı **SHAI** isimli örgüt tarafından sağlanıyordu. **MOSSAD**'ın kurulmasıyla bambaşka bir yapılanmaya gidildi ve dünyanın en tehlikeli "cinayet şebekesi" oluşturuldu. Bu cinayet şebekesi tüm dünyada mafyayı, terör örgütlerini ve kontrgerillayı örgütledi. Bu konunun ayrıntıları ilerleyen bölümlerde görülecektir.

İsrail'in **Mossad** henüz yokken gizli kapaklı işlerini yürüten örgüt **SHAI**'dir ve bu, İbranice "Bilgi (İstihbarat) Servisi" anlamında "**Sherut Yediot**" kelimelerinin baş harflerinden oluşan bir kısaltmadır. **SHAI**, 1948'e kadar Haganah'ın (Devlet öncesi yahudi ordusu) istihbarat bölümü olarak görev yapar. Ancak İsrail Devleti'nin resmen kurulmasıyla Haganah İsrail Ordusu'nun içinde erir ve dolayısıyla **SHAI** de izleyen altı hafta içinde görevini yeni kurulan istihbarat servisi **Mossad**'a bırakır.

SHAI'nin son başkanı Isser Beeri, örgütün son toplantısında yaptığı açıklamada, Ben Gurion'un **SHAI**'nin dağıtılmasını istediğini ve bunun yerine çok daha profesyonel ve iyi organize olmuş yeni birimler kurulmasını emrettiğini duyurur. Anlaşıldığı kadarıyla olay sadece basit bir isim değişikliği değildir. Artık resmen bir Devlet kurulmuştur ve İsrail, yeni oluşumlar ve yeni hedefler doğrultusunda daha güçlü ve etkin bir gizli servise ihtiyaç duyacaktır.

İşte bu aranılan özelliklere sahip örgüt, 1 Nisan 1951'de Mossad adı ile çalışmalarına başlar. İbranicesi "**Ha-Mossad Lemodi'in Ule-tafkidim Meyuhadim**", yani Özel Konular ve İstihbarat Örgütü'dür.

Mossad'da ilk Başkanlık görevini, bir hahamın oğlu olan Reuven Shiloah üstlenir. Shiloah, görevi çok kısa sürmesine rağmen teşkilatın temel kurallarını belirleyen kişi olmuştur. Ona göre başarılı bir haberalma örgütü düşmanlarının "kimlik tesbitini" açıkça yapmalı, bunlar hakkında geniş çaplı bilgi sahibi olmalı ve müttefik edinmek amacıyla sürekli bir arayışta olmalıdır. Orta Doğu'da, kendini zorla içine "zerkettiği" coğrafyada, bu sevilmeyen yeni devlet, dostuyla düşmanını iyi ayırabilmelidir.

Shiloah'ın kişisel görüşleri kısa zamanda İsrail Devleti'nin stratejileri haline gelir.

İsrail'in Diğer İstihbarat Organları

İsrail Devleti'nin istihbarat çalışmalarında, Mossad'ın yanısıra birkaç örgüt daha görev yapmaktadır. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1. Askeri İstihbarat Bölümü "Aman"
2. İç Güvenlik Servisi "Shin Bet"
3. Yabancı İstihbarat Servisi "Varash Komitesi"
4. Aliyah Bet Enstitüsü

AMAN

İbranice adı "İstihbarat Kanadı" anlamında "**Agaf ha-Modi'in**"dir. Görev yelpazesi Arap orduları hakkında bilgi toplamaktan, İsrail ordusu içindeki güvenliği temin etmeye kadar uzanabilmektedir.

Aman çok iyi organize edilmiş askeri bir birliktir. Altı kademeden oluşur. En etkin iki bölümü "**Collection**" ve "**Production**"dır. "Collection" bölümü sınır ötesine ajanlar göndermekten, radyo kanallarını ele geçirmekten ve gerekli görüldüğü taktirde hedef ülkelerdeki telefon konuşmalarını dinlemekten sorumludur. "Production" bölümünde görev yapan 3.000 memurun temel sorumluluğu ise yabancı ülkelerden çalınan belgelerin ve sızdırılan bilgilerin analizidir. Bu analizler raporlar halinde politikacılara sunulur ve bunların karar almalarında rol oynar. "Aman" basına verilen bilgileri de kontrol altında tutar.

Aman'ın bir başka bölümü, sınır ötesi harekatlar için oluşturduğu **Sayeret Matkal** adlı çok gizli bir komando birliğidir. Bu bölümün faaliyetlerine bir örnek olarak, Unit 131 adında ve Sayeret Matkal'a bağlı bir kolun 30 Haziran 1954'te Mısır'da düzenlemiş olduğu bir operasyon gösterilebilir.

Aharon Yariv 1964-72 döneminde, Eli Zeria 1972-74 döneminde, Shloma Gazit 1974-79 döneminde, Son olarak da Ammon Sahahak 1986'da Aman şefi oldu.

SHİN BET

"Genel Güvenlik Servisi" anlamına gelen Shin Bet, İsrail'in yurtiçi gizli servisidir. İbranicesi **Sherut-ha-Bitachon ha-Khali**'dir. "Destek" ve "Operasyon" olmak üzere iki bölüme ayrılır. Destek bölümünde, sorgulama teknolojileri, koordinasyon ve operasyonlar için lojistik destek vardır. Operasyon bölümü ise üç aygıttan müteşekkildir:

1. Koruma ve güvenlik. (İsrail elçiliklerini ve görevlilerini, Başkan'ı ve İsrail Savunma Sanayini şemsiyesi altına alır.)

2. Müslüman ülkelerle ilişkileri yürüten teşkilat. (Özellikle İsrail sınırlarındaki Arap ülkeleriyle ilgilenir.)

3. Müslüman olmayan ülkelerle ilişkileri yürüten teşkilat. (En geniş kadroya sahip ve en önemli departmanlardan biridir. Karşıcasusluk, yabancı diplomatların takibi görevlerinin yanı sıra, komünistlerle ve diğer politik aşırı-uçlarla mücadele eder.)

Yosef Harmelin. 1964-74 ve 1986-88 döneminde Shin Bet şefi olurken,1974-91 yılları arasında Shin Bet şefliğini ise Avraham Ahituv yaptı.

VARASH KOMİTESİ

Bu servisin ilk başkanı Boris Guriel'dir. Yabancı İstihbarat Servisi Varash'ın toplantı yeri ve saati, görevlileri ve üst düzey askeri yetkiler dışında kimse tarafından bilinmez. Bu bilgi dikkatlice saklanır. Varash'ın faaliyetleri de halka hiç açıklanmamıştır. Varash'ın temel görevi, çeşitli gizli servisler arasında bağlantı kurmaktır.

Politika Şubesi, Machlakit Medinit adıyla, İsrail istihbaratının denizaşırı kolunu oluşturur. Bu şubenin ajanları diğer gizli servislerle bağlantı halindedirler. Politika Şubesi ajanları operasyonlarını Londra, Roma, Paris, Viyana, Bonn ve Cenevre gibi Avrupa'nın büyük başkentlerinde bulunan İsrail konsolosluklarında diplomasi kisvesi altında yürütürler. Böylece diplomatların sahip oldukları birçok ayrıcalıktan ve en önemlisi dokunulmazlık zırhından faydalanabilirler.

ALIYAH BET ENSTİTÜSÜ

İbranice "**ha-Mossad le-Aliyah Bet**" olan örgüt, isim benzerliğine rağmen **Mossad** teşkilatıyla karıştırılmamalıdır.

Shaul Avigur başkanlığında ilk kurulduğu dönemde, Yahudileri gizlice Filistin'e kaçırma görevini üstlenmiş olan örgüt, İsrail Devleti kurulduktan sonra bu iş yasal hale gelince çalışmalarını değişik yönlere kaydırmak zorunda kalır.

Siyonistlerin "yapay antisemitizm yaratma" taktiklerini uygulama görevini bu bölüm üstlenmiştir. Bunun en güzel örneklerinden birisi "**Operation Magic Carpet**" (Sihirli Halı Operasyonu)dur. Bu gizli görevin amacı, Yemen ve Aden topraklarında yaşayan Yahudilerin İsrail'e kaçırılmasıdır. Amerikan orijinli Near East Air Transport Corporation bu amaçla kurulur ve başına da bir İngiliz işadamı görünümündeki Richard Armstrong geçer. Aslında bu kişinin gerçek adı Sholomo Hillel'dir ve o da **Mossad** ajanıdır. Şirket 1948-1949 yılları arasında elli bin Yahudinin İsrail'e ulaşmasını sağlar.

İki yıl süren aktif anti-semitik baskıdan sonra, Irak Hükümeti, ülkeyi terketmeyi arzulayan her Yahudinin bu hakkı kullanabilmesini sağlayan yasayı meclisten geçirir. Yahudilerin tek yapmaları gereken şey, Irak vatandaşlığından feragat etmeleridir. Aslında bu yasanın, İsrail'e savaş açmış ve yüzlerce Yahudiyi siyonist aktiviteleri yüzünden tutuklamış bir rejim tarafından çıkarılmış olması şaşırtıcıdır. Ancak her şey, göç kapılarını açan Başbakan Tevfik El-Sawidi'nin durumu incelendiğinde aydınlanacaktır. O, aynı zamanda Iraq Tours isimli şirketin Yönetim Kurulu Başkanı'dır, bu şirket ise Near East Air Transport Corporation'un yetkili acentası olarak çalışmaktadır. Sözün kı-

sası, Irak yönetimi, İsrail Gizli Servisi'nden hiç beklemediği şekilde bir darbe yemiştir. Bu darbenin kaynağı da **Aliyah Bet**'tir.

Son günlerde basında çıkan bir haber de İsrail'in bu yapay anti-semitizm çalışmalarını gözler önüne sermiştir. 1997 Nisanında, Gazze Şeridi'nde bulunan Yahudi yerleşim yerleri Kfar Darom ve Netzarim yakınlarında intihar saldırıları gerçekleştirilmiş, bunun neticesinde yakalanan İbrahim Halebi adındaki Filistinli ilginç açıklamalarda bulunmuştur. Halebi'ye göre bu intihar saldırılarının arkasında İsrail'in İç Güvenlik Servisi Shin Bet vardır. Filistin güvenlik güçlerinin düzenlediği basın toplantısında konuşan Halebi, kullanılan patlayıcıları Shin Bet istihbarat görevlilerinin sağladıklarını söylemiştir.

MOSSAD'ın Eylem Metotları

Mossad propaganda mahiyetindeki, büyük stratejik önemi olmayan eylemlerini açık bir güç gösterisi şeklinde yapar. Bunların sonuçlarını da yine kendi kontrolündeki basın organları aracılığıyla dünya kamuoyuna duyurur. "**Entebbe Baskını**" gibi operasyonlar bu sınıfa dahildir. Ancak İsrail'in ve siyonizmin menfaatlerini doğrudan ilgilendiren ciddi konularda son derece gizli ve örtülü bir politika uygulanmaktadır. **Mossad** bu gibi durumlarda kendi eylemlerini başka kişi ve örgütlere yıkarak, tamamen ilgisiz bir tutum takınır. Bunu da yine dünya çapında kendine bağlı basın organları, gazeteci ve yazarlar, film yönetmenleri, siyasi yorumcular kanalıyla kamuoyuna benimsetir.

Türkiye'de de yapısı itibariyle bu konuda idealist yaklaşımları olan bazı özel TV kanalları sayesinde, Mossad patentli bazı filmleri izlemek mümkün olmaktadır. "Zalim" Filistinlilerin rehin aldığı "Mazlum" Yahudilerin öyküsünün anlatıldığı "**Delta Force**", Münih Olimpiyat Köyü'ndeki olayların İsrail lehinde çarpıtılarak aktarıldığı "**Münih'te 21 Saat**" bunlardan sadece bir kaçıdır.

1972'de Münih Olimpiyat Köyü'nü basan Filistinlilerin öldürülmesi, 1976 Entebbe Baskını... Bu eylemler hakkında filmler çekilmiş, kitaplar yazılmış ve Mossad dünya kamuoyuna yalnızca İsrail Devleti'nin çıkarlarını koruyan, diğer devletlerin içişlerine karışmayan, kahraman bir örgüt gibi tanıtılmıştır.

Nazi savaş suçlusu olarak lanse edilen **Adolf Eichmann** ve İsrail'in nükleer santralı Dimona ile ilgili bilgileri basına sızdıran **Mordecai Vanunu**'nun kaçırılmaları gibi eylemler tüm dünyaya **"İsrail'e ihanet edenleri nerede olurlarsa olsunlar buluruz, cezalandırırız"** mesajı vermek için düzenlenmiş **Mossad** eylemleridir. Bu eylemler dünya kamuoyu önünde rahatlıkla gerçekleştirilir. Daha sonra basın organları aracılığıyla da sıkça gündeme getirilerek **Mossad**'ın caydırıcı mesajı kitlelere ulaştırılmış olur.

CIA'dan bürokratik kanallarla elde edilebilecek enformasyonları, **Mossad**'ın bir güç gösterisi yapmak amacıyla köstebek kullanarak sızdırmasını da bu grup eylemlere dahil edebiliriz.

Tüm dünyaya yayılmış örümcek ağını andırır şebekesiyle Mossad'ın, uyuşturucu ve silah ticaretinin hatırı sayılır bir bölümünde parmağı vardır. Kendi çıkarlarına ters düşebilecek "sevkiyatlara" ise kesinlikle izin vermez. **Papa** ve **Kennedy suikastleri, Olof Palme**'nin öldürülmesi, **Maxwell**'in sır dolu ölümü, Türkiye'nin güneydoğusundaki eylemler, çeşitli ülkelerdeki faili meçhul cinayetler, mafyanın örgütlenmesi, kontrgerilla ve terör örgütlerinin teşkilatlandırılması, tüm dünyadaki kontralara verilen destekler hep **Mossad**'ın belirli noktalardan müdahaleleriyle sonuçlanmaktadır.

2000'e Doğru dergisi bu konuda şu saptamada bulunmaktadır:

Mossad, Kıbrıs'tan Sibirya'ya uzanan Irak, Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne Seylan üzerinden ajan sokan tek örgüt ve Afrika ile Latin Amerika'ya ajan ihraç eden en belalı şirkettir. Türkiye'de Güneydoğu Sorunu'na ilişkin sıkı önlemler alınırken okun sivri ucunu Irak ve Suriye'ye yöneltmeye çalışan, bu arada Türkiye'yle ilişkileri geliştirmeye çalışan bir örgüt şeması çizer **Mossad.**

Mossad Kuzey Irak'taki Barzani bağlantısıyla, Orta Asya'daki Türk Devletleri'nde İslam aleyhinde gösterdiği yoğun propaganda faaliyetleri ve bu ülkelerin birçok yeraltı kaynaklarının kullanımını kendi tekeline almasıyla, Orta Doğu'da maaşa bağladığı piyon devlet başkanlarıyla, Bosna-Hersek'te müslümanların maruz kaldığı katliamlara yaptığı katkılarla, sürgün ettiği aydın Filistinlilerle, Latin Amerika'daki uyuşturucu işini organize eden kontralarıyla, gündemi meşgul eden bir yeraltı örgütüdür.

MI6

Resmi Adı (**Secret Intelligence Service**) (Gizli Haberalma Servisi) **MI6** (Military Intelligence Section 6) (Askeri İstihbarat Bölüm 6) olarak bilinir.

MI6 adı geçmişte (1. ve 2.Dünya Savaşları) bu servisin askeri istihbaratın bir birimi olarak örgütlenmesinden gelir. Bugün resmi durumu ve hiyerarşik yapısı değişmesine karşın kamuoyunda bu adla anılmayı sürdürür.

Birleşik Krallık'ın haber alma kuruluşlarından biridir. Görevi dış istihbarat faaliyetleridir. Bu konuda tek istisna Kuzey İrlanda'dır. Stratejik durumu nedeniyle Kuzey İrlanda'da haber alma görevi **MI6**'ya aittir.

Bugün Birleşik Krallık Savunma Bakanlığı altındaki Savunma Konseyi'ne bağlı hizmet verir. Ayrıca İçişleri ve Dışişleri bakanlıklarıyla da sürekli irtibat halindedir. Faaliyetleri hakkındaki halka açık yayınları sansür yetkisi bulunur. Teşkilatın genel müdürü dahil tüm çalışanlarının kimlikleri gizli tutulur.

B N D (BUNDESNACHRİCHTENDİENST)

Almanların en önemli istihbarat teşkilatı olan **BND** aynı zamanda Gehlen Teşkilatı olarak da anılıyor. Son yıllarda Türkiye'de adını çok sık duyduğumuz bu teşkilatın ajanları Türk topraklarında adeta cirit atmaktadırlar. Geçtiğimiz yıllarda bir suikast sonucu öldürülen Necip Hablemitoğlu yazdığı kitaplarında Alman istihbarat teşkilatlarının merkezini teşkil eden **BND**'yi Türkiye'nin aleyhinde çalışan istihbarat servislerinin başında geldiğini iddia etmektedir.

Münich'e bağlı Pullach'da, General Von Gehlen tarafından kurulan Gehlen teşkilatının emrinde 10 bin uzman ve ajan çalışmaktaydı.Von Gehlen'in teşkilattan ayrılmasından sonra teşkilat küçük hücreler halinde çalışmaya başladı. Almanya özel statüsü gereğince ilk yıllarda **CIA** ile büyük paslaşmalar ve dayanışmalar içinde çalışmıştır. **BND**'nin kuruluş yasası bulunmamaktadır. 12 temmuz 1955 tarihli bakanlar Kurulu kararına dayanarak kurulmuştur. **BND** içinde yaklaşık 12 bin personel görev almaktadır. **BND** çalışmalarında Almanya'yı bir süper güç olarak yorumlayıp ona göre analizler ve eylemler yapmaktadır.

BND bugün askeri istihbarat,siyasi istihbarat, teknolojik ve bilimsel istihbarat, dış istihbarat, terörizm, uluslar arası kaçakçılık, illegal geçişler ve Almanya'ya sığınmalar konusunda istihbarat çalışmaları yapmaktadır. **BND** etkinliği sadece Almanya'da değil Türkiye ve İran başta olmak üzere Almanya dışında da çok güçlü istihbarat örgütü konumunda bulunmaktadır.

Bu kuruluş aynı zamanda Alman askeri istihbarat örgütü **FOI** (Field Operations Intelligence) adı ile anılan teşkilatla da ortak çalışmakta, **BND** ile **FOI** ortak operasyonlara giriştikleri vakit çok tehlikeli vurucu güç oluşturup, kanlı eylemler yaparlar. Bu iki grup eylemlerinde ünlü ve acımasızlığı daima ön plandadır.

KGB (KOMİTET GOSUDARSTVENNOY BEZOPASNOSTRİ)

Sovyetler Birliği'nde kurulu olan ve Sovyet Devlet Güvenlik Komitesi adıyla anılan **KGB** Dünyanın en büyük bütçesine sahip olan istihbarat servislerinden biri ve dünyanın en büyük dört istihbarat servislerinin içinde yer alıyor.

Bolşevik ihtilalinden bu yana Sovyetler Birliği tüm politikalarında sadece taktik değişiklikler yapmıştır. Fakat Sovyetler Birliği her zaman tek örgüt tarafından yönetilmiştir. Bu örgütün adı KGB'dir. Sovyetler Birliği kurulduğu gün, dünya tarihi yeni bir sayfa açtı. Bu tarih yazılırken belki de en önemli payeyi KGB üstlendi. Bir zamanların efsane örgütü, dünyanın her yerinde tüm gizli servisleri peşinden koşturdu. Girdiği ülkeleri kara sanatla yakıp yıktı...Sovyetler Birliğini anlamak için öncelikle KGB'yi tanımak gerekir.

KGB yani ruşça açılımıyla "Komitet Gosudarstvennoy Bezopasbosti" örgütün resmi adıdır. Türkçe'de manası Devlet Emniyet Komitesidir. Devlet Emniyet Aracı "Halk Komiserleri Konseyinin" 20 Aralık 1919 tarihinde aldığı kararla kurulmuştur.

O dönem adı ÇEKA'dır. İlk yöneticisi Polanya asıllı Feliks Edmundoviç Dzerjinski'dir. Yine örgütün ilk karargahı Rusya Sigorta Şirketinin el konulan Petrograd binasından Moskova'ya bu dönemde taşınmış ve yıkılana kadar burada faaliyet yürütmüştür. Batılı kaynaklar ÇEKA'nın kuruluş dönemine ait ni-

telikli bilgilere günümüze kadar sahip olamamıştır. O nedenle ÇEKA'nın o dönemdeki kudreti hakkındaki bilgiler sınırlıdır. ÇEKA'nın Sovyet Halkına uyguladığı baskı kısa sürede kötü bir üne neden olunca örgüt 1922 yılında yeniden organize edilmiştir. Bu dönem ÇEKA lağvedildi ve yerine Devlet Politik Direktörlüğü GRU kuruldu.

Ancak GRU kurulurken çalışanlarını eski ÇEKA üyelerinden oluşturduğundan bu gelişmeye ancak kabuk değiştirme diyebiliriz. ÇEKA, GRU, OGPU, NKGB, NKVD, GUGB, MGB,KI ve KGB derken Sovyet Haber alması filizleniyordu. Hepsi Polit Büronun emrinde dallanan bu örgütler iç içe geçmeye başladı. 1920'ler ve 1930'ların başında birçok Batılı devlet Sovyetlerle diplomatik ilişki kurmadılar böylelikle Sovyet elçiliklerine casusların sızmasına fırsat vermediler. Bu yüzden Sovyet Haberalması işlerin çoğunu kanunsuz yollarla halletmeye başladı. Bu gelişme örgütün tam anlamıyla Gizli Servis olmasını sağladı ve müthiş tecrübeler kazandırdı....

KGB su gibidir, bulunduğu zemine uygun hareket eder.O nedenle yıllar boyu ona karşı mücadele veren karşı gizli servisler KGB'nin tam anlamıyla fotoğrafını çekememiştir. Yüzyıla yakın süren KGB avı sonunda yakalanmayı başaran KGB casuslarından elde edilen veriler bir araya getirilerek gerçeğe yakın bir tablo oluşturulmuştur. Bu sır perdesi Sovyetler Birliği tamamen ortadan kalkana kadar da sürmüştür denebilir. KGB tüm dünyaya yayılmış örgüt elemanlarıyla günümüzün adeta GSM sistem ağlarını anımsatır. Elbetteki dünyada mükemmel şey yoktur ve bu devasa örgütün de zafiyetleri bulunmaktadır.

Latin Amerika'da gerilla olarak görev yapanlar, Suriye'de Filistinlileri eğitenler, ABD topraklarında Amerikalı gibi rol yapanlar, Beyaz Rusya'da dini baskılayanlar, Orta Asya'da muhalifleri ezenler, dünyanın her tarafına yayılmış yaklaşık 90.000 kişilik ajan kadrosu için Dzerşinsky merkez bina olarak kabul edilir ve buradan yönetilir. Bu rakam batılı gizli servislerin elde ettikleri verileri paylaşarak ortaya koyduğu tablodur ve bu kadroya büro işçisi, bina muhafızı vb gibi görevler ihtiva eden 400.000 kişilik destek memurları dahil değildir.

KGB bu devasa kadrosuyla insanlık tarihinin en büyük gücüdür. Cengiz Han'dan günümüze, bu denli personel istihdam eden bir örgüt daha dünyaya gelmemiştir. Bu sayının anlamı CİA ile karşılaştırıldığında daha manidardır. CIA tüm faaliyetlerini tahminen 18.000-20.000 kişiyle yürütmektedir.

Raporlar Politbüroya Gider

KGB personeli bir iç kontrol ağıyla çevrilidir. Parti oligarşisi bu ağı kendi emniyeti için elzem görmektedir. KGB teoride her ne kadar Bakanlar Kuruluna bağlı olsa da aslında Polit Büroya karşı sorumludur. Raporlar doğrudan Polit Büro 1.Sekreterine (Bu makam Polit Büroda ikinci derece icra makamıdır, SSCB'nin iki numaralı adamı da denebilir.) verilmektedir. Polit Büro KGB'nin günlük işlerini Polit Büro Merkez Komitesi İdari İşler Departmanı vasıtasıyla kontrol eder. Bu departmanın izni olmadan KGB eleman angaje (başka servisten adam çalma) edemez. Dış göreve ajan gönderemez. Bir KGB mensubu kariyeri boyunca terfisinden görev yapacağı alana kadar bu büronun alacağı kararlara tabidir. KGB adeta Polit Büro tarafından tasmalanmıştır ve komünist sistemin daimi bekçisidir. Aksinin olması da zaten düşünülemez.

KGB gizliliğe emsallerinden daha fazla önem verir. Bu önem kimi yerde kendisini paronaya noktasına kadar sürükler. Öyle ki Merkez binada en küçük notun bile çöpe gitmesi kontrol altındadır. Camlar kalın perdelerle sıkı sıkıya örtülüdür. Dış operasyonlar ve elçilik faaliyetleri kişiye özel kriptolarla yapılır. Kimi zaman yıllarca üzerinde çalışılan bir operasyonun yöneticisi batıya sığınır veya yaşamını yitirir, yerine gönderilen subay bu kriptolar yüzünden operasyonun hangi safhada olduğunu anlayamaz ve süreç sil baştan başlar. Bu süreç güvenlik sağladığı gibi, büyük maddi ve zaman kaybına da neden olur. Gizlilik merakı KGB de kast sisteminin oluşmasına neden olur. Subaylar yukarıdan aşağı inen komuta zincirine tabi tutulmuştur. Alt birimler üstlerinden gelecek komutlara muhtaçtır.

Bu nedenle yükselmek isteyen bir subay veya merkezden haberdar olmak isteyenler, kişisel ilişkiler peşinde koşar ki, buda hatırlı dostlar edinmekle sağlanır. Bu çaba KGB'nin gizlilik perdesine inen en büyük darbelerden birisidir. KGB'nin amblemi

kalkan üzerinde baş aşağı duran kılıçtır. Bunların tam ortasına bir de kızıl yıldız eklenmiştir. Amblemdeki kızıl yıldız devrimi, kalkan rejimin bekçiliğini, kılıçsa rejimin tüm dünyaya yayılma arzusunu ifade eder.

KGB Örgütlenmesi

KGB muazzam kadrosu, hakimiyet alanı, kaynakları ve sorumluluklarıyla devasa bir boyuttadır. Bir anlamda bu örgütü yöneten dünyaya hükmetmiş sayılır. Örgüt başlıca dört genel müdürlüğe, yedi bağımsız müdürlüğe, altı bağımsız bölüme bölünmüştür. Bunların çoğu yine kendi içinde bölünürler ve bunlara müdürlük, bölüm, servis ve idare denir.

Sovyet Askeri Haber alma teşkilatı olan GRU askeri casuslukla ilgilenir. Bu alanın dışındaki tüm dış operasyonlara KGB'nin Birinci Genel Müdürlüğü bakar. Bu genel müdürlük üç ana direktörlüğe bölünmüştür. Bunlar Kanundışı, Bilimsel ve Teknik Servis, Planlama-Analiz direktörlükleridir. Ayrıca iki özel servisi vardır, Yalan Haber Yayma ve Fiili Hareketler servisi. Ayrıca bunlara ilaveten 16 ayrı bölümü vardır. Bunlardan ilk 10 tanesi aynı dil konuşulan coğrafyalarda operasyonlar yaparlar. Bir anlamda dış operasyonel bölümler aynı veya akraba dil esasına göre kuruludur. Bu şema KGB'nin dünyayı nasıl ahtapot gibi sardığının basit bir örneğidir ...

Kanundışılar Direktörlüğü veya kısa adıyla "S" direktörlüğü; yabancı ülkelerde kanunsuz olarak ve sahte kimlikle yaşayan KGB ajanlarını (yani casus) seçer. Adaylar ideolojilerine, soğuk kanlılıklarına, dil becerilerine ve kültür derecelerine bakılarak seçilir. Bu ajanlar genellikle ideolojik düşünceleri nedeniyle vatanlarından kaçan ve Sovyetlere iltica eden siyasi sığınmacılardan seçilir. Örnek vermek gerekirse İspanya iç savaşından kaçan komünistler Sovyetlerde eğitilerek aynı dili konuşan Latin Amerika'ya ajan olarak gönderilmişlerdir. Bu dönemde ülkemizden kaçanların da olduğunu ve KGB'nin kucağına düştüklerini belirtmeden geçemeyeceğim.

Genelde gizli ajanlar eğer TİM olarak görev yapmayacaksa tek tek eğitilir ve her birine Moskova'da ayrı daire tahsis edilir.

Böylece mesai arkadaşlarınca deşifre olmaları engellenir. Tüm gizli servislerde olduğu gibi her ajan kariyeri boyunca mutlaka kanundışı olarak (casus olarak) ülke dışında görev yapar. Bu görevi ifa ederken merkez desteğinden yoksundur ve hayatta kalması kişisel yetenekleriyle ölçülür.

Ajanlığın gerçek manasıyla yaşandığı evre bu dönemdir. Bu zorlu sınavdan geçerek hayatta kalmayı başaranlar ardından elçiliklerde diplomatik dokunulmazlıkla "cover" göreve devam eder. Bu kariyerin sonu ajan öğretmenliği ve ardından emeklilikle sonuçlanır. Bilimsel ve Teknik Servis veya diğer adıyla "T" direktörlüğü; Batının nükleer füze, uzay araştırmaları, stratejik bilimler, sibernetik (muhabere kontrolü) ve endüstri alanındaki sırlarını çalmak için çalışır. Bu direktörlük doğrudan doğruya operasyon yapar ve diğer birimlere teknik konularda destek olur.

Planlama-Analiz diğer adıyla "I" direktörlüğü; görevi eski operasyonları incelemek ve kullanılan yöntemleri, hataları tespit ederek, yeni nesil ajanlara aktarmaktır. Meslek içi kültür hizmeti görür ve Kara Sanatın inceliklerini eğitimlerde kullanılmak üzere sistemleştirir. Bu faaliyeti tüm gizli servisler yapar ve dost servislerle bile bu bilgileri kısmen paylaşır. Bir bilginin istihbarat olarak elde edilmesi sürecindeki bu yöntemler, dünyanın en iyi korunan ve hiçbir kitaba şimdiye değin konu olmayan kara sanatın nasıl yapıldığına yönelik sistem bilgileridir. Kimi zaman imkansız gibi görünen bir bilginin elde edilmesi süreci, bir ajan tarafından hiç akla gelmeyecek bir yöntemle ele geçirilir. Bu yöntemin yeniden ve daha iyi nasıl uygulanabileceği gözden geçirilerek, bu departman tarafından sistemleştirilir.

Geçmişi eskilere dayanan Gizli Servislerin başarısı bu bilgi birikiminde gizlidir. O nedenle darbeyle dahi gelse hiçbir rejim eski gizli servisi dağıtarak yenisini kuramaz. Yapacağı tek şey tabelayı değiştirmek olacaktır. (ABD müthiş CIA altyapısına rağmen Yeni Irak'ta yine de görevde Saddam döneminin Gizli Servisini kullanmaktadır.) Enformasyon Servisi diğer adıyla "özel I" servisi; rakip gizli servislerin ne yaptığıyla değil ne yapmadıklarıyla ilgilenir. Servis tüm dallardan istihbarat bilgileri derler. Sadece Bilimsel ve Teknik Direktörlüğün hazırladığı bilgiler bu raporlara girmez. Parti liderleri için haftalık istihbarat raporları hazırlar.

Ancak KGB tüm dünyadan elde edilen istihbarat bilgilerinin ve çalınan belgelerin geçerliliği konusunda çok titiz olmasına rağmen, bu bilgileri bağımsız bir kanalda inceletmez. Bu birimin eksikliği ileride KGB'ye çok pahalıya mal olacaktır. Mesela 17 Mayıs 1941 yılında Richard SERGE (dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ajanı olarak kabul edilir) Almanların Sovyet Rusya'ya taarruz için 170'le 190 tümen arasında bir kuvvetle yığınak yaptıklarını Tokyo'dan bildirmiştir. (Konuyu dağıtmadan bir ekleme yapmak istiyorum. İstihbaratın ne kadar önemli olduğu ve ne kadar ilgisiz bir yerden ne kadar önemli bilgi elde edilebileceğine en büyük delil bu gizli servis operasyonudur. Richard Serge'nin bu operasyonu ileride ayrı bir başlık altında anlatılacaktır.) Richard Serge'nin Tokyo'dan bildirdiği bu bilgi Alman Genelkurmayına sızan Sovyet ajanları tarafından teyit edilmesine rağmen Stalin bu bilgiyi değerlendirememiştir.

Kontr-Entelijans Servisi

Kontr-Entelijans Servisi diğer adıyla "özel II" servisi; adında savunma olmasına rağmen saldırgan operasyon yapan bir bölümdür. Sovyetlerde karşı casusluk faaliyeti yapmaktan ziyade, karşı gizli servislerin kontr-entelijans bölümlerine adam sokmak için çabalar. Bundaki amaç KGB casuslarının dış ülkelerdeki güvenliğini sağlamaktır. Kontr-entelijans servisi ayrıca Sovyetler dışında yaşayan tüm sivilleri (elçilik görevlileri vb) de izler. O nedenle bu siviller için en korkulu servislerden birisidir. Kontr-entelijans subayının bu insanlar hakkında vereceği en küçük olumsuz rapor, kariyerlerinin sonu anlamına gelir. Bu servis dünyaca ünlü MI-6'ya ve A.B.D'nin meşhur CIA'sına başkan yardımcılığı konumuna bile adam sokmayı başarmış bir servistir. Yerleştirmeyi başardığı bu casuslar yıllarca MI-6 ve CIA'da iki numaralı adam olarak görev yapmıştır.

Yalan Haber Bölümü diğer adıyla "A" servisi; Burada görev yapan insanlar gerçek birer dehadır. Görevleri yabancı devletlerin kararlarını etkileyecek operasyonlar yapmaktır. Yabancı toplumların moralini bozacak, fitne çıkaracak eylemler yaparlar. Meraklıları için söyleyeyim "warrior!" Yalan Haber Bölümü Türkiye'de sayısız eylem yapmıştır.

İleride örneği verilecektir. Bu birim aynı zamanda Sovyetler Birliği aleyhinde faaliyet yürüten kişileri karalamak için de kişiye özel operasyonlar yapmaktadır.

Fiili Eylemler Bölümü diğer adıyla "bölüm V"; buradaki "V" zafer anlamını taşır. KGB'nin batıdan gizlemeye çalıştığı en gizli bölümüdür. Çünkü bu olağan üstü gizli örgüt Sovyetlerin politik cinayetlerini, adam kaçırmalarını, sabotajlarını düzenler. Bu eylemlere KGB literatüründe "Islak İşler" denir. Bölüm V'de görev yapan bir ajana ıslak iş emri geldiğinde, bunun anlamı kan akacağıdır. Bu bölüm aynı zamanda öyle global eylem planları hazırlamıştır ki, bu plan ancak uluslar arası top yekün bir savaş riski ortaya çıktığında uygulanacaktır.

Böyle bir risk belirdiğinde bölüm V harekete geçerek, tüm rakip ülkelere önceden hazırlanmış bir dizi operasyon yapar. Bu operasyonlar sonunda rakiplerin sinir sistemi kesilerek hareket edemez hale getirilir (ayaklanmalar, sabotajlar vb). Emrinde profesyonel katiller vardır. Kimi ülkelerde yerel profesyonel katilleri bünyesine angaje etmiştir. Sanırım tüm bunlardan bölüm "V"'nin Türkiye'de ne gibi operasyonlar yaptığını üç aşağı beş yukarı anladınız. 1980 öncesi olayları tekrar hatırlayın. İleride bölüm "V"'nin dünyadaki operasyonları örneklerle verilecektir. Bünyesinde barındırdığı birimleri sıraladığımız Birinci Genel Müdürlük, dünya çapındaki çalışmalarını coğrafi bölümlere ayırarak yürütmektedir. Bu bölümler aynı dili konuşan ülkeler esasına göre düzenlenmiştir.

KGB'nin Karın Ağrısı Türkiye

SSCB fikirlerini dünyaya KGB üzerinden yaymaya çalışıyordu. KGB amblemindeki kılıç, Batı demokrasilerinin üzerinde doksanlı yıllara kadar sallandı durdu. SSCB sonsuz gibi görünen ucuz insan kaynağını KGB'nin emrine sunmuştu. KGB her ülkeye çekirge sürüsü gibi girerek, istila ediyordu. Batı Gizli Servisleri bunlarla boğuşmaktan kafasını kaldırmaya fırsat bulamıyordu. Aydınlarımız TV'lerdeki terör sohbetlerinde sürekli IRA'yı (İrlanda Kurtuluş Örgütü) örnek verir. "İRA'nın mücadelesinde başarılı olmasının nedeni ABD'den gelen maddi destektir derler." Oysa kimse SSCB ve dolayısıyla KGB'den bahsetmez.

Halbuki KGB İRA'nın komünist kanadını kullanarak, örgüte silah vermektedir. KGB bu destekle tatmin olamayınca, komünist olmayan İRA üyelerine de silah vermeye başlamıştır. Amaç komünizm yaymak değil, İngiliz hazımsızlığıdır. Ama bunu maalesef dünya üzerindeki hiçbir romantik sosyalist anlamamıştır. Şimdi siz bu satırları okurken, kuzey denizinden sisli gecelerde adaya sızmaya çalışan silah yüklü tekneler gözünüzün önüne geldi. Halbuki KGB'nin silahları oradan değil, güneyden, Fransa açıklarından gelmektedir. Üstelik silahları adaya ulaştıranlar Orta Doğu'daki El-Fetih örgütüdür...Haydaaaa! dediğinizi duyar gibiyim...Hayda yaa!!! KGB işte böyle sinsi çalışmaktadır... Anlayacağınız KGB bu denli faaldir. İngiltere'de tek notayla, yüz yirmi KGB ajanı istenmeyen adam olarak ülkeden çıkarılmıştır. Kongo'dan yine tek notayla çıkarılan ajan sayısı yüzdür...Meksika, Arjantin, Laos, Mısır, Libya, Lübnan, Arap yarımadası, Honkong, ABD, Avrupa kıtası.....vb.

Peki ama Türkiye? Türkiye haklı sebeplerle KGB'nin karın ağrısıdır. Çünkü birliği oluşturan en büyük etnik azınlık Türklerdir. İş bununla da kalmamakta, Türkiye SSCB'nin yaşam damarlarının üzerinde durmaktadır.

Etki Ajanı: Legal yaşayan gizli servis çalışanıdır. Her işi yasaldır ve toplumun saygı duyduğu ileri gelen bir kimsedir. Kimse onun kimliğinden ve fikirlerinden şüphe duymaz. Ekranlarda, tartışmalarda doğrudan taraf olmaz. Ancak cümlelerinin alt satırlarında bilinç altlarına mesaj yollar...Fikirleriyle, yazılarıyla, kitaplarıyla dolaylı yoldan insanları etkiler...

KGB operasyon mantığını yukarıdaki maddeler üzerine oturtmuştur. Yalan haberler bölümü bilgi kirliliği yaratarak, devlet yöneticilerinin ve halkın kafasını karıştırmıştır. Hatta daha da ileri giderek Romanya'da kurduğu bir radyoyla, Türkiye'ye yönelik yayın yapmaya başlamıştır. (MED TV'nin atası budur.) Beşinci bölüm siyasi cinayetler işleyerek, ülkeyi kaosa sürüklemiş. SSCB karşıtı aydınları öldürerek veya korkutarak susturmuştur. Birinci genel müdürlük üniversitelere sızarak, sosyalist düşünceyle başlayan hareketleri organize etmiştir. Masumane siyasi görüşler olarak organize olan grupları, etki ajanları kullanarak silahlı mücadele alanına çekmiştir. Karşıt organizasyonlara yönelik operasyonlar yapıp, siyasi cinayetler işlemiştir. Böylece taraflar arasında silahlı mücadele başlatmıştır. Silahlı eylemler kanun

tarafından aranmaya başlanan, genç kitlelerin doğmasına neden olmuştur. Kanundan kaçan gençler, Suriye'de kamplara alınmıştır. Burada eğitilerek şehir gerillaları yapılmıştır. Ve bunlar tekrar ülkeye sokularak, şehirlerde yeni eylemlere imza atılmıştır. Şehirlerde mücadele veren bu guruplara silahlar, Bulgaristan-İstanbul hattından deniz yoluyla ulaştırılmıştır... Suriye'de sol terör örgütlerine kamp açarak, maddi ve manevi destekleyen KGB...Bu kamplardaki eğitimleri Şam'daki SSCB diplomatı Vadim Şatrov ve onun şoförü kisvesindeki KGB ajanı Nikolay Cernenkov vasıtasıyla organize etmiştir. Şehirlerde eylemlere başlayan örgütler, devletimizi zayıf düşürmüştür... Şehirde üniversite tabanına oturtularak kurulan örgütler. Suriye'de eğitilmelerine rağmen, şehirde eylem yapmayı seçmiştir.

Kaşınan Goril

Deniz Gezmiş'in tüm ısrarlarına rağmen, kimse dağa gitmeye razı olmaz...KGB o nedenle askeri kanadı oluşturmada sıkıntıya düşmüştür. Bilin bakalım KGB'nin imdadına kim yetişmiştir? Sahi kim yetişti? Tabi ki bizim kaşınan Goril! O dönem siyasaldaki eğitim macerasına nokta koyarak, örgüt kurmaya karar vermiştir...(Öyle ya.. siyasal okuyan bir adamın yapacağı en güzel şey, terör örgütü kurmaktır...O terör örgütü kurarken, sınıf arkadaşları çok daha farklı meslek dalları seçecektir...APO terör örgütünün zirvesine otururken, sınıf arkadaşları da ne tesadüftür Türk Devletinin Güvenlik Birimlerinin zirvesindedir... İnceleyin ODTÜ'den o yıl mezun olanlar resmen iki guruba ayrılmıştır. Teröristler ve Anti-Teröristler)

Neyse konumuza dönelim...KGB şehir gerillalarını oluşturmuştu, ancak askeri kanat oluşturamıyordu. KGB Marksist-Leninist Kürtçü bir örgüt olan PKK'yı kurdu...APO KGB'ye ilaç gibi yaramıştı...PKK'ya şimdi bir de eğitim kampı lazımdı. Sizce bu şartlarda en uygun yer neresi olabilir? Bildiniz....tabi ki adres Suriye...Neden? Çünkü KGB'nin Türkiye operasyonları için kullandığı merkez zaten orada hazırdı... Ama işler yinede düzelmedi...Çünkü şehirden başlattığı hareketi zamanında dağa çekmeyi beceremeyen KGB...Şehirlerde mücadele verdiği için programın uzamasına neden olmuştu. Uzayan programla dağa

çekilemediği için güç kaybeden örgütler, birde 12 Eylül darbesini yiyince yok oldular...KGB'nin elinde artık sadece yeni kurduğu PKK kalmıştı. KGB'nin oluşturduğu şehir gerillalarının başarısızlığının altındaki en büyük etken GLADİO'dur

Teşkilatlar Arasında Kavga

Birçok ülkenin adalet bakanlıkları ve gizli istihbarat teşkilatları,Yunanistan'daki iki buçuk ay kadar sürdürülen (Savvas Ksiros'un elinde bombanın patlamasını müteakip) terörü çökertme yolundaki çabaları yakından takip ederek bir netice elde etmeye çalıştılar..

Bu arada, başta Atina'daki Türk Büyükelçiliği olmak üzere, ABD ve İngiltere Büyükelçilikleri, **17 Kasım terör örgütüne** kurban gidenlerin ailelerini görülecek davalarda temsil edecek avukatlar aradılar. ABD'li diplomatlardan oluşan büyük bir heyetin o günlerde, tanınmış bir avukatı ziyaret ettiği ortaya çıktı.

Yunanistan'da yapılan Terör saldırısının ardından ABD, 17 Kasım terör örgütüne kurban giden Amerikalıların aileleri adına birden fazla avukat tutmayı ve söz konusu avukatlar için gereken paranın ABD Adalet Bakanlığı'nca verilmesi hususunda karar aldı. ABD, Atina'daki Büyükelçiliği dışında, avukat büroları aracılığı ile başlayacak davalar konusunda bilgi edinmek çok arzulamıştı. Oysa İngiltere, öldürülen Saundres'in eşine avukatlık yapacak avukat bürosunu tespit etmesine rağmen, harcamaları kimin üstleneceği konusunda karar alamamıştır.

Amerikalılar, Dimitris Kufodinas'ın da yakalanmasına rağmen, 17 Kasım olayının kapanmadığını, örgütü kuranlar konusunun hâlâ açıklık kazanmadığını söyleyerek, **ELA** terör örgüt üyelerinin yakalanması yolunda baskılarda bulundular. Bilindiği üzere 1975 yılında **CIA** istasyon şefi **Richard Welch**'in öldürülmesinin ardından, ABD "kuşku" uyandıran kişilerin hareketlerini takip etmek amacıyla büyük miktarlarda para harcamıştır. Amerikalı yetkililer, özellikle Avrupa gezileri sırasında söz konusu kişileri sıkı takibe alıyorlardı.

Stazi arşivleri 1990'lı yıllarda ortaya çıktıktan sonra, Amerikalılar tarafından takibe alınan kişilerin sayısı da oldukça kısıtlandı.

Amerikalılar, davalar görüleceği sırada terör örgüt mensuplarının nasıl ve nereden bilgi aldıkları ve devlet mekanizması ile bağlantılarının olup olmadığı konuları gündeme geleceğinden, bu konuları ilk elden öğrenmek amacı ile davalara birden fazla avukat göndermek ve davaların uzun sürmesinden yana tavır takındılar. Ancak, İngilizlerin davaların kısa zamanda bitmesinden yana tavır takınmaları, Amerikalıların İngilizleri, "**diğer terör örgüt mensuplarının yakalanmasına ilgisiz kalmak ya da yakalanmasını istememekle**" suçlamalarına yol açtı.

Öte yandan, ABD'nin tavsiyelerine başvuran Atina'daki Türk Büyükelçiliği'nin nasıl hareket edeceği merak konusu olmuştu. Türk Büyükelçiliği'nin, **Deniz Bölükbaşı** ile **Sipahioğlu** ve **Görgü** aileleri adına tutacağı avukatlar konusunda, ABD Adalet Bakanlığı çizgisinde hareket etmesi beklenmişti. Bu noktada, Sipahioğlu'nun Atina'da görev yaptığı dönemde, kendisini her sabah evden Türk Büyükelçiliği'ne götüren zırhlı arabanın tamiratının geç yapılmasından dolayı eşinin devlete karşı açtığı davayı kazandığını kaydetmek gerek.

Bu arada, **Scotland Yard** ve **M16** adlı İngilizlerin gizli istihbarat teşkilatı hâlâ Yunanistan'da bulunmaktadır ve terörü çökertme operasyonu çerçevesinde Yunan yetkili makamları ile özellikle bilgi toplama konusunda işbirliği içerisindedir. Ancak, İngilizlerin, küçük terör örgütlerinin İngiliz çıkarlarını hedef almadıklarından dolayı, söz konusu örgüt üyelerinin yakalanmasına ilgi göstermedikleri gözlendi.

CFR "Council on Foreign Relations"

Yirminci yüzyılda aynı beklentilerden yola çıkan başka bir örgüt ise yine ABD'de ortaya çıkmış ve Daniel'in dünyanın hakimi olacağını muştuladığı (!) 5. İmparatorluğun kurucusu olmak üzere dünyaya düzen vermeye başlamıştır. Bu örgüt **CFR**'dir. Açık adı "**Council on Foreign Relations**" yani "**Dış İlişkiler Komitesi**" olan bu örgüt, MRA ile aynı dönemde harekete geçirilmişti ve halen de dünyadaki en etkili masonik örgütlenmedir.

Gizli Dünya Devleti'nin en önemli organlarından biridir ve Yuvarlak Masa teorisine göre şekillendirilmiş organizasyonların eskilerindendir. **Yuvarlak Masa teorisi** ise **Illuminati** şebekesinin

dünyayı tek merkezden yönetmek amacıyla geliştirdiği bir teoridir. **Illuminati** şebekesi ise Tapınak Şövalyeleri'nin Orta Çağda ortaya çıkardıkları bir tür siyonizm hareketidir.

CFR, 21 Temmuz 1921'de New York'ta kuruldu. Kuruluşunda yahudi kökenli Walter Lippmann da yer aldı. Komite 2. Dünya Savaşı'nda çok önemli bir rol oynadı. Foreign Affairs adlı ünlü dergi bu örgütün yayın organıdır. Bu dergi vasıtasıyla dünya kamuoyu üzerinde bir politik yönlendirme yapılmaya çalışılmaktadır. Görünüşte **CFR**'nin çalışmalarının pek gizli olmadığı ileri sürülür. Gerçekte ise diğer Gizli Dünya Devleti organları gibi son derece gizli çalışmaktadır. Ancak yönlendirme amaçlı faaliyetlerini dışa yansıtmakta ve bu yansıtma ile açıktan çalıştığı intibaı vermeye gayret etmektedir.

CFR'in temel globalizasyon planları daha kurulduğu günden beri bilinmekteydi. Ama **CFR** ABD içinde tam bir kontrol sağlamak ve tek jandarmalı kapitalizmi Avrupa'ya yaymak ve sosyalizm ve komünizm ile mücadele etmek zorunda idi. Eski **CFR** başkanı ve Rockefeller'in Chase Manhatten Bankası başkanı olan John McCloy OSS (Office of Strategic Services) isimli istihbarat örgütünün (Bill Donovan tarafından 1941- 1942'de kurulmuştur) kurulmasını ve **CFR** ile karşılıklı iletişim içinde çalışmasını sağladı. 1947'de OSS, **CIA**'ya (Central Intelligence Agency'e) dönüştürüldü. 1947 Ulusal Güvenlik Kanunu ile de gerek sivil gerekse kriminal yasalara karşı korunan bir örgüt haline getirildi. Yani **CIA**, anayasaya rağmen ulusal güvenlik adına her türlü suçu işleyebilen bir örgüt yapısına kavuştu. 1950'de General Walter Bedel Smith **CIA** başkanı olduğu zaman, **CFR**'den aldığı emir üzerine Avrupa'da etkin bir örgüt kurulmasını istedi. Daha sonra **CIA** ve Ulusal Güvenlik Konseyine konan bu şemsiye daha da güçlendirildi ve 1982'de Reagan tarafından Executive Order 12333 (Etkin Yasa 12333) devreye sokuldu (Montalvo 2000).

Günümüzde ABD'nin Methodist kiliseleri, özellikle **Başkan Bush**'un döneminde tek hedefe kilitlenmişlerdir. Bu hedef Daniel'in yorumladığı Nabukednazar'ın rüyasında ortaya çıkan 5. İmparatorluk'tur. Diğer bir anlatımla, 100 yıl sürecek olan Tek Dünya Devleti'ni ve Methodist-Evanjelik Hıristiyanlığı (Katolikliği vb. değil) yeryüzünde tek egemen "Kültür" ve "Din" haline getirmektir.Bunlara göre önemli olan, kişilerin din değiştirmele-

rine gerek yoktur, insanın "İkinci Doğası" denilen "Kültür" bağlamında Tek Dünya Devleti'nin Methodist-Evanjelik dünya görüşünü, ahlakını, siyasetini vb. kabul etmeleri yeterlidir.

Methodist-Evanjelik dünya görüşünü dinsel ve kültürel yapılanma dünya kurulduğundan bu yana yeryüzünde egemenliğini tam kabul ettirmiş olan ilk dört kültürel-dinsel akımdan sonra (Paganizm, Katolik, Apostolik Hrıstiyanlık, İslamiyet ve bir din sayılan Komünizm) bu rolü gerçekleştirmek isteyen 5. dünya görüşü ve dinsel-kültürel akımdır. Methodistler bu amaçlarını gerçekleştirebilmek için, hiç sevmedikleri halde, bir süre için (demir ve kil meselesi) Siyonistlerle birlikte hareket etmektedirler. Ama Nabukednazar'ın rüyasındaki gibi aslolan demirdir, kil değil.

Nitekim **CFR**'de birçok siyonist üye bulunmasına rağmen (örneğin ünlü Edelmanlar ve Kissinger gibi) asıl ağırlık ve yönlendiricilik Evanjelik (Wesleyan ve Methodist) Kiliselerin üyeleri olan kişilerdedir. Sanıldığının aksine **CFR**'nin "Tek Dünya Tek Yönetim" stratejisinin gerçek mimarları Siyonistler değil, Evanjelistlerdir. Evanjelik- Methodist kökenli ve inançlı kişilerce kurulmuş ve yönetilmiş olan **CFR**, stratejisinin en önemli iki unsurundan biri "Aculturation" diye bilinen "Kültürel Yabancılaştırma" diğeri de "De-politizasyon"dur (Siyasetsizleştirme).

Örgütün en saygın üyelerinden Kingman Brewster Jr, baş makalesinde **CFR**'nin "Gizli" amacını şöyle açıklamıştı: **"Başkalarını da egemenlik haklarını bizimle birleştirmeye ikna etmek için bazı riskler almamız gerektiğini biliyoruz..."** Daha ilginç bir belge ise ABD'de " **State Department Document 7277**" adıyla kayıtlıdır. Buna göre **CFR**, tüm ülkelerin silahsızlandırılmasından yanadır. Ve belgenin sonunda şu ilginç saptama vardır: **"... O zaman Birleşmiş Milletler'in Global Hükümeti o denli güçlenecektir ki, hiçbir ulus ona karşı çıkmaya cesaret edemeyecektir."** Bu belge 1970'te **Nixon** yönetimindeki **U.S. Arms Control and Disarmament Agency** tarafından benimsenerek ABD politikası olarak kabul edilmişti. Bu belge **CFR**'nin tezi doğrultusunda ulusları "Egemenliklerinden" vazgeçirme ve "Ulus Devletlere" son verme çağrısıydı...

İşte Amerikan emperyalizminin dini boyutu böyle. Siyasal ekonomik ve askeri boyutları da defalarca bu sütunlarda yer aldı.

Son yıllarda "**Ulus Devlet**" fikrine karşı çıkan ve "**Ulus Devlet**"i savunanlara gerici diyen liboşların bilgisine sunulur. Yukarıdaki satırlar sevgili hocamız **Aytunç Altındal**'ın "**Gül ve Haç Kardeşliği**" isimli kitabından alınmış çok özet birkaç paragraftır. Özellikle şu AB sürecinde bazı ilişkilerin doğru değerlendirilebilmesi için bu kitabı her aydının mutlaka okuması gerektiğini düşünüyorum..

İlluminati, Skulls and Bones Society, Bohemian Grove, Pilgrem Society, Atlantik Konsül, The Group (İngiltere) gibi gizli cemiyetler çok az kişi tarafından duyulmuşlardır ve bu gruplarla ilgili bilgiler pek çok ülkenin askeri veya sivil istihbarat örgütlerinde bile yoktur! Bunlar, son günlerde pek fazla adı geçen **CFR** (Dış İlişkiler Konseyi), **Bilderberg** ve **Trilateral Komisyonun** belkemiğini teşkil eder.

ABD'deki gizli örgütlenmelerin hiç kuşkusuz temeli Avrupa'dır. Aslında gizli örgütlerin yapısını, iç sistemlerini, organizasyonlarını ve törenlerini inceleyip anlamadan yöntemlerine ve sırlarına müdrik olamazsınız. Öncelikle gizli toplulukların alt kültürlerini incelemek gerekli, bu alt kültürler milenyumlar öncesine Mezapotamya'ya kadar gidiyor (Detaylı bilgi için Barret 1999 ve Daraul 1989). Ama biz Üçüncü Haçlı Seferleri'nin başladığı günümüzden 1. Haçlı Seferleri'ne gidelim ve "Tapınak Şovalyeleri"ne ve "Malta Şovalyeleri"ne değinelim. Ayrıca bir bestseller haline gelen "Holly Blood and Holly Grail" isimli kitapta bahsedilen o zamanlara ait parşömenlerin bulunması sayesinde ortaya çıkarıldığı iddia edilen "Rose Croix" (Gül Haç) örgütünün aslında Tapınak Şovalyeleri'nin uzantısı olan ama tam anlamıyla ispatlanamamış bir gizli cemiyet olduğunu belirtmeden geçmeyelim (Baigent, Leigh ve Lincoln 1983).

CFR'nin bugün finans, iletişim, akademi, istihbarat, teknoloji alanlarında en etkin konumlarda bulunan 3500 civarında üyesinin olduğu sanılmaktadır. Özellikle Amerika'daki istihbarat örgütleri üzerinde etkilidir.

Gizli Dünya Devleti'nde önemli etkinliği olan yahudi kökenli Rockefeller ailesinin bir ferdi olan David Rockefeller, **CFR**'nin onursal başkanı olarak kabul edilmektedir.

Soros Vakfı vasıtasıyla dünya ülkelerinin geleceği için Gizli Dünya Devleti'ne hizmet edecek yöneticiler yetiştirmeye çalışan

yahudi kökenli George Soros ABD'nin **CFR** üyesi ünlülerinin başında gelir. **CFR** üyelerinin birçokları aynı zamanda Bilderberg ve/veya SBS üyesidirler. **CFR**'nin Türkiye'den de üyeleri mevcuttur.

Council of Foreign Relations (CFR), Yahudilerin dünya politikasını kendi kontrolleri altında tutmak amacıyla Yahudi Walter Lippman önderliğinde kurulmuştur.

CFR kurucusu yahudi Walter Lippman, Grup düzenli seminerlerden ve haftalık toplantılardan ayrı, yemekler verip Yahudi dünyasının ünlü isimleri bir araya getirir. Bu gizli yemeklere konuk olarak katılanların başında, Küba'dan **Fidel Castro**, İngiltere'den **Edward Heath**, İsrail'den eski Savunma Bakanı **Moshe Dayan** ve Almanya'dan Sosyal Demokrat Lider Yahudi **Will Brandt** gelir.

Bu kuruluşun bütün maddi giderleri Yahudi J.P.Morgan & Co, Cornegie Vakfı, Rockefeller ailesi ve öteki Yahudi Wall Street bankerleri tarafından karşılanır. Bu çevrelerin yoğun destekleriyle kuruluşundan çok kısa bir süre sonra dış politikada etkili rol oynamaya başlamıştır. 37 daimi üyesinin 10 tanesi Yahudi, diğerleri ise yüksek dereceli Mason'dur. İlk başkanlığını Amerikalı senatör Yahudi Rudy Boschwitz yapmıştır.

ABD eski Yahudi Dışişleri bakanı George Schultz bir sinegogda yaptığı konuşmada." **İsrail özgürlüğün büyük gücü ve ABD'nin stratejik ortağıdır.**" Derken, kökeninin nereden geldiğini de ortaya koymaktan çekinmemiştir

Gladio

ABD, Avrupa'da herhangi bir komünist iktidarını bertaraf etmeyi, sosyalistleri onlardan ayırmayı sağlayacak antikomünistleri harekete geçirecek bir örgüt kurdu. 1942 yılında kurulan bu gizli servis, ihtiyaç halinde karışıklık çıkarmaya matuf operasyonlarda kullanılabilecek reaksiyoner hareketlere destek verecekti. Avrupa politik hayatında komünistleri ortadan kaldırmak, faşist profesyonel katillerden ekipler kurmak ve bunları hükümetteki şahsiyetlere veya sivil halka karşı saldırılarda kullanmak, sorumluluğu komünistlere atmak, antikomünist partilere yardım etmek ve yeni partiler kurmak hedefleniyordu.

2. Dünya Savaşı sonunda Soğuk Savaş'ın başladığı günlerdi. Özel bir programla Avrupa'dan 5 genç siyasetçi ABD'ye gitti. Aralarında tek bir kadın vardı. O da savaşın galiplerinden olan İngiltere'den Margareth Thatcher'di. Helmut Schmidt ve Helmut Kohl yenilip ikiye bölünen Almanya'dan geliyorlardı. Savaşın diğer galibi Fransa'dan Valery Gisgard d'Estaing seçilmişti. Yenilen İtalya'dan seçilen hukukçu ise Francesca Cossiga'ydı...

1 Ağustos 1949'da İtalya NATO'ya girdi. 1 Eylül 1949'da da SIFAR Ordu İstihbarat Servisi faaliyete geçti. Doğduğundan itibaren ABD çıkarlarına bağlı kalacak olan SIFAR'ın örgütlenmesi, daha sonra NATO genel sekreteri olan Savunma Bakanı M. Bronzo tarafından geliştirildi. Washington için yararlı bilgiler toplayan ve İtalya ordusunun NATO'ya bağlılığını denetleyen SIFAR, çeşitli Amerikan gizli servislerinin bir bakıma gayri resmî şubesiydi.

50 yıl sürecek Soğuk Savaş döneminde Avrupa'yı yönetecek olan 5 genç lider, ilk kez ABD'nin liderlik programında tanıştılar.. Ve beşi de Soğuk Savaş'ın kaderini çizdiler.

Beşi de Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Paktı'nın dağılmasında rol oynayan güçlü liderler oldular... Cossiga 55 yıl boyunca İtalya'yı yöneten kilit isimlerden ve Soğuk Savaş döneminde İtalya'da komünizme karşı savaşın en güçlü liderlerinden biriydi. Hıristiyan Demokrat Parti'den parlamentoya girdiği zaman 30 yaşındaydı ve partinin lideri Aldo Moro'ya çok yakındı. 38 yaşında, Savunma Bakan Yardımcısı olduğu zaman Savunma Bakanı'ndan bile daha güçlü sayılıyordu. Çünkü, sadece Cumhurbaşkanı, Başbakan Savunma Bakanı ve İçişleri Bakanı'nın bildiği askeri istihbaratın içindeki Gizli Özel Harp Dairesi'nin yani Gladio'nun başına getiriliyordu.

Bu gizli görev Cossiga'nın zirveye tırmanışının başlangıcı oldu. Daha sonraki yıllarda İçişleri Bakanlığı'nı üstlenen Cossiga, Gladio'nun yönetiminde hep önemli rol oynadı...

Mart 1964'te İtalyan Jandarma Genel Komutanı General De Lorenzo, Roma'da kuvvet komutanlarıyla yaptığı bir toplantıda, olağanüstü durumlarda jandarma kuvvetlerine, müdahale etme imkânı veren bir plân hazırladı. Bu **"Solo Plânı"** jandarmanın İtalya'da hassas bölgelere müdahalesini hazırlamaya yönelik

çok yoğun bir faaliyeti öngörmekteydi. Haziran 1964 için kendilerinden yapmaları istenen hazırlıklarla ilgili açıklama talep eden bazı subaylara, NATO antlaşmaları çerçevesinde ve İtalya'daki Amerikan yetkililerle uyum halinde hazırlanan bir iç güvenlik plânının uygulanacağı ifade edildi.Gizli servisler, siyasî-askerî sır ve devlet kavramlarının arkasına sığınıp gerçeğin anlaşılması çabalarını engellediler.

İtalya 1969'dan itibaren fırtınalı bir döneme girdi. Beş yıl boyunca suikastlar ve şiddet eylemleri birbirini izledi.1980'de İtalya, tarihinin en kanlı suikastlarıyla çalkalandı, terörizm yeniden canlandı. Bologne Garına konan bir bombanın patlamasıyla 85 kişi hayatını yitirdi ve iki yüzden fazla insan yaralandı.

Gizli servislerin karanlık rol ve eylemlerine dair yapılan bütün araştırmalar, devlet sırları bahanesine toslamaktaydı. Adlî soruşturmalar kapatılıyor, savcıların suçlu bulduğu bütün önemli kişileri aklayan şaşırtıcı kararlarla karşılaşılıyordu. Son terör olaylarını takip eden on yılın sonunda, İtalya'da en karanlık dönemi oluşturan bu terör dalgasına rağmen hiçbir suçlu bulunamadı ve hiçbir açıklama yapılmadı. Savcılar kısa sürede gizli servis arşivlerinden dosyaların kaybolduğunu anladılar. 1969'da kurulan parlamento araştırma komisyonuna zor bir görev düşüyordu. Önemli tanıklar ortadan kayboluyordu.Önce General De Lorenzo'nun yardımcısı Bay Rocca, 27 Haziran 1969'da bürosunda ölü bulundu. Rocca'daki belgelerin önemli bir bölümü kaybolacaktı. 27 Temmuz 1969 General Ciglieri açıklanamayan bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Onu, gizli servisleri bunaltan raporu hazırlayan General Manes'in ölümü izledi. Manes, komisyon önünde ifade vereceği günlerde bir kalp krizinin kurbanı oldu. 8 Ocak 1970'de ABD Genelkurmay Başkanı olan General Westmoreland'ın imzasını taşıyan **"Arazi el kitabı 30-31"** koduyla tasnif edilmiş 138 sayfalık **"çok gizli"** bir belgeyi yayımlayacağı duyurulan bir Türk gazeteci, aniden ortadan kaldırıldı ve yayın engellendi.

16 Mart 1978 günü İtalyan Devlet Başkanı Aldo Moro o sabah, evinden çıkıp otomobiline bindiği zaman adeta bir koruma ordusu eşlik ediyordu. Kısa bir süre sonra Moro'nun içinde bulunduğu otomobil Roma'nın göbeğinde saldırıya uğradı. Moro'nun

korumalarıyla teröristler arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. 5 koruması ve şoförü öldüren teröristler iki kez başbakanlık yapan Moro'yu alıp ortadan kayboldular. Moro'nun kaçırıldığı gün, cebinde İtalyan siyasi tarihi açısından bir dönüm noktası sayılan Bakanlar Kurulu listesi vardı. Yeni kabinesinde komünistlere de yer veren ünlü siyasetçi, tarihi uzlaşmaya hazırlanıyordu. O sırada, Andreotti başbakandı.

Cossiga ise İçişleri Bakanı'ydı.. Kızıl Tugaylar, Moro'ya karşılık hapisteki 13 teröristin serbest bırakılmasını istiyordu. Kızıl Tugaylar, 8 hafta boyunca Moro'yu Roma'da bir yerde rehin tuttular. Neredeyse her gün Moro'dan ailesine ve polise mektuplar gönderdiler. Andreotti ve Cossiga, ailesinin, yakınlarının hatta Papa Jean Paul VI'nın ısrarlarına rağmen, Moro'yu kurtarmak için Kızıl Tugaylar'la pazarlık yapmayı reddetti.. İtalyan polisi, 8 hafta boyunca Aldo Moro'nun rehin tutulduğu yeri bulamadı. 55 gün sonra Moro'nun delik deşik olmuş cesedi, Roma'nın göbeğinde, Hıristiyan Demokrat Parti ve Komünist Parti Genel Merkezleri'nin arasındaki bir sokağa park edilmiş kırmızı bir Renault'nun bagajında bulundu.

Ölüm haberi duyuluncu, otomobilin çevresinde binlerce insan toplandı. İçişleri Bakanı Cossiga bile polis kordonu içinde otomobile ulaşabildi. Cossiga'nın sorumluluğu üstlenip istifa ettiği saatlerde ise 100 bine yakın Romalı, "Moro yaşıyor, terörizme karşı savaş" sloganları atıyordu. Moro cinayetiyle sayfalarca soruşturma raporu yayınlandı. CIA'nın kontrolündeki Gladio'nun komünistlerin iktidara gelişini önlemek için 'Kızıl Tugaylar'a sızdığı ve Moro'yu öldürdüğü iddia edildi, ancak iddialar kanıtlanamadı.

Ama bu olay Cossiga'nın siyasi hayatının sonu değil, zirveye tırmanışının başlangıcı oldu. Çünkü, İtalyan siyasi hayatında bir ilki gerçekleştirip istifa edince halkın gözünde bir kahraman oldu ve bir yıl sonra seçimleri kazanıp Başbakanlık koltuğuna oturdu.

Cossiga, İtalya'nın en genç Cumhurbaşkanı olarak tarihe adını yazdırdığı zaman ise 56 yaşındaydı. Ve tarihin önemli bir dönüm noktasında, yani 45 yıl bütün dünyada saklanan Özel Harpçiler'in yani Gladio'nun ilk dünyaya açıklandığı zaman Cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturuyordu.

1980'de İtalyan mahkemeleri, neo-faşist grupların, **P2** mason locasının ve İtalya gizli servislerinin aynı amaçlarla bir araya geldiğini, İtalya'da asker ve sivillerden oluşan gizli bir örgütün varlığını belirledi. **CIA**, mason locaları ve gizli servisler kanun dışı işlere girmişti; organize cinayet ve terörizm birbirine yakından bağlıydı.

3 Mayıs 1988 tarihinde üç İtalyan jandarması Peteona köyünde bir araçta arama yapmak için bagajı açtıklarında bir patlamayla ölmüşlerdi. Bu olaydan sonra yapılan operasyonlarda, toprağa gömülü 127 silah, tahrip kalıbı ve patlayıcı madde deposu ortaya çıkarıldı. Bunların İtalyan gizli servisi SİSMİ'nin denetiminde olduğu tespit edildi. SİSMİ'nin arşivlerine girildi ve yapılan araştırma sonunda 26 Kasım 1956 tarihinde İtalyan ve Amerikan gizli servisleri tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ndan gelecek bir istila olasılığına karşı, bir direniş örgütü oluşturulduğu tespit edildi. CIA ile İtalyan Gizli Servisi üsler ve silah depoları oluşturmak, anti-komünist kriterlere göre seçilen yüzlerce kişiyi eğitmek amacıyla Gladio adında gizli ve yasadışı bir örgüt kurmuştu.

İtalyan Gladiosu büyük yankı uyandırdı ve yer yerinden oynadı.

9 Ocak 1990'da savcı Felice Casson, istihbarat servislerinin kontrolündeki gizli silah depolarını keşfetti. Gizli servis arşivlerine girdi. Doğrudan gizli servisler ve NATO tarafından kontrol edilen sivil ve askerlerden oluşmuş, yasa dışı bir örgütün varlığını belgeledi. Karşı espiyonaj mektupları gizli bir direniş örgütünün, yani **GLADİO** örgütünün kurulmasını öngören 50'li yıllarda imzalanmış NATO protokollerinden söz ediyordu. 1956-62 yılları arasında **Gladio** ve ordu gizli istihbaratının başında bulunan kişi General De Lorenza idi.

Terörü Kim Organize Ediyor? Savcılar ve gözlemciler karmakarışık bir ağın örgüsünü yıllar boyu anlamaya çalıştılar. 1991'e kadar Venedik'te devam eden çeşitli adlî soruşturmalar şu gerçeği ortaya koydu:Bütün bu kanlı terör ve şiddet olaylarının görünür aktörleri olan çeşitli neo-faşist grupların arkasında İtalya'daki terör stratejisinin farklı safhalarını elinde tutan tek güç olarak askerî

gizli servisler görünüyordu. Licio Gelli'nin **P2** mason locasının yakın kontrolü altındaki İtalyan askerî servisleri 1964'ten 1980'e kadar terör sahnesinin merkezindeki düzenleyicisiydi.

Ardından Fransa, İspanya, Belçika, Yunanistan, Hollanda, Avusturya, İsviçre, İsveç'te, çoğu karanlık işlere karışan, tahriklerin odağı olan benzer örgütlerin kurulmuş olduğu ortaya çıktı. Bu örgütler bulundukları ülkelerde ya hükümetler eliyle dağıtıldı ya da hukuk yoluyla teşhir edilerek ortadan kaldırıldı

Örgütün kirli işlerinden başbakanlar, cumhurbaşkanları zaman zaman haberdar olmuş, oluşumu ortadan kaldırmak için bir çaba göstermemişlerdir. Bu da örgütün ne kadar etkili olduğunu göstermeye yeter. İtalya ile Türkiye arasında benzerlik kurmak zor değil. Belçika, Yunanistan ve İtalya'da cesur siviller, savcılar ve politikacılar sayesinde Gladio tipi devlet gücünü kullanan gizli örgütler, çeteler ortaya çıkarıldı.

Cumhurbaşkanlığı'nın ardından tabii senatör olan Cossiga, 55 yıllık siyasi hayatında popüleritesini hiç kaybetmedi. Ne zaman konuşsa sadece İtalya'da değil Avrupa ve hatta dünyada da büyük tartışmalar yarattı.

Nitekim, geçen yıl, New York'daki İkiz Kuleler'e 11 Eylül 2001'de yapılan intihar saldırısını CIA ve MOSSAD'ın planladığını, böylece ABD'nin Irak'ı işgal ettiğini iddia edince büyük gürültü koptu. Tabii senatör olan 80 yaşındaki Cossiga'yı açık sözlü olduğu için İtalyanlar hep sevdi.

Ona "sıra dışı bir siyasetçi" diye baktılar... Bütün siyasi hayatı boyunca hep derin devletin içinde olduğu için ona "İtalya'nın kara kutusu " diyenler var... "Cossiga derin devletteki her şeyi bilir" deniliyor..

Cossiga şimdiye kadar bildiklerinin belki de ancak yarısını açıkladı...

İtalyan Gladio'sunun Bitiriliş Hikayesi

Gazeteci Cüneyt Özdemir, 19 Ocak 2009 tarihinde , İtalya'ya gider bu seyahatin amacı İtalya'daki Gladio yapılanmasını ortaya çıkaran ve o yapılanma ile ilgili mücadeleye girişen İtalyan yargıç ve politikacı Felice Casson ile röportaj yapmaktır.

Özdemir,Gladio operasyonunun nasıl yaptı sorusunu soruşturmayı yürüten savcıya sorar. Aldığı cevaplar savcısından politikacısına, gazetecisinden derin devletine kadar ibret doluydu. İtalyan tarzı ile Türk tarzı farkı anlamak için ilaç gibi bir röportaj..

Cüneyt Özdemir: İlk olarak İtalya'daki Gladio nedir?

Fellice Casson; 1990 yılında Venedik'te görev yapıyordum. Ve de terörizmle ilgili çok önemli gelişmeler oluyordu. Özellikle sağ terör açısından bir organizasyon tespit ettik ve bu organizasyon gizli değildi. Fakat yasadışıydı ne hükümet ne de parlemantonun bundan haberi yoktu. Ve bir bakıma CIA ve İtalyan İstihbarat teşkilatı ile ilişki içerisinde olduğunu saptamıştık. Bunların birtakım sabotajlarda bulunmak için ellerinde cephane olduğunu saptadık.. Bunların amacı o yıllarda İtalya'daki muhalefeti kontrol etmekti.

C.Ö; Gladio'nun varlığını ilk ne zaman fark ettiniz. Bunun sıradan bir dava olmadığını ilk ne zaman anladınız?

Felice Casson; Aşırı sağ terörizmi üzerine soruşturma sürdürülürken, bu aşırı sağ gruplarla güvenlik birimleri ve gizli istihbaratın ilişkilerini görmemiz bizim fark etme noktamız oldu.

Aslında İtalya'da daha önce de her zaman aşırı sağcılar ve faşistlerin istihbarat birimleriyle bağlantıları konuşulmuş ve bilinmiştir. Bu bağlantılardan sık sık bahsedilmişti, dolayısıyla bu bağlantıyı derinleştirmeyi uygun gördük.

Hem neo-faşitlerin içindeki gizli tanıkları dinleyince hem de istihbaratın içindeki çalışmaları görünce bu organizasyonun var olduğu anlaşıldı.

Aslında tam olarak ne olduğu bilinmiyorduk. Tam teşhis edilmemişti fakat anlaşılmıştı ki bu bağlantıyı sürdüren bir organizasyon vardı.

O zaman hakimdim ve dönemin İtalya Başbakanı Giulio Andreotti ile görüştüm. Yaptığımız soruşturmada bu neo-faşistlerin bombalama olaylarından suikastlara kadar pek çok olaya karıştığını, çok iyi teşhis edilmemiş bir gizli örgütün var olduğunu Başbakan'a anlattım.

89-90 yıllarıydı. Berlin duvarı yeni düşmüştü dolayısıyla uluslar arası panorama da değişmişti.Başbakan Andreotti ifade ettiğim problemlerle oldukça ilgiliydi ve problemlerin çözümü konusunda hem fikirdik.

Öncelikle askeri istihbarat arşivlerine el konması için yetki verdi. Bu yetkiyi kullanarak ve ortaya çıkan evrakları inceleyerek, söz konusu organizasyonun gerçekten var olduğunu anladık. Ve bu organizasyonun askeri istihbarat birimlerine bağlı olduğunu ama geçmişte söz konusu organizasyondan daha önce hiç bahsedilmediğini anladık.

Araştırmalarda silah ve patlayıcı maddeye sahip olduklarını anladık. En çokta bu sebepten dolayı kaygılandık.

Başbakan ve Cumhurbaşkanı Kavgalıydı

C.Ö; Gladyo operasyonu başladığında siyasilerden nasıl bir tepki aldınız? Size dur mu dediler yoksa davaya devam etmeniz için size destek mi verdiler?

Felice Casson; Politik alanda, sözel açıdan da çok şiddetli bir dönemdi hatırlıyorum. O yıllarda İtalyan Cumhurbaşkanı ve Başbakanı arasında çok kuvvetli bir kapışma doğdu. Cumhurbaşkanı o zamanlar Francesco Cossiga idi Başbakan ise Giulio Andreotti 'ydi.

Başbakan savcılığa yardımcı oluyordu. Cumhurbaşkanı Cossiga 'ya göre her şey gizli kalmalıydı. Oysa Andreotti 'ye göre Parlamento bu gizli oluşumun varlığından haberdar olmalıydı. Geçmişte neler yaptığını ve de başka suçlara dahil olup olmadığını Parlemanto bilmeliydi.

Ve bu iki kişi arasında ki şiddetli tartışma parlamentoya da bir şekilde yansıdı. Bir kısmı bu tip bir oluşumun kanunlara uygunluğunu savunuyordu. Diğer kısım ise parlamentonun bu konudan haberdar edilmesini savunuyordu.

Çünkü İtalyan devleti demokratik bir ülkeydi ve demokratik bir ülkelerde bu tip gizli anlaşmalar öngörülmemektedir.

Bu gizli sıfatının altını çiziyorum. Gizli anlaşmalar özellikle uluslar arası politikalarda uygun olabilir. Fakat şimdiki gizli anlaşmalardan Başbakan ve savunma bakanları, parlamento haberdar edilmemişti. Sadece istihbaratın liderleri ve Amerikan istihbarat örgütünün seçtiği bazı politikacılar bundan haberdardı ve bir demokrasi çerçevesinde bu kesinlikle kabul edilebilir bir durum değildi.

Önce Ne Olduğunu Anlamaya Çalıştık

C.Ö; Peki ya halk, onları nasıl bilgilendirdiniz? Onları bu davaya nasıl dahil ettiniz. Çünkü Türkiye'de siyasiler, gazeteciler tartışıyor ama halkın kafası karışık ve sessizce neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

Felice Casson; Savcılığın soruşturması gladyo varlığını ortaya çıkarınca hatırlıyorum ki terör üzerine soruşturma yapan bir komisyon vardı parlamento çerçevesinde ve söz konusu parlamentonun içindeki bu komisyon birçok daha önemli olayın faillerinin olmamasını araştırıyordu.

O zaman çok farklı bir işbirliği kuruldu, ben ve savcılık bu komisyonla işbirliği içinde evrak değiş tokuşu da yaşanıyordu. Biz savcılık olarak bağımsız hareket ediyorduk ve komisyonda 2. Dünya Savaşı'ndan itibaren günümüze kadar iç ve dış politika açısından neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Bu da çok yararlı oldu. Önce basına ve gazetecilere anlatabilmek için ve sonra da halka bu yıllar içinde neler olduğunu anlatabilmek için ve bu gizli örgüt nasıl, niçin doğmuştu

Bu Tür Davalarda Suikastleri Çözmeniz Yetmez

C.Ö; Bu tür davaların en zor yanı nedir?

Felice Casson; Her bir yanı çok zor. İşin zor tarafından biri olayın kanıtlanması. Sizin de bildiğiniz gibi neler yaşandı, ne tip suikastlar yapıldı bunların kanıtlanması lazım.

Özellikle de kim sorumlu olduğuna dair direkt şahsi kanıtlara ulaşılması lazım. Bu da olayın bir safhası. Sonra bu olayları bir sistemin içine sokmanız lazım. Hani bu faaliyetin niye yürütüldüğünün anlaşılması lazım.

Mesela bir kişi veya bir grup bir trene bomba yerleştirmişse ya da bir uçağa ya da kamusal bir alana, stratejilerinin ne olduğunu anlamamız lazım. Yani ne oldu ve bunun emrini kim verdi? Ya da bütün bu operasyonları kim destekledi.

İşte o zaman politik dünyayla bağlantıya geçmek gerekir. Özellikle istihbarat dünyasıyla. İstihbarat dünyası her zaman ka-

pılarını kapalı tutma eğilimindeki bir dünyadır. Bu kapıları açmaya çalışmak lazım. Yasaların bize öngördüğü çerçevede açmaya çalışmak lazım.

'Gladio Örgütünü' Soruşturmanın Sonuna Doğru Çözmeye Başladım

C.Ö; Dava yaklaşık olarak 7 yıl sürdü. Onlarca insan yargılandı. Bu kadar uzun bir davayı nasıl organize ettiniz, soruşturmaya nereden başladınız?

Felice Casson; Soruşturma bütün olarak uzun sürdü. Fakat birçok yönü olan bir soruşturmaydı. İlk safhası olaylarla ilgiliydi. Yani bombayı ya da patlayıcıları kim koydu, birçok olaydaki suçlu kimdi bunu anlama safhası; sonraki safha kimin onlara yardım ettiği, kimin organize ettiği ve en son olarak da oluşumun kendisini anlamak lazım. Çünkü aslında bu örgüt soruşturmanın sonuna doğru anlaşılmaya başladı. Yani kendi aralarında birbirinden bağımsız soruşturmalar sürdürüldü. Malumdur ki her soruşturmanın Kendi şahsi yönü vardır. Ama olaylara dair kanıtsal veyahutta soruşturmayı yönlendiren bazı kanıtlar çıktığı zaman da onları takip ederek olayın bütününe, ana dokusuna ulaşmaya çalışmak lazım. Aslında tüm yaşananlar bir yönüyle politik suçlar aslında.

C.Ö; Avrupa Birliği'ne dahil olan bir ülke ile AB üyesi olmayan bir ülkede bu tür davaların işlenişinde bir fark var mıdır?

Felice Casson; Evet farklılıklar da kesinlikle vardır. Çünkü kanunlar arasında farklılıklar vardır. İtalya'da mesela anayasa vardır ve belirli özeliliklere sahip bir ceza kanunu vardır. Başka ülkelerde başka normlar var. Her savcı kanunların kendine verdiği olanaklar çerçevesinde soruşturma yapar veya harekete geçer. Mesele şu ki İtalya'da olduğu gibi, bir durum ortaya çıktığında savcıların yetkileri kısıtlanırsa artık en zor ve en hassas soruşturmalar yapılamayacak demektir.

Dolayısıyla bence vatandaşların yararına gerçeğin ortaya çıkması için adalet için demokrasinin ana direği olan savcılık kurumu hep bağımsız kalmalı ve harekete geçmek için her türlü imkana sahip olmalı. İtalya ile diğer Avrupa ülkeleri arasında bile farklılıklar var çünkü bütün hukuk sistemleri aynı değil.

Zaten AB'nin dışına çıktığınızda bu farklılıklar daha belirgin olur. Demokratik bir ülkede bir denge vardır en azından denge sağlanmaya çalışılır ki bu denge vatandaşların ihtiyaçlarını karşılama yönündedir. Özel hayata duyulan saygı ve kollektif hayatın korunması, sosyal güvenlik, genel güvenlik bu önemli unsurlar arasındaki denge, sağlanması gerekir bu çok zor bir dengedir.

Biz demokratik bir ülkede bu dengenin kanunlar ve savcılık tarafından sağlanması gerektiğine inanıyoruz. Herkes varolan kanunların tanıdığı haklar çerçevesinde hareket edilebilir.

Yeniden Doğmaması İçin Bütün Kanunları Değiştirdik

C.Ö; Bu kadar dava, sorgulama ve yargılamanın ardından artık gladyo'nun bittiğini söyleyebilir misiniz? Yoksa bir bölümü mü bitti, siyasi bir kolu sessizliğini koruyor mu?

Felice Casson; Bahsettiğimiz geçmişteki gladyo ise, artık tarihte kalmıştır bitmiştir. Çünkü soruşturmalar sırasında ve Giulio Andreotti görüştümüz esnada söz konusu örgüt feshedilmiş oldu. Yani artık diyebilirim ki o gladyo artık yok! Başka gizli örgütlenmelerin var olup olmadığını tabi şu anda bilemeyiz ama tabii ki bu ihtimalleri de gözardı edemeyiz.

İşte bu yüzdendir ki geçen sene kanun değişikleri olduğunda istihbarat birimleri hakkındaki kanunları değiştirdik yeni kanun düzenlemede İstihbarat birimlerini denetleyen, denetimden sorumlu parlamento komitesinin denetimlerini ve yetkilerini arttırdık. İstihbarat örgütlerinin kadrolarının oluşturulması konusundaki kanunları da değiştirdik.

Bundan da anlamamız gereken şu ki istihbarat birimleri, bir kişinin fiziksel bütünlüğüne aykırı davranışta bulunmamalı. Bu yönde müdahale edemez. Ve bazı özel operasyonlar söz konusu olduğunda bazı yüksek mahkemeler tarafından yetkilendirilmeli.

Dolayısıyla ben inanıyorum ki o gladyo örgütü tamamen ortadan kaldırılmıştır. Dikkat etmeliyiz ki zamanla örgütler tekrar ortaya çıkmasın. Bundan da denetim birimleri sorumludur. Yani örgütlerin tekrar ortaya çıkmaması savcılıkla parlamentonun denetim komitesinin sorunudur.

C.Ö; Tüm bu süreçte halkın yaklaşımı nasıldı?

Felice Casson; Biraz önce bahsettiğim tehlikeli duruma işaret aslında bu anlattıklarınız. Yani demek istediğim neler olduğu anlaşılmadığı pozisyonlarda karanlık bir sürecin uzun vadeli olarak sürdüğü durumlarda, bir ülkenin sosyal politikasında bu süreç devam ediyorsa, herkesin bu konudaki tasası artar hem de hissedilir şekilde artar.

Mahzenlerden Silahlar Çıkarttık

Ve bir korku unsurunun hakim olduğu yerde insanlar da gruplar da kendilerini savunmaya yönelir ve silahlanmaya yönelirler.

Söz konusu silahlar normalde ihtiyaç duyulmayan silahlardır. Geçmişte mafyayla, gladyoyla ilgili neler oldu? Gladio'nun elinde çok sayıda patlayıcı ve silah vardı. Önceden belirlenmiş yerlerde bu silahlar bulunduruluyordu. Bunların adı Nasco'ydu. Nasco 1 ve 2 vardı, 200 den fazla Nasco vardı.

Bunların içinde silahlar cephaneler vardı ki bu patlayıcılar gizli servislerin elindeki patlayıcılardandı. Plastik içerikli patlayıcı maddeler, çeşitli içerikte sabotaj için kullanılan patlayıcılar vardı. Dezenformasyona yönelik mahzenler vardı. Söz konusu mahzenlerin tümünü olası suikastlarda kullanmak için tutuyorlardı, zaten de kullanılmıştır da.

Bildiğiniz gibi kimse bir gladio'nun varlığından haberdar değildi. Bu silahların ve patlayıcıların saklandığı yerden haberdar değildi. Bu durumda korku ortaya çıktığı zaman insanların silahlanmaya yönelmesi nerdeyse anlaşılır bir hal alır. Dolayısı ile bu durumda birbirini takip eden bu olaylar örgüsü sonucunda bir iç savaşa gidecek durum ortaya çıkar ki bu da en kötüsüdür.

İtalyan Gladio'su doğrudan Amerikan Gizli Servisleri ile ilgiliydi. Ve bu Amerikan gizli servisleri İtalyan Gizli Gladio'suna bilgi aktarıyordu. Örneğin Fransa'da da Gladio vardı. Almanya'da da vardı. Belçika'da da vardı. Hollanda'da da vardı.

Hatta bazı ülkelerde de vardı ki, bunlar NATO ülkesi değildi, örneğin İspanya o dönem NATO'ya bağlı değildi ama orda da Gladio söz konusuydu. Dolayısıyla bütün gizli servislerle bir ilişki içindeydi Gladio. Ve çok güçlü bir yapısı vardı. Bazı çok kötü şeyler oldu aslında. Çünkü İtalya'da suikastlar yapıldı.

Gladio'yu Siyasi Bağlantılarını Çözmeden Çökertemezsiniz!

C.Ö; Peki böyle bir soruşturmanın yürütülmesinin en zor tarafı nedir? Bu tür soruşturmalarla ilgili Ergenekon olsun Gladyo olsun en zor kısım nedir?

Felice Casson; İki tane temel sorun var. Birincisi olaylar hakkında kesin bilgilere sahip olmamız gerekir. Eğer birtakım cinayetler işlenmişse bombalar atılmışsa bunu kimin yaptığını saptamak olmalı. Özellikle, mesela bombalar atılmışsa bunları kimin yaptığı saptamak olmalı. Kim attı?

İkincisi ise daha karmaşık daha zor. Yani sadece gizli servislerle ilgili değil, aynı zamanda bu olayların siyasi yanlarını keşfedebilmek gerekiyor özellikle bu olayların siyasi yanlarını keşfetmek gerekiyor. Özellikle de bir olaya olabildiğince tepeden bakarak anlayabilmek gerekiyor. En önemli yapılması gereken şey bu ikincisi.

Çünkü çok karmaşık araştırmalar yapmak gerekiyor.

C.Ö; psikolojik etkileri konusunda neler söylemek istersiniz?

Felice Casson; Psikolojik savaş tabiî ki çok önemli bir unsur. Bu sadece İtalyan gizli servisleri için değil, aynı zamanda Türkiye'deki ve dünyadaki gizli servisler için. Ve gizli servisler özellikle bazı sorunları incelerler. Bunlar bir tanesi de psikolojik savaştır.

Dezenformasyon yapmaya çalışırlar. Vatandaşları etkilemeye çalışırlar. Ve de yanlış bilgiler verirler. Dolayısıyla da belli bir takım demeçler verildiğinde de şahitler ya da tanıklar tarafından bilgiler verildiğinde de bunlar bir şekilde siyasilerle ilgiliyse bu verilen demeçleri çok dikkatli bir şekilde göz önünde bulundurmaları gerekir. İyice doğruluklarından emin olmak gerekir. Aksi taktirde bir şeklide genel halkın ilgisini bir yönden başka bir yöneltmek söz konusu olacaktır. Bu da çok kötü sonuçlara yol açabilir.

C.Ö; Peki şunu nasıl anlayabiliriz bir yanlış bilgilendirmemi var yoksa gerçek bilgilendirmemi var? Bunu sıradan sokaktaki vatandaş nasıl ayırt edebilir? Bu bilgilerin farkına nasıl varabilir bunu duyduktan sonra?

Felice Casson; Modern demokratik bir devlette 2 şekilde bazı kontroller yapılabilir. Yasanın uygulanıp uygulanmadığına bakılabilir. Bir taraftan yargıçlar diğer taraftan basın ve medya kontrol edilebilir. Bunlar çok önemli güçlerdir demokratik bir devlette. Bunların bağımsız olmaları gerekir. Özellikle siyasi güçten ve başka güçten etkilenmemeleri gerekir. Eğer yargıçlar gazeteciler bağımsızsa o zaman verilen bilgilerin doğru olduğu konusunda çok olumlu yani iyimser olabiliriz. Ama bu bağımsızlık bu bahsettiğim iki grup için de çok önemlidir.

İtalya'da da Binlerce Kişinin Telefonunu Dinledik!

C.Ö; Sokaktaki vatandaşa baktığımızda çoğu telefonların gizli servisler tarafından dinlendiğinden endişleniyor. Soruşturmanın bir parçası haline gelebiliriz gibi bir korkuları var. Bir anlamda toplumsal bir paranoya yaşanıyor.

Felice Casson; Maalesef insanlarda böyle bir duygu oluşması normal. İtalya'da buna benzer bir durum olmuştu. Birçok insanın telefonu dinlenmişti. Polis 50 milyon kişiyi dinleyemezler tabiî ki. Olabildiğince çok kişiyi dinlediler. Burada telefon dinlenmesi sorunu çok incelikli bir sorun. Bir tarafta toplumun ihtiyaçları var. Diğer taraftan da savcıların soruşturmaları yaparken sahip olmaları gereken ihtiyaç duydukları durumlar var. Öte yandan da gazetecilerin bilgi toplama hakkını da göz önünde bulundurmak gerekiyor. İşte bütün bunlar arasında denge kurabilmek, hiç de kolay değil kanımca AB içerisinde belli bir takım yasalar oluşturmak gerekiyor. Yasaların bir kısmı var fakat yeni yasalar daha oluşturmak gerekiyor. Bunlardan biri de telefon dinlemeleri ile ilgili.

Örneğin geçtiğimiz dönemde Amerika'da Amerikan gizli servisi tarafından birçok insanın telefonu dinlendi. Ve de sadece Amerika Birleşik Devletleri başkanı bu dinleme yetkisini verdi. İtalya'da da bunlar yapılmakta. Çok sayıda dinleme yapılmakta. Başka ülkelerde yine polis güçleri gizli servislerde telefonları dinlemek de ve de biliyoruz ki bunlar da kontrol edilmiyor. Bu da demokrasi için çok büyük bir risk.

Sade vatandaşa söylenebilecek tek şey inanmak, harekete geçmek ve çalışmak gerektiğidir. Komple bir demokrasiye sahip olabilmek için buna inanması gerekir.

Politikacıların da vatandaşın gerçek isteklerine seslenen politikacılar olması gerekir, şayet öyle değilse denetim mekanizmaları yani savcılık ve basın bu olayları denetleyebilmeli, aksayan yönleri vatandaşa söylemeli.

Böylece vatandaşta demokratik çerçevede nasıl davranması gerektiğini bilir ve bu çerçevede kendilerini temsil etmeyenleri de bilir.

Türkiye Muaf Kaldı...

Ecevit daha 1974'te Özel Harp Dairesi'nin varlığından sözetmiş; 1977 de maruz kaldığı suikastten sonra fail olarak "devlet içindeki güçlere" işaret etmiş, "bir noktadan sonra izlerin kaybolduğunu, bu olayın kendisine Özel Harp Dairesi'ni çağrıştırdığını" söylemişti. Yanıt Demirel cephesinden gelmişti Ecevit'e. Dönemin Milli Savunma Bakanı Sefa Giray "Ecevit çenesini tutmalı, bir şeyler biliyorsa susması gerekir" diyordu, açık açık. Ve susuldu...

Gladyo ya da kontrgerilla, 9 yıl sonra, İtalya skandalıyla birlikte tekrar geldi Türkiye'nin gündemine... Bu kez Demirel'le... 17 Kasım 1990 tarihinde şöyle diyordu merkez sağın lideri:

"Hukuk devletinde bu tür örgütlere yer yoktur. TC devleti cinayet işleyen bir devlet imajı ile Türk halkının önünde duramaz. Savcılar ne güne duruyor? Benim bu çağrımdan sonra hiçbir şey yapılmazsa bütün bu töhmetleri, bütün bu kötülemeleri hiçbir şey yapmayanların üzerine bırakırım..."

Devlet içindeki gizli örgütlenmeler, devlet üzerinden işlenen cinayetler sergilendi... İşin asli ve politik yönü üzerine gitmek yerine, rant ve yolsuzlukla açıklandı olup biten.

Genelkurmay Başkanlığı'ndan Gladio konusunda açıklama geliyordu. Şöyle deniyordu açıklamada:

"Geçmişte zaman zaman gündeme getirilen "Kontrgerilla", "Gladio", "Derin Devlet" gibi kavramların, son günlerde Özel

Harp Teşkilatıyla irtibatlandırılması gayretlerinin arttığı dikkati çekmektedir. Bilgi eksikliğinden kaynaklandığı değerlendirilen bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumlar, ülkemizin maruz kalabileceği bir saldırıda, mütecavize karşı çok hassas görevler icra etmek üzere Soğuk Harp döneminde teşkil edilmiş ve diğer birçok ülkede de benzeri bulunan bu birime zarar vermekte ve vatan savunması hazırlıklarında zafiyete sebep olmaktadır..."

Gladio'nun Yol Kardeşliği

Bülent Ecevit, 1978'de Başbakan olarak Kars'ın Sarıkamış ilçesine gittiğinde, 1974 yılında kendisine kontrgerilla hakkında brifing vermiş olan Tümgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ile orduevinde yemek yedi. Ecevit, Yirmibeşoğlu'ndan Özel Harp'le ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Çünkü o yıllarda ülke çapında öğretim üyelerine, savcılara ve halka yönelik suikastlarda Özel Harp Dairesi'ne bağlı sivillerin kullanıldığından kuşkulanıyordu. Yirmibeşoğlu "*Kuşkularınız yersiz*" deyince Ecevit şunu sordu: "*Farz- ı muhal, buradaki MHP il başkanı, aynı zamanda Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantısındaki gizli elemanlardan biri olamaz mı?*" Yirmibeşoğlu samimiyetle doğruladı bunu: "*Evet, öyledir ama kendisi çok güvenilir, vatansever bir arkadaşımızdır.*"

İstanbul'da Rum azınlığa karşı girişilen 6-7 Eylül olaylarının da "Özel Harp" işi olduğu belirtiliyor.

Ecevit'e bu ifşaatı yapan Yirmibeşoğlu, ordu içinde baş döndürücü bir hızla ilerleyerek kısa sürede güçlü bir kariyere sahip olmuştu. Bunun nedeni biraz da geçmişinde saklıydı. Hayatındaki asıl enteresan kesitlerden birisi, 1955 yılında 6-7 Eylül olayları sırasında Özel Harp Dairesi'nin önceli olarak bilinen Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görev yapmasıydı. Yirmibeşoğlu, gazeteci Fatih Güllapoğlu'na, 1991 yılında şöyle diyecekti:

"6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir. Muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı."

Yirmibeşoğlu, bir müddet NATO eğitimi için yurtdışına gitmiş, döndüğünde de "Türk kontrgerillasının doğduğu yer" olarak bilinen Kıbrıs'ta görevlendirilmişti.

Adı sonradan Özel Harp Dairesi olarak değiştirilen ve 6-7 Eylül olaylarında "muhteşem" bir örgütleyici rol oynayan, zaman zaman yapılan açıklamalarda "tasfiye edildiği" ya da bünyesindeki "sivillerin ayıklandığı" savunulmasına karşın, Seferberlik Tetkik Kurulu denilen kontrgerilla örgütünün eski işlevini sürdürdüğü, Ergenekon operasyonuyla net olarak görüldü. Eskişehir'de annesinin evinden koca bir cephanelik çıkan ve Özel Kuvvetler'in hazırladığı halkı fişleme belgelerini muhafaza eden emekli Binbaşı Fikret Emek, yakın geçmişte Seferberlik Tetkik Kurulu bünyesinde Manisa ve Kars'ta bölge başkanlığı görevini yürütmüştü. Emek söz konusu görevlerini polis ve savcılık ifadelerinde, "1996-1999 Muğla Seferberlik Tetkik Kurulu Bölge Başkanlığı'nda çalıştığını, 1999- 2001 Kars Seferberlik Tetkik Kurulu Başkanlığı'nda çalıştığını, 2001-2004 Genelkurmay Başkanlığı Özel Kuvvetler Komutanlığı Muharebe Arama Kurtarma (MAK) Alay Komutanlığı İstihbarat ve İKK Şube Müdürü olarak binbaşı rütbesinde görev yaptığını, 24 Ağustos 2004 tarihinde vazife malulü gazi statüsünde ordudan emekli olduğunu" anlattı.

Seferberlik Tetkik Kurulu ve ardından Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda görev üstlenen Emek'in, bu özellikleriyle Ergenekon'un Gladyo bağlantısında kilit rol oynadığı kuşkusu doğdu.

Fikret Emek'in görev yaptığı Seferberlik Tetkik Kurulu (STK) hakkında değişik kaynaklarda değişik anlatımlar mevcut. Bazı kaynaklar STK'nın ABD'de eğitim gören Tuğgeneral Daniş Karabelen tarafından Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) yetkilendirmesiyle 27 Eylül 1952'de kurulduğunu belirtiyor. Bu kaynaklara göre 1948'de ABD'ye "özel harp" kurumları ve strateji eğitimi için gönderilen 16 subay, STK'nın resmi çekirdeğini oluşturuyor. Bu subaylar arasında Karabelen'in yanı sıra, Turgut Sunalp, Ahmet Yıldız, Alparslan Türkeş, Suphi Karaman ve Fikret Ateşdağlı da yer aldı. İlk icraatı, Kore'ye asker gönderme işlerinin organizasyonu oldu. Aynı çerçevede ABD'nin askeri yardımlarını yapan kuruluşu Yardım İçin Ortak ABD Askeri Kurulu (JUSMAT -Joint US Military Mission for Aid to Turkey) TSK içinden STK'larla özel seçilmiş subaylarca irtibatlandırılmıştı.

Düşman Türkiye'yi İşgal Ederse?

12 Mayıs 2008'de Aksiyon dergisine konuşan Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı'nın (TMT) koordinatörü İsmail Tansu, STK hakkında da ilginç bilgiler veriyordu. STK'lar kurulduğunda binbaşı rütbesinde olan emekli albay Tansu'ya göre, STK, ABD'nin teklifi üzerine Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde gizlice kurulmuştu. Görünen hedefi Rusya'nın muhtemel bir işgalinin engellenmesiydi. Dairenin lojistikten sorumlu komutanlığını da yapan Tansu'ya göre kuruluş amacı "Savaşta düşman (Rusya) Türkiye'yi işgal ederse, işgal ettiği yerlerde onların iflahını kesmek, gerilla hareketiyle onları yıpratmak"tı. Tansu STK'larla ilgili şu bilgileri veriyordu:

Gizli yemin: Güvenilirliğine inanılan üyeler, teşkilata "gizli yeminle" alınıyordu. Üyeler, askerlik hizmetini yapanların içinden, çoğunluğu ise yedek subaylar arasından seçiliyordu. Genelkurmay bünyesinde kurulan dairede çalışanlar, askerlik günlerinden itibaren takip edilmeye başlanıyordu. Gizli çalışan teşkilat üyeleri, belirli usullere göre seçiliyordu. Bu kişiler 'son derece vatanperver ve milliyetperver' olanlardan seçiliyordu. Güvenilir, sır vermeyen elemanların vatan ve millet sevgisi sohbetler esnasında ölçülüyor, olumlu not alanlara görev öneriliyordu.

Bölge başkanlıkları: STK'nın üyeleri sivil hayattan seçiliyordu. Hücre tipi yapılanmaya giden teşkilatta, hiçbir üye diğerini tanımıyordu. Yedek subayı, askerdeyken, daha hizmetteyken alınıyor, eğitiliyor ve 'Görevlendirildiğin bölgede bölge başkanımız var, onunla temas sağla ve kuracağın teşkilat için kendini hazırla' talimatı veriliyordu. Dairede 50-60 subay vardı. STK, bölge başkanlıkları kurarak hücre tipi yapılanmaya gitmişti. İstanbul, İzmir, Kars, Ardahan, Trabzon. Hiç kimse bir savaşa gizlice hazırlanıldığını bilmiyordu.

TMT'yi STK kurdu: Dönemin Başbakanı Adnan Menderes ve Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'nun talimatıyla Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi'nde EOKA'ya karşı bir örgüt kurulması kararı alındı. 1957'de Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) kuruldu. Planlama, yürütme ve koordinatörlüğünü İsmail Tansu yaptı.

Para ABD'den geliyordu: 1970'li yıllarda dairenin başkanlığını yapan emekli Orgeneral Kemal Yamak, ABD'nin düzenli olarak her yıl 1 milyon dolar verdiğini açıklamıştı. Yardımlar JUSMAT

aracılığıyla geliyordu. Birlikler İşgal durumunda direnişçilerin kullanacağı Amerikan silahları da yeraltına gömülmüştü. Ortak operasyonlar yapılan ABD ekibine J3 kodu veriliyordu. ABD bürosu eski Gülhane'nin karşısındaydı. STK ise Kızılay'dan Kolej yönüne giderken ara sokakta bir villada çalışıyordu.

Para kesilince Ecevit öğrendi: ABD maddi desteği kesince, Genelkurmay Başkanı Semih Sancar, Başbakan Bülent Ecevit'in onayıyla örtülü ödenekten para istedi. Ecevit dairenin varlığından paranın ne için istendiğini sorunca haberdar oldu. Kenan Evren de 12 Eylül darbesinin ardından dairenin varlığını ve ne yaptığını açıklamak zorunda kaldı. Evren emekli olduktan sonra kaleme aldığı anılarında Özel Harp Dairesi'nin kontrgerilla faaliyetleri yürütmesine karşı çıktığını belirterek şöyle diyor:

"Genelkurmay başkanı olduktan sonra bu daireyi esas görevine yönelttiğimi tekrar kontrgerilla söylentileri istemediğimi söyledim"

Kontrgerilla

Hitler'i tasfiye edince rahat bir nefes alabileceğini sanan ABD ve Batı, faşistlerden sonra komünist tehditle karşı karşıya kaldığını gördü. Bir taraftan Rusya'nın yayılmacı eğilimi, diğer taraftan ABD ve Batı ülke halkları arasında 1917 devriminden beri sürekli yayılan komünist ideoloji, kapitalist dünyada yaygın bir korku oldu. Örneğin, İtalya'da komünistlerden duyulan korku sebebiyle Rusların geleceği beklentisi içindeydi herkes. Bir Rus işgalinde komünist sempatizanların Rus ordularına yardım edeceğine inanılıyordu. Sınırlı Savaş ve Kontrgerilla'nın Doğuşu Soğuk savaşın ilk yıllarında ABD'nin savaş stratejisi, nükleer silahların da kullanıldığı topyekün bir savaş esasına göre oluşturulmuştu. Fakat Kore, Vietnam, Kamboçya yenilgileri ile Küba'daki sosyalist devrim bu stratejinin bir işe yaramadığını gösterdi. Bu durum Amerika'yı yeni stratejiler arayışına itti. **"Sınırlı Savaş"** teorisi ve **"Dolaylı Saldırı"** kavramı gündeme geldi.

Bu sıralarda hazırlanan Rockefeller Raporu'nda şöyle denilmektedir:

> "Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırılar yanında ondan daha tehlikeli, fakat saldırı görünüşünde ol-

mayan başka cins tehditler de vardır. Bu tehditler; içerden yapılmak istenen değişme ve dönüşümlerdir. Bu maskeli saldırılar bazen iç savaş şeklinde, bazen demokratik akımlar ve reformlar biçiminde karşımıza çıkmaktadır.

Bu anlamda Yunanistan bize birinci örneği, Vietnam ikinci ve Orta Doğu olayları da üçüncü örneği verdi. Bizim amacımız bu ve buna benzer akımları önlemek olmalıdır. Bu akımlar, dikkatleri üzerlerine çekecek noktaya geldiklerinde, izlememiz gereken iki yol vardır. Gerek bizim, gerekse komünist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için; mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir biçimi ve niteliği vardır."

Finletter ise Sınırlı Savaş'ın gerekliliğini şöyle savunmaktadır:

"Amerika'yı hem intihar harbinden hem de içine düştüğü çıkmazdan ancak ve ancak sınırlı savaşlar kurtarabilir. Amerika'nın hür dünya liderliği ancak bu yolla devam ettirilebilir ve nihayet mevcut milletlerarası düzen ve ilişkiler gene bu cins savaşlar yardımıyla devam ettirilebilir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki, komünistlerin kışkırttığı ayaklanma ve statükoyu bozma hareketleri ancak sınırlı savaşlar yoluyla bastırılabilir."

Kennedy'nin politik danışmanı Samuel P. Huntington'un sözleri de şöyledir:

"Önümüzdeki on yıl içinde doğrudan doğruya saldırılarla devletlerin sınırlarına tecavüz etmenin imkanları gittikçe azalmaktadır. Bu cinsten saldırıların yerini, devletlerin kendi sınırları içindeki hükümet darbeleri, gerilla hareketleri ve iç savaşların alması imkanları ise artmaktadır. Böyle bir durumda Amerikan dostu hükümetler için ABD silahlı kuvvetlerinin, hükümetlere veya hareketlere yardım maksadıyla kullanılmasıyla; ister istemez bu devletlerin içişlerine karışma ve müdahale etme sonucunu verecektir. Bu kaçınılmaz zorunlu müdahaleler; kullanılacak silahlı kuvvetlerle diplomatik amaçların iyice incelenmesini, değerlendirilmesini ve bunlar arasındaki sıkı ilişkilerin daima göz önünde bulundurulmasını gerektirmektedir. Bu bakımdan yeni bir stratejik kavrama ihtiyaç vardır. Kullanılacak silah ve taktiklerden, yapılacak siyasi ve askeri işbirliği için gerekli araçlara kadar, herşeyi hesaplayan bir strateji tespiti zorunlu olmuştur."

Sınırlı savaş teorisyenlerinden Reterparet ve Sohnwshy'nin sözleri ise daha açık:

> "Birleşik Amerika, hoşuna gitmeyen solcu veya solcu olmayan hükümetleri devirmek için gerilla taktiğini kullanabilir ve kullanmalıdır. Bu tip hükümetlerin en belirgin örnekleri, özellikle sosyalist ülkelere komşu veya yakın olan bölgelerde bulunmaktadır."

Kissinger'in Türkiye'den bahseden sözleri ise şöyleydi;

> "Sınırlı savaş stratejisinin başlıca amaçları arasında en önemli bir yer işgal eden nokta, komünist ülkelere komşu olan ülkelerden başlayarak Latin Amerika ülkelerine kadar yayılmakta olduğunu gördüğümüz komünist kışkırtmalarını bastırmaktır. Komünist ülkelere komşu olan bölge Türkiye'den başlamakta ve Uzak Doğu Asya'ya kadar uzanmaktadır. Sınırlı savaşların yürütülmesi ihtimalinin en fazla olduğu yerler bu bölgedeki ülkelerdir."

Dolaylı Saldırı Anlaşmalarının imzalanması ikna faaliyetlerine girişilerek ABD'nin etki alanındaki ülkelerin yöneticileriyle ve tabi Türkiye ile de **"Dolaylı Saldırı"** anlaşmaları imzalanır. ABD, ülkelerin sivil yöneticileri ile de anlaşma yapmayı denemiş, asıl anlaşmaları ise o ülkelerin askeri ya da istihbarat servisi yöneticileriyle yapmıştır. Bu anlaşmalar gizliydi, o kadar ki, en üst düzeydeki çoğu yöneticiler ve parlamentolar bile haberdar olmamışlardır. İtalya'daki **Gladio Skandalı**'nda ortaya çıkan bilgilere göre, **Gladio Örgütü**, ABD ve İtalya istihbaratları arasındaki anlaşmayla kurulmuş olup kamuoyu ve parlamentonun haberi olmamıştır.

NATO'nun kanatları altına gizlenen Kontrgerilla Sınırlı savaş teorisyenlerinin önem verdikleri bir konu, NATO stratejisinin yeniden ele alınıp iyice gözden geçirilmesi ve Sınırlı Savaş stratejisine uygun düşen bir savaş hazırlığına NATO ortaklarının ikna edilmesiydi. Bunun başarıldığı **Gladio skandalı** ile açığa çıkmıştır. NATO bünyesinde kurulan ACC (Allied Coordination Committee - Müttefik Koordinasyon Komitesi)'nin aralarındaki koordinasyonu sağladığı, yani komuta ettiği, NATO ülkelerinde kurulan antikomünist karakterli gizli yeraltı teşkilatlarının varlığı birçok NATO ülkesinin yetkilileri tarafından itiraf edildi.

Bu arada Türkiye'deki durum 50'li yılların sonunda Türkiye'de sol akımlar gittikçe gelişmekte diğer taraftan da ABD ile peşpeşe ikili

anlaşmalar imzalanmaktadır. Bu dönemde Türkiye, Amerika'nın en sadık müttefikidir. Bu durum 1964 yılı sonlarına kadar devam eder. Türkiye'de tıpkı Batı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi geniş bir anti-Amerikancılık akımı oluşmuş, Amerikan üslerinin, ikili anlaşmaların ve NATO'nun Türkiye'nin çıkarlarına aykırı olduğu söylenmeye, yazılmaya ve kamuoyu uyarılmaya başlanmıştır. Bu durum ABD'yi açık bir soğukluğa götürür ve ardından da sosyal uyanışı körletmek, boğmak için **CIA**'nın da yardım ve tertipleriyle örtülü faaliyetlere girişir. Sınırlı Savaş taktiklerine ne zaman başvurulacaktı? Amerikalı teorisyenlere göre Sınırlı Savaş taktiklerine başvurulacak iki durum sözkonusudur:

1. Hükümet ABD taraftarıdır, ayaklanma sözkonusudur. Ayaklanma bastırılmaya, pasifize edilmeye çalışılacaktır.

2. Ayaklanma ile ya da başka bir şekilde hükümet, ABD aleyhtarı bir değişime uğramıştır. Bu durumda askeri darbe ile ya da suikastlerle aleyhteki yönetici unsurlar bertaraf edilecek ve yerlerine dost unsurlar getirileceklerdir.

Yani iki durumda da Sınırlı Savaş'a başvurularak ABD aleyhtarı akım ya da hükümetler safdışı edileceklerdir. Washington, bu politikanın gerçekleştirilmesini özellikle **CIA** eliyle yürütmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde milli nitelik taşıyan, Amerikan çıkarlarına hizmet etmeyen hükümetlerin **CIA** tertipleriyle düşürüldükleri, örneğin, Musaddık, Peron, Betancourt, Goulart, Nukrumah, Lumumba ve benzerleri hatırlanırsa, Amerikan çevrelerinin bu ikinci meseleye ne kadar önem verdikleri kendiliğinden anlaşılır.

Pentagon'un gerilla savaşı uzmanları bu tip savaşları üçe ayırmaktaydılar:

Birincisi, sıcak savaşta orduya yardımcı olarak düşman işgali altındaki bölgede yürütülen gerilla savaşı,

İkincisi, sömürgeci rejimlere karşı silahla ayaklanan gerillaların yürüttüğü gerilla savaşı,

Üçüncüsü ise, ABD aleyhtarı yönetimleri devirmek için Amerika'nın finanse ve teçhiz ettiği bazı sivillerce yürütülen gerilla savaşıdır.

"**Ayaklanmaya Karşı Koyma**" ya da Kontrgerilla taktikleri "**Dolaylı Saldırı**" anlaşmaları çerçevesinde, Vietnam, Kamboçya ve

benzerlerine yapılan Amerikan müdahalelerinin başarısızlığa uğraması ile yukarıda anlatılan taktikleri geliştiren ABD, bunlara "Ayaklanmaya Karşı Koyma" ya da kontrgerilla adını vermiştir. Operasyonlarda yerel kuvvet kullanımına ağırlık verilecek, bu kuvvetlere ABD lojistik desteği ve genel talimatları verilecektir. "Ayaklanmaya Karşı Koyma" ile amaçlanan hedeflerden biri de, ABD ve Batı aleyhtarı akımların mümkün olduğunca, gerilla savaşına girişebilecek güce ulaşamadan raydan çıkarılması, pasifize edilmesiydi.

Sonuç: Kontrgerilla ağları tüm Batı Avrupa'da örüldü NATO kullanılarak uygulamaya geçildi. Üye olan her ülkede, az sayıda ve çok seçkin subaylardan oluşan anti-komünist direniş grupları kuruldu. Yunanistan eski Başbakanı Andreas Papendreu'nun açıklamasına göre, bu direniş grupları her yeni katılan NATO üyesine imzalatılan anlaşmalar çerçevesinde kurulmuş, böylece bu karanlık şebekeye her türlü eylem için açık çek verilmiştir.

Bu seçkin gruplara mensup subaylar, halkın anti-komünist kısmını örgütleyecek ve direniş ağı o ülkenin tümüne yayılacaktı. Amaç bir Rus işgali durumunda cephe gerisinde aktif hale gelerek halkı direnişçilere karşı ayaklandırmak, Rus ordularına karşı sabotaj, suikast ve benzeri yıpratma eylemleri ile direnişe geçmektir. Bu durumda gereksinim duyacakları silahlar da o ülkenin belirli yerlerine gömüldü. Genel bir askeri strateji çerçevesinde ağlar, bağlantılar, depolar ve gereçler hazırlanmış, ilgili ülkelerin savunma anlaşmalarıyla silahlı kuvvetlerinin devreye girmesi de kayıt altına alınmıştır. Sınırların ötesinde işbirliği yapacak ve ortak savunmaya gireceklerdir.

Ve artık kontrgerillalar daima hizmete hazırdırlar.

Özel Harp Dairesi

Özel Harp Dairesi, Soğuk savaş dönemi Türkiye'sinde, Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde ABD'nin gizli servisi **CIA** ve NATO işbirliği ile kurulan bir teşkilattır.

Avrupa'da 2. Dünya Savaşı'ndan sonra muhaliflerin (o dönem komünistlerin) iktidara gelmesini önlemek için kurulan "**Gladio**" adlı kontrgerilla örgütünün Türkiye'deki uzantısına siyasi literatürde **Özel Harp Dairesi**, eylemleri gerçekleştirenlere ise **Kontrgerilla** denmiştir.

NATO'nun Özel Harp talimnamelerine göre, üye ülkelerde kurulan NATO birimleri Türkiye'de önce Seferberlik Tedkik Kurulu adıyla örgütlenmiş sonra doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı **Özel Harp Dairesi** çatısı altında ve bunun sivil uzantısı **Kontrgerilla** olarak faaliyet yürütmüştür.

Emekli Yarbay Talat Turhan, Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla isimli kitabında Türkiye'de **Gladio, Özel Harp Dairesi**'dir, diyor. Talat Turhan, **"Bir ülkede siyasi cinayetler işleniyor da failleri bulunamıyorsa fail, büyük bir olasılıkla istihbarat örgütleridir. Bu iç istihbarat örgütlerinden biri veya birkaçı olabileceği gibi, dış istihbarat örgütleri de olabilir. Ya da iç ve dış istihbarat örgütlerinin ortak kararıyla gerçekleşen bir eylem şeklinde de gerçekleşebilir."**diyor.

Yarbayın bir başka dikkat çekici tespiti var: **"Bir ülkede bu tür eylemlerde fail bulunmuyorsa eylemler artarak devam edecektir."** Turhan'a göre, örgüt Türkiye'nin NATO'ya girmesinden sonra **Seferberlik Tetkik Kurulu** adıyla kuruldu ve sonradan **Özel Harp Dairesi** adını aldı.

Özel Harp Dairesi'nin kuruluş talimnamesi Amerika'dan alınma. **"Contrgerilla Operatıon FM 31-16"** talimname, Türkçeye tercüme ediliyor. Sadece adı değişiyor: ST 31-15 Kara Kuvvetleri Sahra Talimnamesi- Gayrı nizami Kuvvetlere Karşı Harekat Bu talimname Orgeneral Ali Keskiner imzasıyla:ST 31-15, 25 Mayıs 1964 gün ve OPS: 1708-74-64 Mr. Ta.Krl. sayılı KKK emriyle yürürlüğe giriyor.

Bugüne kadar yetkili kişiler, bu örgüt elemanlarının vatansever sivillerden oluştuğunu da açıklamışlar. Özel Harp Dairesi'nin finansmanının ABD tarafından sağlandığı da yetkili kişiler tarafından açıklanmıştır."diyor Talat Turhan.

Genelkurmay Başkanlığı'nda basına verilen brifingde Özel Harp Dairesi Başkanı Tuğgeneral Kemal Yılmaz şu açıklamayı yapıyor:**"Özel Harp Dairesi, 7 Eylül 1952 tarihinde, şimdiki Milli Güvenlik Kurulu'nun işlevini gören Milli Savunma Yüksek Kurulu'nun 17/c sayılı kararıyla kuruldu."** Kemal Yılmaz devam ediyor: "Özel Harp Dairesinin yer altı örgütü yasaların üstünde. Örgütler insanlardan oluşur. ÖHD de üst düzeyde görev almış kişilerin gizli bir dokunulmazlığı olduğu anlaşılıyor. Üst rütbelere ulaşan generallerin çoğunun, **Özel Harp Dairesi**'nde ya da **MİT**'te görev yapmaları bir rastlantı mıdır?

Öte yandan, Özel Harp Dairesi Başkanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığı ve **Turgut Özal** döneminde Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği görevlerinde bulunan emekli **Orgeneral Kemal Yamak** da suskunluğunu bozarak bazı iddialarda bulundu.**Yamak,** dönemin Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı Bülent Ecevit'in "**kontrgerilla**" iddialarına yanıt verirken bazı CHP milletvekillerinin de Özel Harpçi olduğunu açıklayan ve bunun sadece Ecevit'in partisine ait bir durum olmadığını belirten emekli Orgeneral Kemal Yamak'ın müthiş iddiaları şöyle:

"Ecevit 1978-79 başbakanlığı döneminde Sarıkamış'ta daha önce Özel Harp Dairesi başkanlığı yapmış komutanlardan Sabri Yirmibeşoğlu'yla görüşürken, Milliyetçi Hareket Partisi ilçe başkanının da bu teşkilatın bir üyesi olduğunu öğrenmiş, kontrgerillanın varlığını açıklarken bu durumu da açıklamıştı." Ecevit'in medyanın ilgisini çekmek için Özel Harp Dairesi'ne iftira ettiğini ileri süren Yamak kitabında şöyle yazıyor: *"Barışta ve bir savaş halinde Milliyetçi Hareket Partililer askere alınmayıp kendilerine şu veya bu şekilde sefer görevi verilmeyecek midir? Parti gözlüğü bu kadar kalın camlı mıdır? Acaba bu kişi Sayın Ecevit'in kendi partisinden olsaydı, bu itirazı olacak mıydı? O zaman CHP'den bu teşkilatta kimse yok mu zannediliyor?"*

Ecevit'in inandırıcılığı nedeniyle kontrgerilla tartışmasının sık sık alevlendiğini belirten Yamak, TBMM içinde birbirinden habersiz pek çok milletvekilinin Özel Harp'çi olduğunu şöyle anlatıyor: *"Birçok kimseyi ayağa kaldıracağını biliyorum ama bu noktada yazmak istiyorum. Sayın Ecevit'in inandırıcılığına dayanarak alevlenen ve zaman zaman medyanın ilgisi için bizzat öne çıkarak söyledikleriyle devam eden bu iftira kampanyası sürdürülürken, bu teşkilatın içinde o zaman kendi partisinden ne kadar personelin, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğunu ve bunun sadece kendi partisine ait bir durum olmadığını, birisi söyleyiverseydi ne olurdu?"*

Yamak, Özel Harpçi olarak eğitilenlerin nasıl ve neden seçildiklerini de şöyle açıklıyor: *"Aslında onlar milletvekilliği dönemlerinde değil, daha genç yaşlarda bölgesinde güvenilir, saygın, sözü geçen ve gerektiğinde halkıyla bütünleşerek, milleti ve vatanı için yapılacak mücadelede önder olabilecek niteliklere sahip oldukları için seçilmişlerdi. Milletvekili oluşları da bu seçimin doğruluğunu göstermiyor muydu?"*

ABD'den her yıl 1 milyon dolar geliyordu. Özel Harp Dairesi, özellikle Amerikalıların da verdiği destekle NATO'nun "örtülü harekât konseptine" dayanarak kurulmuş bir harekât ünitesiydi. Memleketimizin bulunduğu coğrafi mevki ve stratejik konum, böyle bir teşkilatı çok lüzumlu ve çok faydalı hale getiriyordu.

1950'li yıllarda Özel Harp Dairesi'nin, Gayri Nizami Harp bölümünün kuruluşu, böyle bir ihtiyaç dikkate alınarak gerçekleşmişti. Tercüme olarak ordumuza giren ve daireye de görev olarak verilen terim, "**Gayri Nizami Harp**"tir. "Gayri Kanuni Harp" değildir. Bunun gibi, "gayri nizami askeri kuvvetler" tabirinde de, bazılarının maksatlı olarak yorumladığı gibi, "gayri kanuni askeri kuvvetler" anlamı yoktur.

Amerikalıların özel yardım faslından, daireye her yıl 1 milyon dolar yardım sağlanacak, bu yardımlar istenirse Türkiye'de veya istenirse Amerika'da ihtiyaçlar için kullanılacak, Amerika'dan satın alınacak teknik malzeme ve silahlar için yapılacak ödemeler, bu paradan mahsup edilecekti. Sayın Ecevit'in söylediği gibi dairenin resmi bütçesi yerine veya personel maaşları gibi ödemelere hiç kullanılamazdı.

Ecevit'in ifadesiyle; *"1978-1979"daki başbakanlığım sırasında bir doğu ilçemizi ziyaret ederken, oradaki askeri birliğin komutanı olan generalle görüşüyordum. Kendisinin bir ara Özel Harp Dairesi'nde çalışmış olduğunu öğrenince, kuşkularımı belirterek, kendisinden bilgi almaya çalıştım. Generalin kuşkularımı yersiz bulması üzerine bir soru yönelttim: -Farz-ı mahal, bu ilçedeki Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) Başkanı aynı zamanda Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantısındaki gizli elemanlardan biri olamaz mı?*

General: *-Evet öyledir, ama kendisi çok güvenilir vatansever bir arkadaşımızdır, yanıtını verdi..."*

Kızıldere Özel Harp'in işi değil Mahir Çayan ve arkadaşlarının öldürüldüğü Kızıldere olayları ve adı işkenceyle ile anılan ünlü Ziverbey Köşkü sorgulamalarının Özel Harp Dairesi'yle ilgili olmadığını anlatan Yamak, Ecevit'i ***"Kontrgerillayı açıklamam iyi oldu, başbakan oldum"*** dediği için özel olarak eleştirdiğini belirtiyor.

Ordu İçindeki Gizli Ordu

Kurulun ismi, 1967 yılında, o zamanki komutanı Tuğgeneral Cihat Ayol tarafından Özel Harp Diresi'ne (ÖHD) dönüştürüldü. **"Gayri nizami kuvvetlere karşı harekât"** konusunda uzmanlaşan ÖHD, **"Ordu içindeki gizli ordu"** olarak da anıldı. Bazı 1960 darbecilerini de içinden çıkaran yapılanmanın TSK dışına da çıkarak sivil gizli cephanelikler, milis grupları oluşturduğuna dair iddialar oldu.

Genelkurmay, 16 Kasım 1990'da "Dünyadaki yeni gelişmeler karşısında askeri stratejilerde değişiklik meydana geldikçe Özel Harp Dairesi'nin görevleri de gözden geçirilecektir" açıklamasını yaptı. Özel Harp Dairesi, 1994 yılında Özel Kuvvetler Birliği olarak adını değiştirdi.

STK, ÖHD ve ÖKK'nın başucu kitabı, Tunus doğumlu Fransız subay David Galula'nın gerilla hareketlerini bütün detaylarıyla anlatan "Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri-Teori Pratik" adlı eseri oldu. ABD'nin de Irak'ta yaptığı insan hakları ihlallerini savunmak için kullandığı bu kitap, STK ve ÖHD'nin referansı olmuştu. Nitekim, Orgeneral Ali Keskiner'in imzasıyla 1964 yılının 25 Mayıs günü ops: 17087464 mr. ta. krl. sayılı Kara Kuvvetleri Komutanlığı emriyle yürürlüğe sokulan sahra talimnamesi bu kitabın tercümesi gibiydi. Bu talimname kamuoyunun gündemine ilk kez Barış Gazetesi tarafından 1973 yılında 'şiddetin kaynağı' başlığıyla duyurulmuştu.

Genelkurmay'dan "Kontrgerilla" Açıklaması...

Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği'nce yapılan açıklamada, geçmişte zaman zaman gündeme getirilen **"Kontrgerilla"**, **"Gladio"**, **"Derin Devlet"** gibi kavramların, son günlerde Özel Harp Teşkilatı'yla irtibatlandırılması gayretlerinin arttığının dikkati çektiği belirtilerek, bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumların bu birime zarar verdiği bildirildi.

Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği'nden yapılan yazılı açıklamada, *"Bilgi eksikliğinden kaynaklandığı değerlendirilen bu*

gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumların, Türkiye'nin maruz kalabileceği bir saldırıda mütecavize karşı çok hassas görevler icra etmek üzere Soğuk Harp döneminde teşkil edilmiş ve diğer birçok ülkede de benzeri bulunan bu birime zarar verdiği ve vatan savunması hazırlıklarında zafiyete sebep olduğu" vurgulandı.

Açıklamada, şunlar kaydedildi:

"27 Eylül 1952 tarihinde 17 Sayılı ve Milli Savunma Yüksek Kurulu (Başbakan ve ilgili bakanların imzalarıyla) onaylı kararı ile kurulan bu teşkilatımızın, kurulduğu tarihten bugüne kadar söz konusu yazı ve yorumlarda bahsi geçen karanlık olaylarla hiçbir kurumsal ilişkisi olmamıştır.

Tamamıyla yetkili makamların onayı ile teşkil edilen, ilgili yasal mevzuat ve emir komuta disiplini içinde Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı olarak görev yapan Özel Kuvvetler Komutanlığı adının, bu tartışmalara karıştırılmasından üzüntü ve endişe duyulmakta, bu tür tartışmaların, resmi, yasal ve ülke güvenliği için çok gerekli olan birimimizi haksız ithamlarla yıpratacak seviyeye tırmandırılmasının gereğine inanılmaktadır."

Özel Kuvvetler Komutanlığı

Em. Kurmay Albay Dr.**Tahir Tamer Kumkale**'ye göre; Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı **Özel Kuvvetler Komutanlığı**, ismi gibi ülkemizin en önemli ve özel birliğidir. Bu birliğin özelliği, alacağı zorlu görevler dolayısıyla çok özel eğitimden geçmiş, genellikle rütbeli seçkin askerlerin istihdam edilmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Özel Kuvvetler; ülkemizin herhangi bir bölgesi düşman işgali altına girdiği takdirde, bu topraklarda kalan Türkler tarafından işgal kuvvetlerine karşı örgütlü ve planlı olarak karşı konulması ve cephe gerisinde uygulayacağı gerilla eylemleri, düşmana azami zarar verdirilmesi için barış zamanında yapılacak hazırlıkları yürüten askeri bir birliktir.

Bu görevi yürütecek sivil kadroların seçilmesi, teşkilatlanması, eğitilmesi, silah sistemleriyle donatılması gibi gizlilik içeren faaliyetleri yerine getiren bu birlik, görevi gereği gizlilik seviyesi çok yüksek şartlarda çalışır.

Çok seçkin subay – astsubay ve uzman personelden oluşan birlik, ana görevi dışında yurtiçinde herhangi bir askeri birliğin kabiliyetini aşan özel görevleri de yerine getirir.Uçak kaçırmalar, sabotajlar, anarşi ve terör örgütlerine karşı düzenlenecek nokta operasyonlarında başarıyla görev alan **Özel Kuvvetler**, halk arasında **Bordo Bereliler** olarak isim yapmışlardır. Bu birliklerde görev alma ayrıcalığına erişmiş rütbeli personelin, kamuoyu nezdinde kendilerine ve ailelerine gurur verecek haklı ve üstün bir yeri vardır.

Son dönemde Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı'nın kurulmasında ve 1974 Barış Harekatı'na kadar Kıbrıs Türk halkının can ve mal güvenliğinin sağlanmasında başarı ile görev yapmışlardır. Yurt içinde ve Kuzey Irak'ta PKK terör örgütüne karşı yürütülen operasyonlarda plan dahilinde görev almış ve önemli başarılar göstermiştir. Bu birlik Türk cengaverliğini ve ordu- millet kavramını en üst düzeyde temsil eden gurur kaynağımızdır.

Daima başarılı hizmetler üreten bu birliğimize karşı, Türkiye üzerinde emelleri olan küresel mihrakların saldırıları kaçınılmaz olmuştur. Bilindiği gibi küresel güçlerin son 35 yıldır terör ve anarşi ortamına sürükledikleri ülkemizde, çeşitli grupların birbirileriyle çatıştığı ortamda pek çok insan kimliği belirlenemeyen kişi ve kuruluşlarca hunharca katledilmiştir. İşte bu kargaşa ortamını fırsat bilerek, görev gereği gizli çalışan bu kuruluşumuza haksız şekilde saldırarak, bu seçkin birliğimizi faili meçhul cinayetlerin faili gibi göstererek halkımızın gözünde küçük düşürmeye çalıştılar.

Dış kaynaklı psikolojik harekat operasyonları ile kuruluş amacı ve görevleri kanunla belli olan Özel Kuvvetler'in mevcudiyetini ve faaliyetlerini illegal olarak göstererek, adeta ülkemizdeki her türlü karanlık ve yasadışı işleri planlayan bir suç örgütü olarak göstermeye çalıştılar. Burada elde edilmek istenen hedef; en seçkin birlikleri böyleyse diğerleri kimbilir ne durumdadır sorusunu milletin kafalarına sokmaktır.

Bu seçkin ve göz bebeğimiz birliğimizi özellikle ele alınmasına rağmen, asıl hedef doğrudan doğruya Türk Silahlı Kuvvetleri'dir.

Bu seçkin birliğin faaliyetlerini sorgulayanlar, uyguladıkları psikolojik harekat metotlarıyla çok önemli kişi ve kuruluş tem-

silcilerini bu birliklerin yasa dışı faaliyet yaptığı hususuna inandırdılar. Ülkemizin bu seçkin birliğini lekelemeye ve suçlu göstermeye çalışanlar arasında devletin en üst kademelerini işgal edenleri de katma başarısını gösterdiler.

Temmuz 2003 tarihinde Süleymaniye'de esir alınan 11 askerimiz de bu birliğin mensuplarıydı. Irak'taki ABD işgal güçleri **CIA**'dan alınan direktifle Süleymaniye operasyonuyla, Irak Türkleri'nin umudu ve PKK'nın korkulu rüyası olan **Bordo Bereli** bu 11 asker nezdinde Türk Silahlı Kuvvetlerini karalayarak,Türk halkının gözünde küçük düşürmeye çalıştı ve Irak Türkleri'ne de **' Bunlar kendilerini korumaktan acizler. Sizi nasıl koruyacaklar'** mesajını verdiler.

Bütün saldırılara rağmen **Özel Kuvvetler Komutanlığı** bilinen gizlilik kavramı içinde söylenenlerden hiç etkilenmeden,bir adım geri çekilmeden,eskisinden daha ciddi bir vazife anlayışı içinde görevlerine devam etmektedirler.

Karma Özel Harekat Birliği

Kurduğu özel ordu, getirdiği gizli silahlar ve yaptıkları derin operasyonlarla gündemi sarsan Batman eski Valisi Şarman, cezaevinden tahliye oldu ve Şarman Özel Ordu'yu anlattı.

Yakın tarihin en çok tartışılan isimlerinden biri olan eski Batman Valisi Salih Şarman, 16 ay yattığı cezaevinden tahliye edildi. 1994 yılında terörle mücadele için özel birlik kuran Şarman, ihtiyaç duyulan silahları getirmek için Bulgaristan'la hava köprüsü oluşturulduğunu söyledi. Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in emriyle askerî uçakların kullanıldığını kaydeden Şarman, özel birliği devlet mekanizması içinde kurduklarını ifade ediyor.

Zaman Gazetesi'nin sorularını cevaplayan Şarman, "Özel ordu benim değil, devletindi. Silahlar kayıp değildi ve ben rüşvet almadım." diyor. İntikam amacıyla kendisine tuzak kurulduğunu iddia ediyor. Yaklaşık 2,7 milyon dolara alınan silahları sadece kendi birliklerine değil çeşitli illere verdiklerini anlatan eski vali, "Ne getirdiysek Jandarma'ya verdik. Kalaşnikof, makineli tüfek, roketatar ve el bombaları vardı." şeklinde konuşuyor.

Eski Batman Valisi Salih Şarman, tebdil-i kıyafetle dağlarda Hizbullah kampı aradığını ileri sürüyor. Şarman, *"Batman'da uyuşturucu trafiğini kesip PKK ve Hizbullah'ı bitirdiğim için buralarla iç içe yaşayan mahalli mütegallibe bir siyasi partide kümelendi, o parti iktidara gelince de, benim şahsımda örgütlerin ve uyuşturucunun intikamını alarak beni hapse attırdılar."* şeklinde konuşuyor.

Batman'a 1993 yılında vali olduğunda dağlara PKK'nın, merkeze Hizbullah'ın tamamen hakim olduğunu, tek çare olarak Jandarma, Polis Özel Harekat ve koruculardan oluşan Karma Özel Harekat Birliği'ni (KÖHB) kurduğunu belirten eski Batman Valisi, birçok soruşturmaya, spekülasyona ve mahkemelere konu olan "özel ordu" konusunu şöyle anlattı:

"Özel birliği tamamen devlet mekanizması içinde kurduk. Yaptığımız her şey yasaldı. Ekibimle düşündük birlik projesini, Başbakan Çiller'e sunduk, büyük bir destek gördü, onaylandı. Genelkurmay Başkanı Güreş de destek verdi. 1000 kişilik birlik planladık; ama sayı 800'ü geçmedi hiç. Ödenek, Yüksek Planlama Kurulu kararıyla Başbakanlık'tan geldi. Toplu Konut İdaresi, örtülü ödenek gibi kaynaklardan 3 milyon dolar verildi bize. Bunun 2 milyon 700 binini silah alımına ve özel birlik, kışla kurmaya harcadık."

Sonraki dönemde kaybolduğu iddia edilen silahların getirildiği ülkeleri de açıklayan Şarman, sözlerine şöyle devam etti: "Silahları ilk etapta Çin'den getirdik. Mesafe uzun olduğu için sıkıntı yaşadık, sonra Bulgaristan'daki kaynağı bulduk. Oradan getirmeye başladık. Bulgaristan'ın devlet kuruluşu olan silah üreticisi bir firmadan alıyorduk. Ne getirdiysek Jandarma'ya verdik. Kalaşnikof, makineli tüfekler, roketatarlar, el bombaları, gece görüş sistemleri, aydınlatma sistemleri ve bunların mühimmatı vardı. Silahları sadece bizim birliğe değil çeşitli bölgelere, illere de verdik. ABD ve Almanya'dan silah değil; ama teknik cihazlar aldık. Kayıp silahlar diye bir şey yoktu, uyduruldu. Soruşturma konusu yapılınca, hem Jandarma'daki hepsinin demirbaş kayıtlarını, hem gümrük kayıtlarını çıkardık verdik."

Silahların Bulgaristan'dan getirilmesinin, Genelkurmay Başkanı'nın inisiyatifiyle kurduğu hava köprüsü sayesinde ger-

çekleştiğini belirten Şarman, Türkiye tarihinde ilk kez bir Demirperde ülkesiyle bu amaçla askerî uçakla bir hava köprüsü kurulduğunu anlattı. Salih Şarman, "Birliğin kurulması ve silahların getirilmesinde büyük destek veren Güreş, daha sonra ise beni tanımadığını söyledi." şeklinde konuştu.

Dağlarda Hizbullah Kamplarını Aradı

Özel Ordu KÖHB'ün 8 ay içinde Batman kırsalını PKK'dan, şehir merkezini ise Hizbullah'tan temizlediğini belirten Şarman, bu başarı sonunda 1997 yılında Batman'ın OHAL kapsamından çıkartıldığını hatırlattı.

Bu aşamada büyük uyuşturucu operasyonları da yaptıklarını söyleyen Şarman; "Gerek örgütleri bölgeden sürmemiz ve gerekse uyuşturucu yolunu tıkamamız, örgütlerle kucak kucağa yaşayan Batman'ın mahalli mütegallibesini kızdırdı, bize kin tuttular." dedikten sonra, başına gelenlerin asıl sebebi olduğunu iddia ettiği "intikam komplosunu" şöyle anlattı: "Bunlar bir müddet sonra bir siyasi partinin çatısı altında kümelenip Ankara'ya geçti, milletvekili filan oldular, o parti de iktidar ortağı oldu. Bu kişiler siyasi hayatlarını, yaptığımız hizmetlerin hesabını sormaya adadı. Medyayı da yanıltarak bazı şeyler varmış gibi bir linç operasyonu başlatıldı. Daha ben görevdeyken benimle uğraşmaya başlamışlardı. Hepsi kayıtlı silahları kayıp gibi göstererek hakkımda davalar açtırıldı, bir şey elde edemediler. En son, bir rüşvet araba olayı uyduruldu. O kadar basit ve komikti ki, önem vermedim. Ve hapis cezası aldım. Ama rüşvet varsa iki taraflı olur. Benim mahkum olduğum rüşvet davasında bir tek ben varım; ama rüşveti veren yok. Kim bu rüşveti veren, açıklasınlar da bilelim."

Şarman, hâlâ tartışılan Hizbullah'a ilişkin şu ilginç anısını anlattı: Batman'da göreve başladığımda, "Hizbullah devlet kurdu" filan deniyordu. Merak ettim, bütün ilgili kişilere sordum. Herkes, devletin Hizbullah'la ilişkisi olmadığını söylüyordu. Resmî yapıda bunun izine rastlayamadım. Ama tatmin olmadım. "Dağlarda şurada burada Hizbullah kampları var" deniliyordu. Ankara'ya gidiyorum diye çıkıp, kılık değiştirip, yanımda birkaç güvendiğim arkadaşımla o dağlarda, mağaralarda günlerce dolaştım, Hizbul-

lah kampı aradım. Ama ne kampa, ne de en ufak ize rastladım. Hizbullah'ın PKK ile çatışması, ideoloji farklılığından ve etkinlik mücadelesindendi.

Üç hapishane dolaşan Salih Şarman, hapiste büyük itibar gördüğünü, saygı duyulduğunu anlattı. Ayaş'a getirildiğinin ertesi gün Korkut Eken'in kendisini ziyaret ettiğini belirten Şarman, daha sonra ona iade-i ziyaret yaptığını belirterek, devlete yaptıkları hizmetler ve gördükleri karşılıklar bakımından Eken'le çok benzeştiklerini, kaderlerinin aynı olduğunu anlattı. Kendisinin de Korkut Eken gibi büyük haksızlıklara uğradığını belirten Şarman; "Sistem bizi o kadar dışladı ki, en yakın dost ve arkadaşlarımız bile aramaz oldu. Devletime hizmet etmekten başka bir işim olmadı. Bana AİHM'de dava aç diyorlar. Açmam. Bu devlet benim devletim, ona laf getirtmem." dedi.

Derin Devlet!

Eski bir **MİT** görevlisi **Mehmet Eymür** isteyince ABD'deki **www.atin.org** adlı internet sitesinden Meclis'in ve hükümetin sahip olmadığı bilgileri yayınlayabiliyordu. Birdenbire devletin gizli bilgi ve belgeleri tarih ve sayısı ile birkaç icazetli gazetecinin köşe yazısına konu oluyordu. Birilerine aba altından sopa gösteriliyordu. Siyasi kâhinlerle işbirliği yapan gazeteciler **MGK** toplanmadan ve daha gündem açıklanmadan **MGK**'nın hangi konuları konuşacaklarından öte, toplantı başlamadan alınacak kararları açıklamaya kadar vardırmıştı işi. Devleti savunduklarını sanan bu derin gazeteciler, devleti küçük düşürüyordu. Toplumun devlete olan güveni sarsılıyordu. Topyekûn savaşı manşetlerine taşıyarak iç savaş kışkırtıcılığı yapıyorlardı.

Adaleti Savunanlar Derneği İstanbul İl Başkanı, Emekli Albay Tabib Prof. Dr. Nevzat Tarhan'a göre, devletin üstünde "**Devlet İçin Devlete Rağmen**" denen bir odak vardı. Bunlar bir şekilde komutanlara ve Cumhurbaşkanı'na aracısız ulaşıp "alo" diyebilecek kadar rahat kişilerdi. Bunların sayıları yüz kişiden biraz fazlaydı. Sürekli bir araya gelip toplanan, tıpkı bir tarikat ketumiyetiyle hareket eden gün geldiğinde yetkilerini alt kadrodan gelen özel yetiştirilmiş kişilere devreden bir gruptu. Bunlar devletin gerçek sahiplerinin kendileri olduğunu düşünüyorlardı.

Bunun içinde rejimin dizginlerini tutabilmek gayesiyle sürekli bir strateji üretmeleri gerektiğine inanıyorlardı. Bu, "**Devlet İçin Devlete Rağmen**" denilen odak, bir şekilde bir kısım komutanları da ikna ediyordu.

Şu anda Türkiye'deki Silahlı Kuvvetleri yöneten komutanlar vatansever kişilerdi. Her şeyini feda edebilecek insanlardı. Fakat yanlış bilgilendirildiler ve yanlış yönlendirildiler. Onlar da, post modern darbe denilen 28 Şubat sürecini yapmaya ikna edildiler. Yani psikolojik harbe maruz kaldılar. Bundan üç-dört sene sonra bu hatalarını anlayacaklardı. Hatta bir kısmı şimdiden anlamışlardı. **Toplumla İletişim Başkanlığı** (TİB) diye bir birim vardı. Kamuoyunda buna derin devlet deniyor, **Psikolojik Harp Dairesi** de deniyor. İlk olarak, 1954 yılında **Seferberlik Tetkik Kurumu** (STK) olarak organize ediliyor, halen daha taşrada bu şekilde çalışıyordu. Şimdi de **Özel Kuvvetler Komutanlığı** deniyordu. Bu bütün dünyada kurulduğu gibi, Türkiye'de de soğuk savaşın neticesi olarak kuruldu. Özellikle dünyayı saran komünizm tehlikesi üzerine oluşturuldu. Herhangi bir sıcak harp zamanında gerilla savaşıyla halkı örgütlemek için düşünüldü. 12 Eylül'den önce komünizme karşı çok iyi kullanıldı. Ama bugün **Özel Kuvvetler Komutanlığı**'nın bu amaçla kullanıldığını söylemek yanlış olurdu.

Bugün bu **Özel Kuvvetler Komutanlığı**'nın dışında **Batı Çalışma Grubu** (BÇG) tarzında fikir üreten bir grup vardı. Bu yapılanma Silahlı Kuvvetlerin emir komuta zinciri dışında bir odaktı ve bu odak 28 Şubat kapsamında dini kesimlere karşı **Psikolojik Harp** istiyordu!.. Daha önce komünizme karşı silahlı güç olarak kullanılan **Gladio**'ya artık ihtiyaç kalmadı.

Türk insanında elindeki ekmeği vermek derecesinde bir saflık vardır. Şimdi yanlış da olsa hareket devletten geliyorsa "amenna" diyen insanlar da bulunmaktadır. Devleti yönetenleri bir insan olarak görmüyordu. Devleti yönetenlerin yanlışlarına hukuk çerçevesi içersinde "yanlış yapıyorsunuz" demeyi düşünemeyen insanlar vardır.

Özel Harp Dairesi'nde de, etkin bir görev almış Sami Karamısır Paşa'ya göre; II. Selimin dayısı Yasef Nassi'den bu yana Yahudiler Türkiye içersindeki gizli örgütlerde etkili olmuşlardı.

"**Devlet İçin Devlete Rağmen**" örgütünün ardında da tröst devletler hükmündeki siyonist lobilerin gücü ve adamları vardı. Bunlar medya-siyaset-sermaye destekli organize bir hareketti. Sermayeyi kullanarak Ankara'daki yüksek rütbeli bürokratlara ulaşarak onları ikna ederek faaliyetlerini belirliyorlardı. Bunların başarısında sermayeyi yanlarına almalarının büyük rolü vardı. Bu mekanizma, uluslar arası bir organizasyonun Türkiye ayağıydı. Ve bunlar tarafından organize bir çalışmayla Türkiye'deki devlet adamları ve komutanlar yanıltılarak ikna edildi. Yanıltılıp kullanılmada en önemli argüman özellikle İran olayının yanlış yorumlanıp, aksettirilmesi olmuştu.

Bu provokasyonların karşısında özellikle cemaat ve tarikatlar çok olumlu bir psikolojik harp uyguladılar. Bu da Türkiye'deki toplumun demokratik ve hukuk olgunluğu içersinde olmasından kaynaklanıyordu. Ayrıca bunların askerin karşısında demokratik bir şekilde durmaları, olabilecek birçok hadiseyi engellediği gibi bir kısım komutanların gözünü açmasına da vesile oldu. Strateji uzmanı Nurullah Aydın, "**medya-mafya-sermaye-bürokrasi-asker ilişkisi derin devlet denen oligarşik yapının temellerini oluşturmaktadır. Kullanılan terminolojileri de Atatürkçülük, Lâiklik, Cumhuriyetçiliktir. Buradan yola çıkılarak kendi düşüncelerinde olmayan insanları irticaya destek veriyor, cumhuriyeti tehlikeye düşürüyor şeklinde harcamaya kalkıyorlar**" diyordu.

Bu psikolojik bir savaş yöntemi, 1994 ve 95'de brifinglerle yapıldı. Bu brifinglerde işlenen konu şu; "**Türkiye'deki irticaî faaliyetler öyle artı ki, böyle giderse 2005 yılında ülke irticanın eline geçecek**"ti. Bu irticaî faaliyetler olarak da toplumun cami yapmasını, Kur'an kursları açmasını, İmam Hatiplerin ve başörtülü bayanların artmasını misâl gösterdiler. Yani toplumdaki doğal olan dindarlaşmayı terörist bir hareket gibi algıladılar. Kimse "irtica" kelimesini tanımlamıyor. Bunun içinde "Kitlesel İş Tehditi"ni kullanıyorlardı. Bu faşizmin bir yöntemiydi.

Derin devlet, elbette **MİT** veya **Özel Harp Dairesi**'den ibaret değildi. Derin devlet bir trendi ve kompartımanları vardı. Bunun içinde hukukçusu, üniversite öğretim üyesi, gazetecisi, işadamı, mafyası ve tetikçisi bulunuyordu. Karar mekanizması, bileşik kaplarda olduğu gibi, bir tanesinden bir şey basıldığı va-

kit, hepsi otomatik olarak aynı ayar noktasına geliyorlardı. Hepsi de ani bir refleksle birbirleriyle dayanışma içine giriyorlardı. Mesela **Abdullah Çatlı** bir komplo sonucu uyuşturucu iddiasıyla Fransa'da yakalandığında, avukatlık işi için hapishanede ilk 12 Mart döneminin sol liderlerinden **Sarp Kuray**'ı aramıştı. Derin devletin sol unsurları da, sağ unsurları da vardı. Yapının bütün unsurları bütünleşmişti. Yani o sağcı, ben solcuyum; ben sağcıyım, o Kürtçü diye bir ayrım yoktu. Bu devasa yapı Türkiye'de operatif eylemler yaptı.

Bu operasyonlar, Susurluk ve sonrasında iç çatışmalara sebep oldu. Çünkü biri konuştu, diğeri kendini kurtarma derdine düştü derken, bu yapıda çözülme oldu. O dönemin kimi önemli gazetecileri şimdi önemsiz oldu. Kimi önemli işadamları şimdi ya battı, ya önemini yitirdi. Kimi önemli polisleri şimdi ya yaşamıyor ya da bir kenara itildi. Bu yapının çözülmesinde bir de tabii Türkiye'nin Batı dünyasıyla entegrasyon sürecine girmesi de rol oynadı.

Türkiye bugün ciddi bir değişim içinde. Gerçi derin devletteki irtibatların izleri hâlâ yaşanıyor, derin devletin bu kısmı 1996'dan beri sıkıntıdaydı. Kendi işlerine gelen eylemleri yapamıyorlardı. Militarist Derin Devlet dediğimiz yapı; hedeflerinden biri olan AB konusundan dolayı açmak zorunda kaldığı kapıyı, belli ölçüde kontrolünden çıkmış gibi görünen seçimler sonucu ortaya çıkan AK Parti iktidarına, bugüne kadar olduğu gibi istediği şekilde yönlendirebilme şartlarının olabileceğini düşünerek açık tuttu. Aslında CHP-DYP-MHP iktidarını öngürmüşlerdi; seçimlerde DYP ve MHP baraj dışında kalınca şok oldular. Umut haline gelen AB süreci; gerek ekonomik olarak ve gerekse de siyasi olarak bu konuda kararlılığını ortaya koyan AK Parti iktidarını şimdilik benimsemelerine yol açtı. Gelişmeler dengelerin, TSK aleyhine bozularak geliştiğini gösterse de, bugüne kadar olduğu gibi, aynı ölçede bir güçle olmasa da direnmeyi sürdürecek toplumsal ve siyasi desteğe sahip olduğu gözardı edilemezdi. Siyasi iktidar boşluk bırakmazsa derincilere meydan daralıyordu. Derin devlet sakinleri 11 Eylül ile gelişen sürecin kendisi lehine gelişeceğini düşünerek direncini bugüne kadar sürdürmüş ve bugün de aynı şartların oluşabileceğini, yani bölgede askeri çözümlerin ön plana çıkabileceğini, dolayısıyla kendisine ihtiyaç duyulabileceğini hesap ediyorlar. ABD ve İsrail'in dayattığı Büyük Orta

Doğu Projesi, derin devletin zaruriyetini perçinledi. Dolayısıyla; toplumdaki yenilenme ve siyasetin yeniden yapılandırılması isteğinin, TSK'nın bu hedef ve yapılanmasına yönelmemesi, taleplerin bu doğrultuda oluşturulmaması, ancak **Çetin Altan**'ın her zaman dediği gibi **"21.yüzyıla girerken Türkiye'yi de mutlaka biçimlendireceklerdir, enseyi karartmayın"** demesinden farklı bir anlam taşımayacaktı.

Soğuk Savaş ve İstihbarat Örgütleri

Bugün yaşadığımız pek çok sorunu algılayabilmek için Türkiye Cumhuriyetinin son 50 yılına bakmak gerekir. Zira İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden sonra oluşan iki kutuplu dünya düzeninde, Türkiye'nin siyasi duruşu ve yapılanması bugüne kadar etkilerini sürdüren bir dönemim başlangıcı olmuştur.

Nazi Almanya'sı ve İtalya'nın yenilgisiyle sonuçlanan İkinci Dünya Savaşı, ABD'nin Hiroşima'ya ve Nagazaki'ye atom bombası atmasıyla son buldu, ama kitlesel katliama neden olan bu bombalar, bu kez de dünya üzerinde iki kutuplu bir düzeni başlattı. Bu dönem tarih sayfalarında Soğuk Savaş olarak yer aldı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'nın doğusundaki ülkeler Sovyetler Birliği'nin kontrolü altına girdi. Batı Avrupa'da ise komünist partiler etkin olmaya, bazılarında ise yönetime gelmeye başladı. Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi ve Avrupa'nın oraya yakınlaşması ABD'yi tedirgin ediyordu. Komünizm artık ABD'nin en önemli düşmanı olmuştu.

ABD, komünizmin Avrupa'da daha fazla güçlenmemesi ve yok olması için politikalar üretmeye başladı. İşte bu noktada Sovyetler Birliği'ne sınır olan Türkiye'nin önemi ortaya çıktı. Türkiye, Sovyetler Birliği ile Avrupa ve dolayısıyla ABD arasında tampon bölge olarak seçildi. Sovyetlerden gelecek tehlikeler Türkiye'de geri püskürtülmeli, Sovyet tehlikesinin daha ileri yayılması engellenmeliydi. Bu amaçla ABD'de Ulusal Güvenlik Konseyi (NSC) ve Merkezi istihbarat Ajansı (CIA) oluşturuldu.

ABD bu savaşın Orta Doğu'da geçeceğini biliyordu ve Orta Doğu'daki düzenin sağlanması için de Türkiye ve Yunanistan'ın ayakta durması ve komünizmden uzak kalması gerekiyordu.

Soğuk Savaş'ın başlamasıyla ABD, Türkiye'ye askeri ve ekonomik yardım yapmaya başladı. Çünkü Sovyetler Birliği'nin karşısında güçlü bir Türkiye bulunmalıydı. ABD, benzer yardımları Yunanistan'a da yaptı. Yunanistan'a Türkiye'ye yapılandan dört kat daha fazla yardım yapıldı. Çünkü Yunanistan'da, Türkiye'de kendini ciddi bir tehlike olarak hissettirmeyen komünist hareket daha yaygındı. Bu yüzden, Yunan ordusuna gerilla taktikleri öğretecek askeri danışmanlar gönderildi. ABD'nin müdahalesiyle Yunanistan'daki komünizm tehlikesi geri püskürtüldü. Türkiye'de, komünizm tehlikesinin ciddi bir boyutta olmaması nedeniyle, Yunanistan'dakinin tam tersi bir yöntem izlendi. ABD, Türk subayları eğitmek için Türkiye'ye danışman askerler göndermek yerine, Türk subaylarını kendi kamplarına götürüp eğitmeyi tercih etti.

Özel Harp Eğitimi almak için ilk kez 16 kişilik bir ekip 1948 yılında ABD'ye gönderildi. Bu ekip içinde Daniş Karabelen, Ahmet Yıldız, Mucip Ataklı, Suphi Karaman, Fikret Ateşdağlı, Refik Tulga, Turgut Sunalp ve Alpaslan Türkeş gibi isimler bulunuyordu. Bu subaylardan bazıları Kore Savaşı'na da gönderildi. Böylece ABD'de öğrendikleri özel harp tekniklerini, Kore Savaşı'nda uygulama fırsatı bulmuş oldular.

Kore savaşı bittiğinde NATO bünyesi içindeki ülkelerde çoktan gizli ordular kurulmuştu bile. Bu gizli ordular CIA ve İngilizlerin haber alma örgütü M16 tarafından kurulmuştu. Amaçları, olası Sovyet işgalinde gerilla savaşı yapacak askerler yetiştirmekti ve varlıkları sır gibi saklanıyordu.

Kore'ye asker gönderip, ABD'nin yanında yer alan Türkiye, 1951 yılında NATO'ya kabul edildi. NATO'ya üye olan her ülkenin yaptığı gibi, ek protokole imza atan Türkiye, Sovyetler Birliği'nden gelecek işgale karşı koyacak ve ülke içindeki komünist hareketlerle mücadele edecek gizli ordunun kurulmasını da kabul etmiş oldu.

NATO şemsiyesi altında oluşturulan Özel Harp Dairesi, 27 Eylül 1952 de Seferberlik Tetkik Kurumu olarak kuruldu. Dairenin başkanlığına Albay Daniş Karabelen getirildi.

ABD'nin finansmanı ve teçhizatıyla kurulan Özel Harp Dairesi iki ana unsur üzerinde şekillendirildi. Birinci unsur gayri

nizami harp ve özel harp eğitimi alan profesyonel askerlerden oluşuyordu. İkinci unsur ise olası Sovyet işgali ve komünizm tehlikesinde, bu askerlerle birlikte direnişi örgütleyecek sivillerden oluşuyordu. Bu siviller kendileri için "vatansever" adını kullanıyorlardı.

Koyun Postu

Artık Türkiye'de ABD'nin finansörlüğünde işgal durumunda cephe gerisinde gerilla teknikleriyle savaşacak ve ülkedeki komünist hareketlerle mücadele edecek asker ve sivillerden oluşan gizli bir ordu kurulmuştu. Doğal olarak bu gizli ordunun operasyonları da gizliydi.

Hızlı bir şekilde özel harp eğitimli askerler yetiştirildi. Bu yüzden İzmir Menteş'de bir kamp, daha sonra da Eğridir Dağ Komando Okulu kuruldu. Bu da yetersiz kalınca Çankırı Gerilla Okulu açıldı. Bu okullarda, daha sonra bordo bereliler adını alacak seçkin özel harpçiler yetiştirildi.

Yetişmiş bu askerilerin pratik yapmaları için uygun bir zemin aranıyordu. Çok geçmeden bu da bulundu. Yunanistan'ın Kıbrıs sorununu uluslar arası platforma taşıma isteği, Türkiye'nin ve o yıllardaki Adnan Menderes hükümetinin gündeminin dışında kalamazdı, kalmadı da... Böylece Türkiye'nin gündemine Kıbrıs girmiş oldu. Kıbrıs, aynı zamanda özel harpçilerin pratik yapma alanı da oldu. Özel Harp Dairesi Kıbrıs'ta kendisi gibi gizli bir örgüt kurdu. Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) Özel Harp Dairesi'nin Kıbrıs ayağı olarak çalıştı. Yunanistan'da ise bu işi NATO'nun kurduğu gizli ordu olan "Koyun Postu" organize ediyordu.

6 – 7 Eylül olaylarında, 1960 darbesinde, 1971 muhtırasında, 12 Eylül'de, Ziverbey köşkündeki işkenceli sorgularda, yapımı 23 yıl süren Taksim meydanındaki AKM'nin yakılması gibi sabotaj eylemlerinde, Kızıldere katliamında, 1976'daki 1 Mayıs vahşetinde, 1977'deki İzmir Çiğli Havalimanında Ecevit'e yapılan suikastte, Abdi İpekçi cinayeti gibi pek çok faili meçhul cinayette 50'ye yakın kişiden oluşan "vurucu güç" adlı ekibin yaptığı eylemlerde Özel Harp Dairesi'nin adı geçti.

Sovyetler Birliği tehlikesi ortadan kalktıktan sonra batı ülkelerindeki gizli örgütler deşifre oldu ve kapatıldı. Türkiye'de ise Özel Harp Dairesi, PKK'ya karşı aktif bir şekilde kullanıldığı için kapatılmadı, ama dairenin yapısında değişikliklere gidilmesine karar verildi. Böylece Özel Harp Dairesi'nin adı 1991 Eylül'ünde Özel Kuvvetler Komutanlığı olarak değiştirildi.

Buraya kadar yazdıklarımız artık gizli bilgiler değil. Tüm bunlar gazeteci Ecevit Kılıç'ın Güncel Yayınlardan çıkan "**Özel Harp Dairesi**" adlı kitabında detaylarıyla var. Bugüne kadar konu hakkında pek çok şey yazıldı, pek çok kitap yayınlandı. Belli ki bu yayınların arkası gelecek.

Ecevit Kılıç'ın kitabı emekli Oramiral Kemal Kayacan'ın evinde öldürülüşüyle başlıyor:

"Kemal Kayacan hiçbir örgütün, hele de sol bir örgütün hedefinde olabilecek bir kişi değildi. Yoksa 1955 yılında Pentagon'da deniz ataşesi olarak görevli olduğu dönemde varlığını öğrendiği, 12 Mart 1971 darbesinin ardından ve Kıbrıs Harekatı sırasında daha çok bilgi sahibi olduğu gizli ordu hakkında bildiklerini yazmasını engellemek için mi öldürmüşlerdi?"

Ecevit Kılıç'ın bu sorusu ve saptaması akıllara sol örgütlerin Özel Harp Dairesi'yle ilişkisinin olup olmadığını getiriyor. Kitap Türkiye'nin son 60 yıllık bilinen tarihini değil, gizli tarihini anlatıyor. O günlerde gizli olan, bugün ise yavaş yavaş açıklanan bu bilgiler sayesinde bazı gerçekler gün ışığına çıkıyor.

Bize düşen bu bilgiler sayesinde geçmişi ve günümüzü iyice değerlendirmek olmalı. Eğer olaylara tek başına bakmaz ve aralarında bağlantılar kurabilirsek, hiçbir gerçek sonsuza kadar gizli kalamayacaktır.

İngiliz Derin Devleti

İngiliz Derin Devleti uzun yüzyılların deneyimine, bilimine, yazılı kanunlarına, gizli talimnamelerine, gizli yöntemlerine dayanmaktadır . Örneğin bir zamanlar üzerinde güneş batmayan Britanya İmparatorluğunda istihbarat geleneği temelde iki alt kültüre dayanır, bunlardan birisi Fransa ve Vatikandan 13. yüzyılda kaçarak İngiltere'ye yerleşmiş Tapınak Şovalyelerinin kurmuş olduğu gizli masonik rit-

lere, bir diğeri ise Yahudilerin o dönemlerde Katolik zülmünden kaçarak Britanya'da oluşturdukları ve yer yer Skoç riti isimli masonik teşkilatlarla içiçe girmiş olan gizli yapılar. İngiltere'de mason teşkilatları ve locaları sonra gizli polise, Scotland Yarda ve de **MI5** (Military Intelligence 5-iç istihbarat) ve **MI6** (Military Intelligence-6- dış istihbarat) isimli teşkilatlara dönüşeceklerdir.

MI5 ve **MI6** daha isimleri veya varlıkları yeni kabul edilen teşkilatlardır. Yıllarca varoldukları bile reddedilmiştir. Şunu unutmayınız ki, Gizli Örgüt yapılanması olmadan, bir istihbarat örgütü teşekkül ettirilemez. Hemen hemen tüm Anglo Sakson ve Yahudi istihbarat örgütlerinin temel teorisinde, yöntemlerinde ve talimnamelerinde bir gizli örgüt yapılanması vardır. **MI5, MI6**'te veya adını bilmediğimiz istihbarat örgütlerinde yüksek noktalara gelenler gizliliği çok iyi kullanan kişilerdir ve çoğu Üst düzey masondurlar.

Türk İstihbaratını Örnek Aldılar

Türkiye'de gizli örgütlere bağlı bir istihbarat yapısı Osmanlı zamanında vardı. Zaten Türkiye Cumhuriyetini bu yapı, 30 bin subay ve sivilden oluşan **Teşkilat-ı Mahsusa** kurmuştur. Osmanlıda gizli bir Devlet vardır ve İttihat ve Terakki hareketiyle birlikte gelişmiş, Türkçülük de bu dönemde ortaya çıkmıştır. İlginç olan şudur: **CIA** ve NATO gladyo ve gayri nizamı harp yapılanmasını araştırırken tamamen **Teşkilatı Mahsusa**'yı örnek almış ve bunu bize karşı kullanmıştır, üstelik **Teşkilatı Mahsusa**'dan **Eşref Kuşçubaşı** hakkında Princeton üniversitesinde tezler bile yaptırılmıştır.

Bizim kurduğumuz istihbari, özel harp sistemi bizi yok etmek için ABD ve Batı ülkeleri tarafından iyice incelenmiş ve kullanılmıştır. Bunun nedeni Sabetaycı Masonik örgütlenmenin **Atatürk**'ün ölümünden sonra Ulusalcı olmaya çalışan Türkçü Derin Devleti yok etmeye çalışmasıdır. Çünkü Türkçü ve Milliyetçi bir Derin Devlet her zaman için bugünkü İsrail'in ve yakında kurulacak olan Büyük İsrail'in kurulmasına izin vermezdi. Masonlar ve Sabetaycılar (bu kurumlar içiçe geçmişlerdir, aslınca Sabetaycı Masonik Örgütlenme demek daha doğru olur!) sadece Siyonizme hizmet ettikleri içindir ki, böyle bir yapılanmaya izin vermemişler, sinsi biçimde devletin içine sızmışlar ve istihbari yapılanmaların bu amaçlar için çalışmalarını engellemişlerdir.

ABD Derin Devlet Yapılanması

ABD, sonsuz belleğe, derin devlet kavramı ile bütünleşen ve birbirleri ile uyumlu çalışan kurumları sayesinde süper güce sahip bulunuyor. ABD'nin iç ve dış tehdit odaklarının -tabiri caizse- çetelesini tutan, izleyen, raporlaştıran ve sonra da gereklerini yerine getiren kurumlar ağının zirvesinde Ulusal Güvenlik Konseyi (**NSC**) yer alıyor. ABD Başkanı, bu Konseyin de Başkanlığını yürütüyor. Altında ise Başkan Yardımcısı, Dışişleri Bakanı ve Savunma Bakanı bulunuyor. İstihbarat konularında **CIA** Başkanı, askeri konularda da Genel Kurmay Başkanı, bu Konseyin "dışarıdan" ancak "sürekli-değişmez" danışmanı statüsünde görev yapıyor. Ayrıca, derin devletin zirvesinde, **NSC** gibi yürütme yetkisi olmayan, ancak **NSC**'nin yol haritasını saptayan, bir başka ifadeyle A.B.D. ulusal güvenliğinin ilkelerini ve stratejisini belirleyen Amerikan Ulusal Güvenlik Komisyonu da son iki yıldır ülkenin geleceğinde önemli rol oynuyor. Pentagon, **CIA, FBI, DIA, NSA, SDDS, CFR** gibi doğrudan iç ve dış güvenlikten sorumlu kurumlar da, belirlenmiş sınırlar içinde ve rekabet etmeksizin yasal fonksiyonlarını yerine getiriyorlar. Tüm bu kurumlar, derin devletin gücünü temsil ediyorlar.

Ya işin mutfak kısmı?!. Dış Temsilciliklerden gelen raporlar, Amnesty International USA ve benzeri sözde NGO'lara gelen ihbar metinleri, her türlü istihbari bilgiler, bölgelere ve konularına göre tasnif edildikten sonra, ilgili alt kurumlara değerlendirme için gönderiliyor.

Örneğin, Türkiye sözkonusu olduğunda, özellikle Amerikan Üniversitesi ve Georgetown Üniversitesinin yanısıra, yarı müstakil olarak da Birleşik Devletler Barış Enstitüsü (**USIP**) -ki burada Andıç kurbanı (!) diye takdim edilen **Cengiz Çandar**'ın yanısıra Mark Grossman, Morton Abramovvitz gibi Türkiye'de bilinen isimlerin görev yaptığı öne sürülüyor.

Edgar Hoover Enstitüsü, Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (CSIS), Küresel Barış Merkezi, Kürt Enstitüsü gibi alt kurumlar devreye sokuluyor. Bu alt kurumların toplantılarında ise Türklerden özellikle fethullahçı-nurcu kesim adına Dr. Hakan Yavuz, Prof. Dr. Şerif Mardin, kültlerle ilgili Prof.Dr. Doğu Ergil,

nakşilerle ilgili Merve Kavakçı, Elisabeth Özdalga, joker olarak da Cengiz Çandar, en sık rağbet ile davet edilen isimler olarak dikkat çekiyor.

Bu alt kurumlarda etkili olan ABD'li istihbaratçılar arasında ise Dr. Chomsky, Henri Barkey, Paul Henze, Graham Fuller, Dr. Michael Gunter, Richard W. Murphy, Francis J. Ricciardone gibi isimler başı çekiyor. Değerlendirilen tüm kişiler ve kurumlar, ülke (ABD) çıkarları açısından dost-düşman sınıflanmasına sokulduktan sonra, önerilerle birlikte bir rapor halinde bir üst makama gönderiliyor. Bir başka ifadeyle, Türkiye'de kullanılacak etki ajanlarının belirlenmesi, lojistik destek sağlanması, bu memorandumların gereğini yerine getirmekle yükümlü sözkonusu alt kurumlar tarafından gerçekleştiriliyor.

Özetle söylemek gerekirse, her gün yüzlerce bilgilendirme-değerlendirme raporunun ve de memorandumun döndüğü bir trafik sözkonusu. Ve A.B.D. tarihinde hiç kimse çıkıp da, birinci derecede gizliliğe sahip bu andıçları deşifre etmiyor, hele hele hazırlayan kurumları ve yetkililerini mahkemeye verecek bir sapkınlığa tevessül etmiyor. En basitinden, çok sıkı bir istihbarat araştırmasından sonra akredite edilmiş yabancı basın mensuplarının, doğal olarak en çok ilişkide bulunacakları Dışişleri Bakanlığı binasının ilk iki katından yukarıya çıkmalarına izin verilmediğini kimse sorgulayamıyor. Ya bizde?!.

Türkiye'yi Kurtardınız, ABD'yi de Kurtarın!

Washington'daki Dışişleri Bakanlığı göstermelik bir kurumdur. Amerika'nın gerçek "Dış İşleri Bakanlığı" **CFR**'dir. ABD'nin 6 başkanının dışişleri danışmanlığını ve **CFR** başkanlığını yapan John Mcloy bu konuyu şöyle ifade etmiştir: " **Yeni bir isme ihtiyacımız olduğunda CFR üyelerine bir göz atmamız ve New York'u aramamız yeterliydi.**"

CFR son 50 yılın Dışişleri Bakanlığı için eğitim ve çıkış yeri olmuştur. John Foster Dulles'le başlayan tüm Dışişleri Bakanları sadece biri hariç **CFR** üyesiydi. Bu bakanlar, Dean Rusk, Cyrus Vance, Edmund Muskie, Henry Kissinger, George Schultz, Alexander Haig'tir.

Başbakan Erdoğan'ın ABD 'ye yaptığı geziler Türkiye'nin içeride ve dışarıda gelecekte izleyeceği politikalar açısından son derece önemli ipuçları verir. Başbakan ABD'ye yaptığı en son gezilerinden birinde **"Council of Foreign Relations" (CFR)** Dış İlişkiler Konseyi'nde ABD'nin önde gelen bütün finans çevreleri ile toplu olarak görüştü ve burada çarpıcı açıklamalarda bulundu.

CFR 'nin başkanı Peter Peterson Başbakan Erdoğan'ı kürsüye çağırırken bir sürü iltifattan sonra **"Türkiye'yi kurtardınız gelin ABD'yi de kurtarın"** diye takdim etti. Böylesine bir iltifatı **CFR**'nin daha önce herhangi bir kimseye yaptığı hiç duyulmamıştır. İşin ehli olanlar bilir ki **CFR** başkanı Peterson'un ağırlığı, ABD başkanı Bush'tan çok daha fazladır.

Türkiye'nin Bir Önemi Kalmadı

CFR üyeleri 7-9 Haziran 2003 tarihleri arasında Türkiye'deydi. 9 Haziran 2003 akşamı Dışişleri Bakanlığı'na bağlı Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin konuğuydular. Devlet Konukevi'nde verilen yemekte Dışişleri Bakanı'da konuşma yaptı. Basına açık toplantıların yanı sıra, ikili görüşmeler de yapıldı. Ancak Türkiye'yle ilişkileri belirli kişiler üzerinden yürüyen Bilderberg'le "çok yakın temas"ın ardından, şimdi de **CFR** heyetinin Ankara'da birçok partinin siyasi kurmaylarıyla yaptığı toplantılar dikkat çekti. **"Gizli Dünya Devleti"** olarak tanımlanan **CFR** temsilcileri, Türkiye'ye Dışişleri Bakanlığı'nın davetiyle gelmişti.

CFR üyelerini İstanbul'da ağırlayan önemli düşünce kuruluşumuz TESEV'in tepe ismi Can Paker **CFR** üyelerine hitaben bir konuşma yapmıştı. Toplantıda neler konuşuldu, Sayın Paker'in yorumundan öğreniyoruz;

"Konuklarımıza benim dışımda Prof. Doğu Ergil ile Özden Sanberk birer sunum yaptılar. Genel notlar dışında şu önemli konuyu tartıştık;

- Araplar ile bizim Türkler'in "şans'" gibi duran ama gerçekte "kendilerine büyük şanssızlık'" getiren ortak şanssızlıkları var. Araplar'ın en büyük şanssızlıkları petrole sahip olmaları, Türkler'in de "stratejik" konumları. Yıllarca Araplar petrol, Türkler stratejik konumları sayesinde "durduk yerde" önemli oldular, hiç politika üretmeden-pozisyon belirlediler, ABD de onları

destekledi. Ancak artık Kafkasya ve Orta Doğu'daki yeni yol haritası sayesinde bizim stratejik önemimiz de ortadan kalktı, petrolün efendisi de Araplar değiller artık. İncirlik, Boğazlar yerini Romanya, Polonya, Gürcistan, Özbekistan, K.Irak başka "üs" lere bıraktı... Stratejik önem haritası değişti. **Türkiye'nin artık stratejik bir önemi kalmadı.**"

- Artık stratejik önemimiz kalmadığı için de ABD'nin demokratik özürlerimize veya yolsuzluklara göz yumma dönemi, IMF kredileriyle açık kapatma dönemi de bitti. Türkiye son 30 yıl "stratejik önem" rantı yedi. Stratejik önem bitti, şimdi gerçekten politika üretme zamanı. Bu anlamda Meclis çoğunluğuna sahip hükümet, AKP bir yeni dönem başlatabilir, gerçek politika üretebilir veya ...? "

Paker'in mesajına dikkat, çok önemli; **"Türkiye son 30 yıl 'stratejik önem' rantı yedi. Stratejik önem bitti, şimdi gerçekten politika üretme zamanı..."**

Psikolojik Savaş

ABD'nin Başkanlık yönetimi çeşitli alanlarda, eşgüdüm içinde, Türkiye'ye karşı hâlâ bir psikolojik savaş sürdürüyor. Bir yandan Washington'da görev yapan bir meslektaş temas halinde olduğu ABD resmi kaynaklarının eleştirel görüşlerini olduğu gibi gazetesine yazıyor. Diğer yandan ABD'nin itibarlı bir düşünce üreten kurumundaki Türkiye uzmanının aynı yöndeki analizlerini okuyoruz. Bunlara ilaveten çeşitli yayın organında, Türkiye ile yakın ilgilerinden dolayı tanıdığımız ABD şahsiyetlerinin eleştirel değerlendirmeleri yer alıyor. Nihayet, ABD'nin Türkiye'ye karşı tavrının resmi şekilde, oraya giden Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı'na uygulanışı kampanyayı tamamlıyor.Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nın randevu isteklerine de Washington'dan yanıt gelmediği haberleri yalanlanmıyor.

Cumhurbaşkanı Sezer'in, ABD baskısına karşın, Suriye'ye gitmiş olmasının anlamsızlığı ve önemsizliği öne sürülüyor. Bunu ispatlamak için de "ABD için önemli olsaydı basında hakkında yazı yayımlanırdı" deniyor.Türkiye ile çeşitli dönemlerde, son 20-30 yıl içerisinde yakın güvenlik işbirliği yapmış bir yetkili çı-

kıp, "İncirlik bizim için fazla öneme sahip değil" diye ısrar ediyor. Avrupa Birliği'nden beklentilerimizin gerçekçi olmadığını, bizi aralarına almayacaklarını söylüyor.

Ama bütün bunlar sergilenirken geleneksel ilişkilere tehdit unsurları da ekleniyor. Ermenilerle ilgili olarak, şimdiye kadar kullanılmayan "soykırım" sözcüğünün Başkan tarafından bu defa kullanılabileceği, ABD parlamentosundan hiç hoşumuza gitmeyecek bir karar çıkabileceği 'Demokles'in kılıcı' gibi başımızda sallandırılıyor. Baskı en üst noktasına vardıktan sonra Başkan "soykırım" sözünü kullanmıyor.

Ankara'da işin içinde olanlar ABD'nin bu günlerde üzerinde ısrarla durdukları konunun İncirlik'le ilgili olduğunu değerlendiriyorlar.

ABD'nin "Büyük Orta Doğu Projesi" ile ilgili gereksinimlerini bir yana bırakan bir "İncirlik uzmanı" şunları söylüyor:

"İncirlik Üssü Balkanlar'ı, Türk Boğazları'nı, Karadeniz'i, Kafkaslar'ı, Basra Körfezi'ni, Süveyş Kanalı'nı, Doğu Akdeniz'i, Hazar Havzası ve Basra Körfezi enerji kaynaklarını, Basra Körfezi'nden küresel pazarlara açılan enerji deniz ulaştırma hattını, Türk Boğazları'ndan geçen petrol tankerlerini, Bakü-Tiflis-Ceyhan boru hattını ve GAP bölgesini kontrol eden, Orta Asya ve Orta Doğu'ya yönlendirilecek stratejik açılımları destekleyen jeostratejik konumu ile küresel ve bölgesel öneme sahiptir."

ABD'nin bu üssü önemsemediğini ısrarla söyleyen bir yetkilisi "Bu üs sadece ilişkilerimize verdiğiniz önemin bir ifadesidir" diyor. İşin kapalı kapılar ardında gelişmekte olan yönünü bir yana bırakırsak geriye kamuoyu önünde cereyan eden psikolojik savaş kalıyor.

Yapılmak istenen Türkiye'yi sadece siyasi iktidarı ve sağlam anayasal kurumlarıyla değil, kamuoyuyla birlikte baskı ve çaresizlik duygusunda bırakmak.

Operasyonlar

MOSSAD'ın Operasyonları

1969 yılında Fransa Devlet Başkanı Charles de Gaulle'ün İsrail'e göndermekten kaçındığı 5 roket-atar hücum botunu, Mossad düzenlediği bir operasyonla kaçırır.

İsrailli komandoların 1970 yılında Mısır'ın Şedvan Adası'na düzenledikleri "**Rodos Operasyonu**", Sayeret Matkal'ın 1972'de beş üst düzey Suriyeli istihbarat görevlisini kaçırdığı "**Sepet Operasyonu**" da Mossad'ın başarılı eylemlerindendir.

Eski İsrail Genel Kurmay Başkanı Ehud Barak ve Rabin Döneminin Savunma Bakanı 1949-50 döneminde Aman şefliği yapmış olan Hayim Herzog, Cumhurbaşkanlığı sırasında, yine **Aman**'ın eski şeflerinden Genel Kurmay Başkanlığı'na kadar yükselen Ehud Barak, ordudan ayrıldıktan sonra İşçi Partisi saflarında siyasete atıldı. Peres'in ardından parti liderliğine aday oldu.

1972 yılında FKÖ'lülerin Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporculara yönelik yaptığı baskın bahane edilir ve 12 Filistinli, Golda Meir tarafından kurulmuş olan X Komitesi tarafından tek tek katledilir. **Mossad**'ın ölüm listesindeki 12 kişi tek tek "temizlenirken" Filistinli olmayan birçok kişi de bu 12 kişinin yanında ölüm timlerinin hedefi olur. Bu kişiler arasında eylemle en ufak ilgisi olmayan Filistinli aydınlar da bulunmaktadır.

2 Ağustos 1976 Entebbe Baskını, **Mossad ajanlarının** giriştiği önemli eylemlerden biriydi. Uganda sınırları içinde FKÖ tarafından esir alınan uçaktaki İsrailli yolcular Entebbe Havaalanı'ndan kurtarıldı. Bu baskın **Mossad**'ın tüm dünyaya bir gövde gösterisi oldu. Entebbe Baskını hemen filme alınmış ve "Entebbe" adıyla gösterilerek dünya çapında **Mossad** propagandası yapılmıştır.

İsrailli deniz komandolarının El-Fetih eylemlerinde kullanılan Lübnan'ın Tyre limanında demirli gemileri batırmaları, Lübnan'daki FKÖ kamplarının bombalanması hep **Mossad**'ın planlı eylemlerindendir. Bu eylemler dünya kamuoyunun önünde açıklıkla yapılarak, İsrail'in FKÖ-İsrail mücadelesi veren bir ulus olduğu imajı verilerek dünya çapındaki asıl eylemlerinin meraklı gözlerden saklanması sağlanır.

İsrail Dimona nükleer santraline sahip olduğu halde Bağdat yakınlarındaki Osirak nükleer reaktörünü havaya uçurarak dünya kamuoyuna nükleer silahlara karşı bir imaj verme gayretini de sürdürür.

Ebu Cihad "269. Birim" tarafından 1988 yılında evinde öldürülür. 1989 yılında İsrail komandoları Hamas lideri Şeyh Abdülkerim Obeid'i kaçırır. 1992'de Hizbullah lider kadrosundan Abbas Musavi Güney Lübnan'da İsrail timleri tarafından öldürülürken, Körfez Savaşı sırasında Scud füzesi saldırılarına misilleme olarak Irak lideri Saddam'ı öldürmek için **"269. Birim"** komando timinin Türkiye üzerinden Irak'a girmesine ilişkin plan tim görevlilerinden birinin kazayla silahını erken ateşlemesi üzerine yarım kalır. Bu operasyonun detaylarını İsrail Genelkurmay Başkanı General Ehud Barak ve **Aman** Başkanı'ndan oluşan bir grup saptamıştır. 1994 yılında da İslami Cihad üyesi gazeteci Hani Abed Gazze Şeridi'nde arabasına konulan bombayla öldürülür.

Aman tarafından yürütülen operasyonla İslami Cihad örgütü lideri Fethi Şakaki Ekim 1995 tarihinde Malta'da öldürüldü. Saldırının kim tarafından düzenlendiği resmi olarak ortaya çıkmadıysa da, **Mossad** tarafından gerçekleştirildiği biliniyordu. Kaddafi'nin bu operasyonda Aman'a yardım etmesi iddiası ise bir başka çarpıcı gerçektir.

Bir süre sonra da yine Filistin direnişinin önemli isimlerinden biri olan Yahya Ayaş öldürülür. **Mossad** Ayaş'ı cep telefonuna yerleştirdiği patlayıcı ile ortadan kaldırmıştır.

Entebbe Baskını

27 Haziran 1976'da, Paris-Tel Aviv seferini yapmakta olan 139 sefer sayılı Air France uçağı, teröristlerce kaçırılarak Uganda'nın Entebbe Havaalanı'na indirilir.

Basına yansıtıldığı kadarıyla teröristlerin liderleri, ikisi FKÖ'ye mensup Filistinli, diğer ikisi ise **Baader-Meinhof Çetesi** üyesi toplam 4 kişidir ve uçağı da hapisteki arkadaşlarını serbest bıraktırmak amacıyla kaçırmışlardır. Ancak olayı ayrıntılarıyla incelediğimizde bu "senaryo" ile uyuşmayan birçok ayrıntı ile karşılaşmaktayız.

Uçakta mürettebat ile birlikte 250 kadar yolcu vardır ve bunların 83 tanesi İsraillidir. Çok iyi silahlanmış oldukları görülen teröristler, uçaktaki tüm Yahudileri alıkoyarken, kalan yolcuların hepsinin gitmelerine izin verirler. Teröristlerin kalabalık arasından Yahudileri bularak yaptıkları bu seçim insanlara, Nazilerin toplama kamplarına gelenler arasından gaz odalarına yollamak üzere Yahudileri seçmelerini anımsatmıştır.

Terörist grubun lideri konumundaki kişi Wilfred Boese'dir. Boese, Baader-Meinhof Çetesi'ne üyedir ve Avrupa polis teşkilatları tarafından aranılan bir suçludur. Ancak asıl önemli özelliği "**Çakal**" Carlos olarak tanınan "suç makinesi"nin yakın dostu, yardımcısı ve teknik danışmanı olarak tanınmasıdır. Terörist gruptaki bir diğer kişi, Gabriele, Alman uyruklu bir suçludur fakat o da kendisini Halime isminde bir Filistinli olarak tanıtmıştır. Carlos'un onunla da organik bir bağı vardır: Gabriele ve "Çakal"ın birlikte yaşadıkları bilinmektedir.

Susannah Operasyonu

"**Operation Susannah**" adlı harekat bir seri sabotaj görevidir. Bombaların hedefi ise Mısır askeri üsleri değildir. Hedef olarak tamamen sivil kurumlar olan İngiliz ve Amerikan enstitüleri, sinema salonları ve postaneler seçilmiştir. Operasyonun temel amacı Washington ve Londra'da Mısırlılara karşı bir öfkenin provoke edilmesi ve Kahire'deki yeni hükümetin istikrarsız, güvenilmez bir yapıda gösterilmesidir. Bu operasyonun başına bir Alman Yahudisi olan Avraham Seidenwerg getirilir. Seidenwerg, 1952 yılında Unit 131'e alındığında ordudan atılmış, işsiz ve boşanmış biridir. Yani düşman topraklarında gerçekleştirilecek tehlikeli görevler için "biçilmiş kaftan"dır. Askeri İstihbarat ona bir Kibbutz üyesinin kimliğini verir. Artık yeni adı Paul Frank'dır. Frank iki yıl içinde kendisine verilen ufak çaplı görevleri başarıyla sonuçlandırır ve Mısır'da düzenlenecek operasyonu yönetmeye hak kazanır.

Ardı ardına patlayan bombalardan sonra, eylemcilerden biri olan Philip Nathanson, üzerinde patlayıcılarla yakalanınca **Operation Susannah** sona erdirilir. Ancak Mısır hükümeti basına şiddetli bir sansür uyguladığından harekat istenilen sonuçları vermemiştir.

Aman'ın bir diğer eylem kolu ise, **Gadna** adı verilen yarı askeri bir gençlik grubudur.

Tüm bu gizli operasyon grupları sayesinde **Aman, Mossad**'ın stratejik planlarını uygulayabileceği uygun zeminler meydana getirme görevini yürütür. 1989 yılından beri **Mossad**'ın başında bulunan Shabtai Shavit'in açıklamaları da **Aman**'ın önemini vurgular niteliktedir. Buna göre **Mossad**, yeni dönem politikalarında, dış istihbarat bağlantılarını **Aman**'a bağlı olarak çalışan ve İsrail elçiliklerinde görev yapan askeri ateşeler aracılığıyla yürütecektir.

Boese ve Gabriele'in yanısıra, uçakta Carlos'un da bulunduğu açıklanır. Çakal "**İlich Ramirez Sanchez**" Carlos dünyaca tanınan bir teröristtir ve pek çok şiddet eylemine karıştığı için o da Boese gibi dünyanın her köşesinde aranmaktadır. Üstelik hareketleri gizli servisler tarafından adım adım takip edildiği halde bir türlü yakalamak mümkün olmamıştır. Bu durum da onun bazı istihbarat teşkilatları ve özellikle de yakın bağlantıda olduğu **Mossad** tarafından taşeron olarak kullanıldığı imajını güçlendirmektedir.

Peki ama teröristlerin açık kimlikleri böyleyken, neden kendilerini Filistinli olarak lanse etmek yoluna gitmişlerdir? Eylemin ayrıntılarını incelemeye devam edelim.

Uçağın kaçırılarak indirildiği yer özellikle seçilmiştir. O sırada Uganda'nın başında İdi Amin görev yapmaktadır ve İsrail ile oldukça sıcak ilişkilere sahiptir. Daha 1963 Nisanında, o zaman İsrail Savunma Bakanlığı'nda Müsteşar olan Şimon Peres Uganda ile askeri işbirliği yolunu açmıştır. Dışişleri Bakanı Golda Meir İsrail-Uganda arasında yardım ve işbirliği anlaşması imzalar. **Mossad**'ın askeri kanadı Uganda Ordusu'nun eğitimi görevini üstlenir ve ihtiyaç duyulan tüm teçhizatı tedarik eder. İsrail'in bu "yakın ilgi" politikası 1967'de Arap ordularıyla yapılan savaştan hemen sonra artarak gelişir ve İsrailliler, Afrika ülkeleri üzerinde daha fazla söz sahibi olabilmek amacıyla aktif bir siyaset

benimserler. Uganda'da kurulan askeri eğitim merkezleri bu aktif siyasetin meyveleridir. 1971'e gelindiğinde 26 adet eğitim ve taşıma uçağı Ugandalılara teslim edilmiş, İsrailli danışmanlar bu ülkeyi "komşu kapısı" yapmışlardır. Zamanla kurulan sıcak ilişkiler güçlenecek ve İsrail'in "adamı" İdi Amin, henüz orduda albay rütbesinde olduğu yıllarda, Devlet Başkanı Milton Obote'yi karşısına almak pahasına İsrail'i savunup destekleyecektir.

İsrail'in Uganda'daki askeri birliğinin komutanı, Albay Bar-Lev, 1970'lerde Uganda'daki yabancı uzmanların faaliyetlerine son verilmesi kararı alındığında, İdi Amin'i ikna edebilmiş ve iki ülke arasında üç yıllık bir askeri eğitim programı imzalanmıştır. Amin tüm bu yardımları karşılığında, ilerleyen yıllarda fazlasıyla ödüllendirilecektir.

Ugandalı askerler eğitim amacıyla dönüşümlü olarak İsrail'e gönderiliyordu. Bu arada İdi Amin de sık sık yahudi ülkesini ziyaret ediyor, yeni dostluklar kuruyordu. Bir süre sonra Amin, çok nadiren yabancılara layık görülen "**Paraşütçü Nişan Madalyası**" ile şereflendirilir. Moritanya seyahatinde nişanını gururla göğsünde taşımaktadır.

İlişkiler, Amin'in Uganda'nın başkenti Kampala'da İsrail Askeri Ataşesi olarak görev yapan Za'av Şaham'dan özel bir operasyon isteğiyle doruğa ulaşır. Kongo'dan çok yüklü miktarda altın çalınmıştır ve bunların elden çıkarılması için İsrail'den yardım talep edilmektedir. İsrailli bankerler, altının kaynağını fazla "kurcalamadan" satış işlemlerini gerçekleştirirler.

1970 yılına girildiğinde Uganda'yı çalkantılı günler beklemektedir. Askeri bir darbeyle "anti-siyonist" Devlet Başkanı Milton Obote devrilir ve yerine İsrail'in "yakın müttefiki" İdi Amin başa geçer. Darbenin her aşamasında **Mossad**'ın desteği Amin'in yanındadır. **CIA** ve **MI6** da bu darbeye bulaşmış görünmektedir.

Amin Uganda'nın başına geçer geçmez İsrail ve İsraillilerden nefret eden bir yahudi düşmanı görünümüne bürünür. Bu tavır, geçmişini bilenler tarafından komik bulunmaktadır.

Böylece 1976 yılına gelindiğinde, Air France uçağı önceden planlandığı şekilde Uganda'ya kaçırılır ve Entebbe Havaalanı'na indirilir. İsrail bu gizli operasyon sayesinde bir taşla iki kuş avlayacaktır: Hem "**yapay anti-semitizm yaratma**" faaliyetlerine bir

yenisi eklenecek, İdi Amin yahudi düşmanı görüntüsünü tazeleyecek ve İsrailli askeri timlerin yapacağı rehine kurtarma operasyonu açık bir güç gösterisi olarak dünyaya duyurulacaktır. Her ne kadar "**Entebbe**" filminde Amin İsraillilere karşı hiç de dostane olmayan tavırlar sergiliyor gibi görünse de, hergün onları ziyaret ettiği, onların koruyucusu pozunda dolaştığı da bilinmektedir. Uçaktaki rehinelerden birinin günlüğünde göze çarpan şu satırlar, son derece çarpıcıdır:

> "İdi Amin Uganda'daki kalışımız süresince mümkün olduğu kadar rahat edebilmemiz için elinden geleni yapacağını söyledi. Afrikalı kadınlar bulunduğumuz yere koltuk taşıyorlardı. Hepimize yetecek sayıda koltuk getirdiler. Bundan sonra kahvaltı verildi: Çay, muz, ekmek, tereyağı, yumurta ve hatta patates. Arkadan bir doktorla bir hemşire geldi. Her birimize hasta olup olmadığımızı ya da tıbbi müdahale gerektiren herhangi bir şeyimiz olup olmadığını sordular."

Sonunda **Mossad**'ın ölüm timleri bitirici vuruşu gerçekleştirirler. Sayeret Matkal, Sayeret Tzanhanim ve Sayeret Golani Timleri başarılı bir operasyonla rehineleri kurtarırlar. Taaruz Gücü Komandoları ilk ateşi açtıklarında, bir dakika kadar bir süre içinde 7 teröristi avlamışlardır. Diğer üçünün ise Timler tarafından gizlice esir alındığı sanılmaktadır. Açılan ateş sırasında sadece iki yolcu hayatını kaybetmiş, İsrail askerleri ise sadece Seçkinler Birliği'nin lideri Teğmen Yonatan Netanyahu'nun öldüğünü açıklamışlardır. Netanyahu Ugandalı bir Sniper'ın (keskin nişancı) silahından fırlayan kurşunla vurulmuştu. Operasyon dünyaya şaşırtıcı boyutlarda destansı öğelere sahip askeri bir "macera" olarak tanıtılır. Komandolar da "savaşçılar"ın ruhuna sahip, askeri istihbarat ve rehine kurtarma konularında son derece iyi eğitim görmüş cesur insanlar olarak lanse edilir.

Operasyon esnasında nedense havaalanında çok az Uganda askeri bulunmaktadır ve bunlar operasyona hemen hiç müdahale etmemişlerdir. Operasyon son derece dakik yürütülmüş ve Uganda Ordusu'nun askeri destek ekipleri havaalanına ulaştıklarında rehineler uçaktan çıkarılmışlardır.

Görünürde operasyonla ilgili hiçbir bilgi dışarı sızdırılmamıştı ama çok sayıda gazeteci olayı dramatik boyutlarda ele alarak yazıya dökmüş, birkaç hafta içinde tüm dünya basınında operas-

yonla ilgili methiyeler birbiri ardınca yayınlanmaya başlamıştı. Bu gelişmeleri müteakiben baskınla ilgili kitaplar yayımlandı ve bir de film çevrildi. Başrollerde dünyanın en meşhur aktörlerinden Burt Lanchester, Kirk Douglas, Elizabeth Taylor vardı.

Üzerinden yıllar geçtikten sonra, insanların hatırlarında Entebbe Havaalanında bir uçak kaçırma olayının yaşandığı, FKÖ'nün yeni bir terörist eylem amacıyla masum İsraillileri rehin aldığı ve mükemmel organizasyonuyla İsrail timlerinin rehineleri kurtardığı kaldı. "Operasyon" amacına ulaştı sözün kısası.

Münih Operasyonu

1972 yılında Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporcuların bir grup özel tim tarafından kurtarma operasyonu sırasında öldürülmesi, başarılı **Mossad** eylemlerinden biridir.

İsrailli sporcular Olimpiyat öncesi yapılan onca tehdide rağmen neden korumasızdı, Olimpiyat Köyünde, olay esnasında neden hiç polis yoktu ve bu sporcuların kurtarılması için neden Filistinlilerin istekleri ısrarla yerine getirilmedi? Moshe Dayan'ın Başkanlığı'nda **Mossad** Şefi Zwi Zamir'in de aralarında bulunduğu, Münih'e gelen özel tim, kurtarma adı verilen katliamda ne gibi rol aldı? Golda Meir ve Zwi Zamir neden ısrarla uzlaşmaya yanaşmadı? Herkes özel timin Filistinlileri ve İsrailli sporcuları öldürdüğünü bildiği halde bu neden kamuoyundan gizli tutuldu ve katliamı Filistinliler yapmış gibi göstererek Golda Meir'in kurduğu **X Komitesi** tarafından birçok Filistinli aydın katledildi? Neden İsrailli sporcuların sürekli korumaları baskın sırasında görevleri başında değildi?

Tüm bu soruların cevapları hep aynı noktada kilitlenmektedir: **Mossad** bu eylemi propaganda amaçlı bir şova dönüştürmüş, Filistinli teröristlerin yanısıra İsrailli sporcuları da öldürtmüştür. Sporcuların ölümü FKÖ'ye yıkılmış, olayın ardından birçok Filistinli aydın da olayla ilgili oldukları iddia edilerek vurulmuştur. **Mossad**'ın güvendiği dostlarından Yahudi Markus Wolf **Doğu Alman Gizli Servisi** STASI'nin başındadır ve Filistinli eylemcilerin kullandıkları silahları temin eden kişinin de kendisi olduğu iddialar arasındadır.

Sonradan yayınlanan bir deklarasyonda, Filistin Devrimci Destek Grubu, bu rehine pazarlığının İsrail hapishanelerindeki 200 Filistinliyi kurtarmak amacıyla yapıldığını açıklar. Bunun için İsrailli sporcular rehin alınır ve Alman polisiyle bir anlaşma yapılır. Ancak en başından itibaren Almanların bu anlaşmaya sadık kalmaya hiç niyeti yoktur, çünkü Bonn'daki İsrailli yetkililer hiçbir şekilde rehine-mahkum değiş tokuşuna yanaşmamaktadır. Tel Aviv'den gelen ve başkanlığını Moshe Dayan'ın yaptığı özel tim, Alman polisiyle toplantıya girer. Bu timde Mossad'ın başı Zwi Zamir de bulunmaktadır. Operasyonun hemen öncesinde Tel Aviv-Münih seferini yapan bir Boeing 737 ile iki İsrailli uzman Almanya'ya gelir. Kimlikleri çok gizli tutulan bu subaylar, operasyonun stratejik adımları için görüş bildirirler. Ardından ölüm operasyonuna yeşil ışık yakılır. Filistinlilerin yanında masum İsrailli sporcular da vurularak öldürülür. Her Filistinli eylemci için ikişer keskin nişancı olması gerekirken, 11 Filistinlinin bulunduğu yere sadece 5 vurucu görderilir. Bu yüzden atış kontrolü kaybolur ve nişancılar tüm hareketli hedefleri "nötralize" ederler. Kurtarma helikopterini kullanan pilot bile açılan ateş sonucu hayatını kaybeder. Yardımcı pilot yere yatarak ölü taklidi yapar ve canını kurtarmayı başarır.

Alman polisi İsrailli sporcuların kimler tarafından öldürüldüğünü kesin olarak ortaya çıkarabilecek otopsi sonuçlarını halka açıklamayı reddetmiştir. Tüm bunların bilançosu olarak FKÖ ve terörizme duyulan nefret bir kat daha artar, birçok Filistinli aydın öldürülür ve Mossad dünya çapında terörizmi bir kez daha kınadığını duyurur. Yahudi Dayanışma Birliği Başkanı Bertram Zweiben, verdiği demeçte "bunun misillemesi ancak dünya çapında Arap diplomatlarının öldürülmesiyle olabilir" diye konuşur. Çok açık bir mesajdır bu.

MOSSAD'ın Nükleer Operasyonu

Mossad'ın en önemli görevlerinden biri de İsrail'in büyük bir nükleer güce ulaşmasıdır. Nükleer saldırı silahları dünyada çok az devletin sahip olduğu bir avantajdır ve caydırıcı özellikleri de tüm konvansiyonel silahların üzerindedir. Orta Doğu'da henüz nükleer silah üretebilecek teknolojiye ulaşmış devlet İsrail'in

haricinde yoktur ve bu ayrıcalığını İsrail asla kaybetmek istememektedir. Bununsa tek yolu vardır, kendi gücü korunup geliştirilirken, tehdit arzedebilecek tüm düşmanların nükleer güce sahip olma girişimleri engellenmelidir.

İsrail'in kuruluşundan itibaren Devlet Başkanı Ben Gurion, nükleer güç elde etmeyi Devletinin en önemli stratejik hedeflerinden birisi olarak açıklar ve İsrail kurulduktan henüz 7 ay sonra, Fransız Atomik Enerji Komisyonu üyesi ve Fransız atom bombasının mimarı Maurice Surdin İsrail'e getirtilir. Rus kökenli bir Yahudi olan Maurice (asıl adıyla Moshe Surdin) önderliğinde, İsrail Atomik Enerji Komisyonu 1952'de faaliyete geçer. Komisyonun başına Ernst David Bergman getirilir. Ben Gurion, bilim adamları, askerler ve politik danışmanlar, nükleer bir reaktör satın almak için her fırsatı değerlendirmeye çalışırlar. Bu fırsat karşılarına 1955 yılında çıkacaktır.

Tel Aviv'in 10 mil güneyindeki Nahal Sorek'te Eisenhover'ın "barış için atom programı" dahilinde küçük bir reaktör oluşturulur. Aynı yıl Şimon Peres daha büyük bir tanesi için Fransa Hükümeti ile temasa geçer. Ben Natan, Fransa'nın İsrail'e nükleer reaktör vermesi için yoğun lobi faaliyetlerinde bulunur. 3 Ekim 1957'de Bourgers Maunoury ve Dışişleri Bakanı Pineau, Peres ve Natan ile gizli bir antlaşma imzalar. Anlaşma 24 megawatlık bir reaktörün gerekli tüm teknik donanımı ile İsrail'e verilmesini içermektedir.

İsrail'de nükleer santral projesi tarihte görülmediği kadar gizli yürütülmüştü. Peres, İsrail istihbaratından nükleer santrallerine koruma vermesini istemedi. Çünkü ona göre İsrail'in nükleer gücünün, tamamen bağımsız bir "nükleer istihbarat servisine" ihtiyacı vardı. 1957'de Peres, nükleer meseleler için bu istihbarat servisini kurdu ve başına Bünyamin Blumberg'i getirdi. Blumberg daha önce Haganah'da çalışmış, 1948-49 Savaşı'ndan sonra Shin-Bet'e katılmış bir uzmandı. Shin-Bet'in "Lakam" departmanındaki görevi, Savunma Bakanlığı adına çeşitli projeler üstünde çalışan fabrikaların güvenliğini sağlamak ve bu projelerin gizliliğini korumaktı. Lakam ajanları bilim ataşeleri olarak Avrupa ve ABD'deki İsrail konsolosluklarına giderler ve edindikleri bilgileri Dışişleri Bakanlığı'ndan önce kendi ofislerine rapor ederlerdi.

Bilim danışmanları halktan her türlü enformasyonu almakla ve gönderildikleri ülkedeki bütün bilim adamları ile ilişkiye geçmekle yükümlüydüler. Peres'in desteği ile Blumberg, Lakam istihbaratını diğer branşlardan ayrı tutuyordu. Isser Harel'e göre "Devletin üst düzeyinde bazı kişiler bile Lakam'ı oluşturan ünitelerden habersizdi" Fransa'dan gelecek yeni reaktör en üst derecede gizlilik konumuna sahipti. Bu reaktör için Negev Çölü seçildi. (Negev Tevrat'ta Hz. İbrahim'in sevdiği vaha olarak geçer) Bu konuda sadece Lakam değil, Fransız İstihbaratı da hassastı. Paris'ten bir ajan papaz kılığında Negev'e gönderildi. Dimona'daki nükleer santralin inşaatı başladığında yerli halka bir tekstil fabrikasının yapımına başlanıldığı söylendi. Bu fikir Blumberg'indi. Ancak Charles De Gaulle, İsrail'in Dimona Reaktörü'nü askeri amaçlarla kullanacağını hissediyordu ve bu Fransız Başkanı rahatsız ediyordu. Mayıs 1960'da De Gaulle Dışişleri Bakanı'na, İsrail Konsolosluğu'nu artık Dimona'ya uranyum göndermeyecekleri konusunda haberdar etmesini istedi.

Plumbot Operasyonu

Fransa'nın silah ambargosu koyarak uranyum sevkiyatını durdurması üzerine İsrailliler zor durumda kalmıştı. Ama Moşe Dayan her ne pahasına olursa olsun bir atom bombası istiyordu. "Gerekirse bu nesneyi çalmalıyız" diyordu. Isser Harel'in yerine **Mossad** Şefi olan Meir Arit'e, 200 ton uranyum bulma görevi verildi. İsrail Gizli Servisi, Brüksel'deki Madenler Genel Merkezi'nin (MGM) depolarında büyük miktarda uranyum bulunduğunu tespit etmişti. Bu uranyum MGM'ye, Belçika Kongosu'nda faaliyet gösteren bir firmadan kalmıştı. Böylece bir operasyon planı yapıldı ve buna kimyadaki bir kurşun bileşeninin adı verildi: **"Plumbot Operasyonu"**.

Operasyonun ilk adımı, uranyumu şüphe çekmeden satın alabilecek bir "iş arkadaşı" bulmaktı. Tabii bu kişi uranyumu olduğu gibi İsrail'e devredecekti. Nihayet **Mossad** ajanlarından Daniel Aerbel Tel Aviv'e göreve uygun birisini bulduğunu bildirdi. Bu kişi Alman bir işadamı olan Herbert Schulzen'di. Shulzen, Wiesbaden de kurulmuş olan "Asmara Kimya Şirketi"nin ortağıydı. Bu şirket kimyasal ve radyoaktif zehirlenmelere karşı kullanacak yeni ilaçlar ve yöntemler bulmakla uğraşıyordu.

Fakat Shulzen'in küçücük şirketinin 200 ton uranyumu değil işletmek, depo bile edemeyeceği aşikardı. Bunun MGM yöneticileri tarafından anlaşılması zor olmayacağından, Asmara'ya İtalya'dan Sarca adında paravan bir ortak firma bulundu.

Plumbot Operasyonu bir saat gibi kusursuzca işliyordu. MGM'nin elindeki plutonyumu "yasal" yollardan alabilmek için gerekli zemin oluşturulmuştu. Ancak aşılması gereken iki önemli nokta daha vardı. Bunlardan birincisi plutonyumun İsrail'e sevkiyatıydı. İkincisi ise EURATOM (Avrupa Atom Enerjisi Teşkilatı) kontrollerinden sıyrılabilmekti. Eğer teşkilat derinlemesine bir inceleme yaparsa işin iç yüzü meydana çıkabilirdi. Ancak **Mossad** tüm bunlara hazırlıklıydı. EURATOM başkanı Etienne Hirsch ve Atom Enerjisi Komiserliği başkanı Robert Henry Hirsch bilinçli birer yahudiydi.

Sevkiyatı gerçekleştirmek amacıyla Zürih'te, 24 saat gibi kısa bir sürede "Biscayne Traders Shipping Corporation" isimli paravan bir şirket kuruldu. Ardından bunun aracılığıyla Liberya orijinli bir başka deniz taşımacılığı şirketi meydana getirildi. Şirketin başkanı Daniel Ert tecrübeli bir **Mossad** ajanıydı. Diğer ortak ise bir Türk armatörü **Burhan Yarısal** olarak gösterilmişti. Ancak bu isim sahteydi ve aslında Burhan Yarısal diye tanıtılan kişi de bir başka **Mossad** ajanı, Benjamen Yeruşalmi idi. Yarısal/Yeruşalmi 1968 yılının 27 Eylülünde 1,2 milyon mark nakit ödeyerek 78 metre boyunda "Scheersberg" isminde bir tekne satın aldı. Geminin kaptanı Percey Barrov da, rahatlıkla tahmin edilebileceği gibi, bir **Mossad** ajanıydı.

Barrov ve emrindeki istihbarat subaylarından oluşan mürettebat, EURATOM'dan izin çıkar çıkmaz uranyumu gemilerine yüklediler ve Kıbrıs'a doğru rota çizdiler. 29 Kasım 1968'de, gece yarısına doğru Scherrsberg bir israil tankeriyle Kıbrıs açıklarında buluştu ve yükünü buna devretti. Artık İsrail nükleer güce çok yakındı.

İsrail tankeri "malı" hızla Hayfa Limanı'na ulaştırdı ve uranyum buradan büyük güvenlik önlemleri altında Negev Çölü'ndeki Dimona Nükleer Santrali'ne taşındı. EURATOM uranyumun satış işlemlerindeki gariplikleri ancak 7 ay sonra farketti, ama bu da bir işe yaramayacaktı, olay örtbas edilmişti.

Böylece İsrail nükleer saldırı silahları üretebilecek kapasiteye ulaşır ve hiç gecikmeden bunların hazırlanmasına da başlar. Bu arada yahudi lobilerinin ve İsrail Gizli Servisi'nin yoğun çalışmaları bu nükleer silahların dünyanın gözüne batmasını engeller. The Samson's Option adlı kitabında yazar Seymour Hersh, ABD başkanlarını İsrail'in sürekli genişleyen nükleer kapasitesini dünya kamuoyundan saklamakla itham eder. Ayrıca çeşitli çevreler tarafından batılı ülkeler, tüm casus uyduları ve gizli teknolojik "sürveyans" sistemlerine rağmen İsrail'e inanmakla "saflık" gösteriyor olmakla suçlanır. Ancak tüm bunlar sonucu değiştirmez.

Bugün, Nükleer Silahların Sınırlandırılması Antlaşması'nı imzalamamış olan İsrail'in füzeleri, Yakın ve Orta Doğu'da nüfusu 100 bin kişinin üzerindeki her şehri vurabilecek kabiliyettedir. Hedefe isabet oranı son derece yüksek olan Jericho 2B tipi balistik füzeler, taşıyabildikleri nükleer savaş başlıklarıyla 1.660 km'lik hedef çapına sahiptirler ve bu mesafe Türkiye sınırlarındaki her noktaya ulaşabilecekleri anlamına gelir. Bu uzun menzilli füzelerin yanısıra, İsrail ordusunun cephaneliklerinde Jericho 1 tipi 650 km menzilli, ve MGM5-2C Lance tipi 130 km menzilli füzeler bulunmaktadır. İsrail Ordusu ayrıca nükleer savaş başlıklarını yükleyebileceği bombardıman uçakları ve uzun namlulu toplarıyla büyük bir nükleer tehdittir.

Kurulduğu günden bu yana hep ulaşmaya çalıştığı hayali artık İsrail için gerçek olmuştu. Dünyanın en büyük nükleer santralleri arasına girmeyi başaran Dimona ile birlikte, İsrail de dünyanın en güçlü devletleri arasına katılmıştı. Şu an tahmin edildiği kadarıyla (İsrail gerçek rakkamları ve sahip olduğu gücü dikkatle gizlemektedir) İsrail, dünyada ABD, Rusya ve Çin'den sonra dördüncü büyük nükleer güçtür.

Ancak İsrail'in çok önemli bir problemi vardı. Nükleer bir reaktör kurmuş, uranyum çalmış, uzmanlar getirtmiş ve sonunda nükleer silah üretme teknolojisine kavuşmuştu. Fakat tüm bunlar büyük gizlilik içinde yürütülüyordu. Durum böyle olunca da dünyanın bundan haberdar olması beklenemezdi. Oysa nükleer silahların en önemli özellikleri kullanılırlıkları değil caydırıcılıklarıydı. Nitekim Soğuk Savaş döneminde, dünyanın iki süper gücü, ABD ve SSCB, inanılmaz bir silahlanma yarışına girmişlerdi. Bu-

nun temelinde ise "düşmanından bir fazla silaha sahip olursan sana saldıramaz" düşüncesi yatmaktaydı. Aynı satrançtaki gibi, taraflar ilk saldırıyı yapabilmek için güç dengesinin kendi lehlerine değişmesini bekliyorlardı. Bunun yolu da daha çok, daha kabiliyetli, vuruş gücü ve savaş başlığı sayısı daha yüksek nükleer silaah üretmekten geçiyordu.

Bu güç İsrail'de vardı. Ama sorun şuydu: Bunu kimse bilmiyordu. İsrail tüm çalışmalarını son derece gizli yürütmüş, planlarını dünyanın gözünden kaçırmayı başarmıştı. Zaten plutonyum çaldığını, kurduğu santrali enerji üretimi için değil askeri amaçları için kullandığını açıklaması da beklenemezdi. Peki o halde sahip olduğu üstün nükleer silahların tanıtımını nasıl yapmalıydı? Kendisi için tehdit oluşturanlara nasıl gözdağı verecekti?

Mossad bunu da sansasyonel biçimde yapmanın yolunu buldu.

Vanunu Olayı

1986 yılı Ekim ayında, tüm dünyada yankı uyandıran bir olay gerçekleşti. İsrail'den kaçan bir teknisyen, bir İngiliz gazetesine İsrail'in dev bir nükleer santrale sahip olduğunu ve burada çok sayıda nükleer silah ürettiğini açıkladı. Söz konusu reaktör, Negev Çölü'ne kurulmuş olan Dimona Nükleer Santrali idi. Dünyanın en büyük nükleer santrallerinden biri olan Dimona'da silah üretildiği haberini basına sızdıran "hain", Mordecai Vanunu adında Dimona'da on yıl geçirmiş bir bilim adamıydı.

İsrail ordusunda askerlik görevini mühendis-teknisyen olarak yaptıktan sonra, Tel Aviv Üniversitesi'nde açılan nükleer fizik kurslarına devam etti. Ardından Dimona'daki Nükleer Araştırma Merkezi Kamag'a (Kirya le-Mechkar Gar'ini) iş başvurusunda bulundu. İşe alınmadan önce ilk olarak Dimona'nın güvenlik subayları tarafından araştırıldı. Bu subayların Shin-Bet ile yakın çalıştıkları bilinmekteydi. Alkol ve uyuşturucu kullanmadığı, sabıkası olmadığı, radikal siyasi görüş taşımadığı tesbit edildikten sonra ilk aşamayı geçtiği bildirildi. Ardından fizik, kimya, matematik ve İngilizce kurslarına yollandı. İki aylık eğitimden sonra sınava alındı ve bunu da başarıyla geçti. Tüm bunların ardından ilk defa Dimona'ya getirildi ve burada bir "sözleşme" imzaladı.

Öğrendiği herşeyi gizli tutacağına, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi başkalarına anlatmayacağına dair yemin etti ve sonunda Vanunu, Dimona'daki görevine başladı.

Bu seremonilerin üzerinden on yıl geçti ve Mordecai Vanunu, elinde bir sürü belge ve fotoğrafla Avustralya'ya "tatile" gitti. Dimona'daki işinden kovulmuş ve parasız kalmıştı. İki ay sonra bir gelişme daha oldu ve Vanunu Hristiyan olmayı tercih etti. Avustralya'da tanıştığı Kolombiya asıllı bir gazeteciyle, Oscar Guerrero ile yakın dostluk kurdu. Ve bir süre sonra da sırrını yeni dostuna söyleyiverdi. Elinde, Dimona'da gece vardiyalarında çektiği iki rulo renkli film vardı ve bunları ne yapacağını bilemiyordu! Guerrero bu filimleri çekebilecek kamerayı nükleer tesise nasıl soktuğunu, neden böyle bir tehlikeyi göze aldığını, çektiği filmleri İsrail'den nasıl çıkardığını hiç sormadı. Bu detaylara gerek yoktu. Karşısında altın bir yumurta yumurtlamak üzere olan bir tavuk duruyordu. Elindeki sansasyonel haberi birkaç gazete ve dergiye teklif etti ancak hiçbiri bunun güvenilir bir kaynak olduğuna inanmıyordu. Sonunda Londra Sunday Times Guerrero'ya bir şans vermeyi kabul etti. Kısa bir süre sonra İsrail'in nükleer gücü dünyanın gözleri önüne serilmişti. Bu, İsrail'in düşmanlarına açık bir mesajdı: Sakın denemeyin...

Mordecai Vanunu yakalandı ve İsrail'de hapse atıldı, fakat belleklerde cevaplanmamış bazı sorular kalmıştı:

- Vanunu neden vatanına ihanet etti?

- İsrail'in en değerli ve en iyi korunan tesisine bir kamerayı nasıl sokabildi?

- Kimseye yakalanmadan 60 poz film nasıl çekebildi?

- Bu filmleri tesisten nasıl kaçırdı?

- Aceleyle çektiğini söylediği filmlerde tüm ayrıntılar çok net ve berraktı, bunu nasıl başardı?

- Bu filmleri ülke dışına nasıl çıkarabildi?

Detaylarına indikçe daha da çetrefilleşen ve izahı zor bu senaryo, Mossad'ın bilgisi haricinde gerçekleşme imkanı bulamazdı. Dimona'nın onlarca kilometre çapındaki çevre bölgesinde "uçan kuştan" haberdar olan Mossad, elindeki tüm teknolojiye rağmen bu teknisyenin ihanetini görememiş miydi?

Dimona'da çalışırken, santralin fotoğraflarını "gizlice" çeken ve İsrail'in nükleer kapasitesini dünya basınına yansıtan İsrailli teknisyen, İsrail gizli servisi tarafından yakalandı ve İsrail'e götürülüp mahkum edildi. "Vanunu Şovu"nun en çarpıcı örneği, Vanunu olayını konu eden Hollywood yapımı "Secret Weapon" adlı filmde, gerçekte İsrail'in nükleer gücü Vanunu olayından çok daha önceleri de biliniyordu. Ancak Yahudi devleti, bilinçli olarak yaptırdığı bu sızıntı ile birlikte, Orta Doğu'daki diğer ülkelere gövde gösterisi yapmış oldu.

Aslında Dimona'nın varlığı, ilk olarak Mordecai Vanunu tarafından ortaya çıkarılmış da değildi. Belirli çevrelerin durumdan, reaktör kurulduğu zamanlardan beri haberi vardı. Kennedy'nin olağanüstü bir suikaste kurban gitmesi, Dimona'ya karşı çıkmasıyla bağdaştırılmamış mıydı? 1980 yılı Aralık'ında Dimona'nın resmini basarak tesisi tanıtan dergi, Türkiye'de yayımlanan Hayat Dergisi değil miydi? 19 Aralık 1960'da Times Dergisi'nin birinci sayfasını muhabir Finney'in "Dimona" başlıklı haberi kaplamamış mıydı? Aslında İsrail'in gözbebeği tesisi biliniyordu, ama son zamanlarda cesareti artan bazı düşmanlara açık mesaj vermek ve caydırıcılık gösterisi yapılması gerekliydi. Vanunu işte bu planın küçük bir parçasıydı sadece.

Eichmann Operasyonu

İsrail'in ulusal propaganda konusu olan "Soykırım" anlatımını tüm dünya çapında canlı tutmak **Mossad**'ın işlevlerinden birisidir. Bu amaçla düzenlenmiş olan operasyonlardan biri de ünlü "**Eichmann Olayı**"dır. Nazi Almanyası'nda Yahudi konusuyla ilgilenen en üst düzeydeki SS'den birisidir Adolf Eichmann. Savaş sonrasında, **Mossad**'ın verdiği bilgilere göre, **Mossad** tarafından gizlendiği Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülür ve yargılandıktan sonra idam edilir. Şimdi bu operasyonun detaylarını inceleyelim.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Eichmann, savaş suçlusu olarak hapse atılmıştır. 1950'de hapisten kaçar ve Arjantin'e sığınır. Burada on yıl boyunca Ricardo Klement adıyla yaşar. Fakat Mossad onun peşindedir. Sonunda İsrail Gizli Servisi'nin ajanları Eichmann'ın izini yakalarlar ve operasyon planı yapılır.

11 Mayıs 1960'da akşam saat 18:30 da, Eichmann her zamanki gibi otobüsten indiğinde, 3 kişi tarafından etrafı sarılır. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, bekleyen bir arabaya bindirilip, Buenos Aires'te kiralık bir eve götürülür. Yakalanışı esnasında hiçbir direnişle karşılaşılmadığından, sodyum pentatol gibi bir uyuşturucu, ya da kaçmasını engelleyecek ip veya kelepçe kullanılmaz. Eichmann kendisini kaçıranlara karşı koymaz, ve dudaklarının arasından şu sözler çıkar: **"İsraillilerin elinde olduğumu biliyorum"** (Daha sonra, bir gazetede Ben Gurion'un kendisinin bulunup yakalanmasını istediğini okuduğunu açıklayacaktır.)

Böylece **Mossad** elemanları Eichmann'ı İsrail'e götürürler. Hem ABD hem de SSCB bu operasyona destek verirler. Sözde Soykırım suçlularının yargılanmaları konusunda hassasiyetlerini göstermektedirler. Eichmann 1961 yılında Nisan-Aralık ayları arasında mahkemeye çıkarılır, yargılanır ve suçlu bulunur. 1962 yılına gelindiğinde bir savaş suçlusu olarak Ramleh Hapishanesi'ne atılmıştır. Aynı yıl burada asılarak cezası infaz edilir. Ölüsü de yakılır ve külleri de Akdeniz'in sularına savrulur. Eichmann'ın bilinen öyküsü böyledir. Fakat arkasında hiçbir iz bırakmadan tarihe gömülmüştür, kaçırılıp İsrail'e getirilen ve yargılanarak idam edilen kişinin gerçekten Eichmann olup olmadığı bile sadece **Mossad** tarafından bilinen bir sırdır.

KGB'nin Türkiye Operasyonları!

Yalan Haber Bölümünün "A servisinin" KGB'nin Birinci Genel Müdürlüğüne bağlı direktörlük olduğunu daha önce belirtmiştik. Birinci Genel Müdürlük bildiğiniz gibi KGB'nin atak operasyonlar yapan birimiydi. Yalan Haberler Bölümü KGB içinde oldukça başarılı görevlere imza atmıştır. Bu birimdekiler bir ülkeyi karıştırmak için öyle ince düşünülmüş fitneler çıkarırdı ki, kırk akıllı bu fitneden kendini çekip çıkaramazdı. Bu birimin çalışma mantığını anlamak için, operasyonlarına bakmak gerekir. Türkiye'den yalan haber operasyonlarıyla konuya başlayalım!

Senatör Haydar Tunçkanat 1966 yılının 7 Temmuz günü Türkiye'yi şok eden bir basın açıklaması yaptı. Tunçkanat basına yaptığı açıklamalarda diyordu ki; "ABD şu anda iktidarda bulunan Adalet Partisi lehine, bazı ordu mensubu subayları ve

liberalleri tavsiye edecek." Senatör Tunçkanat bu savının delili olarak, Adalet Partisi içindeki haber kaynağından gelen belgeleri delil olarak ortaya koyuyordu. Belgeyi gönderen rumuzunu E.M olarak açıklamıştı. Ortaya konan bir başka belgeyse E.M rumuzuyla ABD askeri ataşesi Albay Donald Dickson'a yazılmıştı. Her iki mektupta da ABD'nin Türkiye'nin içişlerine karıştığı belirtilerek, ABD suçlanıyordu.

Bu olayın Türk gazetelerine nasıl bir malzeme olduğunu hayal edin. Basın olayın üzerine balıklama atladı. Rumuz E.M'nin kimliği hakkında köşe yazılarında yorumlar yapılmaya başlandı. Türk halkında kısa sürede ABD nefretinin uyandırılması başarılmıştı. Zaten dünyadaki her fitnenin altından ABD çıkmıyor muydu? Rumuz E.M'nin kim olduğu tartışıla dursun, basın bu şahsın iki kişiden birisi olabileceğine karar verdi. Bunlardan birisi 1964'den beri Ankara'da elçilik müşavirliği görevi yapan Edwin Martin'le, diğeri Cunta'da ABD temsilcisi olan Dnz.Alb.E.M. Morgan'dı. Her ikisi de yazışmalarında E.M rumuzu kullanıyordu.

Senatör Tunçkanat'ın sözünü ettiği bilgi kaynağı bunlardan başkası olamazdı. Yine basınımız askeri ataşe Albay Donald Dickson'ın CIA operasyonlarında üstat olduğunu belirterek, hararetli tartışmaya fişek vermişti. Halk tüm bunları gerçek kabul etti...Sıkı durun olay bununla da kalmadı Türk yetkililer de bu belgeleri gerçek kabul ederek, ABD karşıtı bir havanın esmesine neden oldu.

Ancak hiçbir şey mükemmel olmadığı gibi, bu operasyonda da bir dizi hatalar yapılmıştı. KGB'nin operasyonunda ABD yazışma üslubuna ilişkin hatalar vardı. ABD yetkilileri belgelerdeki bu hataları "yazı font, form, stil, sayı numaraları vb) Türk makamlarına ispatlayarak, belgenin asılsız olduğunu ortaya çıkarttı. Ancak bu bile halk üzerinde oluşan anti Amerikancılığı silemedi. Çamur at izi kalsın misali!"

KGB'nin Yalan Haberler Bölümü Senatör Tunçkanat'ı bir konuda daha yanıltmıştı. 1969 yılında "İkili Anlaşmaların İçyüzü" adlı kitap Senatör Tunçkanat adına yayınlanmıştı. Bu kitapta yine bir belgeden bahsediliyordu ve kitapta bu belgenin bir de örnek fotokopisi vardı. Belgeye göre ABD Genel Kurmayından Albay James Lazenby "Türk Genel Kurmay subaylarına yönelik istih-

barat yapılmasını emrediyordu." Belge 22 Kasım 1965 yılında bu emrin verildiğini belirtiyordu. Halbuki bu belgenin üzerine yazıldığı form, şekil olarak ABD Genel Kurmayında 1962 yılından beri kullanılmıyordu. Yani belge düzmeceydi. Ayrıca belgede bir başka yanlışlık daha yapılmıştı. Albay James Lazenby hava albayıyken, belgede kara albayı olarak gösterilmişti. Tüm bunlara rağmen belge beklenen etkisini yarattı ve konunun kamuoyunda oldukça hararetli tartışılmasına neden oldu.

Yalan Haberler Bölümünün işinin fitne olduğunu söylemiştik. Ancak bu fitnelerin hepsinde ince bir zekanın izlerini görmek her zaman mümkündür.

1970 başlarında Kıbrıs Komünistleri, Lefkoşe'deki SSCB elçiliğine Yunan Subaylarının Kıbrıs Hükümetine darbe hazırladığını bildirdiler. KGB birimleri bu bilgiyi merkez karargahtaki analistlerine ulaştırdı. Analistler bilginin asılsız olduğuna kanaat getirdi ve bilgiyi çöpe attı. Yalan Haber Bölümü çöpe atılan bu bilgiyi aldı ve bilgiden bir komplo teorisi yarattı. Yaratılan komplo teorisi eski KGB subayı olan, SSCB Ankara elçisi Vasili Feodoroviç Grubyakov tarafından Türk Dışişlerine üflendi. Grubyakov verdiği bilgide şöyle diyordu. "Yunan Cunta'sı ABD ve diğer NATO üyeleriyle anlaşarak, Kıbrıs'a karşı pek yakında darbe girişiminde bulunacaktır. Bu darbede amaç, Kıbrıs'ı Yunanistan'a ve ardından NATO'ya katmaktır." Dışişlerimiz haberi doğrulatmak için hiçbir şey yapmadan, bilgiyi kamuoyuna açıkladı. KGB de yangını körüklemek için Türk basınına bir dizi malzeme haber dağıttı. KGB'nin dağıttığı bu malzemeler arasında "Yunan-ABD-NATO komplosunun altı çiziliyordu. Bu arada Bulgar diplomatlarda sanki farklı kaynaklardan haber veriyormuş gibi yaparak, söylemleriyle karışıklığı artırdılar. Fakat zaman ilerledikçe ve darbe olmadığı görüldükçe konunun heyecanı azaldı. SSCB yetkilileri de Türkiye'nin menfaatlerini koruduklarını her fırsatta belirterek, Ankara davetlerinde kasılarak dolaşmalarını sürdürdüler.

Yalan Haberler Bölümünün operasyonlarının mantığını sanırım kavradınız...Bundan sonra gazete okumaya keyfinizin kalmadığını biliyorum...Boş verin anlattıklarımı, siz yine de yazılanların hepsini keyifle okuyun...Gerçek kimin umurunda? Nasılsa her zaman gizli servisler sizi atlatmayı başaracaktır...

NATO Tarihinin En Büyük Casusluk Olayı

Robert Lee Jhonson ABD ordusunda çavuştu. ABD'nin Avrupa Kuvvetlerinde Berlin'de görev yapıyordu. Karakteristik özellikleri bir casustan oldukça uzaktı. Bir casusta olması gereken "idealizm, hırs, irade, korkusuzluk ve maceraperestlik" gibi duyguların yerine pornografik merak, ahlaksızlık, para düşkünlüğü ve kumar tutkusu vardı. 1952 yılında Berlin'deki birliğinde yazıcılık yapan Jhonson, istediği göreve bir başka arkadaşının atanmasıyla büyük bir hayal kırıklığı yaşamaya başladı. Jhonson yaşadığı bu hayal kırıklığının etkisiyle ordudan intikam almak istedi. Bunun için Doğu-Berlin'e geçerek SSCB'ye iltica etmek istiyordu. İltica talebi kabul edilirse SSCB radyosunda komünizm propagandaları yaparak Pentagon'u kızdıracaktı. O zamanlar meşhur duvar henüz örülmeye başlamadığından, bir gece yürüyerek sarhoş halde karşıya geçti. SSCB subaylarıyla ilk teması böyle sağladı. SSCB subayı durumu görevli KGB ajanına havale etti. KGB ajanı karşısındaki silik adamın öyküsünü iyice sorgulayarak, niyetini anlamaya çalıştı. Karşısındaki kişi işe yaramaz aptalın tekiydi. Ancak KGB ajanı Jhonson'dan iltica etmek yerine faydalı bilgiler getirmesini istedi. Çavuş Robert Lee Jhonson'un KGB'yle ilk teması böylece başladı...

Robert Lee Jhonson kıyıda köşede ne kadar çöp bilgi varsa KGB'ye taşımaya başlamıştı. Ancak gelen bilgilerin istihbarat niteliği yoktu. Buna rağmen KGB kendisine önemsiz ücretler ödüyordu. Jhonson aldığı bu paraları hızla kumarda tüketerek, KGB için yeni çöpler toplamaya devam ediyordu. KGB bir ara bu gereksiz adamdan kurtulmak istedi. Zira işe yarar bir yanı yoktu. Ancak bu aptala ödedikleri para o kadar önemsizdi ki, kalmasına karar verdiler. Robert Lee Jhonson'dan sorumlu KGB ajanı bir ara kendisine Kara kuvvetlerinden çıkarak Hava Kuvvetlerine girmesini tavsiye etti. Böylece daha faydalı bilgiler getirerek daha fazla kazanabilirdi... Ancak Jhonson Hava Kuvvetlerine geçmeyi başaramadı. Jhonson'ın tayini Texas'a çıkınca KGB'nin ilgisi daha da arttı. Artık teması KGB'nin ABD'deki ajanları yürütüyordu. Robert Lee Jhonson'dan füzeler ve başlıklarla ilgili duyduğu her şeyi getirmesini istediler. Jhonson sağdan soldan ne

bulabildiyse, fotokopisini çekip bir araya getirerek KGB'ye ulaştırmaya başladı. Bir ara NASA'nın kullandığı roket yakıtını merak eden KGB'ye, yakıttan bir numune getirmeyi de başarmıştı. Bu başarısı için KGB Jhonson'a tam 1.000 dolar ödedi...Paraya bak! KGB'nin Robert Lee Jhonson'u neden kovmadığını şimdi daha iyi anladık sanırım...

1960 yılına gelindiğinde Robert Lee Jhonson'ın görev yeri tekrar değişmişti. Peki ama bu defa nereye tayin olduğunu tahmin etmek isteyeniniz var mı? PENTAGONNN! diye bağırdınız...bende duydum tamam, sakinleşin... Robert Lee Jhonson Paris'te NATO'nun kurye merkezine atanmıştı...."Aaaaa!" demeyin hemen, müsaade edin. Önce dinlemesini öğrenin...Efendim bu merkezin özelliği şuydu...Pentagondan NATO'ya, ve tam tersi NATO'dan Pentagon'a buradan da tüm Avrupa ve Kuzey Afrika'ya giden mesajlar önce bu merkeze geliyor, ardından gitmesi gereken yere ulaşıyordu....Merkeze neler mi geliyordu? Önemsiz şeyler...Kara, Deniz ve Hava birliklerinin gücünü ve durumunu gösterir raporlar, haritalar, füze rampalarının yerleri, askeri haberleşmede kullanılan şifreler, taktik planlar, nükleer saldırı planları...özetle KGB'nin asla ilgilenmeyeceği değersiz şeyler...Üstelik Robert Lee Jhonson'da burada önemsiz bir göreve verilmişti. Tüm bu bilgilerin sakladığı kasanın başında, sabaha kadar nöbet tutacaktı... Bu bilgi KGB Karargahına ulaştığında, karargahta çalışanların sevinç çığlığını duymak isterdim... Neyse Robert Lee Jhonson'la KGB tekrar temasa geçti. Plan basitti, kasanın içi boşaltılacaktı.

Ancak sorunlar vardı...Öncelikle kasanın başında Jhonson tek durmuyordu. Bir arkadaşı daha vardı. Ayrıca kasa odasının anahtarı bir subaydaydı. Kasanın şifreleri bilinmiyordu ve bir alarm düzeneğinin olup olmadığı meçhuldü. KGB elinde bir katalogla Jhonson'a geldi. Katalogda ABD deki bankaların kullandığı alarm modellerinin resimleri vardı. Robert Lee Jhonson'a çeşitli resimler göstererek merkezde buna benzer şeyler görüp görmediği soruldu. Robert Lee Jhonson emin değildi. Ancak KGB bundan mutlaka emin olmak istiyordu... KGB Robert Lee Jhonson'dan merkezin ilk boya işinde görev almasını istedi. Aylar sonra merkezin boyanmasına karar verilince Jhonson bu angarya işe gönüllü oldu. Böylece Merkezi boyarken duvarları karış karış

inceleyerek, alarm olup olmadığını kontrol etti. Merkezde maalesef alarm sistemi yoktu...En önemli sorunlardan birisi aşılmıştı. KGB ikinci şamaya geçti kasa odasının anahtarı gerekiyordu.. Robert Lee Jhonson'a kibrit kutusu içinde anahtar kalıbı almaya yarayan macun verildi. Jhonson uzun uğraşlar sonunda anahtarın kalıbını almayı başardı...Ancak aceleyle alınan kalıp bozuktu... Tekrar başa dönüldü...İkinci bir tesadüf sonucu, dalgın subayın anahtarı birkaç dakikalığına kapıda bırakmasından faydalanan Jhonson, bu defa görevi başardı...KGB'nin artık bir anahtarı da vardı...Şimdi önlerinde iki engel kalmıştı...Kasa şifresi ve kilit sisteminin çözümü...Kilit sisteminin işleyişini anlamak için KGB Robert Lee Jhonson'a küçük bir röntgen cihazı teslim etti. Bunu merkeze sokması ve müsait bir anda kasanın kilit sisteminin etrafında dolaştırması isteniyordu. Jhonson bu görevi de başarıyla yerine getirdi...Röntgenden elde edilen resimler KGB'nin Teknik Departmanında masaya yatırıldı. "Hani şu meşhur hırsız ajanlar." Geriye tek engel olarak şifre kalmıştı...Odaya giren subayların kasayı her açışlarında Jhonson bir bahaneyle odaya girerek, şifrenin bir harfini öğreniyordu...Bingo!!! şifrede öğrenilmişti...Ama her şey KGB için bir hayal kırıklığı oldu. Çünkü şifre yine değişti... Jhonson yeni şifreyi öğrenmeliydi...Bir süre bu mümkün olmadı...Ama göreve yeni gelen ihtiyatsız bir subayın, şifreyi unutmamak için yazıp çöpe attığı kağıt, bu sorunu da çözdü. İlk operasyona böylece başlandı. Kuryelerin geliş gidiş zamanı ve nöbet çizelgesi göz önüne alınarak, kasayı boşaltmak için en uygun günün Cumartesi olduğuna karar verildi. Jhonson nöbetteyken gece belgelerle merkezden çıkacak ve onu KGB ajanına teslim edecekti. KGB ajanı belgelerin mikro filmlerini aldıktan sonra geri dönecek ve belgeleri Jhonson'a teslim edecekti... Belgelerin ilk örnekleri KGB Karargahına ulaştığında uzmanlar gözlerine inanamadı. NATO çıplak bir halde karşılarında duruyordu...Belgelerde NATO'nun SSCB'ye saldırı planları bile vardı. Dünya tarihinde olası bir savaş öncesi, bu nitelikte pek az belge ele geçirilebilmiştir. Polit Büro olaya hemen el koydu...Bu altın yumurtlayan tavuk, beceriksiz ajanlar nedeniyle kaybedilmemeliydi...Paris ekibi geri çekilerek bölgeye en iyi ajanlar sürüldü... Kasanın her on beş günde bir soyulması kararlaştırıldı... Robert Lee Jhonson bir sabah işe gitmek için evden çıktı...Kasa en son

iki gece önce boşaltılmıştı...Yolun karşısında kendisiyle temasta olan iki KGB ajanını gördü. Orada niçin beklediklerini düşünerek ilerlerken "Eyvahhh" dedi.. Sigara paketini unutmuştu... Jhonson gece belgeleri KGB'ye teslim ettikten sonra, tekrar alıp yerine koyuyordu. Eğer ertesi gün işe gittiğinde bir anormallik sezmiyorsa, işaretli bir sigara paketini KGB'nin kararlaştırdığı bir yere bırakıyordu..Bunun anlamı "her şey yolunda, sorun yok" demekti. Ama aptal Jhonson dün gece paketi işaretli yere koymayı unutunca. KGB bir problem çıktığını düşünerek alarma geçmiş ve Fransa'daki yüzlerce ajanını bir gecede sınır dışına çıkarmıştı... Jhonson bu unutkanlığı yüzünden KGB'den okkalı bir fırça yedi... Bu ilişki yıllarca sürdü...KGB on beş günde bir yapılan her operasyon için Jhonson'a tam 2.000 dolar verdi... Robert Lee Jhonson ve KGB ilişkisi asla çözülmedi...Ta ki o güne kadar... Robert Lee Jhonson ve karısı bir gün trafikte kavga ettiler...Boş boğaz Robert Lee Jhonson, KGB ilişkisini karısına anlatmıştı...Kadın doğruca FBI'ya giderek kocasından intikam aldı... FBI araştırmayı tamamladığında gerçek tablo ortaya çıktı... Çavuş Robert Lee Jhonson NATO ve PENTAGON'a milyarlarca dolara mal olmuştu...Tüm savunma ve saldırı planlarının değişmesi, şifrelerin yenilenmesi ve kriptolarının yeni algoritmalarla yapılması, birliklerin ve füze rampalarının başka alanlara kaydırılması gerekiyordu...Ama tek tesellileri bu olay ortaya çıkmadan önce SSCB'yle bir savaşa girmemiş olmalarıydı...

Bu olay NATO tarihinin en büyük casusluk olayıdır...

ASALA Operasyonları

Yıl: 1973 Yer: Amerika'nın Santa Barbara kenti. Türkiye'nin Los Angeles Başkonsolosu Mehmet Baydar ve konsolos Bahadır Demir bu kentteki Baltimore Oteli'nin lobisinde Gurgun Yanikiyan adlı Ermeni tarafından öldürüldü. Suikastın arkasında Ermenistan'ın Kurtuluşu İçin Ermeni Gizli Örgütü (ASALA) çıktı. Bu ASALA'nın diplomatlarımıza yönelik ilk eylemiydi. Özellikle 1975'te dünyanın birçok kentinde peşpeşe suikastlar gerçekleştirdi. 1982'ye gelindiğinde örgütün öldürdüğü Türklerin sayısı 19'u bulmuştu. Ayrıca 140'ı aşkın da bombalama eylemi gerçekleştirmişlerdi.

8 Ağustos 1982'de bu kez eylem yerleri ilk kez Türkiye oldu. Levon Ekmekçiyan ve Zohrap Sarkisyan, Ankara Esenboğa Havalimanı'nın bekleme salonuna bomba attı, silahla ateş açtılar. 9 kişi öldü, 82 kişi de yaralandı. ASALA'nın Türkiye'nin başkentinde hem de en çok korunan bir havalimanında eylem yapması büyük yankı buldu. Devlet içinde "Neden bir şeyler yapmıyoruz" sesleri yükselmeye başladı. Ankara'daki eylemden 19 gün sonra bu kez Türkiye'nin Kanada Ottawa Büyükelçiliği Askeri Ataşesi Kurmay Albay Atilla Altıkat'ı öldürdüler. Üstelik ASALA'nın eylemlerinde ilk kez bir asker yaşamını yitiriyordu. Bunun üzerine Kenan Evren, ASALA'yla aktif ve örgütü bitirecek şekilde mücadele edilmesi talimatını verdi.

Biz de Onları Öldürelim

İşin daha az bilinen boyutu, devletin bu arada neler yaptığıydı. Aktarılanlara bakılırsa, devletin zirvesinde bu konu ilk kez 12 Eylül öncesi bir Milli Güvenlik Kurulu toplantısında gündeme geldi. Bazı devlet yetkilileri, hızla tırmanan ASALA terörü karşısında öfkeyle "Biz de onları öldürelim" deyince bu önerinin karşısına dikilen, dönemin MİT müsteşarı Korg. Hamza Gürgüç oldu.

Gürgüç, MİT'in yurtdışında silah kullanmasının mümkün olmadığını, böyle bir eğitimi de bulunmadığını belirtip "Böyle bir şey devlet olmaya yakışmaz. Üstelik diplomatlarımıza yapılan suikastları da artırabilir" dedi ve ekledi: "Öldür emrini verecek makamlar, bu makam ne olursa olsun günün birinde açıklanacaklardır". Kendisi bu cümleyi söylerken Başbakan Demirel'in tebessümle yüzüne baktığını Korg. Gürgüç yıllar sonra anlatacaktı.

Beklenen Fırsat

Ancak 12 Eylül'den sonra işler değişti. Saldırıların arkası kesilmeyince devlet bir şeyler yapmaya karar verdi. Ve beklediği fırsat, korkunç bir eylem sayesinde karşısına çıktı.

MİT de aynı yılın Eylül ayının sonunda büyük gizlilik içinde çalışmalara başladı. MİT'in başvuracağı tek kaynak vardı; Esenboğa eyleminde yakalanan Levon Ekmekçiyan. İlk kez bir ASALA

militanı yakalanmıştı. Örgüt hakkında detaylı bilgi verilmesi durumunda idam edilmeyeceği sözü verildi. Ekmekçiyan'ın tutuklu bulunduğu Mamak Cezaevi'ne giden ekibin başında ise MİT'in Cumhurbaşkanlığı'ndaki görevlisi ve Kenan Evren'in damadı Erkan Gürvit vardı. Ekmekçiyan da kendisine verilen bu söz karşılığında tüm bildiklerini anlattı.

Sonra Ekmekçiyan'ın verdiği bilgiler ışığında ASALA'ya karşı düzenlenecek operasyonları yönetecek isimler belirlendi. Operasyonların sorumluluğu MİT'in dış istihbarat sorumlusu olan Kenan Evren'in kızı Şenay Gürvit, Müsteşar Yardımcısı Süleyman Yenilmez ve İstanbul Bölge Başkanı Nuri Gündeş'e verildi. Operasyonların alan yani eylem düzenleme sorumluluğu ise teşkilatın Dış İstihbarat Daire Başkanı Mete Günyol'a verildi. Sonra da operasyonlarda yer alacak ekipler belirlendi.

Tam o dönemde işe, Korg. Gürgüç'ten farklı bakan bir istihbaratçı Ankara'ya geldi. Teşkilatta kontrespiyonaj dairesinden emekli olmuş olan Hiram Abas, ASALA'nın temizlenmesi için "yurtdışında mukabil eylemler düzenlenmesinden" yanaydı. Operasyona gönüllü oldu.

Operasyonu Köşk finanse edecek, ancak Hiram Abas Köşk'ün kadrosunda görünmeyecekti. Dış temsilciler lojistik konusunda destek olacaktı.

Abas'ın ekibindeki bazıları asker kökenliydiler. İyi dil biliyor ve çok iyi silah kullanıyorlardı. Hazır olduklarında kendilerine bir belge imzalatıldı. Yakalanırlarsa birbirleriyle ve devletle herhangi bir ilişkiyi asla kabul etmeyeceklerdi.

Teşkilat'ın bu olasılığa karşı çok ilginç bir önlemi vardı. Tim mensuplarının sol koltuk altlarına bir ameliyatla 3 küçük hap yerleştirildi. Hapların içinde siyanür vardı. Kriz anında ameliyatlı yer, tırnakla yırtılacak ve haplar alınıp ihtihar edilecekti.

ASALA Lideri Öldürüldü

Avrupa'da eylem yapacak birinci ekibin Abdullah Çatlı ve arkadaşlarından oluşturulmasına karar verildi. Çatlı'ya teklifi Mete Günyol götürdü. Bir süre önce İsviçre'de uyuşturucu ticaretinden yeni serbest kalan Çatlı teklifi kabul etti. İkinci ekip için ise Nuri

Gündeş MİT elemanı Sabah Ketene'yi önerdi. Önerinin kabul edilmesiyle Ketene de ekibini oluşturdu. Yanına sadece iki Türkmen genç aldı. ASALA'nın Beyrut'taki merkezine yönelik eylemler için de ekip kuruldu. Bu ekip tamamen resmi görevlilerden oluşturuldu; MİT ve Özel Harp Dairesi karışımı. Ekip lideri ise MİT yöneticisi Hiram Abbas'tı. Ekip altı kişiden oluşuyordu.

MİT'çi Sabah Ketene'nin ekibi Fransa'ya Hiram Abas ekibi ise Beyrut'a gitti. Çatlı ve arkadaşları ise zaten Fransa'daydı. Eylemlerde kullanılacak silahlar ise Özel Harp Dairesi tarafından sağlandı. Artık sıra eylemlere gelmişti.

Paris ve Atina'da İnsan Avı

ORLY baskınının ardından önce Paris ve sonra da bütün başkentler ASALA üzerindeki şemsiyesini kaldırınca Avrupa Türk istihbaratçılar için elverişli bir "av alanı" haline dönüştü.

Avrupa'ya geçen timler, Paris ve Atina'da James Bond filmlerine taş çıkaracak sahneler yaşadılar. İki ayrı ekibin görevlendirildiği Avrupa'da 22 Mart 1983'te Paris'te ASALA lideri Ara Toranyan'ın otomobiline bomba konuldu. Ancak bomba patlamadı. Aynı eylem daha sonra yeniden tekrarlandı. 1 Mayıs 1984'te Paris'te Henri Papazyan'ın otomobiline bomba konuldu. ASALA operasyonlarına katılanların özellikle de Çatlı'nın yaşarken anlattığı en önemli eylem örgüt liderlerinden Agop Agopyan'ın öldürülmesidir.

Hiram Abas'ın St Jeanne de Chantal Ermeni kilisesinin avlusuna bırakıp patlamaya 15 dakika kala bizzat ihbar ettiği bombalar, Paris'te Pont de L'alama köprüsünün sahanlığında çapraz ateşe tutularak öldürülen ASALA militanı, timin bir hatası sonucu Pire-Atina seferini yapan banliyö treninin bir vagonunda, kovaladıkları hedefle teke tek kalan ve kanlı bir boğuşa giren "Yakup Cemil" kod adlı tim üyesi...

Bu eylemler 4 Nisan 1984'te Alfortville'deki Ermeni Anıtı'nın bombalanması,bombalama sonucunda da anıt yana eğilmiş ve kaidesindeki haç havaya uçmuştu. Aynı gün bir itfaiye aracının bombalanması ve 25 Kasım 1984'te Salle Pleyel'deki bir konser salonun önüne bomba konması gibi olaylarla devam etti..

MOSSAD'ın Jesti

Ekmekçiyan'ın verdiği isimlerden bazıları, Lübnan'da yaşıyorlardı. Tim, Lübnan'a sızmakta zorlanmadı. Çünkü tam o günlerde İsrail, Lübnan'ı işgal etmiş ve Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) gerillalarıyla birlikte ASALA militanlarının üslerine de baskınlar düzenlemişti. Üstelik, MOSSAD, MİT'e bir jest yaparak bu baskınlara davet etmişti. Ekip, hemen çağrıya uyarak Bekaa'ya geçti. Bazı belgelere ulaştı. Ekmekçiyan'ın verdiği bazı isimler, belirli adreslere çekilerek (istihbarat jargonuyla "yemlenerek") "halledildi".

Türkmenler de Görev Almış

Öte yandan, Terör örgütü ASALA'ya karşı Türk gizli servisleri tarafından Avrupa ve Lübnan'da düzenlenen operasyonlarda Irak Türkmenlerinin görev aldığı ortaya çıktı.

Aksiyon dergisinin haberine göre ASALA (Ermenistan'ın Kurtuluşu için Ermeni Gizli Ordusu)'nın Türk diplomatlarına yönelik başlattığı suikastlar ve örgütün Ankara Esenboğa Hava Limanı'ndaki saldırısı sonrasında Cumhurbaşkanı Kenan Evren, örgüte karşı harekete geçilmesi talimatını verdi. MGK tarafından koordine edilen ve MİT tarafından yönetilen operasyonlara Türkmenler; yakalanma ve öldürülme riskinin yanı sıra diplomatik bir skandalın yaşanmaması için dahil edildi. On kişilik Türkmen ekibi, o dönemde Avrupa nezdinde büyük bir itibara sahip Irak'ın vatandaşları olduğu için iyi bir kaynak olarak görülüyordu. Türkmenler önce İstanbul'da bir dizi eğitimden geçirildi, ardından Fransa, Belçika gibi terör örgütünün etkin olduğu ülkelere giderek buradaki eylemlerde önemli roller üstlendi. Operasyonlar tamamlanınca ekip üyeleri ya ülkeleri Irak'a döndü ya da Türkiye'ye yerleşti.

1975 yılında Lübnan'da Bedros Havanassian tarafından kurulan terör örgütü ASALA uzun yıllar Türk diplomatlarını hedef alan eylemlere imza attı. Örgüt, 1985 yılında yaptığı açıklamada amaçlarını gerçekleştirmek için bölücü terör örgütü PKK saflarına katıldıklarını açıkladı.

Çatlı Başarılı Oldu

MİT Operasyon lideri Metin Günyol, terör uzmanı Çitlioğlu'na, konuştu: Ermeni terör örgütü ASALA'ya yönelik 1980'li yılların başında düzenlenen yurtdışı operasyonların beyni olarak bilinen "Mete Bey" lakaplı Metin Günyol, Abdullah Çatlı ile ilk kez Viyana'da buluştuğunu belirterek "Vatansever, ülkesine bağlı, saygılı birisiydi. Bazı operasyonlarda görev aldı, başarılı da oldu" diyor. Bugüne kadar lakabı dışında hakkında bilgi olmayan Günyol, terör uzmanı Ercan Çitlioğlu'nun "Ölümcül Tahteravalli Ermeni-Kürt Sorunu" adlı kitabında Çatlı için "Kontrolümüzde olduğu süre içinde hiçbir yanlışını görmedim" ifadelerini kullanıyor. Metin Günyol'un Çitlioğlu'nun kitabında Çatlı ile ilgili ses getirmesi beklenen açıklamaları şöyle: "Abdullah Çatlı ile ilk buluşmamız söylenenlerin aksine Paris'te değil, Viyana'da oldu. Bir kahvehanede buluşarak konuştuk. Bize çevreyi bilen, devletle ilişkili olmayan, rahat hareket edebilecek ama her şeyden önce ülkesine bağlı, çıkarlarını düşünmeyen, ketum insanlar gerekiyordu. Çatlı'nın geçmişini ve dosyasını biliyorduk. Daha ziyade istihbari ve lojistik anlamda görev teklif ettim. Kabul etti. Hemen belirteyim, bu işte maddi bir karşılık yoktu, zaten bu konuyu hiç konuşmadık, ne o ne de ben. Bizim için ağırlık merkezi Fransa idi. Oraya yerleşmesini sağladık. Kontrolümüzde iken hiçbir yanlışını görmedim."

Günyol ses getirecek sözlerini şöyle sürdürüyor: "Vatansever, ülkesine bağlı, saygılı birisiydi. Bazı operasyonlarda görev aldı, başarılı da oldu. Görevi bittikten sonra kendisi ile bir kez görüştüm. Benim gerçek kimliğim mi? Bunu hiçbir zaman bilmedi. Bana 'Albayım' derdi, çünkü beni askerlikten ayrılmış sanıyordu"

Lakabı Albay

Boksör, Şahin, Albay isimleriyle de bilinen Mete Bey hakkında bilinenler son derece kısıtlı. Susurluk davasında tanık olarak dinlenen Mehmet Eymür, "Çatlı ve Avrupa'daki ASALA operasyonları tamamen MİT İstanbul Bölge Başkanı Nuri Gündeş ve Metin Günyol'un yürüttüğü bir şey. Nuri Gündeş üst düzey yö-

netici olarak işin başındaydı. Sonra Ankara'ya tayin oldu, orada da devam etti "demişti. Bu açıklamanın ardından Metin Günyol komisyona davet edilmiş burada verdiği ifadede 1965'te servise girip kesintilerle 22 Mart 1981 yılına kadar çalıştığını belirtmişti.

Çatlı'yı Sorguya Alacaktım

Eski MİT'çi Mehmet Eymür Aksiyon dergisi'ne yaptığı açıklamalarda, ASALA Operasyonları ve Abdullah Çatlı ile ilgili çarpıcı açıklamalarda bulundu. Eski MİT Müsteşar Yardımcısı Mikdat Alpay'ın bazı MİT belgelerini yok ettiğini ve bu belgeleri MİT'in kayıtlarından sildirdiğini öne süren Eymür, Ermeni örgüt ASALA'ya karşı Abdullah Çatlı ve diğer kişilerin görev aldığı Avrupa'daki operasyonları Ankara'dan yöneten kişinin; o tarihte MİT'te Avrupa işlerine bakan (Kenan Evren'in kızı) Şenay Gürvit olduğunu söyledi.

Soru: Abdullah Çatlı'yı sorguya alacaktım, ama alamadım dediniz?

Cevap: *İzin verselerdi alacaktım. Müsteşar izin vermedi.*

Soru: Ne zaman almak istediniz?

Cevap: *MİT elemanı Tarık Ümit kayboldukta sonra.*

Soru: Nasıl alacaktınız?

Cevap: *Kolay canım, işimiz o bizim. Ankara'ya geldiğinde Sheraton otelinde kalıyordu. Kimsenin haberi olmadan alacaktım. Herkes arayacaktı, o adam ne oldu diye.*

Soru: Müsteşar neden izin vermedi?

Cevap: *Siyasi irtibatları çok diye. Herkesle görüşüyordu. Birçok parlamenterle görüşüyordu.*

Soru: Peki MİT Çatlı'yı sorguya alsaydı,neler olurdu?

Cevap: *Hiçbir şey olmazdı. Biz sağlam çıktıktan sonra, ifadesini aldıktan sonra, hiçbir şey olmazdı. Çatlı'yı içeri attıracak kadar bilgiyle çıkardık. Devlet içindeki bu yapılanmayı ortaya çıkarırdık, çözerdik, hukuka intikal ettirirdik. Delillendirme çalışmalarını yapardık. Zaten elimizde bir sürü bilgi vardı.*

Soru: Yani Çatlı'yı mahkemeye çıkaracaktınız?

Cevap: *Tabii. Zaten yapılması gereken şey oydu. Çünkü artık devletin güvenliği safhasını aşmış, devletin güvenliğine zarar verir hale gelmişti.*

Soru: O zaman Mehmet Özbay kimliğini kullanıyordu. Sorgulasaydınız, gerçek kimliğini deşifre edecek miydiniz?

Cevap: *Tabii. Zaten gerçek kimliğini biliyorduk.*

Soru: Ama gerçek kimliğini Susurluk kazası olduğu güne kadar açıklamadınız...

Cevap: *Kime açıklayacaksınız? Birisi çıkmış diyor ki, neden ihbar etmedi? Kimi kime ihbar edeceksiniz?*

Soru: ASALA operasyonlarına gelirsek, 1982'de yurtdışına çıkarılan veya yurtdışında temas kurulan ülkücülerin bu işte görev alması nasıl oldu?

Cevap: *Muhatap alınan kişi Abdullah Çatlı. Onunla konuşuluyor.*

Soru: Abdullah Çatlı ile kim temas kuruyor?

Cevap: *Çatlı ve Avrupa'daki ASALA operasyonları tamamen MİT İstanbul Bölge Başkanlığı'nın, o zamanki Bölge Başkanı Nuri Gündeş'in ve Metin Günyol'un yürüttüğü bir şey. Nuri Gündeş üst yönetici olarak işin başındaydı. Sonra Ankara'ya tayin oldu, orada da devam etti. Ankara'da Müsteşarlık'ta da Şenay Gürvit (Dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in kızı) dış operasyonlara bakıyor o zaman. Karargahta o var. Operasyonun aktif sorumluluğu, alan sorumluluğu Metin Günyol'da. Masa sorumluluğu ise Nuri Gündeş ve karargahta o tarihte dış istihbarata bakan masada çalışan Şenay Gürvit'te. (Şenay Gürvit'in eşi Erkan Gürvit de bu tarihte Çankaya Köşkü'nde kayınpederi Kenan Evren'in yanında MİT'in Cumhurbaşkanlığı temsilcisi olarak görev yapıyordu. MİT'in ASALA'ya yönelik Lübnan'daki operasyonlarını organize ve icra eden kişi ise, Erkan Gürvit ile yakın arkadaşlığı olan eski MİT Müsteşar Yardımcısı Hiram Abas'tı.)*

Soru: MİT Müsteşar Yardımcısı Mikdat Alpay'ın, MİT'in bazı belgelerini yok ettiğini iddia ediyorsunuz...

Cevap: *Evet, çok ciddi bir şekilde yok edildi. Yok edilen belge önemli bir belgedir. İkinci MİT raporu diye bir kısmı çıkan belgenin esası, benim başkanı olduğum Kontr-Terör Dairesi'nden ilgili bölgelere dağıtıldı. Müsteşar adına yazdım ve yolladım. Bunları toplattırdılar. Ondan sonra Mikdat onların kayıtlarını da sildirmiş.*

Soru: MİT kayıtlarında şimdi bu belgeler yok.

Cevap: *Yok. Ama bende var. Ben yolladığım belgeyi biliyorum. Onları toplattırdılar, ama ne oldu? Susurluk kazası oldu. Raporda yazılan her şeyin doğru olduğu da çıktı.*

Echelon Operasyonları

ABD'nin gizli servisi NSA 'nın dinleme faaliyetlerini anlatan eski ajan Wayne Madsen'e göre, Türkiyede halen Echelon sistemi ile çalışan iki dinleme istasyonu var. Ajan Madsen'e göre; **"Türkiye'yi çok yakından ilgilendiren terörist lider Apo çok geveze ve aptaldı. Cepten konuşmadan edemezdi. Rusya'da, Korfu'da her yerde dinledik. Dudayev'i ise Refah partisinin verdiği uydu telefonundan dinledik Koordinatları Ruslara verdik. Onlarda öldürdü."** Derken, İstasyonların bulunduğu Türkiye'deki bu iki üsten , Irak, İran, Kafkaslar ve Rusya'nın iç kesimlerinin izlendiğini, radyo imajları, radyo sinyalleri ve telemetri gibi faaliyetlerin yürütüldüğünü de kaydetti.

Israrla, Apo 'nun çok geveze ve aptal biri olduğunu açıklayan Madsen, Apo cep telefonundan konuşmadan edemezdi. Biz de nerede olduğunu hemen belirlerdik. Rusya'dan başlayarak, Korfu adası dahil her noktada dinledik. Öcalan'ın izlenmesinde **Mossad**'ında büyük katkısı olmuştur. Öcalan çok aptalca davrandı. Dinleneceğini bilmesi gerekirdi şeklinde konuşan Ajan Madsen, Çeçen Lider Cahar Dudayev'in nerede olduğunu da Echelon sayesinde **NSA**'nın tespit ettiğini ve hatta bulunduğu yerin koordinatlarının ABD tarafından Moskova'ya verildiğini söyleyerek, Dudayev'in öldürülmesinde **NSA**'nın üstlendiği rolü şöyle anlattı: Dudayev, Refah Partisi'nin verdiği uydu telefonunu kullanıyordu. **NSA** yerini ve koordinatlarını belirledi ve Başkan Clinton'a bildirdi. Bill Clinton, Moskova'daydı. Boris Yeltsin'in yeniden seçilmesini istiyordu. Çeçen lider Cahar Dudayev'in yerini ve koordinatlarını Yeltsin'e bildirdi. Ruslar, Dudayev'i hemen öldürdü. Boris Yeltsin'de Clinton da yeniden seçildiler.

NSA'nın tüm dünyadaki, telefon, fax,cep telefonu, e-mail, uydu telefonu konuşmalarını ve yazışmalarını çözebilen **SIGNET** adında ileri teknoloji ürünü bir ağ kurduğunu belirten ajan

Madsen'e göre **SIGNET** , Avrupa'nın tartıştığı Echelon'dan çok büyük ve çok kapsamlı. " Echelon ile sadece Intelsat gibi ticari sistemlerin haberleşmesi alınabiliyor. **SIGNET** ise istenilen herkes ve herşeyi izliyor." **NSA**'nın Türkçe dahil 66 yabancı dili ve hatta aynı dilin farklı şivelerini bile rahatlıkla dinlediği ve kurumun başında üç yıldızlı bir generalin bulunduğu da ortaya çıktı.

Menwith Hill sistemin en büyük kulağı. Bir başka değişle Echelon'un kepçe kulağı. Apo'yu bulan bu kepçe kulak, 25 tane futbol topu şeklinde tasarlanmış bir istasyon. Her topta, çapı binlerce kilometrelik bir alanı tarayan hightech antenler var.

İstihbarat birimleri, yeryüzünde ABD'nin gizli gücünü oluşturduğu meydandadır. Bunlar kendi aralarında buna istihbarat topluluğu adını takmışlar. Söz konusu olan Beyaz Saray, Pentagon,Dışişleri Bakanlığı, Enerji, Hazine ve Tiçaret Bakanlıkları içinde bilgi toplamakta olan Federal Servisler. Bunların 250 milyar dolarlık bütçesi ve 250 bin dolayında çalışan personeli ve 15 kadar gizli örgüt bağlantıları mevcut olup bunların bağlandığı tepe noktasında **CIA** direktörü bulunuyor. Bu direktörün taşıdığı sıfat ' **Haberalma Merkez Müdürü**' (DCI) sıfatıdır. Bu örümcek ağı içinde **CIA, NSA, NRO** ve **DIA** bulunmaktadır.

Safari Operasyonu

Apo'nun Suriye'yi terk ettiği günlerdi. Teröristbaşı ininden çıkmış, yeni bir sığınak bulmuştu. Yeni bir sığınak ... ama nerede? herkes bu sorunun cevabını arıyordu. Bir gece yarısı Başbakan Mesut Yılmaz, Sabah gazetesi'ne bu sorunun cevabını verdi: **"Yabancı istihbarat kaynaklarının verdiği bilgiye göre Apo, Moskova yakınlarındaki Odintsovo'da, MİT'de bu bilgiyi teyit etti."**

Yılmaz'ın önündeki dosyada Apo'nun bulunduğu yerin, koordinatları bile yazılıydı. Dosyadaki kroki uzaydan çekilmiş bir fotoğrafı andırıyordu.

Aradan aylar geçti. Rusya'dan İtalya'ya geçen Apo yine sırra kadem basmıştı. Bir gün Güney Afrika'da olduğu söyleniyor, ertesi gün Libya ön plana çıkıyordu. Sudan, Yemen,Beyaz Rusya, Kuzey Kore de verilen adresler arasındaydı. Ama bu bilgilerin

hiç biri doğrulanmıyordu. O günlerde eleştri oklarını üstünde toplayan **MİT** olmuştu. Neden **CIA** ve Mossad'dan gelen bilgilerle hareket ediyordu? Türkiye'nin istihbarat örgütü, Apo'nun yerini tespit edebilecek bilgi birikimi ve teknolojiye sahip değil miydi? **MİT**'in medyayı bilgilendirme toplantıları sırasında, üst düzey bir istihbaratçı **"Apo'nun yerini her an tespit edebiliriz. Yeter ki..."** dedi ve devam etti:" **... yeter ki cep telefonuyla birkaç kelime konuşsun. Sesinin tüm özellikleri kaydedilmiş durumda. Aynı parmak izi gibi. Dünyanın neresinde olursa olsun, telefonla konuştuğu anda yerini buluruz..."**

"Bu uluslar arası bir operasyon. Dolayısıyla dost ülkelerin istihbarat servislerinden de yardım alıyoruz."

Bu sözler söylenirken ve Türk medyası Apo'nun yeri hakkında fala bakarken, Türk Timi çoktan Uganda'nın Entebbe havaalanında konuşlanmış, Kenya 'daki Safari Opersayonu için uygun zaman kolluyordu. Apo konuşmuş konuşunca da yeri bulunmuştu.

Apo'nun telefon konuşmaları Echelon'un İngiltere'deki kulaklarına takılmıştı. İngiltere'nin Menwith Hill ve Morwenstow bölgelerindeki iki dinleme istasyonunun kapsamı alanı, Avrupa ve Afrika kıtalarının tümü ile Batı Asya'ya kadar uzanıyordu. Moskova'da, Kenya'nın başkenti Nairobi de bu alanın sınırları içindeydi. Haritaya göre, Apo'nun Moskova ve Kenya'da bulunduğu noktayı İngiltere'deki Echelon istasyonlar tespit ediyor.

Türk Kontrgerilla Timleri

Türkiyedeki Askeri ve de sivil İstihbaratın yani Türk devletinin Çok gizli olması gereken Kurumların can alıcı noktalarının ve de Operasyonlarının Türk istihbarat yetkililerince değil Türk istihbarat kuruluşlarında, Bilgi paylaşımı için yer alan **Mossad** ve de **CIA** ajanlarının ve onlara servis sunan bazı kanı bozukların ağırlığının halen güçlü olduğunu görüyoruz.

Bu konuda bir örnek vermek gerekirse:

Bir müddet önce, Türk istihbarat birimlerine mensup 2 istihbaratçı, Silopi'nin doğusunda Habur çayı üzerine Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından yaptırılan demir köprüden geçerek

Zaho'ya girdi. İstihbaratçılar Zaho girişinde bulunan peşmerge kontrol noktasında durduruldu. Bölgeye girişlerinin yasadışı olduğu söylendi. Kimlik bilgilerini soran peşmergeler iki istihbaratçıyı gözaltına almak istediler. Yaşanan tartışma sonrasında, bu kişiler tartaklanarak ellerine kelepçe takıldı ve gözaltına alındı. Zaho'da bir yere götürülen istihbaratçılar uzun süre sorgulandı. Durum Selahaddin kentinde bulunan Mesut Barzani'ye bildirildi. Barzani önce serbest bırakılmalarını istedi sonra bu kararını değiştirdi. Bu arada bir başka İstihbarat yetkilisi gelerek adamlarını almak istedi ancak bu yetkili de göz altına alındı. Saatlerce gözaltında tutulan ve sorgulanan istihbaratçılar, aynı gece saat 01.00 sularında Barzani'den gelen bir talimatla serbest bırakıldı ve Türkiye'ye "iade" edildi.

Türk istihbaratçıları önce serbest bırakmayan Barzani, muhtemelen Ankara'dan bir telefonla kararını değiştirdi ve olay büyük bir skandala dönüşmeden kapatıldı..." Bazı gazetelere de yansıyan bu iddiaları **Milli İstihbarat Teşkilatı** kesin bir dille yalanladı. Haziran'dan itibaren benzer tartışmalar farklı bir boyutta devam etti. Türkiye'nin Kuzey Irak'a askeri müdahale tartışmaları arasında özellikle Özel Harekat birimlerinin bölgedeki operasyonlarına ilişkin ilginç haberler yayınlandı. Ama bunlar doğrulanmadı.

Ardından, Haziran ayı sonlarına doğru üç bölgeye **Kontrgerilla Timleri** gönderilir. Her biri 15 kişiden oluşan timlerden biri Kuzey Irak'a gider. Türkiye'de gizli operasyon tartışmalarının merkezindeki grup budur. Peşmergelerle çatışmaya girerler, birkaç tanesi yaralanır. Tim geri çekilir. 24 Temmuz akşamı bir başka birlik, operasyon için Kuzey Irak'a gönderilir. Ancak bu birimlerin operasyonları Türkiye'den bazı kaynaklar tarafından gerekli adreslere ispiyonlanır, operasyonları deşifre edilir, pusuya düşürülürler.

Türkiye'den **CIA**, **Mossad** ve **Barzani** ile irtibatlı çevreler bölgeye gönderilen birimleri ateşe atarlar. Tabi on binlerce asker yığılan sınırın diğer tarafında operasyon yapıldığı iddiaları da yalandır.

Haziran başlarında başlayıp Ağustos ortasında sona eren kontrgerilla operasyonlarının devamında;

Türk Silahlı Kuvvetleri'ne mensup en gizli birimlerden iki tim İsrail'e gönderilir. Lübnan Savaşı sırasında orada bulunurlar. İsrail'e gidenler Türk-İsrail istihbarat anlaşmaları çerçevesinde buradadır.

Devamında, Bir tim de Lübnan'a gönderilir. Amaçları bilgi toplamaktır. Onlar da savaş sırasında oradaydılar. Ama nasıl olduysa İsrail saldırısı altında kalırlar. İçlerinden biri hayatını kaybeder. Ve geri çekilirler. İsrail'dekiler İsrail'le işbirliği içinde çalışırken Lübnan'dakiler İsrail'le çatışma içinde bulurlar kendilerini.

Afyon'da eğitim gören bu birliklerin **CIA** ve **Mossad** birlikte hareket ettiği iddia edilirken, 7 yıldır bu birimin içinde bulunan Afyon doğumlu kişinin başkanlığındaki bu birimlerin yabancılarla ne işi olabilir? Kimlerden emir alıyorlar? En mahrem birimlerin içinde **CIA** ve **Mossad**'da mı var? sorusunun ardından Kuzey Irak'ta ABD ve İsrail nedeniyle kılını kıpırdatmayan, bu güçlerle işbirliği yapan çevreleri kontrol edemeyen ve kamuoyunu yanıltan bilgilere göz yuman Ankara'nın, gizli birimleriyle İsrail-Hizbullah savaşının tam ortasındaydı. Bu Timlerin orada ne aradığı merak konusu olmaya halen devam etmektedir..

Uğur Mumcu'yu Öldürten Bilgi

Kuşkusuz bu provokasyonların en önemlileri, bazı "anlamlı" isimlere karşı girişilen suikastlardı. Özellikle Uğur Mumcu ve Jak Kamhi suikastları bu konuda oldukça etkili oldu. Bunların oluşturduğu provokatif ortam sayesinde Muammer Aksoy, Çetin Emeç gibi eski mafya cinayetleri de İslami adreslere kaydırılmaya çalışıldı.

Oysa Uğur Mumcu'nun "İslamcılar" tarafından öldürüldüğüne dair ortada hiçbir kanıt yoktu. Ama tam bunun aksini gösteren kanıtlar vardı: Mumcu, öldürülmeden iki hafta kadar önce Türk basınında ilk kez Mossad-Barzani ilişkisini deşifre etmiş, baba Molla Mustafa Barzani'den oğul Mesud Barzani'ye kadar süren Mossad bağlantısını ortaya koymuştu.

Mumcu 7 Ocak 1993 tarihli söz konusu yazısının başında şöyle diyordu:

"Orta Doğu'nun karanlık bir kuyu olduğu her gün biraz daha anlaşılıyor. Kanıtlanan son ilişki, Mossad-Barzani ilişkisidir. Mossad, İsrail Devletinin gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün, Kürt Lideri Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu söylense daha önce kim inanırdı? Barzani'nin CIA ile ilişkisi artık belgelendi. Kimse bu ilişkiye, 'Hayır olmadı' diyemiyor. CIA-Barzani ilişkileri biliniyordu da Mossad-Barzani ilişkileri bilinmiyordu." Mumcu'nun yazısı şöyle noktalanıyordu: "Orta Doğu çok uluslu çıkarların şaşırtıcı ittifaklara yol açtığı kaygan bir ortamdır. Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var CIA ve Mossad'ın Kürtler arasında? Yoksa CIA ve Mossad, anti-emperyalist savaş yapıyorlar da dünya bu savaşın farkında mı değil?"

Kuşkusuz bu satırlar Mossad'ı rahatsız edebilecek satırlardı. Ancak daha da önemlisi, ailesinin, Mumcu'nun ölümünden önce yine Kürt sorunu ile ilgilendiğini ve çok önemli bazı bilgiler ele geçirdiğini bildiren açıklamasıydı. Belki Mumcu, Mossad'ın yalnızca Kuzey Irak'taki değil, Türkiye'deki ayrılıkçı Kürtlerle de olan ilişkisini çözme yolundaydı.

Ancak fazla yaşayamadı. Arabasına yerleştirilen son derece profesyonel bir bomba ile birlikte havaya uçtuğunda nedense tüm masonik medya bir ağızdan "İslamcı teröristlerden" söz etmeye başladı.

Oysa tam o sırada ortaya çok ilginç bir MİT belgesi çıkmıştı: Belgede, Uğur Mumcu suikastının Hayfa limanından botla yola çıkan bir Mossad ekibi tarafından gerçekleştirildiği yazılıydı. RP Grup Başkan Vekili Şevket Kazan'a ulaşan ve Kazan tarafından da basına ve televizyonlara açıklanan belge, nedense medyanın büyük çoğunluğu tarafından itibar görmedi. Onlar suikastın faillerini önceden belirlemişlerdi, "İslamcı teröristler"... Dolayısıyla İsrail gibi bir "dost"un adını mümkün olduğunca temiz tutmakta yarar görmüşlerdi.

Uğur Mumcu suikasti istenen provokasyonu oluşturdu. Mumcu'nun cenazesi "İslam aleyhtarı gösteri"ye dönüştü. Bir kısım üst düzey erkânının da katılmayı bir vatandaşlık görevi addettiği bu gösteri, masonik basın ve yayın organlarından bü-

yük destek buldu. Ankara sokakları İslam aleyhtarı sloganlarla inleyip, ezan sesleri yuhalanırken provokasyonun İran'ı hedefleyen boyutu da hedefine ulaşıyordu: O kalabalığa ve onun gibi düşünen daha pek çok kişiye "Türkiye İran'a savaş açsın mı?" diye sorulsa, kuşkusuz ezici bir çoğunlukla "elbette" cevabını vereceklerdi. Gönüllü olarak savaşa katılmayı isteyenlere bile rastlanabilirdi.

MOSSAD Bağlantısı

Provokasyoncular açısından oldukça rahatsız edici bir pürüzdü. Bu nedenle yeni bir eyleme gerek duyuldu. Seçilecek kişi öyle bir kişi olmalıydı ki, hem kolayca suç "İslamcı teröristler" üzerine atılabilsin, hem de olayda İsrail'in rolünün olabileceği ihtimali akla bile gelmesin. Bunun için en iyi yol, İsrail'le özdeşleşmiş birisine suikast düzenlemekti. Jak Kamhi kuşkusuz bu tarife tam tamına uyuyordu.

Ancak Kamhi'nin Mumcu'dan bir farkı vardı: Mumcu, Mossad-Barzani ilişkilerini kurcaladığı gibi gerçekten "ortadan kaldırılması"nı gerektirecek çalışmalar yapmaktaydı. Oysa Kamhi, provokasyoncuların yapmak istediklerini zaten kendine görev edinmiş bir kişiydi. Öyle ki İsrail'de Türkçe yayınlanan Haber adlı dergiye, 6 Aralık 1991 tarihinde verdiği demeçte başkanı olduğu 500. Yıl Vakfı'nın amacını şöyle açıklamıştı: "500. Yıl Vakfı faaliyetlerinin amacı Erbakan ve arkadaşlarının etkilerini azaltmaktır."

Dolayısıyla Jak Kamhi kesinlikle bir provokatif suikast uğruna feda edilebilecek bir kişi değildi. Bu nedenle de ona yapılan suikast "başarısız" bir suikast olmalıydı. Ayrıca Uğur Mumcu olayındaki gibi olayın "İslami teröristler" üzerine atılması şansa bırakılmamalı, bu gözü dönmüş "İslamcı teröristlerden" geriye pek çok "delil" bırakılmalıydı. Gerekli dekorların hazırlanması ve muhtemelen Kamhi'nin de onayının alınmasından sonra, eylem gerçekleştirildi.

Ancak bu kez de bir başka hata yapılmış, İslamcı teröristlerin bıraktıkları "delil"ler biraz abartılmıştı. Teröristlerin başla-

rında yeşil berelerle "İslami makyaj" yapmaları, üzerine Arapça yazılar kondurdukları Law silahını olay yerinde bırakmaları, kullandıkları otomobili cami önüne koymaları, bu teröristlerin şaşırtıcı bir hızda "yakalanmaları", suikastı adeta bir tiyatro havasına sokmuştu.

Öyle ki terör uzmanı Mahir Kaynak'ın deyişiyle, suikastı düzenleyenlerin bir tek "mahalle muhtarına gidip, iş bu faaliyet, Türkiye'de dinci düzeni kurmak üzere Savama tarafından eğitilmiş biz takkeli ve sakallı adamlar tarafından yapılmaktadır, arz olunur" demedikleri kalmıştı. Suikastın kışkırtma olduğu o kadar belliydi ki, masonik medya bile olayı fazla kullanmadı ve unutturmayı yeğledi.

Uğur Mumcu ve Jak Kamhi'nin yanı sıra, kışkırtma malzemesi olarak sürekli kullanılan Çetin Emeç ve Muammer Aksoy cinayetleriyle de ilgili bazı ilginç bilgiler vardı. Bu iki suikast kullanılarak sürekli İran ve bir de Suriye bağlantısı kurulmak isteniyordu, oysa bu cinayetleri de Mossad'ın işlediğine dair haberler vardı. Kimse bu haberleri görmek istemedi, ama yine de o zamanlar gazeteci olan Uluç Gürkan, 22 Mart 1990 tarihli Güneş gazetesindeki yazısında bu konuda bir şeyler yazmıştı. Gürkan'ın bildirdiğine göre, kimliğini açıklamayan bir kişi SHP Genel Sekreter yardımcısı İstemihan Talay'a telefon ederek cinayetler hakkında "ihbar"da bulunmuştu. Telefon eden kişi, Mossad'ın Türkiye'nin İran ve Suriye ile arasını bozmak için bu cinayetleri işlediğini, söylüyordu. Meçhul kişiye göre, Emeç cinayetinin hemen ardından Hürriyet gazetesinde çıkan ve olayda "İran bağlantısı" olduğunu öne süren haber de gerçekte Mossad'ın verdiği yanlış istihbarata dayanıyordu. Telefon eden kişi, Mossad'ın Türkiye'de özellikle laikliği savunan kişileri ortadan kaldırmasının nedeninin de, İran'a karşı bir kışkırtma olduğunu söylemişti.

Uluç Gürkan bu ilginç telefon görüşmesini aktardıktan sonra, "İsrail'in geçmişte Türkiye'nin Arap ülkeleriyle ilişkilerini bozmak için bazı girişimlerde bulunduğu"na dikkat çekmiş, İsrail'in bu taktiğinin Emeç ve Aksoy cinayetlerine kadar uzanıp uzanmayacağının ise "önemli bir soru işareti" olduğu yorumunu yapmıştı.

Umut Operasyonu

Abdullah Argun Çetin, Umut Operasyonu'ndan evvel Uğur Mumcu'yu öldürmek iddiası ile tutuklanan tek sanıktı.

Bu iddia ile 23 ay hapiste yattı. Umut Operasyonu çerçevesinde yürütülen soruşturmalarda ismi geçmeyince tahliyesine karar verildi. Kendisi bir dış ülke adına çalışan ve **"Trafo"** tabir edilen bir görevli olduğunu iddia ediyor. Açık görevi belli konularda basını ve kamuoyunu manipüle etmekmiş.

Amerikan Büyükelçisi'nin ifade ettiği **"Türkiye bağırsaklarını temizliyor"** sözüne aynen katılıyor ve çok ilginç açıklamalarda bulunuyor. Hele tahliye olduktan sonra bir istihbarat yetkilisinin hayatında hiç görüşmediği Fethullah Gülen ile alâkalı bir görev havalesi istemi gündem değiştirecek cinsten bir suçlama. Argun Çetin'e göre Hizbullah, Mumcu, Sabancı Suikasti, Umut Operasyonu ve Susurluk Kazası tamamen yabancı istihbarat ajansları ile irtibatlı. Truva adı verilen genel bir operasyonun parçaları bunlar. Sözde İslamcı ve diğer yasa dışı örgütlerin içine sızma operasyonu. Şimdi görev tamamlandı ve Mikado (Japonyada üste zarar vermeden alttakini çekme oyunu) adı verilen yeni bir operasyon yürütülüyor. Büyük bir temizlik avı var ama bazen av ile avcı yer değiştiriyor.

Serbest kaldıktan sonra ilk kez **Aksiyon Dergisi**'ne konuşan Argun Çetin'in ne demek istediği ve ne kadar bildiği "lego"ları birleştirince ortaya çıkacak.

- Ne iş yaparsınız?

1983 yılında Almanya'ya Goethe Enstitüsü'ne okumaya gittim. Orada "etki" altına aldılar. Yaptığımız iş tıpkı İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın zikrettiği gibi nüfuz ajanlığı. Sayın Tantan boşuna konuşmadı. Çok erken bir konuşmaydı. Sonra bana bir uyarı yaptılar, konuşmayı kesmek zorunda kaldım, sayın Tantan da bu konuyu kapattı. Etki ajanlarının bir yerlere sızması çok kolaydır.

Rahmetli Akman Akyürek'in Susurluk Komisyonu'nda söylediği bir söz var. Diyor ki, **"Derin devlet filan yok. Sadece devletin her köşesine sızmış yabancı ülkelerle irtibatlı ne olduğu belli olmayan gruplar var"**. Akman Akyürek'in ölümü kesinlikle

bir kaza değildi ama niçin öldürüldüğüne gelince; Akman Akyürek operasyonu satmaya çalışıyordu. Ben kendisi ile görüşüyordum, telefonu bende vardı, benimki de onda. Kayıtlara âdi trafik kazası diye geçen bir kazada öldü. Kazadan üç beş gün evvel görüşmüştük. Daha ileri gideyim: Ertuğrul Berkman var. Eski **MİT** mensubu. 1997 yılında trafik kazasında öldü. Çok enteresandır, adamın asli görevi Türk örgütleri ile yabancı istihbarat örgütleri arasında incelemeler yapmaktı. İbrahim Şahin'in trafik kazası yaptığı aynı yerde kaza geçirdi ve öldü. Cenazesine bir tek Mahir Kaynak gitti. Ben de oradaydım. Ertuğrul Berkman'ın ölüm sebebi Fikri Sağlar ile konuşmasıydı. Sağlar'a "Uğur Mumcu konusunu biliyorum ama bu iş çok tehlikeli" dedi ve iki gün sonra öldü. Fikri Sağlar bunu biliyor.

- Bu işin içine siz nasıl girdiniz?

Eymür **CIA** Başkanı'nın çok yakın dostu, bunu çok iyi biliyorum. Müttefik bir ülkeye kolay kolay laf söyletmezler. Eymür bizim ne olduğumuzu çok iyi biliyor. Çünkü zaten boğazına kadar girmiş bu işe. Bakın 96 yılında **MİT** Müsteşarı bizim kendi aramızda "artistin kocası" (Filiz Akın ile evli olduğu için) dediğimiz Sönmez Köksal'dı. Çiftlik denen yerde başbakana yakın bir isimle toplantı yapıyor.

Ben 1983'te angaje oldum. 1986'da eğitimimi tamamladıktan sonra Türkiye'ye döndüğümde beni direkt Türkiye'deki moda tabiriyle Ergenekon'a götürdüler. Ama öyle bir şey yok. Aslında resmi adı Yöresel Savunma Birlikleri'dir.

Yaşar Kaya(HADEP), Necmi Polat ve Şefik Polat(İslami Hareket), Mahir Welat(PKK Moskova sorumlusu) bunların hepsi net bir şekilde söylüyorum kullanılıyor. Güneydoğu'da her şey 1988'de Halepçe'ye dayanıyor. Her şey Türkiye'deki ölümlerin hepsi, Cem Ersever de dahil hepsi Halepçe'ye dayanıyor.

- Halepçe hangi açılardan milat?

Halepçe'nin en önemli neticesi dünyaya Kürt meseleseni göstermesi oldu. Zaten amaçlanan da buydu. Dikkat ederseniz Saddam hiçbir zaman kabul etmedi Halepçe katliamını. Mitterand'ın hanımının bölgeyi ziyareti, Kürt çocuklarını Fransa'ya getirmesi bu katliamın ertesinde olmuştur. Hardal gazı ile ölüm çok korkunçtur, ciğerlerinizi yakar ve çırpınarak ölürsünüz. Ama resim-

lere bakın çocuğuna sarılmış anneler, yerde yatıp ölümü bekleyen insan manzaraları vardır. Oysa hardal gazı ile bu türden bir ölüm mümkün değildir. Bunu herkes bilir ama kimse bunu dillendiremiyor.

Görevim kamuoyunu manipüle etmekti

- Uğur Mumcu'yu siz mi öldürdünüz?

Açık ve net söylüyorum benim Uğur Mumcu olayı ile yakından uzaktan herhangi bir ilişkim yoktur. Benim yaptığım tek şey karşı istihbarat, yani basını manipüle ile görevlendirildim.

- Kim bu görevi veriyor size? Yani kim adına çalışıyorsunuz?

Bakın Ulusal Güvenlik Örgütü diye bir dış örgüt var. Bu kuruluşun Türkiye'deki uzantıları beni Uğur Mumcu için kullanmak istedi ve kullandı. Çünkü Uğur Mumcu olayı bir dönüm noktası. Uğur Mumcu'unun ölmeden önce yazdığı bir yazısı var. **"Kürt halkını kışkırtan yabancı istihbarat servislerini açıklayacağım"** diyor ve on altı gün sonra öldürülüyor. Yani 8 Ocak 1993 yılındaki bir yazı bu. Tam olarak diyor ki; **"Birileri Türk halkını Kürt halkına, Kürt halkını ise Türk halkına düşman edici bir kanlı tuzak kuruyor. Yakında yayınlanacak bir yayınımda Kürt milliyetçileri ile istihbarat ajanları arasındaki ilişkilerle ilgili ilginç belgeler açıklayacağım"**. 9 Ekim 1992'deki bir yazısında ise şöyle diyor: **"Bugün PKK içinde kaç ajan var? Yalnızca MİT ajanları da değil, Orta Doğu ajan kaynıyor. Bu örgüt içine sızmış kim bilir kaç CIA ajanı görev yapıyor?"** Bakın bu adamın derdi hiç bir zaman radikal İslâm'la olmadı. Ben bunları mahkemeye de söyledim. Ama mahkeme de öyle ağır baskı altındaki. Mahkeme bana ilişkin telefon konuşmalarımı **MİT**'ten istiyor. İstenecek makam orası mı? Eğer sen telefon dökümlerini isteyeceksen Türk Telekom'dan isteyeceksin, **MİT**'ten istenir mi?

- Uğur Mumcu cinayetinin arkasında sizi kullanan örgüt mü var?

Böyle bir sonuca varabilirsiniz, ama bakın problem şuradan kaynaklanıyor: Bu işin içinde içeriden kimseler de var. Bakın eskisi gibi insanları parayla satın almıyorsunuz. Oğlunu kızını alıp yurtdışına eğitime götürüyorsunuz ve tüm masraflarını da karşılıyorsuz. Bu yolları deniyorlar, artık rüşvet yok.

Bizi kullananlar benim gibi adamlara "**Trafo**" adını veriyor. Neden trafo? Alım ve dağıtım işini yaparım. Yani diyelim DİE'den bir bilgi alınacak arkadaki güçlerin bilinmemesi için bu iş ile ilgili bilgileri ben getirip götürürüm siz beni bilirsiniz, ben de sizi bilirim. Bağlantılar o yüzden koptu. Beni öldürmüyorlarsa sırf bu yüzdendir. Bu bağlantıları bilmedikleri için beni öldürmüyorlar. Mesela DİE ve DPT'deki şahısları bilmiyorlar, ulaşamıyorlar. Çünkü koordineyi ben kuruyorum. Bazıları erken konuştu ve mahvetti her şeyi. Beklemeleri gerekiyordu. Şimdi belge isteyin vermezler. Çünkü bir kere açıklama yaptı bakan. Devlete sızmış onlarca ajan var. Etki ajanlarının anlamı Hümanittir İngilizce. Yani sızdığınız kurumu kendi amaçlarınız çerçevesinde kullanırsınız. Bakın Susurluk Komisyonuna girdim bana bir tek kişi itiraz etti. Kimdi biliyor musunuz: Yaşar Topçu.

1993 ile 2000 yılı arasında gelişen olaylara baktığınızda Uğur Mumcu konusunda nasıl bir manipülasyonun olduğunu görürsünüz. Susurluk Kazası'na kadar herkes bu konuda İran'ı suçluyordu. Ama sonra yörünge değişti. O dönemden sonra Amerika ile İran arasında normalleşmeler yaşandı. Ama ne zamana kadar? 1999 yılına kadar. Bu tarihten sonra ise İran'la bir sertleşme başladı ve Uğur Mumcu olayı tekrar ilişkilendirilmeye çalışıldı. Ajanların filan yakalanması hep oyunun bir parçasıydı. Çünkü ne zaman İran ismi öne çıksa, ben basına gidip manipüle ediyordum. Tam tersini söylüyordum, derin devlet diyordum, Azerbaycan diyordum. Yani tam tersini söylüyordum.

- Şu anda bizi nasıl manipüle ediyorsunuz?

Hayır manipüle filan etmiyorum, şimdi tam gerçekleri söylüyorum. Zaten kafamda taşları yerli yerine oturtmuş durumdayım. Bunları mahkemede de söyledim. Gizli celse olduğu için kimse duymadı. Uğur Mumcu'nun karısına veya kardeşine gidin, benim ne kadar bu işin içinde olduğumu söyleyeceklerdir size. Mahkeme çok büyük bir baskı altında. Mehmet Ali Tekin **CIA** ajanı diye Çeçenistan'da yakalandığında devreye Sönmez Köksal girdi. **MİT** kurtardı Mehmet Ali Tekin'i. Diğer yakalanan sade vatandaşları neden kurtarmadı? Mehmet Ali Tekin'in şu an ölmesi gerekiyordu Atakan gibi. Uğur Mumcu dosyasını benimle kapatmak istiyorlar. Devletin içinde destekler ve köstekler var.

Benim telefon görüşmelerimi çıkartmıyorlar. Amerika ile görüşmelerim olduğu için ortaya çıkartmıyorlar. **MİT**'in derdi şu; eğer telefon görüşmelerimin dökümü ortaya çıkarsa benim kimlerle ve kim adına çalıştığım ortaya çıkacak. Çünkü benim neler bildiğimi biliyorlar.

- Umut ve Hizbullah operasyonları başladığı zaman Amerikan Büyükelçisi, "**Türkiye bağırsaklarını temizliyor**" dedi. Gerçekten bağırsaklar temizlendi mi?

Türkiye'nin farklı bir ortama girmesini istiyorlar. Bence, Umut ve İslâmi Hareket operasyonlarının tümü Avrupa Topluluğu'na, "Radikal İslâm'ı bastırıyoruz" demek için yapıldı. Çünkü istihbaratçı olan herkes bilir ki, bir gün içinde bu denli büyük operasyonlar yapılamaz. Seneler sürer bu operasyonların istihbaratının toplanması. Hüseyin Velioğlu İstanbul'a bir kere geliyor ve o gelişinde de operasyon yapılıyor. Ve o evde bir kişi de sağ yakalanıyor. Çelişki burada. Etimesgut'ta bulunan silahlar. İtalyan menşe'li silahlar. İtalyan jandarmasının kullandığı silahlar. Bu silahlar İran envanterinde yoktur. C- 4 kimyevi bir patlayıcı. Kimyevi patlayıcı dediğiniz zaman belli bir süresi olan patlayıcıdır. Bayatlar çünkü. Şimdi onu emniyet bilerek açıkladı. Dedi ki C- 4'ler İran-Irak Savaşı'nda Amerikalılar tarafından İran'a verildi. Ama hatırlarsanız bu savaşta ABD Irak'ı tutuyordu. Ama 86'da İrangate patladığında anlaşıldı ki; ABD İran'a da silah vermiş. Emniyet bunu bilerek açıkladı. Birilerine mesaj vermek istedi ama bunu açıkca söyleyemiyor. Çünkü devlet güvenliği ile ilgili bir konu. Eğer açıklarsa devletin sarsılmaz bütün kurumları sarsıntı geçirir o zaman.

Yakalanamaz çünkü 1988 Halepçe patlar o zaman. Çünkü elinde Ahmet Cem Ersever'in elinde bulunan doneler var. Laboratuvar testleri ve kimyasal maddenin dökümü çıkar ortaya.

- Halepçe olayını kim yaptı öyleyse?

Valla, Saddam'ın yapmadığı kesin. Yüzde bin beşyüz Saddam'ın yapmadığı kesin. Bakın o dönemler Paul Henze hemen Güneydoğuya üç tane Kızılhaç görevlisiyle gitti. Bu tespit edilip rapor haline de getirildi o dönemler. Ve ne büyük tesadüf, dediler ki, "Kızılhaç görevlileri bölgeye yardım amaçlı olarak gitti". Şimdi sorulacak soru şu; "Kızılhaç tek başına gidemiyor muydu ki, **CIA** İstasyon Şefi onları götürdü?"

-Niye gittiler peki?

Çünkü analiz yapmak zorundaydılar. Kullanılan kimyasal maddenin etki alanında ne kadar kaldığını bilmiyorlardı, bunu öğrenmeleri gerekiyordu. Ordu her şeyin farkında. Çevik Bir'in "ben bu işi bitireceğim" deyip Güneydoğu'ya gitmesinin sebebi de bu. Eşref Bitlis'in uçağının düşme sebebi de bu. Yalnız Bitlis değil ki harcanan, iki-üç kişi daha var. Bu da biliniyor. Bana, **"bunu karıştırma"** diyorlar. Çünkü bunu karıştırdığın zaman Türkiye'nin Güneydoğu politikası zarar görür. Güneydoğu'ya ABD'liler gitti, Almanlar gitti, İngilizler gitti ve habire gidiyorlar. Güneydoğu'da istenilen yapıldı. Şu anda bunu İran'da da yapmaya çalışıyorlar.

- Peki tüm bu anlatılanlar içinde Uğur Mumcu Suikasti'ni nereye koymak lazım?

Tam göbeğine. Adam ölmeseydi dış bağlantıları ve yapılanmanın iç yüzünü anlatacak, yazacaktı. **O sırada kayıp yüzbin silahtan ve Amerikalıların ikamet ettirdiği Peşmergelerin durumundan da hiç bahsetmiyorum. Uğur Mumcu bu kayıp silahları da çözmüştü.** Eymür, Uğur Mumcu'ya bilgi sızdırıyordu. **MİT** daha sonra bunu "Bizim bilgimiz dahilinde görüşüyorlardı" diye teyid etti. Bu arada Eymür 97 Mart ayı idi galiba, gitti Uğur Mumcu Komisyonu'na **"Bu işi Amerikalılar yaptı. Eğer yapmadılarsa bile mutlaka haberleri vardır"** dedi. Tutanaklarda var. Sonra Hanefi Avcı gitti ve o da benzer şeyler söyledi. Kimse bu Eymür'ün Mumcu ile görüşmelerinden bahsetmiyor. Kendisi bile. Çünkü kendisi istediğini elde etti. Yoksa Yavuz Ataç gibi alâkasız bir yere gidecekti. "Artistin kocası" da Fransa'ya gitti. Şimdi burada harcanan tek kişi Ataç'tır. Bakın Eymür'ü Susurluk'ta yargılayamadılar ama Ataç yargılandı. Çünkü Ataç asker kökenli. **MİT** her zaman asker ve sivil kökenli kavgası yapmıştır.

Yavuz Ataç Çakıcı ile bağlantılıydı

Yöresel Savunma Birlikleri'nin içinde Çatlı ile Çakıcı da vardı. Uyuşturucu işini körükleyen kim? Ama Çatlı olayı gördü. Baktı ki uyuşturucu trafiğinde PKK ile birliktelik oluyor. Gidin hanımına sorun o dönem şu sözü söylemişti: "Kimin dost kimin düşman olduğunu kestiremiyorum" Bunları ben anlatıyorum, ama gidin Mahir Kaynak'a sorun, o da aynı şeyleri söylecektir. **MİT** kendi ismini bu işe karıştırmak istemiyor.

- Peki Uğur Mumcu'yu kim öldürdü?

Seri numaraları silinmiş yüz bin silah var. Uğur Mumcu bütün bunları biliyordu. Bu bilgisinden rahatsız olanlar onu öldürdü. Onun sonunu bu hazırladı. Bunu Uğur Mumcu'ya bir albay bildiriyor. İşte **MİT** ile asker arasındaki kavga da burada başlıyor. Askerler bazı şeylerin ortaya çıkmasını istiyorlar, **MİT** ise adının karışmamasını istiyordu.

- Siz casusluk mu yaptınız?

Hayır, casusluk değil benim yaptığım. Eymür de başka ülke adına çalıştı. Biz Türkiye Cumhuriyetinin bölgede en güçlü devlet olması için yardım ediyoruz. Onların söylemi de bu. Teknik ve askeri yardımın yanı sıra, psikolojik ve istihbari yardım yapıyorduk. Bunu herkes biliyor. Etki ajanlarının nerelere nüfuz ettiğini herkes biliyor. APO operasyonunu **CIA** niye **MİT**'e verdi sanıyorsunuz. Beş sene ya da on sene önce değil de Apo neden Mustafa Duyar öldürüldükten hemen sonra yakalandı?

- Siz söyleyin?

Apo devrini tamamladı. Bakın Nurcan Derya, bizim örgütteki biri, bakıyorsunuz Apo'ya Rum pasaportunu veren aynı kadın. Ben Moskova'da Mahir Wellat ile oturup konuşmuş adamım, ama onun PKK sorumlusu olduğunu bilmiyordum. Peki, bu adam nasıl hem bizle hem PKK ile ilgili olabilir? APO bu oyunun bir parçasıydı ama o istemeden dahil oldu. Bana İranlılar teklif ediyor "Gel hangi televizyon kanalına istiyorsan çık konuş, seni istediğin ülkeye götürelim garantiye alalım" diye. Çünkü onlar Uğur Mumcu konusundan sıyrılmak istiyorlar.

- Türkiye'nin içinden geçtiği 28 Şubat süreci ile bu olaylar arasında bağlantı var mı?

Tabii bağlantılı. 28 Şubat'ın mimarı Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya'dır. Güven Erkaya **MİT**'e başkan olacaktı, ama yapamadılar. Şaibeli bir kanser teşhisi önünü kesti. Mesut Yılmaz Başbakan'dı o dönemde. Boğazlar'dan sorumlu danışman yaptılar. Yılmaz'a bastırdılar. Ama **MİT**'in içinde asker-sivil çatışması olduğu için ve siviller asker istemediği için engel oldular. Bunun üzerine Güven Erkaya'nın ağzını kapatabilmek için bayağı geniş yetkilerle Boğazlar'dan sorumlu danışman yaptılar. Ama asli görevi Tansu Çiller'in 1996'da yapmaya çalıştığı Amerika'daki **FBI**

ve diğer istihbarat birimleri gibi birbirinden ayrı çalışan iç istihbarata dönük birimin başında olmaktı. Boğazlar danışmanlığı işin kamuflajı idi. Fakat ömrü vefa etmedi.

- Yöresel Savunma Birliği şu anda da aktif mi?

Yöresel Savnuma Birliği işini yaptı. Güneydoğu'da iş biti. Güneydoğu'da PKK temizlenince Hizbullah sap gibi ortada kaldı ve göze battı. Hüseyin Velioğlu'nun İstanbul'a gelmesini tesadüf mü sanıyorsunuz? Ben Velioğlu ile üç kere görüştüm. Adam İstanbul'un kenarından bile geçmiyordu. Çünkü hakimiyet bölgesi Güneydoğu, niye bırakıp gelsin ki İstanbul'a? Biliyorsunuz, İran Hizbullah'ı, Türk Hizbullah'ını hiç kabul etmedi ve hep dışladı. Çünkü İranlılar Türkiye'deki Hizbullah'ın kontrol altında olduğunu biliyorlardı. Yoksa bakın nerede olursa olsun, radikal İslam kimliğine bağlı bir yapılanma oluşturmuşsanız, İran size hem maddi hem manevi destek verir, ama hiçbir zaman İran Türk Hizbullahı'na destek vermedi.

Türkiye ne zaman ABD'nin bu işlerin arkasında olduğunu anlayıp Amerika'ya sırtını dönmeye başladı, işte o sırada **MİT, MOSSAD**'a doğru kaydı. Ana sebeb budur işte. O süreci çok iyi izlemek gerekir. Tarihinde ilk defa 1996 yılında ABD, "istasyon görevlisi"ni resmi siyasi ataşe olarak atadı. Christen Wood da yardımcısı idi. Bu kadın da enteresan bir kadındı. Açık konuşmak gerekirse, onlar ne derse o olur. Kimilerini para ile kimilerini güç ve makam vererek, kimilerini de tehdit ile bu işlerde kullanırlar.

Yeni Demokrasi Hareketi lideri Cem Boyner'e suikast yapılacaktı ihbar ettik. 1995'te Sabancı Suikastı'nın hemen ardından da denediler. DHKP-C kullanılacaktı bu işte. Bu sizin de çek ettirebileceğiniz bir olaydır.

DHKP-C'nin başında Dursun Karataş vardır ve Dursun Karataş'ın yaptığı her iş şaibelidir bana göre. Sabancı Suikastini sanki sadece DHKP-C mi yaptı?

-Sabancı Suikasti'nde göreviniz ne idi?

Fehriye Erdal'ın 1997 yılında Almanya'da postanede çalıştığını biz ihbar ettik. Anladığımız kadarı ile Alman Gizli Servisi'nin bu işte parmağı var. Bakın Suikast görünürde üç kişi tarafından işlendi. Hep Fehriye Erdal ve Mustafa Duyar isimleri gündemde

idi ama üçüncü kişiden hiç bahseden yok. Bizim "marangoz" olarak tabir ettiğimiz İsmail Akkol'dan kimse bahsetmiyor. 1997 yılında Fehriye Erdal ile birlikte İsmail Akkol'un yeri de tespit edildi. Belçika'da idi. Kimsenin günahını almak istemem ama bu şahıs şu anda Türkiye'de bir cezaevinde kontrol altında.

Burada iki önemli nokta var. Sabancı suikastinde Fehriye Erdal'ı o binaya sokan temizlik şirketi eski Dev—Yol itirafçısı. İkincisi hiç basına hareketli görüntü vermediler. Halbuki o katta da güvenlik kamerası vardı. Girişte verdikleri görüntüde tarih yanlıştı. Güvenlik kamerasını görüntüleyen eleman daha sonra ortadan kayboldu. Susturdular adamı. Her şey bir tarafa, bir suikast düzenlenecek ise gerçek kimlik bırakılır mı? Birkaç hafta evvel de Fehriye Erdal ve Mustafa Duyar basit bir gösteride yakalanıp fişleniyorlar, gözaltına alınıyorlar. Ne büyük tesadüf! Normalde bu adamlar böyle bir gösteriye katılmasa, DHKP-C'li militan oldukları bilinemeyecek! Ve gerçek kimliklerini bırakıyorlar. Böyle bir salaklığı akıllı bir örgüt yapmaz. Ya da o şahısların kim olduğunu açıkça bırakmak istiyorsanız, açık adres vermek istiyorsanız ancak bırakırsınız.

Cezaevinde Mustafa Duyar öldürüldü. Bana, "Liste var kardeşim ve öldürülecekler arasında ikinci sırada sen varsın" dediler. O tarihte Pişmanlık Yasası ile ilgili başvur demişler ve başvurmuştum. Mustafa Duyar pişmanlıktan yararlanamayacağını anlayınca, avukatı aracılığı ile gerçekleri açıklayacağını söylemişti ve o sırada öldürüldü. Apo Türkiye'ye getirilince de olay gündemden düştü.

Sabancı çok büyük paralar verdi bu işe. ABD'den özel dedektifler tuttu. Ve Sabancı her defasında bunun arkasındakiler önemli deyip duruyordu. ABD Sabancı Suikasti'ne çok büyük önem verdi. Hem ABD'nin ekonomik sıkıntıları vardı hem de Alman Gizli Servisi Türkiye üzerinde daha etkili olmak istiyordu. BND Türkiye'de çok güçlendi son dönemde. Ben iddia ediyorum, Fehriye Erdal'ı hiçbir üçüncü ülkeye gönderip sağ ele geçiremeyecekler. Çünkü ABD'nin yardımı ile Apo olayında olduğu gibi Türkiye'ye geri getirebilirler. Almanya buna izin vermez. O kadının konuşması lazım, söyleyecekleri çok önemli. Bu olay ile Almanya iki kuş vurdu. DHKP-C'nin ikinci adamı büyük bir ceza ile içeriye alınıp Dursun Karataş rahat ettirildi.

Türkiye-İran Savaşı'na Doğru

İsrail Devleti Mossad kanalıyla son yıllarda İran'a karşı büyük bir faaliyet içinde. Amerika'nın İran aleyhtarı politikası, İsrail lobisi tarafından yürütülüyor, Yahudi Devleti ayrıca İran'ı zayıflatmak için çeşitli yollar deniyor. İsrail'in İran'a yönelik bu girişimlerinin içinde Türkiye'ye de bir takım roller biçilmektedir. İsrail elinden geldiğince Türkiye'yi İran'a karşı kışkırtmak ve bir Türkiye-İran savaşı üretebilmek niyetindedir.

Eski 2000'e Doğru dergisi, 11 Ekim 1992 tarihli sayısında bu konuya "Türkiye-İran Savaşını Kışkırtan CIA Ekibi" başlıklı haberinde yer vermişti. 2000'e Doğru'nun Washington'da bulunan deneyimli ABD'li gazeteciden aldığı bilgiye göre, Amerikan-Türk Dostluk Derneği içinde faaliyet gösteren CIA bağlantılı bir ekip, Türkiye'ye İran aleyhinde telkinde bulunuyor ve muhtemel bir çatışmayı körüklüyordu. Bu "savaş kışkırtıcısı" ekibin en önemli üç ismi ise şunlardı: "karanlıklar Prensi" Richard Perle, emekli General James Vaught ve Barış Suyu projesinin mimarlarından Joyce Starr...

Bu üç isimden ikisinin (Perle ve Vaught) Yahudi oluşları elbette ilk anda dikkat çekiyor ve doğal olarak akla bir "İsrail bağlantısı"nın olabileceğini getiriyor. Nitekim böyle bir bağlantı var. Yazıda "savaş kışkırtıcı" ekibin ortak özellikleri şöyle sıralanıyor: " CIA ekibi üyelerinin ortak noktaları İsrail'e çok yakın olmaları. Bir diğer ortaklıkları da Kürt sorunuyla yakından ilgilenmek."

İsrail uzantısı CIA ekibinin savaş kışkırtıcılığı yapması, İsrail'in niyetini göstermesi açısından son derece çarpıcıdır. Ayrıca Clinton'ın Ulusal Güvenlik Kurulu'ndan bir ekibin bir Amerika ziyareti sırasında Türk yönetimine "İslami köktendincilik" tehlikesi hakkında telkinlerde bulunmaya kalkması da anlamlıdır. Cengiz Çandar'ın 14 Nisan 1994 tarihli Sabah'taki yazısında bildirdiğine göre, söz konusu Ulusal Güvenlik Kurulu'ndan üç kişi, Jeonne Walker, Richard Schifter ve Nancy Sodenberg, bu konuda telkinlerde bulunmuşlardır. Bu üçlünün dikkat çekici bir özelliği vardır; ikisi, yani Jeonne Walker ve Nancy Sodenberg yahudidir.

Ancak İsrail'in ve onun ABD'deki uzantılarının Türkiye'yi İran'a karşı kullanma çabası, yalnızca bu tür diplomatik telkinlerle mümkün olamaz. Bir de kamuoyunun Noam Chomsky'nin "rıza üretme" dediği yöntemle böyle bir çatışmaya hazırlanması gerekir. Halkın "rızasının üretilebilmesi", yani savaşın altyapısının oluşturulabilmesi için izlenen yol ise İsrail gizli servislerinin artık uzmanlaştığı bir yöntemdir: Provokasyonlar aracılığıyla toplumu İran ile çatışmaya ikna etmek

Suikastlar

Kennedy Suikastı

1960 yılında ABD'de yapılan başkanlık seçimlerini Demokrat Parti'nin genç ve karizmatik adayı John F. Kennedy kazandı. Başarılı her lider gibi onun da en az dostları kadar düşmanı vardı.

Özellikle İsrail Lobisi Kennedy'e sıcak bakmıyordu. Amerikan tarihindeki ilk Katolik Başkandı; ayrıca eski bir büyükelçi olan babası Joseph Kennedy de zamanında Lobi tarafından boy hedefi haline getirilmişti. Kennedy de Lobiye ve İsrail'e pek sıcak bakmıyordu; propaganda çalışmaları sırasında Yahudi Lobisi'nden aldığı ve seçim kampanyasına yapılacak yüklü bir bağış karşılığında Orta Doğu politikasını yeniden gözden geçirme teklifi onu Lobi'den bir hayli soğutmuştu.

İlerleyen aylarda da Başkan, İsrail yönetimiyle büyük bir çatışmaya girdi. Anlaşmazlık, İsrail'in nükleer programı nedeniyle patlak vermişti. İsrail Başbakanı Ben-Gurion, hummalı bir nükleer silah üretme programı izliyor, Kennedy ise nükleer silahlanmayı durdurma programı çerçevesinde Yahudi Devleti'ni bu işten vazgeçmesi için ikna etmeye çalışıtı.

Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Seymour M. Hersh, The Sampson Option: Israel, America and the Bomb adlı kitabında Kennedy ile Ben-Gurion arasında, İsrail'in nükleer programı hakkında "kavga"ya dönüşen fikir ayrılığını ayrıntılarıyla aktarır. Buna göre, bir keresinde dostu Charles Bartlett'e "**Bunların (İsraillilerden bahsediyor) nükleer kapasiteleri konusunda bana sürekli yalan söylediklerini biliyorum**" diyen Kennedy, elinden geldiğince Yahudi Devleti'nin Dimona reaktöründeki gizli nükleer çalışmalarını engellemeye çalışmıştı. Ben-Gurion'un yaz-

dığı mektuplarda kendisinden "genç adam" diye söz etmesi ve daha üst bir konumdaymış gibi bir üslup kullanması yüzünden de çileden çıkıyordu.

Bu arada Kennedy'nin Araplara yönelik olumlu bakış açısı da, onu İsrail ve Yahudi Lobisi nezdinde tam anlamıyla boy hedefi haline getirmişti. Kennedy'nin Orta Doğu'da adil bir politika uygulamaya niyetlendiği, daha senatör olduğu sıralarda Fransa'ya karşı bağımsızlık savaşı veren Cezayir'i desteklemesiyle ortaya çıkmıştı. Cezayir'in bağımsızlığını kazanmasını engellemek için Fransa'ya büyük askeri destek veren İsrail, JFK'nın "tehlikeli" biri olduğunu daha o zaman sezmişti. Genç Başkan, Beyaz Saray'a yerleştikten sonra da Arap ülkeleriyle, özellikle de Mısır'la olumlu ilişkiler kurmaya çalıştı.

Kısacası, Amerika ve İsrail'deki Yahudi liderler, oldukça büyük bir sorunla karşı karşıya kalmışlardı. Ancak Kennedy halktan çok büyük destek alıyordu ve bir sonraki seçimleri kazanacağına da kesin gözüyle bakılıyordu. Ancak İsrail ve Lobi, bir beş sene daha kendi ideolojilerine ve stratejik çıkarlarına karşıt bir başkana tahammül edemezdi..

Peki ne yapmalıydılar? Kennedy ikna edilemeyecek gibi gözüküyordu; bunu zaten seçimden kısa bir süre önce denemiş ve ters tepkiyle karşılaşmışlardı. Bu durumda Kennedy'nin yerine geçebilecek muhtemel başkanlar üzerinde düşünmek gerekiyordu. Kennedy'nin Cumhuriyetçi Parti'den rakibi olan Nixon da onlar için pek işe yarar gözükmüyordu. Seçimlerde Nixon'a büyük bir destek verip Kennedy'nin kaybetmesini sağlasalar bile, yine de ellerine bir şey geçmeyecekti. Ancak bir başka isim, onlar için çok uygun sinyaller veriyordu.

Bu Kennedy'nin yardımcısı Lyndon B. Johnson'dı. Son dönemlerde özellikle dış politika konularında Kennedy'le çokça tartışan ve Başkan'la arası oldukça açık olan Johnson, Lobi açısından "ideal Başkan" prototipi çiziyordu. Politik kariyeri boyunca İsrail'e desteğini sık sık vurgulamış ve Başkan Yardımcılığı yaptığı dönem boyunca da Yahudi Devleti'ne olan sempatisini açığa vurmuştu.

Eğer İsrail ve Lobi, bir yolunu bulur da Kennedy'nin yerine Johnson'ı Başkan koltuğuna oturtabilirlerse, oldukça büyük bir iş başarmış olacaklardı. Ama bu normalde mümkün değildi; böyle bir koltuk değişimi için Başkan'ın ya istifa etmesi ya da ölmesi gerekiyordu. Başkan'ın istifa etmeye hiç niyeti yoktu ve geriye tek bir yol kalmıştı...

Başkan'ı MOSSAD Öldürdü!..

Amerikan Kongresi eski üyesi Paul Findley'e göre Kennedy suikasti hakkında üretilen komplo teorileri arasında İsrail'in adı hiç geçmemektedir. Oysa Yahudi Devleti'nin Kennedy'i ortadan kaldırmak için çok fazla sebebi vardır. Ayrıca Findley'in dediği gibi Kennedy suikasti ile ilgili olarak sanık sandalyesine oturtulan Küba lideri Castro, mafya, fanatik anti-komünistler ya da diğer zanlılar bu işin üstesinden gelebilecek güç ve yeteneğe sahip değillerdir. (Oliver Stone'nun JFK adlı filminde ortaya konduğu gibi Kennedy suikasti son derece planlı ve sofistike bir eylemdir ve devlet içindeki bazı odakların işin içine karıştığı kesindir.) Findley, **Mossad**'ın Kennedy'i ortadan kaldırmayı isteyecek nedenlere ve bu işi yapabilecek güç ve yeteneğe kesin olarak sahip olduğunu hatırlatır. Bu gerçeğe rağmen sanıklar listesinde **Mossad** ve İsrail isimlerinin hiç geçirilmemesi, kuşkuları daha da artırmaktadır.

Kennedy suikastinde **Mossad**'ın rolü ile ilgili en detaylı çalışma ise Amerikalı araştırmacı Michael Collins Piper'ın 1993 yılında yayınladığı Final Judgement (Son Hüküm) adlı kitapta ortaya konur. Piper, 335 sayfa ve 600 dipnottan oluşan kitabında Kennedy suikasti ile ilgili "son hükmü" vermektedir: Suikast **Mossad** ürünüdür!...

Piper, öncelikle Kennedy ile İsrail yönetimi arasındaki çatışmanın detaylarını inceliyordu. Bu çatışma o kadar keskindi ki, İsrail Başbakanı Ben-Gurion, Nisan 1963'te Kennedy'nin varlığının İsrail'i tehdit ettiğini öne sürerek istifa etmişti.

Suikastin ayrıntılarında çok sayıda **Mossad** bağlantısı vardı. Piper, New Orleans Savcısı Jim Garrison (JFK filminde Kevin Costner'ın canlandırdığı kişi) tarafından suikast ile ilgili olarak soruşturmaya uğrayan Clay Shaw'a dikkat çekiyordu. Çünkü delil yetersizliği ile davadan beraat eden, ancak suikastle ilgisi olduğu aşikar olan Shaw, **Mossad**'ın paravan şirketi olarak işlev gören bir firmanın yönetim kurulunda çalışıyordu. (Piper'a göre, yönetmen Oliver Stone, JFK filminde Clay Shaw'un bu **Mossad** bağlantısını atlamıştır, çünkü Stone'un en büyük finansörü, Arnon Milchan adlı İsrailli bir silah tüccarıdır).

Piper'ın kitabında konuyla ilgili önemli bilgiler aktaran eski bir Fransız istihbaratçı vardır. Bu kişi, **Mossad**'ın suikastçilerle bağlantı kurarken, Fransız istihbaratındaki bir ajandan yararlandığını söyler. **Mossad**'la suikastçiler arasında aracılık yapan bu Fransız ajan, Cezayir yanlısı tutumundan dolayı Kennedy'den nefret etmektedir.

Piper, suikastteki **Mossad** bağlantısının hasıraltı edilmesine de değinir. Belli kişiler, suçu mümkün olduğunca uzak adreslere göndermeye çalışmışlardır. Suikasti inceleyen Warren Komisyonu'na, sorumlunun **KGB** olduğu konusunda en çok telkinde bulunan kişi, **CIA** eski Şefi James J. Angleton'dır. Angleton'ın en önemli özelliği ise İsrail ve **Mossad**'a olan yakınlığıdır; **CIA** Şefi olduğu dönemde "**Mossad'ın manevi babası**" ünvanını kazanmıştır.

Suikastteki "İsrail bağlantısını"nı güçlendiren bir başka nokta ise, Kennedy'nin ardından Başkan olan Johnson'ın İsrail'e olan büyük yakınlığıdır. O tarihe kadar görev yapan Amerikan başkanları içinde "en İsrail yanlısı" sayılan Johnson, ilk kez Yahudi Devleti'ne büyük miktarlarda silah yardımı yapmış, 1967 Savaşı sırasında İsrail'e gizli yollardan askeri araç ve deneyimli personel göndermişti. Paul Findley, Johnson hakkında şunları söylüyor: "**İsrail hükümeti Johnson Başkan olursa herşeyin lehlerine dönüşeceğini bilmekteydi ve gerçekten de öyle oldu. Kennedy'nin ölümünden sonra ABD ilk defa İsrail'e çok geniş çapta silah göndermeye başladı. Lobi, Johnson döneminde lobi yapmaya gerek bile duymamıştı.**"

Ağca'yı Kaçıran Teşkilat

Abdi İpekçi suikastı davasının hakimi emekli Albay Gültekin Turan, Mehmet Ali Ağca'yı Maltepe Askerî Cezaevi'nden kaçıranların zor bir işi başardıklarını söyledi.

Turan, Ağca'nın kaçırılmasının kolay olmadığına vurgu yaparken, "Onu kaçıran teşkilatın çok büyük olması lazım." dedi. 1. Sıkıyönetim Mahkemesi'nde görülen Abdi İpekçi suikastı davasında çok dikkatli davrandıklarını anlatan Turan, idam cezasına hükmederek en adil kararı verdiklerini dile getirdi.

12 Eylül öncesinin terör döneminde, birlik, beraberlik ve barış düşüncesini savunan yazılarıyla ön plana çıkan Milliyet Gaze-

tesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı Abdi İpekçi, 1 Şubat 1979 akşamı gazeteden Nişantaşı'ndaki evine giderken otomobilinde uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirmişti. Suikastın sanığı Mehmet Ali Ağca, 11 Temmuz 1979'da yakalandı. Ağca, 11 Ekim 1979'da yargılanmaya başladı. Maltepe Askeri Cezaevi'nden kaçırılan Ağca, 28 Nisan 1980'de gıyabında idama mahkum edildi. Ağca'yı idam cezasına mahkum eden hakim Turan, Zaman'a konuştu. Ağca ve ona yardım eden Yavuz Ceylan'ı yargılarken kimsenin etkisi altında kalmadıklarını anlatan Turan, "Askerî mahkemeler sivil mahkemelere göre çok daha bağımsız mahkemelerdir. Abdi İpekçi davasını böyle bir ortamda yürüttüm." diyor.

Ağca'nın suikast sonrasında güvenlik güçlerine gelen bir ihbar sonucu yakalandığını anlatan Turan, şöyle devam ediyor: "Ağca'nın yerini bildirenler hakkında ödül konulmuştu. Her gün emniyete binlerce ihbar yağıyordu. Bir gün birisi 'İpekçi'yi öldüren kişi şu anda Beyazıt'ta Marmara Lokali'nde şu giysilerle oturuyor.' şeklinde ihbarda bulunuyor ve hiç beklemeden telefonu kapatıyor. Emniyet'tekiler de ihbarı ciddiye alıp lokale gidiyor. Ağca durumdan şüpheleniyor ve ayağa kalkıp çıkmak istiyor. Emniyet mensupları kendisini tanıyıp gözaltına alıyor. Hemen sorgulama yapmıyorlar. Görgü tanıklarına teşhis ettiriyorlar. Aranan kişi olduğu anlaşılınca sorguya geçiliyor. 'Seni buraya getirmemizin nedeni Abdi İpekçi'yi öldürmüş olman. Seni teşhis ettiler. Anlat bakalım.' diyorlar. Ağlamaya başlıyor, orada kabulleniyor. Hazırlanan iddianame ile dava açıyorlar." Davanın ilk duruşmasında, Ağca'nın "Abdi İpekçi'yi ben vurdum, başka bir açıklama yapmıyorum." dediğini hatırlatan Turan, şöyle devam ediyor: "Ben bunu yeterli buldum. Başka soru da sormadım. Baskı gördüğünü iddia ederek ifadelerini kabul etmedi. Olayın iki görgü tanığı vardı. Tanıklar davanın seyri açısından çok önemliydi. Can güvenliklerinden endişelenip duruşmalara gelmekten çekiniyorlardı. Davanın kısa sürede sonuçlanması için bu iki tanığın dinlenmesi gerektiğini söyledim. Emniyet tedbirleri alındı. O gün duruşmaya basın ve dinleyici alınmadı."

Ağca'nın mahkemedeki ilk sorgusunda Abdi İpekçi'yi öldürdüğünü başka açıklama yapmayacağını belirttiğinin de altını çizen Turan, "Bunu söylemekle de herhalde öyle arkasında olan güçlere mesaj verdi." diyor. Mahkeme esnasında yaşanan

ilginç bir olayı da anlatan emekli Hakim Albay Turan, duruşma safahatı içerisinde Ağca'nın bir dilekçe verip, can güvenliği olmadığı için hücreye kapatılmak istediğine dikkat çekiyor. Hiçbir sanığın kolay kolay hücreye girmek istemeyeceğini, bu isteğin Ağca'nın öldürülmekten korktuğunun göstergesi olduğunu vurgulayan emekli Hakim Albay Turan, sözlerine şöyle devam ediyor: "Tekrar dilekçe verdi. 'Beni hücreden çıkarın' dedi. Hücreye girip çıktı. Ondan sonra kaçırıldı. Onu kaçıranlar cezaevinde adam bulmuş, askerî elbise giydirmişler."

MOSSAD; Ağca, Papa'yı Uyaracaksın!

33 gün görevde kalabilen I. Jean Paul'ün ardından yeni bir Papa seçilmişti. Yeni papa, kendisinden önceki Papa'nın akıbetini düşünerek masonlarla iyi geçinme politikası güdüyordu. Vatikan'ın ortasında kurulan **Opus Dei Locası**'nı kabul etmesi de bundan kaynaklanmıştı. Fakat zaman geçtikçe bu Papa'nın da masonları, İsrail'i ve **Mossad**'ı rahatsız eden tavırları olacak, sonuçta **Mossad**'ın emriyle **Mehmet Ali Ağca** tarafından **"uyarılacaktı."** Bu uyarı Papa II. Jean Paul'ü hemen **"kendine getirdi."**

Çiçeği burnunda "Papa" suikast sonrası İsrail'le ilgili düşüncelerini şöyle belirtmişti: **"Pek çok halk acı çekti. Ama Yahudi halkı özel bir halktır. Her zaman seçilmiş olarak kaldı ve kalacaktır. Ama insanlar bunu görmedi ve anlamadı, bu çok üzücü."** 17 Kasım 1990 tarihinde Roma'da bir sinagogda yaptığı konuşmasında **"Yahudiler Tanrı'nın en sevdiği kullarıdır. Kilise, "Yeni İsrail" olduğuna göre, İsrail'le iyi ilişkiler içinde olması çok normaldir"** diyordu.

1970'li yıllardan sonra İsrail terörünün Avrupa'da aldığı biçim, devletlerin iç politikalarındaki huzursuzluklara doğrudan müdahale etmek şeklinde olmuştu. Siyonistlerin amaçlarına karşı çıkma eğilimi gösteren siyasi güçlerin var olduğu veya böyle güçlerin iktidara gelmesi olasılığının yüksek olduğu ülkeler hedef seçiliyordu. Bu konuda İtalya iyi bir örnektir. Bazı Akdeniz ülkelerinin güvenlik makamları ile **"İsrail Gizli Servisi" Mossad** arasındaki yakın işbirliği **CIA**'nın yayınladığı bir raporda da doğrulanmıştı.

Bu işbirliği, bilgilerin karşılıklı iletilmesine dayanıyordu. Papa suikasti de iyi bir emsal teşkil ediyordu. Suikast, gizli servislerin ortaklaşa yürüttükleri çalışma sonucunda FKÖ girişimi olarak lanse edilmiştir. Daha sonra da **KGB** süsü verilecektir.

SISMI'nin en üst yetkilileri ve Başkanı General Sontovitio da **P2 Mason Locası**'nın üyesiydi. Ağca hakkında soruşturmalar, General Sontovitio'nun görev başında bulunduğu sıralarda başlatılmıştı.

Papa suikastinde de, Kennedy suikastinde olduğu gibi **KGB**'nin olayı planladığı ileri sürülerek ve bu yönde Bulgaristan, Mafya yönlü bağlantılar kurularak hedef saptırılmaya çalışılmıştır. Vatikan'ın olayla ilgili ilk demeci İsrail'in bu işe hiç karışmadığı yönündedir. İlerleyen sayfalarda suikastin **KGB** üzerine atılarak **Mossad**'ın olaydan nasıl sıyrıldığını kısaca ele alacağız. Fakat herşeyden önce Papa suikastini gereği gibi inceleyebilmek için suikast öncesi gelişen olaylara, Abdi İpekçi'nin, Ağca! tarafından vurulmasına ve bu saldırının nedenlerine göz atmak gerekmektedir.

Papa Suikastı

6 Ekim 1991 tarihli Hürriyet gazetesinde Sedat Ergin'in Washington'dan bildirdiği özel haberde, Başkan Bush tarafından **CIA** Başkanlığı'na aday gösterilmiş olan Robert Gates'in, başkanlık yarışında önemli bir yara aldığı bildirilmişti. Gates'e bu yarayı açan olay ise Papa Suikasti'ydi. Gates'in Papa suikastinin **KGB** tarafından yapıldığı yolunda düzenlediği yalan raporlar su üstüne çıkmış durumdaydı. Bu yalan raporlarla basını ve tüm kamuoyunu yanlış bilgilendiren Gates'in sahtekarlıkları anlaşılınca, **CIA** Başkanlığı tehlikeye düşmüş oluyordu. 2000'e Doğru'daki haberde bu durum şöyle vurgulanmıştı:

CIA'nın "bir şeyler karşılığı"nda bilgi, haber sızdırarak yönlendirdiği ve bir bakıma "ilham perisi" olduğu, sözüm ona "her türlü kuşkunun üstündeki" listede iki ünlü gazete var: Washington Post ve New York Times. Örneğin Bulgar ve **KGB** ajanlarınca yönetilen **Mehmet Ali Ağca**'nın Papa II. Jean Paul'e suikast girişiminde bulunduğu yolundaki senaryoyu bu iki gazeteye sızdıran **CIA** idi. Amerikan İstihbarat Örgütü bunu inandırıcı kılmak için iki ünlü ajanını devreye soktu.

Bu ajanlardan birincisi, Hür Avrupa Radyosu'nda 1974 -77 yıllarında başkan olarak çalışan **Paul Henze**, ikincisi ise **CIA** patronu William Colby ile savaş sonrası İtalya'da çalışmış Claire Sterling idi. Her iki ajan, 13 Mayıs 1981 yılında Papa Paul'e yapılan suikastin **KGB** ve **Bulgar Gizli Servisi**'nce yönetildiğini Reader's Digest'te "okumuş oldular".

Ardından ajan Claire Sterling, vakit geçirmeden NBC Yazı İşleri Müdürü Marvin Kalb'in yanına koştu. NBC, "**terörizm uzmanı**" sıfatıyla çağırdığı Sterling'i kamera karşısına aldı ve Papa suikastı'na ilişkin görüşlerini diziler halinde yayınladı. Bu aşamada ünlü Amerikan Newsweek dergisiyle İngiliz The Times devreye girdiler ve Sterling, dolayısıyla da **CIA**'nın yorumunu kitlelere ulaştırdılar. Böylece dünya kamuoyu, Papa suikastinin, "**KGB** tarafından düzenlendiğine" ikna edilmiş oldu. Oysa Fransız Le Monde Diplomatique'in daha sonra ortaya koyduğu gibi NBC televizyonunun şefi Marvin Kalb, Sterling'in görüşüne kolayca ikna olmuştu. Çünkü yalan, hükümetin savunma sisteminin meşru bir parçasıdır. Gazeteci ise milli menfaatlere uygun olduğunu hissettiği oranda bu yalanlara katılır.

Papa suikastindeki son gelişmeler aslında olayın iç yüzünü tüm açıklığıyla ortaya sermiş durumdaydı. Hadi Uluengin konuyu şu şekilde özetlemişti:

Garip tesadüf ki, geçen hafta yayınlanan Fransız dergisi L'Evenement du Jeudi zehir hafiyelerin eski komplo teorisine bir darbe daha indirdi. Papa suikasti hakkında çok ayrıntılı bir dosya sunan dergi, suikastteki "Bulgar parmağı" yalanının, tamamen Amerikan Gizli Haber Alma Teşkilatı **CIA** ve soğuk savaş yanlısı azılı şahinler tarafından uydurulduğunu belirtti. Sıkı durun, L'Evenement du Jeudi, **Mehmet Ali Ağca**'nın gerçekleştirdiği saldırıyı Bulgaristan'a yüklenen senaryonun, zehir hafiyelerin çok söz ettiği ve Ankara'daki eski **CIA** Şefi **Paul Henze** tarafından yazıldığını açıkladı.

L'Evenement du Jeudi ise şu bilgileri veriyordu: **Ağca** yakalandıktan 9 ay sonra konuşmaya başladı. Habib Burgiba, Lech Valesa, Simone Veil'e karşı tasarladığı projelerden bahsetti.

Acaba Metro Goldwyn Mayer'in senaryolarına taş çıkaracak bu senaryoyu kim hazırladı? İki Amerikalı yazar Herman

ve Franck Brodhead çalışmalarında bu olayın elebaşı olarak Paul Henze'yi gösteriyorlardı. Suikaste karışanlar listesinde **Kissinger**, İsrailli bir stratejist olan Michael Ledeen, **CIA** eski yardımcı direktörü Ray Cline ve Washington Times'ın editörü Arnaud de Borchgrave de sayılıyordu.

Eski bir OSS'li olan Papaz Morlion suikast sırasında Roma'daki **CIA** temsilcisiydi. Ortaya yeni çıkan bazı dokümanlar Morlion'un Soğuk Savaş sırasında İtalya'da çok büyük bir rol oynadığını göstermişti. Morlion, Antonov'la aynı apartmanda oturuyordu. **Ağca** soruşturma sırasında Antonov'un dairesini anlatırken Morlion'un odası ile karıştırdı. İki odayı ayıran akordiyon bir kapıdan bahsetmişti. Ama bu Papazın evinde vardı, Antonov'un evinde değil...

Ocak 1992'de savcı Rosario Priore, Papa suikasti üzerine ikinci bir araştırma için ABD'ye gitti. Burada buldukları onu çok şaşırtacaktı. Beyaz Saray, savcıya **CIA**'nın gizli dokümanlarını araştırma izni vermişti. Dokümanlar arasında Robert Gates'in iki gizli emrini buldu.

Gates, araştırmacılarına, ne pahasına olursa olsun Papa suikastinde Sovyetlerin parmağının olduğunu bulmalarını emretmişti. **CIA**'nın SSCB bölüm başkanı Melvin Goodman "**Gerçeği saptırmak istediler. Bir ara dış politik güçler CIA yöneticilerinin üzerinde çok büyük bir baskı uyguladılar. Araştırmacılarım KGB'nin olaya karıştığı yolundaki tezi desteklemek konusunda çok büyük baskı gördüler**" diyordu. **CIA**'dan John McMahon da o zamanlar bu büyük dalavereye katılmayı reddetmişti.

1981 Nisanı'nda Francesco Pazienza, SDECE Başkanı Alexander de Marenches tarafından Papa'ya suikast olacağı konusunda uyarıldı. Marenches suikasti nereden biliyordu? Bu bilgileri nereden alıyordu? Marenches, durumu haber vermek için Vatikan'a iki görevli gönderdi. Bunlar Arnaud de Borchegrave'nin arkadaşı Dr. Beccuau ve SDECE Araştırma Bölümü Başkanı General Fouilland idi. Tüm uyarılara karşın, gereken tedbirler bir türlü alınmadı. Kısa bir süre sonra Pazienza Brooklyn'de öldürüldü.

Humanite adlı dergide gazetecilik yapan Alain Guerin'le yapılan röportaj da birçok konuya ışık tutacak niteliktedir. "Roma'da Papaz Morlion'la görüşmem sırasında konu OSS ve Allen Dulles'e gelinceye kadar herşey çok normaldi. O ana kadar Morlion çok

sakin konuşuyordu. OSS'den bahsedince hemen ses tonu değişti. Bana 'sevgili dostum siz çok sempatiksiniz. Başınıza birşey gelmesini istemiyorsanız, bu konularla hiç ilgilenmeyin' dedi. Ben de ona teşekkür edip ayrıldım. Yıl 1978'di. İki yıl sonra Roma'da bir gazeteci öldürüldü. Bu gazeteci tam Morlion üzerindeki araştırmalarını tamamlamak üzereydi. Morlion 1945'de İtalya'ya gelirken yanında OSS Başkanı William Donnovan vardı. Morlion'un sekreteri ise Giulio Andreotti adlı gelecek vaadeden bir gençti."

Eski **CIA** ajanı Melvin Goodmann'ın suikast hakkındaki L'Evenement du Jeudi'de yayınlanan görüşleri şöyledir:

Papa II. Jean Paul'ü kim vurdu? Daha sonra kamuoyunu suçu Bulgar ve Sovyetler'e atmak için kim yanılttı? Bu olay savaş sonrası dezinformasyon operasyonlarının en inanılmazlarından biri olarak kalacaktır. Eski **CIA** yöneticilerinden Melvin A. Goodmann bundan şüphe duymuyor. "Propaganda harekatının bir kısmı Sovyetlerin terörü desteklediğini kanıtlamak, diğeri suikasti içeriyordu. Herşey yalandı. Bu propaganda malzemeleri Claire Sterling tarafından toparlanan yalan haberlere dayanıyordu."

Francesco Pazienza SISMI'nin ABD'deki ajanı SISMI içinde de yuvalanan, anti-komünist görüntü altında kurulmuş gizli NATO örgütü **Gladio**'nun bir elemanıydı. SISMI şefi Santovido'nun danışmanıydı. ABD'de ise General Alexander Haig ile temas kurmuştu. Aynı dönemde Panama Devlet Başkanı Noriega'nın da danışmanlığı görevini yürütüyordu. SISMI şefi General Santovido, Pazienza'dan Vatikan'la ilgili ilginç bir şey varsa araştırmasını istedi. Daha açığı Kardinal Mercinkus'u araştırmasını istemişti. Kardinal Marcinkus Banker Calvi ile bazı şirketlerde aynı yönetim kurullarında görev yapan Amerikalı bir din adamıydı. Banker Calvi'nin ölümünden sonra, 1982'de New York'ta General Haig ile birlikte çalışmaya devam etti. ABD'de 3 yıl hapis yattı.

CIA'ya ve SDECE'ye de çalışan Pazienza'nın Vatikan Bankası'yla da ilişkisi vardı. 2 Ağustos 1980'de 85 kişinin ölümüyle sonuçlanan **Bologna Garı** katliamının perde arkasındaki adamlardan biriydi o. Pazienza **Ağca**'yla bağlantısını şöyle anlatmıştı: Papa suikastını Bulgarlar organize etmemişti. Ama biri **Ağca**'yı bunu söylemesi için ikna etti. Ağca ile bu konudaki gizli görüşmeleri SISMI'nin yeni Şefi General Lugaresi yapıyordu. Pa-

zienza, Lugaresi'nin Nisan 1982'de işbaşına geldikten sonra SISMI içinde Ağca'yla ilişki kuracak yeni bir birim oluşturduğunu ve **CIA**'yla SISMI'nin o dönemde aşırı sağla yakın ilişki içinde olduğunu söyledi. Pazienza'ya göre dezinformasyon ve basını kullanması için yayılması istenen sahte bilgiler **CIA**'dan geliyordu. **CIA**'dan gelen bu bilgilerle Papa suikastini Bulgarlar'ın yaptığı uyduruldu. Daha sonra dönemin **CIA** Sovyet bölümü şefi de bu "operasyonu" doğrulayacaktı...

1985 yılında ABD'de yargıç Martelli'ye açıklamalarda bulundu ve Papa cinayetinde Bulgar Bağlantısı tezlerini çürüttü. Bu konudaki ilk itirafı o yapmıştı. Bunun üzerine İtalya'ya gönderildi. 1988'de serbest bırakıldı. Fakat bu özgürlük dönemi çok kısa sürecekti. Bologna Garı katliamının faillerinden biri olması nedeniyle cezaevine yeniden kondu. Pazienza'nın itiraflarıyla Papa suikastine Bulgarlar'ın zorla karıştırılmak istendiği kanısı güçlenmişti.

Stefano del Chiaie, Pazienza'nın SISMI'den departman arkadaşıydı ve tıpkı Pazienza gibi "yakın tarihin en büyük provokasyonlarından" biri olan **Bologna Garı** katliamı sanıklarındandı.

Pazienza **Ağca**'nın Gladio'daki şeflerinin **P2 Mason Locası**'yla işbirliği yaptığını da açıklamıştı. Pazienza 1990'lı yıllarda **Gladio**'nun asıl hedefinin İslam olduğunu da belirtmekten kaçınmadı.

Suikastın Sonrası

Papa suikastı, İsrail politikalarına ters düşen Papa'yı ikna etmek için düzenletilmişti. Gerçekten de Papa, suikast sonrası dönemde kendinden istenilen çizgiye girdi. Temmuz 1987'deki görüşme sırasında Yahudi yöneticiler Vatikan'la pek çok ortak çalışma programı yaptılar. Casaroli ile yapılan bu toplantılar Devlet Sekreterliği ve Diaspora temsilcileri arasında doğrudan ilişkiler kurulmasına kapı açtı.

En son olarak II. Jean Paul, Haham Mordechai Waxman'ın önünde İsrail'in varlığının İsrail halkı için bir zorunluluk olduğunu tanıdı. Bea'nın yerine geçen Kardinal Willebrands de Dünya Yahudi cemaatlerinin çalışmalarını izlemek için bir bölüm kurmayı amaçlamıştı.

İtalya'da masonik Katoliklerin kalesi durumundaki Assisi kenti Vatikan'ın iç mücadelesini yaptığı yerdi. Burası II. Dünya Savaşı sırasında önemli bir Siyonist merkez sayılıyordu. P2 skandalında ise rolü Vatikan'la gizli toplantıların yapıldığı bir yer olmak idi.

Vatikan-İsrail bağlantısının sonuçları artık resmi platformlarda da ortaya çıkmaktadır. 1991 Kasımında Vatikan Devlet Sekreteri İsrail'le ön diplomatik ilişkilerin kurulmasında ilk adımı atmıştır. Ve gelişmeler Vatikan'ın İsrail'i tanıması sonucuna doğru gitmektedir. Siyonist papaları, Yahudi kardinalleri olan bir Vatikan için aslında bu kaçınılmaz bir son gibi gözükmektedir.

Papa'nın İsrail'le olan ilişkileri ise oldukça iyi durumdadır. Suikast öncesi İsrail'i kızdıran tavırlarından eser yoktur üzerinde. Geçmişte İsrail'le diplomatik ilişkileri reddeden Vatikan artık diplomatik ilişkilerin kurulması için Şimon Peres'i Vatikan'a davet etmiştir.

Vatikan'ın İsrail'i tanımak amacıyla bir komisyon kurmayı kabul etmesi diplomatları şaşırtmamıştır. Papa'nın etrafında, ona İsrail'e daha iyi davranması konusunda baskı yapan pek çok kişi vardır. İsrailli diplomatlar Papa'nın devletlerini kabullenmesinden doğan hoşnutluklarını gizlememişlerdir. Papa'nın İsrail'i tanıması, İsrail'e çok büyük bir güç verecektir.

Nitekim 2 Ocak 1994'te "King David" Oteli'nde, Hz. İsa'yı çarmıha yolladı diye 2000 yıldır Yahudilere diş bileyen Katolik Kilisesi ve Vatikan, varlık nedenini "Yahudilik'ten" alan İsrail'i resmen tanıdığını açıklamıştır. Vatikan'ı dize getirmenin İsrail'de yeterli bulunmadığı ise açıktır. İsrail Başhahamı İsrael Rau bu konuya paralel fikirlerini "bu anlaşmayla iki din arasında açık olan hesaplaşmanın sona erdiği sanılmasın" diyerek belirtmiştir.

MİT'in Gizli Kürt Operasyonu

Yıl 1996... ABD Saddam'ı devirmek için Kürtlerle anlaşmaya varır. Seçilmiş 2500 Kürt pasaportsuz ve kimliksiz olarak Türkiye sınırından içeri girer. Batman-Guam Adası köprüsünde nakliye uçaklarıyla taşınan 2500 kişi özel eğitime alınır. Türkiye bu 2500 kişinin tek tek parmak izlerini alır. Ve yıl 1998. Türk istihbaratçıları bir koli çay bardağı ile Kürt aşiret liderleriyle toplantıya gider. Tek bir amaçları vardır; toplantıya katılanlardan kaçı ve kimler Guam Adası'na gidenlerdendir?

Birinci Körfez Savaşı'nda Saddam Hüseyin'i deviremeyen ABD, içten darbe başlatmak için hazırlıklara başlar. Washington'un bu konudaki en büyük müttefiki sınır komşusu Türkiye ve K. Irak'taki yerleşik Kürtler olur. Türkiye zaman zaman sınır ötesi harekatlarla K. Irak'a girer. Peşmergeler o dönemde Türk askerine yardımcı olur. Hatta zaman zaman çatışan Barzani ve Talabani güçleri Türkiye'nin araya girmesiyle ateşkes yapar.

Bu arada PKK'dan çekinen Barzani ve Talabani'nin yardımına Türkiye koşar. Sınır bölgelerinde peşmergelerin kullanacağı karakollar inşa edilir, yollar yapılır, silah verilir. İki peşmerge lideri sınırın öteki yakasında Türkiye'nin müttefiki olur. Ancak Saddam Kürtler üzerindeki baskıyı artırır. Bunun üzerine ABD kimine göre 5 bin kimine göre 2500 seçilmiş Kürt asıllı Iraklıyı alarak Guam Adası'na götürür. ABD bu faaliyetini "müttefiklerine sahip çıkmak ve onlara yeni bir yaşam kurmak" olarak açıklar. Bu faaliyetlerin yapılması için tek bir yol ve yardımcı ülke vardı. Türkiye. Ve iki ülke arasında görüşmeler başlar.

Batman-Guam Casus Trafiği

ABD, Türkiye'ye Guam Adası'na götüreceği kişilerin adını vermez. Bu Ankara'da kriz yaşanmasına neden olur. Sonra Pasaport Kanunu'ndaki bir maddeye istinaden kimliksiz ve pasaportsuz kişilerin Türkiye'ye girişi için bir yöntem bulunur. Kimlikler beyana dayalı olacaktır, ama Türkiye sınırdan geçecek herkesin parmak izini alacaktır. ABD bunu kabul eder. Bunun üzerine Ankara'dan giden 5 kişilik uzman bir ekip, sınırdan konvoylarla gelen Guam yolcusu seçilmiş 2500 Iraklı Kürt'ün parmak izlerini alır. Sonra bu parmak izleri Emniyet dosyasına konmadan MİT arşivlerine kaldırılır.

ABD eğittiği seçilmiş Kürtleri zaman içerisinde yeniden K. Irak'a getirir. Bunlar Saddam rejimini devirmek için altyapı çalışmalarına başlarlar. Bu kez ellerinde kapı gibi ABD pasaportları vardır ve Türk sınırından rahatlıkla içeri girerler. Kimisi Irak'ın güneyine kadar giderek oradaki Arap aşiretleri ile ABD'nin temasını sağlamaya yönelik çalışmalar yapar. Amaç Saddam'ı kuşatarak silah bile kullanmadan teslim almaktır.

Bir Koli Çay Bardağı

Bu sırada PKK'nın Irak'taki faaliyetlerinden rahatsız olan Türk istihbarat birimleri 1998 yılında Kürdistan Demokrat Partisi lideri Barzani'den Kürt aşiret liderleriyle bir toplantı ayarlamasını ister. O dönem MİT'in kendisine destek sağladığı Barzani Bölgedeki aşiretlerin liderlerini toplantıya çağırır. Türk istihbaratının amacı hem PKK faaliyetlerini öğrenmek hem de gelinen durumla ilgili bilgi sahibi olmaktır. Ankara'dan yola çıkan istihbaratçılar Habur Sınır Kapısı'ndan geçerek görüşmeye giderler. Arabaların bagajında aşiret liderlerine verilecek hediyelerin yanı sıra bir koli çay bardağı vardır.

Barzani'nin davetiyle gelen aşiret liderleri Türk istihbaratçıları coşkuyla karşılar. Tek tek tanışma faslı yapılır. Tanışılanların hepsi tek tek kaydedilir. Ardından garson olarak görevli Türk istihbaratçıları toplantıya katılanlara çay servisi yapar. Çay içilen bardaklar daha sonra içen kişilerin adlarıyla etiketlenerek yıkanmadan özel korumalı kolilere yerleştirilir. Toplantı salonunda bilgi akışı dışarıda ise gerçek kimlikleri öğrenme telaşı vardır. İki grupta toplantıdan mutlu bir şekilde ayrılır. Aşiret liderleri Türkiye'nin de desteğini almışlardır.

Ankara'da Parmak İzi Mukayesesi

Türk istihbaratçıları özel kolide saklanan bardaklarla birlikte yeniden karayoluyla Habur Sınır Kapısı'ndan Türkiye'ye giriş yapar. İstihbaratçılar için o kolidekiler kendi canlarından bile önemlidir. Sınırın her iki tarafında da en küçük bir kaza ihtimali bile düşünülerek eskort ve konvoyla hareket edilir. Koli Ankara'ya gelir gelmez hemen Emniyet Genel Müdürlüğü Kriminal Daire Başkanlığı'na gider. Burada bardaktaki parmak izleri alınır. Daha önce seçilmiş olarak Gum'a götürülen 2550 Kürt'ün parmak izleriyle mukayesesi yapılır. Toplantıya katılan 17 aşiret liderinin Guam'da eğitimden geçen kişiler olduğu ortaya çıkar. Bu bilgi de devletin arşivlerindeki yerini alır.

Denktaş'a Suikast

14 Aralık 2001 tarihinde, **INAF** (Uluslar arası İlişkiler Ajansı)'nın servise koyduğu haberde, Denktaş'a yönelik suikast girişimi açıklanıyordu. **INAF**'ın haberine göre: **"İki yıl önce (1999) Yunanlı bir armatör, Denktaş'ı kaçırmak ya da öldürmek karşılığında bir grup emekli Yunan komando subayına 2 milyon dolar önermişti. Bir Yunan gemisinden lastik botla KKTC'ye sızmaya çalışan 4 Yunanlı subay, Türk Güvenlik Kuvvetleri tarafından açılan ateş üzerine geri dönmek zorunda kalmıştı."**

Suikastı gerçekleştirecek Yunanlı emekli komando subaylarına 2 milyon dolar ödeyecek olan kişi, Kıbrıs'tan güvenilir kaynaklardan gelen bilgiye göre, Yunanlı armatör Kosta Karras.

O tarihte **Denktaş**'ın malikânesi deniz kenarındadır. Girne'nin batısında Karaoğlanoğlu'na yakın askeri bölge sınırında bulunan malikâneye denizden baskın yapılarak eylem gerçekleştirilecektir. Önceden sızan bilgiler sonucu tedbir alındığı için, başarılı olamayan tertibe karışan suikast timinin isimleri daha sonra saptanır.

Suikasti sipariş eden, Yunanlı armatör Kosta Karras'tır.

Denktaş Ölmeden Sorun Çözülmez

ABD Başkanı'nın Kıbrıs Özel Temsilcisi Richard Holbrooke'un ağzından çıkan bir söz, bu tertibin arkasındaki gücün kimliğini ortaya çıkarıyor. Diplomatların bulunduğu bir toplantıda söylenen şu sözler son derece önemli: **"Denktaş öbür dünyaya gitmeden Kıbrıs sorunu çözülmez"**.

Holbrooke, halen ABD'nin BM Daimi Temsilcisi. Kıbrıs'la ilgisi eskilere dayanıyor. ABD'nin Kıbrıs'taki ajan faaliyetlerini örgütleyen Fulbright Komisyonları'nın çalışmalarını yönetti. 1997-98 yıllarında ABD Başkanı'nın Kıbrıs Özel Temsilciliği'ni yaptı.

Denktaş'a yönelik suikast tertibi bu olayla sınırlı değil.

60'lı yıllarda New York'ta, 70'li yıllarda Londra'da, 80'li yıllarda Varşova'da suikast girişimleri yaşandı. Başarısız girişimlerin dışında defalarca uygulamaya konulamayan planlar, hazırlıklar yapıldığı biliniyor. Bu da o başarısız ya da yarım kalan girişimlerden biri. Ama suikastin finansörü Karras'ın Türkiye bağlantıları var.

Misyonerliğin Koruyucuları

Kosta Karras'ın Türkiye'deki en önemli ilişkisi R.K... K... ve Karras, yıllardır birçok uluslar arası toplantıyı birlikte örgütlüyor. En son 19-20 Aralık 2001 tarihlerinde Brüksel'de yapılan ve Fener Rum Papazı Dimitri Bartholomeos'un konuşmacı olduğu, **"Allah'ın Uluslar arası Barışı"** toplantısı da bunlardan biri. Bartholomeos, Brüksel'e R. K..'un özel uçağıyla gitti.

Bartholomeos ve Koç, 20 Eylül 1997'de Trabzon'da yapılan, **"Din ve Çevre"** konulu toplantıya, Karras'ın Yunan bandıralı **"Eleftherios Venizelos"** gemisiyle gittiler. Fener Rum Patrikhanesi'nin düzenlediği toplantının Onursal Komite'si şu isimlerden oluşuyordu:

Rahmi Koç, Bartholomeos, Ağa Han, Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn, Dünya Yahudi Kongresi Başkanı Dr. Arthur Hertzberg, ABD eski başkan yardımcısı Al Gore.

Toplantı K.. ve Karras tarafından finanse edilmişti.

Suikastın Sponsoru

Suikast sponsoru olan Karras, "Southeast European Cooperati ve Inıtative- SECI (Güneydoğu Avrupa Uzlaşma Grubu)" merkezinin kurucularından. SECI'nın koordinatörü Erhard Busek.

SECI, 27 Eylül 2000 tarihinde İstanbul Maslak'ta İMKB'de bir toplantı düzenledi. Toplantıya, Balkan ülkelerinin tamamından temsilciler katıldı. Almanya, Fransa ve ABD toplantıyı desteklediklerini açıkladılar.

Kosta Karras ve R. K.. toplantının katılımcıları arasındaydı.

Yine SECI'nin 5 Aralık 2000 tarihli Zagreb toplantısı tutanaklarında, toplantının başkan ve başkan yardımcısı hanelerinde şunlar yazılı.

"Chairman: **Mr. R.... K..**

Co - Chair: **Mr. Costa Carras."**

TESEV'le John Hopkins Üniversitesi Uluslar arası İlişkiler Bologna Merkezi'nin birlikte düzenlediği forum, 3-4 Mayıs 2001 tarihlerinde yapıldı. Konu, **"Türk-Yunan İlişkileri Temelinde Kıbrıs."**

Kosta Karras ve R.... K.., toplantının konuşmacıları arasındaydı.

Diğer konuşmacılardan bazıları da şunlar.

Şahin Alpay, Cengiz Çandar, Özdem Sanberk.

TESEV Bülteni'nde geniş yer verilen toplantı haberinde şu bilgiler yer alıyor: "...İşadamı Rahmi Koç, Türkiye'nin neden AB üyesi olması gerektiği üzerine görüşlerini belirtti."

"...TESEV direktörü Özdem Sanberk ve Costa Carras'ın konuşmaları üzerine, Yenişafak yazarı Cengiz Çandar ve Atina Üniversitesi öğretim üyesi Theodore Couloumbis yorum yaptılar. Her iki konuşmacı da Kıbrıs sorununu vurguladı. Çandar, Türkiye Cumhuriyeti'nin KKTC'deki askeri ve ekonomik varlığını çarpıcı bir biçimde ortaya koydu."

Fener Patrikhanesi

Yunanlı armatör Karras'ın annesi İngiliz. Kendisi de İngiltere'de doğup büyüdü. Oxford ve Harvard üniversitelerinde okudu. İngiltere ve ABD'de Rüm Ortodoks kilise ve vakıflarında yöneticilik yaptı. **"İngiliz Kiliseler Konseyi Trinitarian Doktrin Komisyonu"** başkan yardımcısı. **"Fener Rum Patrikhanesi'nin Yargıcı (Archon)"** unvanına sahip. Archon, Fransızca kökenli bir sözcük. Eski Yunan Şehir Devletleri'nin en yüksek dereceli yargıcına **"Archon"** deniyor.

Karras, 20 Eylül 1997'de Trabzon'da, 1998'de Patmos'da gerçekleştirilen "Din ve Çevre" konulu toplantıların düzenleyicisi. Bu toplantıların baş aktörü Fener Rum Papazı Bartholomeos.

Karras'ın Türkiye'deki ilişkileri geniş bir yelpazeye sahip. TÜSİAD'dan Sabancı Üniversitesi'ne, Bilderberg'den çevre örgütlerine, TESEV Vakfı'ndan Kıbrıs'la ilgili dernek ve örgütlere kadar uzanıyor.

Kardeş "Çevre" Örgütleri

Karras ve Koç, denizcilikle ilgili alanlarda çalışmayı seviyorlar.

Karras armatör. Ticari yük gemilerine, turistik gemilere, yatlara, tankerlere sahip. 1974-1985 yılları arasında "Yunan Armatörler Birliği Yönetim Kurulu Üyesi." Ayrıca, "Yunan Gemicilik İşbirliği Komitesi Başkan Yardımcısı."

Karras'la Koç'un aynı adla kurulmuş deniz çevre örgütleri var.

Karras'ınkiler, HELMEPA (Hellenic Marine Environment Protection Association)-Hellen Deniz Temiz. Kuruluş tarihi 1982.

CYMEPA (Cyprus Marine Environment Protection Association)-Kıbrıs Deniz Temiz. Kuruluş tarihi 1993.

Koç'unki, TURMEPA (Turkich Marine Environment Protection Assocition)-Türkiye Deniz Temiz. Kurulması, 1993'te Türk-Yunan İş Konseyi toplantısında kararlaştırıldı. Kuruluş tarihi 1994.

Akdeniz ve Ege Denizi'nde temizlik yapmak, denizleri korumak gibi ortak projelerden söz ediyorlar. Ege ve Boğazlar konusunda politika geliştirmeyi ihmal etmiyorlar. Örneğin Koç, Çanakkale ve İstanbul boğazları için uluslar arası bir yönetim-denetim mekanizması kurulmasını önerdi.

Karras-İlter Türkmen İlişkisi

Kosta Karras'ın en önemli ilişkilerinden biri de emekli büyükelçi İlter Türkmen. İlişkileri, Türkmen'in Atina Büyükelçiliği dönemine kadar uzanıyor.

TESEV (Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı) içinde Türk-Yunan Dostluk Forumu var. Bu forum, İngiliz-Birleşik Servisler Kraliyet Enstitüsü ve Oslo Uluslar arası Barış Araştırma Enstitüsü tarafından kuruldu.

Forumun Türkiye Koordinatörü **İlter Türkmen.**

Yunanistan Koordinatörü **Kosta Karras**.

Forum'da yer alan diğer isimler şunlar:

Özdem Sanberk (TESEV Genel Direktörü -Emekli Büyükelçi),

Cem Duna (Emekli büyükelçi),

Muharrem Kayhan (TÜSİAD eski başkanı),

Soli Özel (Bilgi Üniversitesi),

M.Ali Birand (Gazeteci-CNN),

Ziya Bülent (Denizcilikten Sorumlu Bakanlık Danışmanlığı yaptı),

Sami Kohen (Milliyet yazarı),

Prof. Theodore Kouloumbis,

Prof. Argyris Fatouros (Eski Enformasyon Bakanı),

Kosta Zepos (Emekli Büyükelçi),

Paulina Lampsa (Makedonya ve Trakya'dan Sorumlu Bakan Yardımcısı).

Kıbrıs'ı Yunanlılaştırma

30 Haziran 2001 tarihinde İstanbul Mercure Otel'de yapılan Kıbrıs Sempozyumu'nda, Aydınlık muhabirinin, Karras'la ilişkisini sorması üzerine Türkmen şu yanıtı vermişti: **"Benim öyle bir sicilim var ki, 42 sene Büyükelçilik ve Dışişleri Bakanlığı yaptım. Sizin beni gammazlamanızla hiç bir şey olmaz. İstediğiniz kadar gammazlayın."**

Türk-Yunan Dostluk Forumu -Politik Analiz Grubu, Kıbrıs ve Ege sorunları ile ilgili sık sık toplanıyor. Toplantıların değişmez konuşmacılarından biri Karras. TESEV bünyesinde toplanan grup, Türkiye'nin Kıbrıs politikasına karşı tezler geliştirmesiyle ünlü. Karras, Kıbrıs'ın Yunanlılaştırılması çalışmalarını, "Beyin Fırtınası" adı verilen bu toplantılarda etkili hale getiriyor.

Yeni Şafak gazetesi yazarı Cengiz Çandar da bu toplantıların müdavimi idi. Gazete'de Kıbrıs ile ilgili yazılarını yazdığı tarihlerde, TESEV'deki toplantılara da devam ediyordu.

Psikolojik Savaşın Para Kaynağı

TESEV Türk-Yunan Forumu'nun Türk üyeleri, kamuoyunda genellikle "Kıbrıs'ı verelimciler" olarak biliniyor. Aydınlık muhabirinin, **"Karras'la ortak mesaileri olan bu isimlerin Kıbrıs konusunda, KKTC ve Türkiye aleyhine yazmalarında Karras'ın**

rolü var mıdır?" sorusuna, İlter Türkmen şu yanıtı vermişti: **"Sizin bu şekilde değerlendirmeleriniz bana vız gelir. Karras, kendini Kıbrıs'a adamış bir adam."**

Kıbrıs konusunda Türkiye ve KKTC aleyhine yürütülen propaganda savaşlarına büyük paralar harcandığını, **Aydınlık dergisi** daha önce de yazmıştı. Bu para kaynağının Kosta Karras olduğu bilgisi birçok kaynak tarafından ifade edildi.

Bir diğer para kaynağının ise Yunanistan Olimpiyakos Futbol Takımı'nın sahibi ve Yunanistan'ın telekomünikasyon devi "Sokrates Kokkalis" olduğu belirtiliyor.

Tarih Kitapları Projeleri

Tarihçilik ortak noktaları. Karras, Oxford Üniversitesi Trinity Koleji'nde Eski Yunan ve Latin Edebiyatı, Felsefe ve Eski Tarih konularında öğrenim gördü. Özellikle Türk ve Yunan tarih kitaplarındaki "hataların" düzeltilmesi ve yeniden yazımı konusunda yoğun çalışmaları var. Karras'ın ilgi alanlarından biri, tarih kitapları projeleri.

28-29 Şubat 2000 tarihlerinde, Kıbrıs'ın karma köyü Pile'de Rum Kültür Merkezi'nde, BM Barış Gücü'nün denetiminde bir toplantı yapıldı. Toplantıyı, "Güney Doğu Avrupa Uzlaşma Grubu (SECI) Ortak Tarih Kitapları Projesi Komitesi" örgütledi.

"Kıbrıs'ta Tarih Eğitimi" konulu seminerin katılımcıları şu isimlerden oluşuyordu.

- KKTC'den Katılanlar:

Ulus Irkad (Öğretmen-gazeteci),

Muharrem Faiz (YDÜ Psikoloji Bölümü öğretim üyesi),

Şener Elçil (İlköğretim Sendikası Genel Sekreteri),

(ABD'nin Kıbrıs'taki Fulbright Komisyonu üyeleri.)

- Kıbrıs Rum kesiminden katılanlar:

Neşe Yaşın (Gazeteci),

Niyazi Kızılyürek,

Yannis Papadakis (Rum kesimindeki Kıbrıs Üniversitesi'nde Türkoloji Bölümü öğretim üyesi)

- Yunanistan'dan katılanlar:

Kosta Karras (Tarihçi. TESEV'in Türk-Yunan Dostluk Forumu Yunanistan Koordinatörü)

-Türkiye'den katılanlar:

Halil Berktay (Tarihçi. Sabancı Üniversitesi öğretim üyesi),

Herkül Millas (Edebiyat tarihçisi. Sabancı Üniversitesi öğretim üyesi).

Konuşmacıların anlatımlarından birkaç çarpıcı cümle aktaralım:

Neşe Yaşın: **"Türklerin İstiklal Marşı 'korkma' diye başlıyor. Ama çocuklarımız her sabah bu marşın okunmasından korkuyor."**

Ulus Irkad ve Niyazi Kızılyürek: **"Türk ders kitaplarında Atatürk resmi, Türk Bayrağı ve İstiklal Marşı'na çok yer verilmesi, çocukların beynini yıkamak içindir."**

Halil Berktay: **"Türk Kurtuluş Savaşı, Küçük Asya'da bir Rum katliamına yol açtı."**

Kosta Karras: "Burada çıkan ortak saptamaların Türk ve Rum tarih ders kitaplarında yer almasını sağlamalıyız."

Suikastçı-Kıbrıs İlişkisi

İlter Türkmen, Karras için, **"Kendini Kıbrıs'a adamış adam"** diyor.

Karras, Kıbrıs'ın Yunanlaştırılması için çalışan bir adam. Gerçekten de çalışmalarının neredeyse tamamına yakınını Kıbrıs konusuna ayırmış.

Yunan Armatörler Birliği yöneticisi olarak, 1974'de navlun gelirlerinin önemli bir bölümünü Kıbrıs Rumlarının silahlanmasına aktardı. 1974 Barış Harekâtı'ndan sonra, dünya üzerindeki tüm Rum ve Yunan armatörlerin sağladıkları navlun gelirlerinin yüzde 15'lik bölümünün Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri'ne karşı silahlanmak amacıyla ayrılmasını sağladı.

Yunan asıllı Amerikalı John Brademas ile birlikte, Türkiye'ye ambargo uygulanması için çalıştılar. Brademas, **"Kıbrıs'taki bü-**

tün üsler kapatılsın. NATO yerleşsin" diyen adam. Prof. Brademas, New York Üniversitesi Onursal Başkanı. Onassis Vakfı, Dünya Din ve Barış Konferansı gibi kurumlarda aktif görevli. 10 Nisan 2001'de TESEV'in konuğu olarak, "Türkiye ve Güneydoğu Avrupa'da Demokrasi" üzerine, Boğaziçi Üniversitesi Rektörlük Salonu'nda bir konferans verdi. Konferansta SECI'yi tanıttı. SECI'nin "Ortak Tarih Kitapları Projesi"ni anlattı. Karras, bu proje kapsamında Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum tarih kitaplarındaki "yanlış bilgileri düzeltmek" için kurulan komisyona başkanlık ediyor. Sabancı Üniversitesi'nden Herkül Millas ve Halil Berktay bu konuda Karras'ın yardımcıları.

CIA'nın Adamı Karras

- Yunanistan Bilderberg örgütünde yirmi yıldan fazla yöneticilik yaptı.

- Bilderberg Toplantılarını Yönlendirme Komitesi Sterring Committee'de 18 yıl görev yaptı.

- 1974-1978 arasında Yunan Armatörler Birliği Yönetim Kurulu Üyesi.

- Yunan Gemicilik İşbirliği Komitesi Başkan Yardımcısı.

- 1974'te Londra- Kıbrıs'ın Dostları (Friends of Cyprus) örgütünün kurucusu.

- TESEV'in Türk-Yunan Dostluk Forumu Yunanistan Koordinatörü.

- Fener Rum Patrikhanesi Yargıcı (Archon)

- Güney Doğu Avrupa Demokrasi ve Uzlaşma Merkezi (SECI), kurucusu.

- Helen Vakfı-Hellenic Foundation'ın ilk başkanı

- Avrupa Çevre Koruma Örgütleri - Europa Nostra'nın Başkan Yardımcısı.

- Yunanistan Çevre ve Kültür Mirasını Koruma Derneği Kurucu Başkanı

- ABD'de Yunan Mirasını Koruma Derneği kurucusu ve Başkan Yardımcısı.

- İngiliz Kiliseler Konseyi Trinitarian Doktrin Komisyonu Başkan Yardımcısı.

-1978'de İngiltere'de kurduğu Diocese of Sourozh'un 15 yıl başkanlığını yaptı.

- HELMEPA (Helen Deniz Temiz Çevre Örgütü). Potamianos adlı bir başka Yunanlı işadamı ve armatör George P. Livanos'la birlikte kurdular.

- Balkan Demokrasi Merkezi'ni, John Brademas'la birlikte kurdu. Bu merkez, Balkanlar'daki bütün kargaşaların ardındaki **CIA** merkezli örgüt.

Mehmet Eymür Anlatıyor

MİT'in Abdullah Öcalan'a yönelik iki suikast girişimini yöneten kıdemli istihbaratçı Mehmet Eymür, İstihbarat hayatına 1965'te İstanbul sokaklarında Rusları takiple başlayan Mehmet Eymür, 1998'e gelindiğinde Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) en önemli birimlerinden biri olan Kontr-Terör Dairesi'nin başkanıydı.

İstihbaratçılık görevinde sayısız olayın içinde yer almasıyla Türk istihbarat tarihinin en ilginç isimlerinden biri olan Eymür, MİT'in 1995 sonu ve 1996 başlarında Suriye ve Lübnan'da PKK lideri Abdullah Öcalan'ı ortadan kaldırmak için yaptığı iki suikast girişimini yöneten kişiydi.

1998'de önce MİT'in Washington temsilciliğine atanan, ardından merkeze çağrılarak emekliye sevkedilen Eymür, eşi ve kızı ile birlikte Washington'a yerleşti. Geçtiğimiz aylarda Türkiye'ye gelip bir süre kalan Eymür, ABD'ye dönüşü öncesinde bugüne kadar bilinmeyen pek çok olayı ilk defa Aksiyon dergisi'ne anlattı.

Özel Harp kökenli MİT yöneticilerinden olan emekli Yarbay Yavuz Ataç'ın, "Gladio denen yapıyı yönettim" sözlerine değinen Eymür, "Yavuz Ataç, Mesut Yılmaz'a, 'Ben Gladio'nun kurucusuyum' demiş. Bunu bana Mesut Yılmaz söyledi" diyor. 1980 öncesinde Cumhuriyet Halk Partisi Erzincan Milletvekili Nurettin Karsu'nun MİT'e bilgi verdiğini açıklayan Eymür, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın Yunanistan'da katıldığı gizli operasyon konusunda da bilgi verdi.

MİT'in Yunanlı Amirale Suikastı

Milli İstihbarat Teşkilatı, Yeşil'in de görev aldığı 1996'daki bu operasyonda, Bekaa Vadisi'ne gidip Abdullah Öcalan ile görüşen Yunanistan Deniz Kuvvetleri'nde görevli istihbaratçı Amiral Adonis Naksakis'i öldürmeyi hedefledi. Ancak, suikast girişiminde görev alan Yeşil ve diğer kişiler, trafikte ters yola girince Yunan polisine yakalandı. Birkaç gün sorgulanan ekip, suikast planını deşifre etmeden serbest kalıp Türkiye'ye döndü. MİT'in hedefindeki Amiral Naksakis, 1998'de Suriye'yi terk eden Abdullah Öcalan'ı, Rusya'dan Yunanistan'a, oradan da Kenya'daki Yunanistan Büyükelçiliği'ne götüren kişi olarak sahneye çıktı. Hatta Öcalan, Atina'da bir gece Naksakis'in evinde kaldı. İşte istihbaratçı bir babanın oğlu olan Mehmet Eymür'ün bütün bu olaylardan Uğur Mumcu, Abdi İpekçi ve Hiram Abas suikastlerine kadar uzanan ve büyük tartışmalara yol açacak açıklamaları...

Soru: 1987'de Özel Harp Dairesi'nden ayrılarak MİT'e giren ve teşkilatta bir ara sizin yardımcınız olarak da görev yapan emekli yarbay Yavuz Ataç, "Gladyo denen yapıyı ben yönettim" diyor.

Cevap: *Yönettim demekle az söylemiş. Ben 1996 Aralık ayında Mesut Yılmaz'la görüştüğümde Yılmaz, Gladyo'yu kuran adam diye ondan bahsetti. Yavuz Ataç, Mesut Bey'le görüşürken, Gladyo'yu ben kurdum diye kendini takdim etmiş. Bunu başka yerlerde de söylediğini biliyorum.*

Soru: Yavuz Ataç, 26 Eylül 1990'da bir suikaste kurban giden eski MİT Müsteşar Yardımcısı Hiram Abas olayı için, "Onu DEV-SOL'un öldürdüğüne inanmıyorum" diyor. Hiram Bey daha iyi korunabilir miydi, sizin olaya bakışınız nedir?

Cevap: *Şüphesiz daha iyi korunabilirdi, ama bu benim görevim değildi. Hiram Bey, takip edildiğini MİT İstanbul Bölge Başkanına söylemiş, tedbir almamışlar. Plaka veriyor, şu plakalı arabadan şüpheleniyorum diyor. Hiçbir tedbir almamışlar. Daha sonra bu plakanın araştırması yapıldı, bir öğretmenin üzerine kayıtlı çıkmış. Sonradan tahkikat dosyasına da baktım. Maalesef Hiram Bey'in ölümü hakkında doğru dürüst bir çalışma yapılmamış. 1991'de George Bush Türkiye'ye geldiğinde öldürülen bir DEV-*

SOL elemanı vardı. Hiram Bey olayı onlara bağlandı, gitti. Tabii, DEV-SOL enteresan bir teşkilat. Özdemir Sabancı olayındaki gibi, bazen sanki taşeronluk yapıyor görünümü var. Ama kimin taşeronluğunu yapıyor, onu kestirmek biraz zor. Yalnız, Yavuz Ataç, suikastin solcular tarafından yapıldığına inanmıyorum diyor. O zaman ağzında bir şey geveliyor. Bildiği bir şey varsa onu açıklasa iyi olurdu.

Mumcu Suikastı Yabancı Devlet İşi

Soru: Yavuz Ataç, "MİT, Uğur Mumcu cinayeti ile pek ilgilenmedi" diyor.

Cevap: *Orada dikkat çeken bir şey var. Yavuz Ataç, Uğur Mumcu olayında görevli olmadığı halde gidip orada araştırma yapmış. Enteresan bir yaklaşım. Hiç görevi olmadığı halde olay yerine gitmiş. Zaten, müsteşar da, keşke bana söyleyip gitseydin demiş. Çünkü bir görevi yok. Yavuz Ataç, bir bomba uzmanıymış gibi gitmiş orada araştırma yapmış. Niye yapmış, ne sebeple yapmış belli değil.*

Soru: Siz, Uğur Mumcu ile teşkilatın bilgisi dahilinde sık görüşen bir kişi olarak biliniyorsunuz.

Cevap:*Sık görüşen değil, ama görüşüyorduk. Tabii teşkilata bilgi veriyordum. Uğur Mumcu evime gelirdi, ben de birkaç kere onun evine gittim. Telefon ederdi, sorardı. Uğur Mumcu'yu severdim. Hatta beni niye dinliyorlar derdi. Siz iyi bir kaynaksınız, onun için dinliyorlar. Size gelen bilgi maşallah, derdim.*

Soru: Uğur Mumcu ölümünden önce PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenci iken MİT'le ilişkisi olup olmadığını araştırıyordu. Öcalan'ın MİT'le yolunun kesişip kesişmediğine dair size bir sorusu oldu mu?

Cevap: *Ben kesiştiğine dair hiçbir şey bilmiyorum. Yalnız yakın çevresinden bazı insanların kullanıldığını, ta Ankara'dan itibaren bazı dinlemeler filan yapıldığını, fakat gittikçe hareketin genişlediğini biliyorum. Esasında faaliyet (Öcalan ve PKK) uzun bir müddet kontrol altında tutulmuş. Bunun bir kısmının Öcalan da farkına varmış. Sonra, iş büyümüş, büyümüş ve kontrolden çıkmış. Ama bunları teferruat olarak bilmiyorum. Çünkü üzerinde*

çalıştığım bir konu değil. O tarihlerde bu iş Mikdat Alpay'ların yürüttüğü bir faaliyetti. Yıkıcı faaliyetler ve komünizm Mikdat Alpay'ların mesuliyetindeydi.

Soru: Siz Uğur Mumcu cinayeti için, "Bu işin arkasında bir Batı ülkesi, Türkiye'nin laiklikten ayrılıp sağa kaymasını istemeyen ülkelerin gizli servisleri olabilir" diyorsunuz.

Cevap: *Bu bir yaklaşım şekli. Uğur Mumcu gibi bir adamın Türkiye'de öldürülmesi, genel olarak istikrarı bozmak için olabilir, ikinci olarak böyle önemli bir ismi öldürüp halk üzerinde infial meydana getirmek için olabilir. Yani sağa kaymaya karşı bir baskı unsuru oluşturmak için böyle bir suikast yapılabilir.*

Soru: Mumcu cinayetleri ve benzerleri devlet desteklidir diyorsunuz.

Cevap: *Devlet dediğim, arkasında bir devlet var anlamında. Türk devleti manasında demedim. Türk devleti de dahil, bu olayın arkasında bir devlet olduğunu söylüyorum.*

Soru: Uğur Mumcu ile Bahriye Üçok cinayetlerinin aynı, Muammer Aksoy ve Turan Dursun suikastlerinin ise ayrı nitelikte olduğunu belirtiyorsunuz...

Cevap: *Yapılış şekilleri, teknikleri gibi genel bilgilerden hareketle söylüyorum. İlk ikisi bombayla, diğer ikisi silahla yapıldı.*

Öcalan'a Yönelik İki Suikast Girişimi

Soru: 1988-94 arasında MİT'te değildiniz. Abdullah Öcalan'a yönelik suikast operasyonlarını yönetmek üzere 1994'te geri döndünüz.

Cevap: *Bana dönüş teklifini getiren kişi Şenkal Atasagun. Böyle bir şey düşünüyoruz, ben seni teklif ettim, çünkü Kontr-Terör'ün başına gelip bu faaliyetleri yürütecek olan tek kişi sensin dedi. Düşünülebilir dedim. Bir ara Ankara'ya geldim. MİT Müsteşarı Sönmez Bey'le tanıştım, yemek yedim. Bu arada bir başka arkadaşım beni Tansu Çiller'e tavsiye etmiş. Bir de Çiller çağırdı, onlarla görüştük. Sonra, gel göreve başla dediler, başladık.*

Soru: Size Öcalan ortadan kaldırılacak, diye somut bir teklif mi yapıldı?

Cevap: *Kontr-Terör'ün başına gelecek, bu işi yapacak kişi sensin dendi. Zaten Öcalan belası o zaman vardı. Şunu söyleyeyim; ben geldiğim zaman, PKK'nın kamplarının yeri dahi bilinmiyordu. Öcalan'ın nerede olduğu bilinmiyordu. Daha önce bazı eski Avrupalı gruplara, eski bir İngiliz özel harpçisine, bazı Hollandalı özel harpçilere, Çeçen mafyası gibi gruplara Öcalan'ın ortadan kaldırılması ihale edilmiş. Hep paralar gitmiş, hiçbir iş de yapılmamış. Bu işler için büyük paralar sarf edilmiş. Ama Öcalan'ın yerini bile bilen yoktu. Biz gittik, ondan sonra bu faaliyet başladı. Taşeronlara çok büyük paralar gitmiş.*

Soru: Bunların içinde yerli insanlar da var mı?

Cevap: *Yerli, yabancı hepsi var. İstihbarat kökenli, asker kökenli birtakım adamlar, bir vesileyle geliyorlar, biz yaparız bu işi diyorlar. Bizimkiler de ihaleyi, paraları vermişler. Hepsi gitmiş.*

Soru: İşe nasıl başladınız?

Cevap: *Tabii önce birtakım çalışmalar yaptık. Suriye ve Lübnan'da bazı imkanlar oluşturduk. Devlette o zaman bilgi yoktu. Halve diye Bekaa'da terk edilmiş bir kamp vardı, onun dışında Öcalan'ın nerede olduğu bilinmiyordu. Bir sürü de taşeronlardan alınan ve birbirini tutmayan yalan yanlış bilgiler vardı.*

Soru: Bütün bu çalışmalardan sonra neden MİT'in Öcalan'a yönelik iki suikast girişimi başarısızlıkla sonuçlandı?

Cevap: *Çok başarısız oldu diyemem. Büyük bir merhale aldık. Ama Abdullah Öcalan'a yönelik nihai şeyde, bir başarısızlık oldu. Onun da mesuliyeti tabii ki bize ait. Başarısızlık dediğim, netice alamadık. Yoksa, Suriye'yi ve Öcalan'ı hayli korkutan bir eylem yapıldı. Suriye'nin sonradan Öcalan'ı bırakmasının nedenlerinden biri de Şam'daki o patlamadır. En azından işin ciddiyeti anlaşılmıştır. Beyrut'taki operasyonda ise Öcalan gelmediği için patlama olmadı. O eve gelseydi, halledecektik. Tabii çok mani olan şeyler oldu. Mesela, Genelkurmay'dan patlayıcı talebinde bulunduk. Gölcük'teki Donanma Komutanlığı'ndan almamız söylendi. Gölcük'ten bir ton patlayıcı almamızdan sonra, nasıl olduysa bu iş Cumhuriyet gazetesine haber olarak sızdı.*

Soru: Yani Öcalan'a yönelik suikast girişimleri sabote mi edildi?

Cevap: *Evet. Hem teşkilat (MİT) içinden hem dışından sabote edildik. Ayrıca dış konjonktür de müsait değildi.*

Soru: Yeşil, sizin Öcalan'a yönelik bu iki operasyonunuzda kullanıldı. Ama Yeşil'i üç operasyonda kullanmışsınız. Yeşil'in kullanıldığı üçüncü operasyon Yunanistan'da mı oldu?

Cevap: *Ben yer olarak söylemeyeyim, ama böyle bir şey çıktıysa, herhalde doğrudur.*

Soru: Yeşil yalnız mı gitmişti?

Cevap: *Yok, yine bir ekip vardı. Hem kendi personelimizden arkadaşlar vardı, hem de Yeşil ve diğerleri.*

Soru: Şimdi Yeşil'i Yunanistan'daki bu operasyondan sonra, Beyrut'a yurtdışı göreve gönderiyorsunuz. Ve Yeşil Beyrut'tan döndükten sonra 1996 sonunda birdenbire ortadan kayboluyor. Sizin kullandığınız bir eleman nasıl bu şekilde ortadan kayboluyor?

Cevap: *Şimdi siz elemanı böyle bir memur gibi her gün gelip giden bir adam gibi düşünmeyin. Eleman ihtiyaç duyuldukça görülen, gerek görüldükçe görüşülen bir adam. Onun için, kaybolduktan sonra bizim bulamamış olmamız gayet doğal. Çünkü Yeşil zaten bizim zaman zaman gördüğümüz, bir işe yolladığımız zaman gelip raporunu yazan, ondan sonra gene ortalardan kaybolan, gerektiğinde telefonla irtibat kurduğumuz, gerektiğinde gelip yüz yüze konuştuğumuz bir adam. Ama, gerekçe de yoksa, yeni bir şey olana kadar, ona bir görev vermeyeceğimiz için beklemeye geçecektir.*

Yeşil'in Özel Sorgu Yeri

Soru: Yaptığınız araştırmadan ne çıktı?

Cevap: *Çok araştırdık. Çağrı cihazı vardı, onu araştırdık. Kullandığı telefon vardı ona baktık. Arabası kayboldu, onu arattırdık. Arabası bir sene sonra filan ortaya çıktı. Ayrıca bizim dışımızda da, yeni müsteşar (Şenkal Atasagun) geldikten sonra, Yeşil'le ilgili bir ekip kurarak, hem yurtiçinde hem yurtdışında Yeşil'i bulmaya çalıştılar. Araştırdılar. Benim haricimde kapsamlı bir çalışma yapıldı. Ben Amerika'daydım. Devlet bunu senelerce kullanmış. Hüviyetler vermiş, toplantılara katılmasını sağlamış. Bizim kullandığımız kısa bir periyot. Ve tamamen yurtdışı faaliyetlerle ilgili. Jandarma kullanmış, polis kullanmış, asker kullanmış. Her yere girmiş, çıkmış. Sıkıyönetim toplantılarına kadar*

katılmış adam. Cumhurbaşkanlığı'na gitmiş. Orada tanıdığı var, burada tanıdığı var. Her yere giriyor, çıkıyor. Ben bir adam tanıyorsam, o onbeş, yirmi kişi tanıyordu. Yeşil diye bir adamı çıkardılar, ama devlete bu tür şeyler yapan Yeşil gibi 50-100 tane daha adam çıkar. Bizim Yeşil'le temasımız son derece tahditlidir. Eğer biz Yeşil'i kullanmasaydık, bir serseri mayın gibi ortada kalırdı. Elinde silahlar, patlayıcılar, aldığı kişileri Ankara'da sorguladığı özel bir sorgu yeri bile vardı. Topladığı paraları ilişkide olduğu kişilere (devlet görevlilerine) dağıtıyordu. Ben MİT'e geldiği bir gün bunu Mehmet Ağar'la da konuştum. Müsteşar'ın yanında konuştum. Bu adamı ortalarda bıraktınız dedim. Onu bir bakalım, konuşalım dedi.

Soru: Ankara'daki özel sorgu yerinde neler yapmış?

Cevap: *Valla kimleri alıyordu, ne yapıyordu bilmiyorum. Biliyorsunuz Cem Ersever olayında da adı geçer. Ama ben onun arka planı hakkında bilgi sahibi değilim. Yalnız elindeki malzemeyi aldık. Bütün bildiğim, devletle çalıştığıdır. Resmi makamlarla irtibatlı bir adam olarak biliyorum. Ona ne gibi görevler vermişler. Ne yaptırmışlar. Arada sohbetvari konuşurken bir kısmını öğreniyorduk. Bir kısmını da hiçbir zaman öğrenemedik.*

MİT'e Bilgi Veren CHP Milletvekili

Soru: Son olarak, istihbarat hayatınızdaki çok ilginç bir olayı sorayım. 1979'da CHP Erzincan milletvekili Nurettin Karsu'nun oğlunu dövdüğünüz gerekçesiyle Başbakan Bülent Ecevit'in talebiyle MİT'ten çıkarılıyorsunuz.

Cevap: *O olay önemli bir faaliyetle ilgiliydi. Bir yabancı büyükelçiliğe bir yerleşme yapılıyordu. Hedef bir ülkenin elçiliğine mikrofon yerleştiriliyordu. Olay, o çalışma sırasında oldu. Nurettin Karsu'nun oğluyla bizimkilerin sıradan bir trafik sürtüşmesi olmuş, bizim teknisyenleri dövmüşler. Onlar gelip bize söyleyince, biz de acaba olay bizim yaptığımız faaliyetle mi ilgili diye, bu milletvekilinin iki oğlunu alıp karakola götürelim dedik. Ana avrat küfür ettiler. Birini yakaladım, diğeri kaçtı. Aldığımı biraz tartakladım, tekrardan evine bıraktırdım. O zaman hükümette dengeler çok kritikti. Ecevit bir sandalye ile iktidardaydı. Oğlanın babası Nurettin Karsu'nun da içinde olduğu 11 Doğulu milletvekili Ecevit'e, ya bu adamları MİT'ten kovacaksınız*

ya da biz istifa ederiz, diyorlar. Mecburen bizim tayinimizi çıkardılar. Beni Maocuların yuvası olan Devlet İstatistik Enstitüsü'ne gönderdiler. Bir sene rapor aldım. O arada ihtilal oldu zaten. Nurettin Karsu'yu da, sakıncalı milletvekilleri arasında içeriye aldılar. Ondan sonra davasını geri aldı. Fakat ilk başta bana çok silah gösteriyordu. Bir gün yine "Seni mahvedeceğim" deyince, "Bak Nurettin Efendi fazla şey ediyorsun. Eski elemanımızsın diye sesimizi çıkarmıyoruz." dedim. "Öyle bir şey yok" dedi. "El yazısıyla yazdığın raporların duruyor" dedim. Manisa'da bir yerde büyük bir fabrikada çalışırken, MİT'e bilgi veriyormuş. Bu konuşmamızdan sonra bir daha sesi çıkmadı.

CIA'nın Suikast Tatbikatı

Amerika'da seçimler yapılmış ve şaibeli bir şekilde sonuçlanan seçimlerde kazanan W. Bush olmuştu. Oval Ofis kahramanı! Clinton Beyaz Saray'dan ayrılmanın programını yaparken, çiçeği burnundaki yeni başkan Bush ise kurmaylarıyla birlikte toplantı üzerine toplantı düzenlemekteydi. ABD'nin eski ve yeni başkanlarının bu telaşları sürerken, Amerika'nın istihbarat teşkilatları **CIA** ve **FBI** 'da yeni başkanlarını nasıl koruyacakları hakkında tatbikat üzerine tatbikat ortaya koyuyorlardı. Bu tatbikatlar kimi zaman bilgisayar ortamında olurken kimi zaman da yerleşim yerlerinden uzaktaki tatbikat alanlarında yapılıyordu.

CIA ve **FBI** uzmanları yıllardan beri yaptıkları bu tatbikatları artık tam pratiğe dökmeye karar verdiler. Çünkü yıllardan beri dünyanın en sıkı korunan devlet başkanları Amerikalı başkanlar olduğu halde en çok suikaste uğrayan başkanlar da Amerikalı başkanlar oluyordu. Bu yüzden de suçlananlar daima başkanlardan sorumlu istihbarat teşkilatları olan **CIA** ve **FBI** ajanları oluyordu. Başkanlara yapılan suikastler veya suikast teşebbüsleri genellikle kalabalık alanlarda başkanların halkla teması halinde vuku buluyordu. Geçmiş dönemlerde başkanlara yapılan bu suikast teşebbüslerinde tek tetikçiler ortaya çıkarken, değişen dünya teröründe artık bu işler ekip halinde yapılmaya başlanmış ve neticeye ulaşmanın yüzdesinin yüksek olması sağlanmıştı.Amerikan İstihbarat örgütleri bu sefer işi sıkı tutmaya karar verdiler.

Artık çok sıkı koruma altına alınan ve ajanlar tarafından etten duvar örülen ABD devlet başkanına yapılacak olası bir saldırının araçlarla konvoy halinde gidildiğinde yapılabileceğinin ortaya çık-

ması üzerine bu konu üzerinde çalışmalar yoğunlaştı. Buradaki örnek Kenndy suikasti oluyordu.Dünya liderliği iddiasındaki ABD'yi temsil eden Devlet başkanları eskisinden farklı olarak sık sık yurt dışı gezileri yapmak zorunda idiler. Bu yüzden dikkatlerin tamamen dağıldığı ve başkanların bu esnada çok yakın koruma altında bulunmadığından yapılabilecek olası bir suikast teşebbüsünü alt edebilmek çok zorlaşıyordu. Bu amaçla istihbarat örgütlerini iyi eğitebilmek ve bol miktarda pratik yapmak zorunluydu.

CIA ve **FBI** önce bilgisayar karşısında daha sonra da üslerinde yaptıkları tatbikatları artık kalabalık bir şehirde gündüz vakti gerçeğe yakın bir şekilde uygulma kararı aldılar. Bunun için de New York kentini seçtiler. Trafiğe kapalı ana bir cadde tatbikat alanı olarak seçildi ve **FBI** elemanları ile **CIA**'nın elemanlarından bir kısmı saldırıyı düzenleyecek terör örgütü elemanlarının yerine geçtiler. Başkanın konvoyu önde yol açan motorlu polisler eşliğinde tatbikat alanı olan caddeye ulaştığında, sözde terör örgütü elemanları ilk saldırıyı öndeki motorlu polislere yaptılar, aynı anda da caddenin her iki yanında ki teröristler konvoya silahlı ve bombalı saldırıyı gerçekleştirdiler. Başkanın yakın korumasında bulunan **CIA** elemanları başkanın arabasını saldırı mahalinden uzaklaştırmaya çalışırlarken konvoyda bulunan diğer korumalar da saldırıya cevap vermeye çalışıyorlardı. Başkana suikast tatbikatı bu şekilde sona erdi. Bu saldırı anı saniye saniye kameralara kaydedildi. Yapılan hatalar ve eksiklikler daha sonra gözden geçirildi.

Gaffar Okan Suikastı

CIA'nın yaptığı bu suikast tatbikatı bazı Amerikan televizyon kanalları tarafından da yayınlandı. Hatta bu suikast senaryosu eş zamanlı olarak Türkiye'deki Star televizyonunda yer alırken, aynı gruba bağlı olan Star gazetesi saldırı anını film kareleri halinde sür manşetten okuyucularına sundu. Burada ilginç olan olay bu görüntülerin Türkiye'deki diğer medya kanallarında yer almamasıydı. Ya diğer kanallar ve gazeteler bunu bir haber değeri olarak görmemişler ya da bu görüntüler ısmarlama olarak sadece Star grubuna sunulmuştu.

Aradan bir iki ay geçti Türkiye'de PKK ve Hizbullah terör örgütlerinin sözde başkent ilan ettikleri Diyarbakır'dayız. Yıllar-

dır devletin otorite sağlamakta güçlük çektiği bu kente atanan bir emniyet müdürü uzun uğraşlardan sonra Diyarbakır'da huzuru ve devlet otoritesini sağlamış halkın sevgi ve sempatisini kazanmıştı. **Gaffar Okan** isimli bu emniyet müdürü sık sık halkın arasına katılmakta onları terör örgütlerine kanmamalarını ve şehirde cirit atan **CIA, Mossad** ve **BND** ajanlarına karşı uyanık olmalarını tavsiye etmekteydi. Bu yüzden Gaffar Okan göreve başladığından beri Diyarbakır'da yabancı ülkelere ait ajanlar rahat hareket etme imkanı da bulamamışlardı.

Olay günü, Emniyet Müdürü **Gaffar Okan** yoğun bir çalışma gününün ardından korumaları eşliğinde konvoy halinde Diyarbakır'ın içinde hareket halindeydi. Konvoyun en önünde motorlu polisler yer almaktaydı. Konvoy Diyarbakır'ın trafik bakımından yoğun olmayan bir caddesine girdiğinde öndeki polis eskortlarına silahlı bir saldırı yapıldı ardından caddenin her iki yanında pusuya yatmış olan teröristler tarafından konvoy ağır bir saldırı altına alındı. Uzun namlulu silahlar ve el bombalarıyla yapılan bu saldırı sonucu Emniyet Müdürü **Gaffar Okan** ve yanında bulunan polislerden bazıları şehit düştüler. Saldırıyı yapanlar zayiat vermeden planlı bir şekilde olay mahalinden uzaklaştılar.Olayın ilginç bir tarafı saldırı devam ederken arabasından indirilmeyerek koruma altında tutulan **Gaffar Okan** arabasının yanına kadar gelen suikastçi tarafından başına ateş edilerek şehit ediliyordu.

Gaffar Okan'a suikast olayı, başta Diyarbakır olmak üzere tüm ülkede tepkiyle karşılandı. Ankara'da toplantı üzerine toplantı düzenlenirken, Türkiye'deki yayın organları saldırıyı kimin yaptığı şeklinde zar atıyorlardı. Ertesi günü manşetten verilen haberlerde suikastin PKK veya Hizbullah militanları tarafından yapıldığı kesin olarak belirtiliyordu. Türk kamuoyuna verilen bilgiler böyle idi. Ancak Ankara'da **MİT** bünyesinde çok önemli bir toplantı olayın yapıldığı geceden beri aralıksız sürüyör, ara sıra **MİT** merkezinden ayrılan **MİT** müsteşarı başbakanlığa uğrayıp bir müddet kaldıktan sonra tekrar Merkeze dönüyordu. **Gaffar Okan**'a yapılan bu suikast Televizyon ve gazeteler tarafından çözülmeye çalışılırken, Ankara'daki **MİT** merkezinden ayrılan bir araba, rotası bilinmeyen bir yöne doğru çoktan harekete geçmişti.

MİT'ten İadeli Taahhütlü

MİT merkezinden ayrılan araç birkaç saat sonra Diyarbakır il merkezine ulaşmış gerekli kişilerle görüşmelere başlamıştı. Ekip olay yerinde de bazı araştırmalar yaptıktan sonra tekrar hareket ederek Diyarbakır'dan ayrıldılar. Şimdiki rotaları Irak sınırı idi. Süratle Irak sınırından geçen aracın rotası belli olmuştu. Rota Kuzey Irak'daki Erbil kentiydi. Erbil kenti **CIA** ve **Mossad** ile birçok ülkenin ajanlarının cirit attığı Türk ve Kürt nüfusunun ağırlıkta olduğu bir kentti. Silahlı peşmergelerin sokaklarda dolaştığı Erbil kentini Kürt bir vali idare ediyordu. Bu valinin en büyük özelliği ise defalarca Amerika'ya giderek orada **CIA** karargahında eğitim aldığı ve Kuzey Irak'taki **CIA**'nın en önemli adamlarından biri oluşuydu. **CIA**'nın bu çok önemli adamı şimdilik Erbil valisi olarak görevlendirmiş ileride Barzani'nin veya Talabani'nin yerine Irak'ın başına getirmeyi düşünüyordu.

Gaffar Okan suikastinin üzerinden 36 saat geçmişti. Türkiye'deki gazete ve televizyonlar yaptıkları yayınlarla kamuoyunu bilgi kirliliğine bularken, Kuzey Irak'a giden **MİT** ekibi birkaç saat kaldığı Erbil kentinden Türkiye'ye doğru dönüşe geçmiş ve Habur'u geçerek Türk sınırından içeri girmişti. Araç hızla Ankara'ya doğru yol alırken, Türk ve Dünya Ajanslarından Flaş bir haber akıyordu. **"Kuzey Irak"taki Erbil kentinin valisine suikast yapıldığı ve arabasında başından vurulan valinin ve korumalarının derhal öldüğünü duyuruyorlardı.** Türkiye'ye yollanan mektup adres yanlış denilerek, MİT tarafından geldiği yere iade edilmişti. Türk milleti sizinle gurur duyuyor.Teşekkürler **MİT**.

MİT, MOSSAD, CIA Operasyonda!

Bir müddet önce Ankara, casus filmlerini aratmayacak bir olayla çalkalandı. Çünkü, İran'da Savunma Bakanlığı bünyesinde kritik görevlerde bulunan önemli bir isim İstanbul Ceylan Otel'de kayboluyor. Bunun üzerine İran, Türkiye'ye resmen müracaat ediyor.

Tahran'dan gelen gizli mesaj şu:

- Ali Rızari Asqhari adlı vatandaşımız 7 Şubat günü İstanbul'a gelmiş ve bu tarihten sonra kendisinden haber alınamamıştır. Bu konunun araştırılmasını rica ederiz.

Tahran'dan gelen mesaj üzerine Türk Dışişleri Bakanlığı'nda, MİT ve Emniyet yetkililerinin katıldığı bir toplantı yapılıyor.Toplantıdan hemen sonra İran, Ankara'ya heyet göndereceğini bildiriyor. Bir yanda, nükleer faaliyetleri nedeniyle, başta CIA olmak üzere dünyanın önde gelen istihbarat örgütlerinin hedefinde olan İran, diğer yanda İstanbul Ceylan Intercontinental'de meydana gelen bu esrarengiz kayboluş.

İşte bu esrarengiz olay şöyle gelişiyor:

6 Şubat günü yabancı görünümlü iki kişi Ceylan Otel'in resepsiyonuna geliyor ve Ali Rıza Asqhari adına üç gece için yer ayırtıyor. Ali Rıza Asqhari, İran'da Savunma Bakanlığı için önemli bir isim. Yeni emekli olmuş, 63 yaşlarında. 7 Şubat'ta Atatürk Havalimanı'ndan Türkiye'ye giriyor. Aynı gün Ceylan Intercontinental Otel'e yerleşiyor. O tarihten sonra Asqhari esrarengiz bir şekilde ortadan kayboluyor.

Kayıp olayının bildirilmesinden sonra Ankara hareketleniyor. Dışişleri Bakanlığı'nın isteği üzerine MİT ve Emniyet'in katıldığı bir toplantı yapılıyor ve hemen ardından araştırma başlıyor.

Araştırmalardan çıkan ilk sonuçlar olaydaki esrar perdesini daha da koyulaştırıyor.

İlk sonuçlar şöyle:

- Atatürk Havalimanı'nda yapılan pasaport tespitlerine göre Ali Rıza Asqhari 7 Şubat günü Türkiye'ye giriş yapmış. Bilgisayardaki kayıtlara göre pasaport girişi işlenmiş. Geldiği yer ise Şam...

Yani Asqhari, Şam'dan İstanbul'a gelmiş... Araştırmayı derinleştiren istihbaratçılar Ceylan Otelin resepsiyonundan şu bilgiyi alıyorlar:

- Yabancı oldukları belli olan iki kişi Asqhari adına yer ayırttılar ve üç gecelik ücreti peşin olarak ödediler. Ancak o kişiler bir daha görülmedi.

Bu arada İran'la ilişkiye geçen Türk birimleri Asqhari'nin cep telefon numarasını alıp "uydu yer belirleme sistemi" üzerinde araştırma yapmak istediler. Fotoğrafları da istenen Asqhari'nin izi bu şekilde de bulunamadı.

Araştırmalar sürdürülürken Tahran'dan bir mesaj daha geliyor. Türk ve İran Dışişleri bakanlıkları ortak bir toplantı kararı alıyor. İran heyeti Ankara'ya geliyor.

Evet, bir casus filmi senaryosunu andıran olayın ilk perdesi böyle... elbette bu perdenin ardında çok fazla soru işareti var. Örneğin iddiaya göre Asqhari, İran'da bazı önemli dosyalara hakimdi.

MİT Kayıp Mühendisi Arıyor

Türkiye'nin bir casuslar cenneti olduğunu belirtmiştik. Daha önce arka arkaya yaşanan Türk bilim adamlarının şüpheli ölümlerinin ardından, kaçırılan İranlı mühendislerin olayları aydınlanmadan, şimdi de Türk mühendisler ortadan kaybolmaya başladı. Kendi görev sahası içinde bulunan bu olaylarla iyicene bunalan MİT bir müddet önce ortadan kaybolan Havelsan mühendisi Aycan Okan'ın akibetini araştırmaya başladı. Kayıp Havelsan mühendisi Aycan Okan'ın, gizli yürütülen stratejik bir projede çalıştığı ortaya çıktı. Projede, İsrail'den alınması da gündeme gelen "anlık istihbarat ve erken ihbar" cihazlarının yerli imkanlarla üretilmesi hedefleniyor

Arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolan Havelsan mühendisi Aycan Okan'la ilgili sır perdesi hâlâ aralanamadı. Okan'ın, "Keşif Gözetleme İstihbarat Sistemleri" adlı stratejik projede çalışan ekip içinde görevli olduğu öğrenildi. En son Kuzey Irak operasyonları sırasında gündeme gelen ve İsrail'den alınması düşünülen, "anlık istihbarat, erken ihbar" sağlayan teknolojik cihazların geliştirilmesiyle ilgili projenin çok büyük bir gizlilik içinde yürütüldüğü öğrenildi.

2004'te TÜBİTAK'ta başlayan, 2 yıl sonra Aselsan'da devam eden, bu yılbaşından itibaren de TAİ'de meydana gelen şüpheli seri ölümler, dikkatleri bu 3 stratejik kuruma çekerken, şimdi de Havelsan mühendisi Aycan Okan'ın kayıplara karışması soru işaretlerine neden oldu. Sivil ve askeri amaçlı stratejik projelerin yürütüldüğü dört kurumdaki ölümler ve kayıplar konusunda MİT geçen hafta araştırma başlattı. Araştırmaya işyerinden izin almadan ve arkasında iz bırakmadan 6 gündür kayıplara karışan mühendis Aycan Okan'ın da dahil edildiği öğrenildi.

Gizli Projede Çalışıyordu

Aycan Okan'ın, TSK Güçlendirme Vakfı'nın kuruluşu olan Havelsan'da son derece gizli yürütülen "Keşif Gözetleme İstihbarat Sistemleri" adlı projede görev aldığı ortaya çıktı. En son

Kuzey Irak operasyonları sırasında İsrail'den alınması gündeme gelen, ancak daha sonra vazgeçilen 'anlık istihbarat, erken ihbar' sağlayan teknolojik cihazların geliştirilmesiyle ilgili proje yüzde yüz yerli imkanlarla yürütülüyor. Proje için kurum bünyesinde Okan'ın da aralarında bulunduğu Türk mühendislerinden bir ekip oluşturulduğu öğrenildi.

Havelsan yetkililerinin verdiği bilgilere göre, TSK'nın istihbarat, erken uyarı ve gözetleme cihazlarının üretilmesi için başlatılan proje tamamlandığında, savaş alanlarında elde edilen verilerin işlenerek hedef bilgilerine dönüştürülmesi, 'komuta kontrol merkezleri'ne iletilip değerlendirilmesi ve entegre karar destek unsurlarına dönüştürülmesi tamamen yerli imkanlarla sağlanmış olacak. Böylece şimdiye kadar yabancı teknoloji ile yapılan istihbarat çalışmalarının güvenirliği sağlanmış olacak.

Ölümler Aydınlatılamadı

2006 ve 2007'de üst üste ASELSAN'da meydana gelen mühendis ölümleri hâlâ aydınlatılamazken TAİ'de ve TÜBİTAK'taki ben-zer ölümler gözleri bu üç kuruma çekti. Şüphe içeren ölümler şöyle:

ASELSAN'da kritik projelere imza atan 31 yaşındaki makine mühendisi Hüseyin Başbilen, 7 Ağustos 2006'da aracının içinde ölü bulunmuştu.

Birkaç ay sonra yine aynı kurumda 3 yıldır çalışan elektrik mühendisi 30 yaşındaki Alim Ünsem Ünal 16 Ocak 2007'de başından vurulmuş halde ölü bulunmuştu.

Son olarak, 26 yaşındaki elektrik mühendisi Evrim Yançeken'in 26 Ocak 2007'de 6'ncı kattaki evinin penceresinden atlayarak intihar ettiği bildirilmişti.

Ölen 3 kişinin ODTÜ mezunu oluşu dikkat çekerken, bu kişilerin Aselsan'ın özel ve önemli projelerinde görev alan kişiler olması, kayıtlara "intihar" olarak geçen ölümlerle ilgili soru işaretlerini arttırmıştı.

TAİ'de de son 6 ayda 2 işçi kaza sonrası, 1 güvenlik görevlisi kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Son olarak da TAI'nin eski F-16 test pilotu Şener Koltuk evinde kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti.

Nefes Kesen Operasyon

PKK terör örgütünün Dağlıca'ya baskın yapıp 13 askerimizi şehit etmesinin ardından MİT baskının planlandığı bölgeye karşı ani bir baskın yaptı. Milli İstihbarat Teşkilatı'nın nefes kesen operasyonunda üç PKK yöneticisi toplantı halinde kıskıvrak yakalanıp, Türkiye'ye getirildi. Ardından da jetler bölgeyi bombaladı...

Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) düzenlediği operasyon, Kuzey Irak'ın 20 kilometre içinde gerçekleştirildi. Abdullah Öcalan ve Şemdin Sakık'ın ardından yine büyük bir operasyona imza atarak, PKK terör örgütünün üç üst düzey yöneticisini "paketleyerek" Türkiye'ye getirdi.

MİT'in özel ekipleri, üç PKK yöneticisini 13 askerimizin şehit edildiği Dağlıca'nın hemen karşısında yer alan Şeladze Bölgesi'nde toplantı halinde ani bir operasyonla ele geçirdi. Şubat ayında Kuzey Irak'a yapılan kara harekatı teröristlere çok ağır bir darbe vurmuş, PKK'nın hiç beklemediği kış harekatı, örgütün birçok üssünü yerlebir ederek 300'e yakın militanını da yoketmişti. Bu harekatın ardından bölgede önemli istihbaratlar elde eden MİT de, özellikle üst düzey yöneticileri izlemeye almıştı.

Örgüte yönelik ardarda gelen darbeler, yönetim kadrosunda paniğe neden olurken, çöküntüye giren militanları denetleyebilmek için örgüt yöneticilerinin almaya çalıştıkları acil önlemler "istihbarat zafiyetine" neden oldu. Bu açığı uzun süredir bekleyen MİT, örgütün bölgedeki aktif güçlerini organize eden ve örgüte eleman sağlayan üç üst düzey yöneticinin K.Irak'taki Şeladze Bölgesi'nde bir kampta toplanacağı bilgisine ulaştı.

Toplantı yeri ve zamanı belirlenince MİT'in operasyon timleri harekete geçti. Koordinatları belirlenen bölgeye helikopterle ulaşan timler, kısa süren bir çatışmanın ardından üç örgüt yöneticisini ele geçirdi. Operasyon sırasında MİT timlerine direnmeye çalışan bir terörist vurularak etkisiz hale getirildi. Yaralıyla birlikte diğer iki terör örgütü yöneticisini de "paketleyen" MİT elemanları, Türkiye'ye döndü.

Asker de Havadan Vurdu

Operasyonun ardından yine MİT'in verdiği istihbaratla asker de bölgeye hava harekatı başlattı. Hava harekatıyla birlikte

bölgedeki tüm terörist unsurlar yok edildi. Ele geçirilen yöneticilerin Diyarbakır'a getirilerek sorguya alındığı öğrenildi.

MİT'in operasyonu, dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'a soruldu. Org. Büyükanıt, "Bu soruya yanıt vermemi beklemeyin" karşılığını verdi.

Kerkük'te MİT-CIA Kavgası

MİT'in Kuzey Irak'ta arka arkaya yaptığı operasyonlar, CIA'da oldukça rahatsızlık yaratınca onlar da MİT'e yardımcı olan Türkmenlere bir operasyon yapmağa karar verdiler. Kerkük yakınlarında çoğunlukla Türkmenlerin yaşadığı Tuzhurmatu kentinde ABD askerleri ve Kürt peşmergeler Türkmenlere ait 10 evi basarken bazı Türkmenleri de gözaltına aldı.

Gece yarısında düzenlenen baskınlar sırasında 10'dan fazla Türkmen'in gözaltına alındığı belirtilirken peşmergelerin, evlerde buldukları paranın yanı sıra altın, gümüş gibi ziynet eşyalarını da aldıkları belirtildi. Evi basılan ailelerden olan Bayat aşireti mensubu Amirli ailesi, baskında yaklaşık 50-60 kadar Amerikan askeri ve peşmergenin yer aldığını ifade ederken evlerini darmadağın eden bu güçlerin, oğulları Adnan Muhammed Amirli'yi de başına çuval geçirerek götürdüklerini kaydetti.

Baba Muhammed, ABD askerlerinin kendilerini "casus" olmakla suçladığını ve evde silahlar bulunduğunu iddia ettiklerini söylerken, evinin dağıtıldığını ve bazı ziynet eşyalarının çalındığını söyledi. Konuyla ilgili konuşan Selahattin İl Meclis Üyesi ve ITC Basın Sorumlusu Fevzi Ekrem Terzi, evlerde silah arandığını öğrendiklerini söyledi. Bazı Türkmenlerin MİT Ajanı olmakla suçlanarak tutuklandığını, evlerin dağıtıldığını ifade eden Terzi, şehirde son aylarda yabancı ajanlarla dolduğunu ve bu yüzden de durumun gergin olduğunu sözlerine ekledi.

Hedef Ülke Türkiye

Türkiye İzleniyor

NSA'nın en yakından takip ettiği ülkelerin başında Türkiye geliyor. 1972 yılının Ağustos ayında çok önemli bir olay meydana gelir. Yalova - Karamürsel dinleme istasyonunda "analizci" olarak çalışan NSA görevlisi Perry Fellwock, dinleme istasyonu ile ilgili gizli bilgileri Ramsart isimli bir Amerikan dergisi ile paylaşmış, NSA'nın Türkiye'deki dev çanak antenleri kullanarak Sovyet ordusunun yaptığı telsiz görüşmelerini ve hatta sovyetlerdeki tüm uydu görüşmelerini izlediğini açıklamıştı.

Fellwock'a göre; Halen NSA'nın Fort Meade'deki merkezi bilgisayarı "**Texta**"da bütün dünyadan gelen bilgiler toplanıyor. Bu açıdan Türkiye'de Genelkurmay başta olmak üzere resmi kurumların ve özel şirketlerin ve de şahısların telefonları ve yazışmaları açık açık dinleniyor veya izleniyor.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ABD'nin Türkiye'deki birçok üssünü kapatmasına rağmen dinleme üslerine dokunmadığı, aksine daha da güçlendirdiği de unutulmamalı.

CIA ve MOSSAD'ın Kürt Kartı

Milliyet'in Washington muhabiri Turan Yavuz, ABD'nin Kürt Kartı adlı önemli kitabında, Kürtlerin, özellikle de Iraklı Kürtlerin onyıllardır ABD tarafından nasıl kullanıldığını ayrıntılarıyla

gözler önüne sermişti. Ancak hem Yavuz'un kitabında, hem de daha birçok kaynakta verilen bilgiler göstermektedir ki, bir de "**İsrail'in Kürt Kartı**"ndan söz etmek mümkündür.

İsrail, Araplarla süren uzun savaşı boyunca, Arap ülkelerini zayıflatma stratejisi gütmüş, bunun en kolay yolunun da bu ülkelerdeki etnik ve dini azınlıkları kışkırtmaktan geçtiğini düşünmüştü. İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why?(İsrail Bağlantısı: İsrail Kimi Neden Silahlandırıyor?) adlı kitabında Yahudi Devleti'nin bu strateji doğrultusunda 1950'li yılların sonunda Kuzey Irak'ta gelişen rejim muhalifi Kürt hareketine vermeye başladığı desteği şöyle anlatıyor:

Irak'taki Kürt direnişçiler her zaman İsrail'in ilgi alanı içerisindeydi... **Mossad**'ın Kürtlere desteği 1958'de başladı. İsrailli askeri danışmanları, cephaneyi ve silahları kapsayan daha geniş çaptaki yardım ise 1963'de başladı. Ağustos 1965'de İsrailli askeri uzmanlar tarafından Kürt subaylar için Kuzey Irak dağlarında eğitim kampları oluşturuldu. Haziran 1966'da Başbakan Levi Eshkol Kürt liderleriyle görüşmeler yaptı. 1967 Savaşı sırasında, Kürtler İsrail'in isteği üzerine Kuzey Irak'tan Bağdat yönetimine bir saldırı düzenlediler ve Irak ordusunun diğer Arap ülkelerine yardım etmesini engellediler. Savaş sonrasında ise Kürtlere Mısır ve Suriye birliklerinden ele geçirilen Sovyet yapımı silahlarla yardım edildi. Her ay yaklaşık 500.000 dolarlık bir para yardımı da **Mossad** tarafından Kürt gerillalara ulaştırılıyordu. Kürt lideri Mustafa Barzani önce Eylül 1967'de sonra Eylül 1973'de İsrail'i ziyaret etti.

Turan Yavuz da kitabında İsrail-Kürt ilişkisinin uzun geçmişine değinir. Buna göre, İsrail başından beri Kürtlere bir "Kürt devleti" vaadetmiştir. Knesset (İsrail parlamentosu) üyesi Luba Eliav, 1966'da Kürt hareketinin lideri Molla Mustafa Barzani'yle yaptığı görüşmede, "**İsrail'in Kürt devleti ve halkının kalkınması için askeri, ekonomik ve teknik yardım vermek istediği**"ni söylemişti.

İlerleyen yıllarda Kürt-İsrail ilişkisinin kilit isimleri, birer **Mossad ajanı** olan David Kimche ve "Kürt Yahudisi" Yacov Nimrodi'ydi. Yine Turan Yavuz'un bildirdiğine göre, Amerikalı gazeteci Jack Anderson, Washington Post'un 18 Eylül 1972 tarihli sayısında yazdığı makalede şöyle diyordu:

Her ay, kimliği belli olmayan bir **Mossad** yetkilisi Irak'a gizlice İran sınırından girerek Kürt lider Molla Mustafa Barzani'ye 50 bin ABD doları veriyor. Bu para, Kürtler'in İsrail aleyhtarı olan Irak hükümetine karşı faaliyetlerini devam ettirmelerini sağlıyor.

Barzani'nin İsrail'in üst düzey yetkilileriyle olan ilişkisi oldukça düzenli bir biçimde sürmüştü. Kürt lider, **Mossad** lideri Zvi Zamir ile defalarca yüzyüze görüşmüş, Zamir yaptıkları yardım karşılığında, Barzani'den Irak rejimine karşı daha etkili saldırılar beklediklerini hatırlatmıştı. Barzani, İsrail'in eski Başkanı Menahem Begin ile de görüşmüştü.

Barzani-İsrail ilişkilerini ayrıntılarıyla anlatan bir başka kaynak ise, İngiliz The Guardian gazetesinin 1984 yılından bu yana Tel-Aviv muhabirliğini yapan Ian Black'in yazdığı Israel's Secret Wars: A History of Israel's Intelligence Services (İsrail'in Gizli Savaşları: İsrail Gizli Servisleri'nin Tarihi) adlı kitap. Kitapta **Mossad-Barzani ilişkileri**, İsrail Dışişleri Bakanlığı ve **Mossad** yazışmalarına dayanılarak açıklanıyor. Uğur Mumcu da, öldürülmeden 17 gün önce gazetesindeki sütununda bu kitabı kaynak göstererek uzun bir "**Mossad-Barzani ilişkisi**" yazısı yazmıştı.

Peki İsrail'in Kuzey Irak'taki Kürt ayaklanmasını desteklemekteki amacı neydi? Akla ilk gelen cevap, doğal olarak, İsrail'le savaş halindeki bir Arap devleti olan Irak'ın zayıflatılmasının hedeflendiği şeklindedir.

Oysa İsrail'in hedefi, yalnızca Irak rejimini zayıflatmak değildi. İsrailliler, Barzani'ye vaadettikleri gibi Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti kurulmasını hedefliyorlardı. İsrail'in bu hedefi, İsrail eski dışişleri görevlisi Oded Yinon'un 1982'de yazdığı "**İsrail İçin Strateji**" başlıklı raporda açıkça görülmektedir.

Kuzey Irak'taki Kürt ayaklanmasının efsanevi lideri Molla Mustafa Barzani, aynı zamanda Mossad'ın da yakın müttefiği idi. İsrail, "**Arap ülkelerindeki azınlıkları ayaklandırma**" stratejisi gereğince, Barzani kuvvetlerinden hiçbir yardımı esirgememişti.

Oded Yinon'un Dünya Siyonist Örgütü'nün yayın organı olan Kivunim dergisinde 1982 yılında yayınlanan, Raporda yazılanlar, İsrail'in "**Nil'den Fırat'a**" uzanan coğrafya üzerindeki yayılmacı hedeflerini ve bunun için kullanılması düşünülen yöntemi ortaya koyuyordu. Kullanılması düşünülen, daha doğrusu

kullanılan yöntem, bölge ülkelerindeki etnik ve dini çatışmaları körüklemekti. Böylece bu ülkelerin bölünüp parçalanması ve İsrail işgaline hazırlanması öngörülüyordu. Yinon, Irak'ın geleceği hakkında ise şu kehanette bulunmuştu: **"Irak etnik ve mezhebi temeller üzerine bölünecektir; kuzeyde bir Kürt Devleti; ortada bir Sünni ve güneyde Şii devleti."**

İsrail, Kürt ayaklanmasını, yalnızca Bağdat rejimine karşı bir koz olarak kullanmayı düşünmüyordu. Bunun da ötesinde, İsraillilerin aklında, tüm Orta Doğu'yu kapsayan hegemonya hesaplarına uygun olarak, bir Kürt devleti kurulması hedefi vardı. Hem de bu Kürt devletinin, Türkiye'nin bir bölümünü kapsaması hedefleniyordu. Öyle ki, 1983 yılında İsrail Dışişleri Bakanı Yitzhak Şamir Türkiye'nin Kuzey Irak'ta gerçekleştirdiği sınır ötesi harekat ile ilgili olarak görüşlerini soran Brüksel'deki gazetecilere verdiği cevapta; Türkiye'yi **"Kürdistan'ı işgal altında tutan devletlerden biri"** olarak tanımlamış ve şöyle devam etmişti: "Ama bu işgalci devletler hiçbir şey dinlemedikleri için, Kürt halkının bağımsızlık mücadelesi bir türlü sonuca ulaşamamaktadır."

Kısacası Orta Doğu da bir "Kürdistan" yaratmak, İsrail'in geleneksel hedefleri arasında yer alıyordu. Bu hedef, Oded Yinon'un **"Irak'ın Kuzey'inde bir Kürt devleti"** öngören satırlarının yazılışından yaklaşık 10 yıl sonra gerçekleşmeye başladı: Körfez Savaşı, İsrail'e, Kürt kartını daha iyi oynama fırsatı verecekti.

Naklen Savaş

Körfez Savaşı, pek çok kişinin kabul ettiği üzere, yüzyılın en önemli savaşlarından biridir. Özelliği ise askeri yönünden çok, toplumsal etkisinden kaynaklanır. Çünkü tarihin ilk "naklen" seyredilen çatışması olan bu savaş, tam anlamıyla "medyatiktir". Noam Chomsky'nin Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies (Gerekli İlüzyonlar: Demokratik Toplumlarda Düşünce Kontrolü) adlı önemli kitabının "Medya Gerçeği" başlıklı Türkçe çevirisinde bu "medyatik" boyuttan şöyle söz edilir:

Zavallı bir kuşun petrole bulanmış çaresiz görüntüsü karşısında dehşete kapılıp, lanetler yağdıracak kadar hassas olduğumuz günlerde, nasıl oldu da Irak'ta, çoğu kadın ve çocuk, yüzbine

yakın insanın gökyüzünden yağan bombalar altında ölümünü odalarımızdan havai fişek gösterileri seyreder gibi izledik? Ne oldu da, ölüm gibi son derece hayata dair sahici bir olgu, "medya şöleni"ne, "gösteri"ye dönüştü? Ne oldu da biz, ölümü tepkisiz, şaşkın, belki biraz zevkle izler hale geldik? Kıyamet habercilerinden Guy Debord'un 1968'lerde öngördüğü 'Gösteri Toplumu' gerçekleşti mi yoksa?

Aslında, sonradan, sözü geçen "**petrole bulanmış çaresiz kuş**"un bile, aslında 10 yıl önce Fransa'da meydana gelmiş bir kazadan çekilmiş bir fotoğraf olduğu, ama Körfez savaşına aitmiş gibi "yutturulduğu" ortaya çıkmıştı. Körfez Savaşı'nın daha pek çok yönü bize çarpıtılarak "yutturulmuş" olabilir. Bu nedenle elden geldiğince "perde arkası"na bakmak gerekmektedir. Perde arkasına bir göz attığınızda karşılaşacağınız ilk önemli kişi ise Henry Kissinger'dır.

Kissinger'in Adamları

Başkan Nixon ve Ford dönemlerinde önce Ulusal Güvenlik Danışmanlığı sonra da Dışişleri Bakanlığını yürüten **Kissinger**, İsrail çıkarlarını ABD'de en iyi temsil eden isimlerden biri olarak değerlendirilir. Noam Chomsky, Kader Üçgeni adlı kitabında, **Kissinger**'ı Amerikan dış politikasını "**Büyük İsrail**" hedefine endeksleyen kişi olarak tanımlıyor. **Kissinger**'ı böylesine İsrail yanlısı olmaya yönelten nedenlerin başında kuşkusuz kendisinin de bir yahudi olması gelir. Kissinger'ın bir ikinci özelliği ise, ABD'deki yahudi sermayedarlarla çok yakın ilişki içinde olmasıdır. Rockefeller egemenliği altındaki **CFR** ve **Trilateral Komisyonu** gibi örgütlerin en önemli isimlerinden biri kuşkusuz Kissinger'dır. **İtalyan P2 locası**'ndan Avrupa'daki **kontrgerilla** örgütlenmelerine kadar bağlantıları olan bu kurt politikacı, aynı zamanda ABD'deki tüm İsrail yanlısı lobi ve think-tank kurumlarının da "koordinasyonunu" sağlayan isimdir. Kissinger'ın gücü, Dışişleri Bakanlığı'nı bıraktıktan sonra kurduğu ilginç sistemden gelir. Kissinger Associates adıyla kurduğu politika üretme şirketi, ABD'nin pek çok ünlü diplomatını yetiştirir. Bu sayede, Kissinger'ın birçok "adamı" olmuştur Dışişleri Bakanlığı'nda. Kurt politikacı, bu "sağ kolları" sayesinde, kendi politikalarını

-ki bunlar aynı zamanda da İsrail'in politikalarıdır- uygulamaya sokabilmektedir.

"**Kissinger'ın adamları**" denildiğinde akla ilk gelecek isimler arasında ise, Lawrence Eagleburger ve Brent Scowcroft sayılabilir. Öyle ki, Scowcroft'a Washington kulislerinde, Kissinger'ın her söylediğine "evet" der anlamında, "**Kissinger's yes-man**" adı bile takılmıştı.

Turan Yavuz'un, ABD'nin Kürt Kartı adlı kitabında en detaylı olarak incelediği konu Körfez Savaşı'dır. Yavuz, kitap boyunca savaşın su yüzüne çıkmamış gerçeklerini aktarır. Kitabın hemen başında anlattığı olay ise, "**Kennebunkport'taki balık avı**"dır. Yavuz'un Washington kulislerinde topladığı bilgilere dayanarak yazdıklarına göre, Başkan Bush'un Kennebunkport'taki yazlık evinde Körfez krizinin patlak vermesinden kısa bir süre sonra ve Körfez Savaşı'ndan 6 ay önce yaşanan bir balık avı sırasında, tüm Körfez Savaşı stratejisi belirlenmiştir. Yavuz, kitap boyunca bu olaya gönderme yapar ve Körfez Savaşı'nın ve onu izleyen gelişmelerin burada belirlenen stratejiye göre yürüdüğünü sık sık vurgular. Balık avına, Başkan Bush'un Fidelity adlı teknesinde çıkılmıştır. Teknede bir gizli servis görevlisinin dışında iki kişi vardır. Bu iki kişi, kafa kafaya verip tüm gelişmeleri önceden planlarlar.

Strateji hazırdı. ABD Saddam'ı vuracak ve Kuveyt'ten çıkmasını sağlayacaktı. Saddam'ın dişlerini sökecek, ancak ülkede bir iç savaş başlamasına engel olacaktı. Kısacası, iki arkadaş, Atlantik Okyanusu sularında, ellerinde oltalar ile Bağdat'a ilk bombanın atılmasından tam 6 ay önce, Körfez Krizi'nin sonunu tayin etmişlerdi bile.

Körfez Savaşı'nın tüm ayrıntılarını "6 ay önceden tayin eden" bu iki arkadaşın birisi Başkan **Bush**'tu elbette. Ötekisi ise Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanıydı, yani Brent Scowcroft, "**Kissinger's yes-man**". Savaşın planını yapan asıl olarak Scowcroft'tu; Bush'a yalnızca onaylamak kalmıştı.

Bu şu anlama geliyordu: Körfez Savaşı'nı Kissinger'ın bir "adamı" planlamıştı, yani Kissinger'ın kendisi. Kissinger demek ise, İsrail demekti. Nitekim Körfez Savaşı, tam İsrail'in istediği çizgide seyretti.

Scowcroft'un Bush'a kabul ettirdiği plana göre, mutlaka ve mutlaka Saddam'a savaş açılmalıydı. Ancak bunun yanında, dünyanın geri kalan kısmının çoğunun beklentisinin aksine, Saddam'ın iktidardan indirilmemesi gerektiğine karar verilmişti. Saddam'ın yalnızca "dişleri sökülecek"ti.

Peki acaba İsrail'in politikası neydi? Körfez savaşı bir Kissinger yapımıysa, İsrail'in politikasına da uyuyor olmalıydı. İsrail, Tel-Aviv'e üç-beş işe yaramaz füze atarak "yahudi düşmanı" rolünü en iyi biçimde oynayan Saddam'ın düşmesini istiyor muydu? Kendisini fanatik bir antisemit olarak tanıtmak için elinden gelen her şeyi yapan Saddam'ın şovlarına ve medyada verilen imaja göre, İsrail Saddam'dan nefret ediyor olmalıydı. Oysa Saddam hakkında çizilen bu tablo, aynı Körfez Savaşı'na girerken Irak bayrağına Allah-u Ekber ibaresi koyarak sözde ispatlamaya çalıştığı müslümanlığı gibi sahteydi.

Skandallar Bankası

Körfez Savaşı'nın Kissinger'ın Beyaz Saray'daki sağ kolu olan Scowcroft tarafından planlandığına değindik. Bu, savaşın bir Kissinger yapımı olduğunu gösteriyordu. Ancak bundan çok daha ilginç bir yönü daha vardı Körfez'de yaşananların: Saddam da bir Kissinger yapımıydı!...

1980'li yıllar boyunca İran'la savaş halinde olan Irak, Batılılar'dan büyük destek görmüştü. Irak'ın silahlandırılması işinde en büyük rolü ise İtalyan Bankası Banca Nazionale del Lavoro (BNL) oynamıştı. Bu uluslar arası banka aracılığıyla, Saddam'a nükleer güce ulaşmasına bile yardım edecek destek verilmişti.

13 Ekim 1989. BNL hakkında soruşturma olmasına rağmen James Baker Irak'a verilen kredinin engellenmemesini söylüyor... ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan bir rapor, Atlanta'daki BNL Bankası ile ilgili 10 değişik soruşturmanın sürdürüldüğünü detaylıyor. Rapor, Irak'ın ABD'den aldığı sözkonusu tarım kredilerini, nükleer programını geliştirmek için kullandığına dikkat çekiyor ve şöyle diyor: "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz ve bu konuda çok büyük bir yangının olduğu anlaşılmaktadır". Bu uyarıya rağmen, Dışişleri Bakanı Baker aynı gün ABD Tarım Bakanı Clayton Yeutter'e gönderdiği bir notta söz konusu tarım kredilerinin yönetim tarafından desteklendi-

ğini belirtiyor ve önündeki tüm engellerin kaldırılarak kredilerin Irak'a verilmesini istiyor...

6 Kasım 1989. **CIA**, BNL Bankasının Irak'ı silahlandırdığını belirtiyor. **CIA** tarafından Beyaz Saray'a gönderilen bir gizli raporda Irak'ın ABD'den sağladığı tarım kredilerini nasıl nükleer, biyolojik ve kimyevi silah üretiminde kullandığı detaylandırılıyor. Gizli raporda ayrıca Irak'ın BNL Bankası'ndan sağlandığı söz konusu kredileri de bu konuda kullandığı belirtiliyor.

Yani Saddam, BNL bankası aracılığıyla sistemli bir şekilde silahlandırılıyordu. İşte olayın en ilginç yönü de buydu: BNL'nin yönetim kurulunda çok tanıdık bir isim vardı: Henry Kissinger. **"BNL Bankası'nın Irak'a kredi sağladığı dönemde Henry Kissinger de Yönetim Kurulu'ndaydı."**

Ayrıca Kissinger'ın "adamları" da BNL ile yakın ilişki içindeydiler. Kennebunkport'ta Saddam'a karşı girişilecek olan savaşın planlarını Bush'a kabul ettiren Brent Scowcroft ile Lawrence Eagleburger, BNL'nin danışmanıydılar:

BNL skandalını soruşturan kongre üyesi Henry Gonzales, Ulusal Güvenlik danışmanı Brent Scowcroft'un hisselerini içeren portfolyosunu açıklıyor. Buna göre Scowcroft ve yine Kissinger Associates'in bir diğer üyesi ve halen ABD Dışişleri Bakanlığı'nı vekaleten yürüten Lawrence Eagleburger, maaşlarının yanısıra BNL Bankası'ndan danışmanlık ücreti alıyorlar. Eagleburger'in, BNL'nin müşterisi olan Yugoslav Bankası'nın yönetim kurulunda olduğu ortaya çıkıyor. Diğer yandan Scowcroft'un yaklaşık 11 ABD savunma şirketinde hissesi olduğu anlaşılıyor. Scowcroft'un hissesi olduğu şirketlerin çoğunun Irak ile ilişkisi olduğu ve Irak'a ileri teknolojik malzeme sattığı belirleniyor.

Yani Saddam'ı besleyip büyütenler de, savaş açılmasına öncülük edenler de aynı kişilerdi: Kissinger ve ekibi. (BNL'nin **CIA** ile yakın ilişkisi olduğuna dair de bilgiler ortaya çıktı. BNL'nin Atlanta şubesinin **CIA** tarafından kurulduğuna yönelik ciddi deliller vardı.)

Turan Yavuz, BNL'nin ünlü "skandallar bankası" BCCI ile de yakın bağlantılar kurmuş olduğunu yazıyor. Bu da son derece anlamlı, çünkü BCCI, doğrudan **Mossad**'la birlikte çalışan

hatta bazılarınca "**Mossad'ın paravan bankası**" olarak tanımlanan bir bankaydı).

BNL aracılığıyla yürütülen **Kissinger-Saddam bağlantıları** araştırılsa belki daha ilginç bağlantılar da bulunacaktı, ama olmadı. Çünkü "birileri" BNL ile ilgili dosyaları ortadan kaldırdı. 10 Mart 1992 gecesi "kimliği meçhul kişiler" İtalyan Senatosu binasındaki bir odaya girerek, Senato'nun soruşturduğu BNL bankası ile ilgili dosyaların tümünü imha etti.

Yine de ortaya ilginç bir tablo çıkmış durumdaydı: Saddam'ı silahlandıran, yani onu bir tehlike olarak görmeyen kişiler, bir süre sonra ona karşı savaş açmışlardı. Ancak bu savaşla da onu devirmek değil, yalnızca biraz yola getirmek istiyorlardı. Bu kişiler, en başta Kissinger ve adamlarıydı; yani İsrail çizgisini en iyi temsil eden Amerikalılardı.

Aipac'in Nevruz Neşesi

Washington Institute'un ve genel olarak da Yahudi lobisinin Kürt devleti kurma hedefine, gazeteci Sedat Ergin de Hürriyet'in Washington muhabiri olduğu sıralarda değinmiş ve şunları yazmıştı:

Demokratik aday Bill Clinton'un seçim zaferinden en çok hoşnut olan kesimlerin arasında ABD'deki Yahudi Lobisi de yer almaktadır. ABD'deki Yahudi Lobisi'nin en güçlü kuruluşu olan **AIPAC**'ın (American Israeli Public Affairs Committee) Başkanı David Steiner, geçenlerde "Little Rock'ta (Clinton'ın karargahı) pek çok adamımız var. Yeni yönetime adamlarımızı sokacağız" yolundaki sözlerinin yer aldığı teyp bandının basına yansıması üzerine istifa etmek zorunda kalmıştır. **AIPAC**'ın "adamları"ndan biri de Washington'un önde gelen Orta Doğu uzmanlarından Martin Indyk'tır. İlginçtir ki, ABD'nin saygın araştırma kuruluşlarından (Think Tank) Carnegie Endowment'ta geçen hafta düzenlenen ve "Kürt Sorunu"nun da ayrıntılı bir şekilde tartışıldığı "Irak toprak bütünlüğünü koruyabilir mi?" konulu panelde en önemli müdahalelerden biri Martin Indky'ten gelmiştir. Washington'daki bir başka nüfuzlu araştırma kuruluşu, Washington Institute for Near East Policy'nin direktörü olan Indyk, ABD yönetiminin

Irak'ın toprak bütünlüğünü savunan geleneksel çizgisini eleştiren bir yaklaşımla "Irak'ın toprak bütünlüğünü sorgulayan bir politikanın hatası ne olabilir ki" diye sormuştur.

Indyk, Irak'ın toprak bütünlüğünü sorgulamanın hikmetlerinden söz ederken, bir başka ilginç gelişme de Washington'da Barzani yanlısı Irak Kürtleri'nin düzenlediği Nevruz kutlamasında yaşanmıştı. Nevruz halayı çekenlerin arasında bir de ilginç isim vardı. Sedat Ergin, bir başka yazısında olayı şöyle anlatıyor:

Nevruz kutlamaları Washington'daki Crystal City Sheraton Oteli'nin balo salonunda düzenlendi. Sahnede asılı duran Molla Mustafa Barzani'nin resmi, Barzani isminin manevi ağırlığını kuvvetli bir şekilde hissettirmekteydi. Gecenin sonuna doğru eğlence tam bir cümbüşe dönüştü. Halay çekenler arasında Kongre Danışmanları Musevi Lobisi'nin en güçlü örgütü **AIPAC**'ın eski direktörü Morris Amitay da bulunuyordu.

Ne ilginç değil mi, İsrail'in ABD'deki en güçlü temsilcisi olan **AIPAC**'ın eski direktörü, işi gücü bırakmış, Nevruz kutlamalarında Barzani aşireti ile halay çekiyordu. Aynı anda Martin Indyk, Irak'ın bölünmesinin faydalarından söz ediyor, başkanlığını yaptığı Washington Institute for Near East Policy de bir Kürt devleti kurmak için hesaplar yapıyordu!...

Kısacası, Orta Doğu'da bir Kürt devleti kurmak için kolları sıvayan ve açıkça söylemeseler de Türkiye'nin Güneydoğusu'nu da bu hedeflenen devlete katmayı düşünen Washington'daki odaklar arasında en başta İsrail'in ABD'deki uzantıları geliyordu!...

Bu satırları okuyanların bir kısmı "peki ama nasıl?" diye sorabilir. "Nasıl olur, İsrail bizim dostumuz değil mi? İsrail'in cumhurbaşkanlarını, dışişleri bakanlarını ülkemizde misafir edip el üstünde tutmuyor muyuz? Onları GAP'a kadar götürüp gezdirmiyor muyuz? Onlar da bizlere gülümseyen yüzlerle barış ve işbirliği nutukları atmıyorlar mı? Teröre karşı işbirliği yapmıyor muyuz? (daha doğrusu, yapmaya niyetlenmedik mi?) Orta Doğu'nun bizden başka yegane demokrasisi olan Yahudi Devleti, müttefikimiz değil mi?" şeklinde düşünebilirler.

Ama gerçek budur. Her ne kadar, "demokratik toplumlarda düşünce kontrolü"nün en önemli aracı olan medya yoluyla İsrail'e karşı sempati beslemeye şartlandırılsak bile, ortada biraz araştı-

rınca hemen farkedilebilen gerçekler vardır. Kaldı ki, Washington Institute for Near East Policy ya da **AIPAC**'ın Nevruz neşesi, Kürt sorununun ardındaki İsrail gölgesini ortaya koyan göstergelerden yalnızca biridir

Savaş Kışkırtıcısı CIA

İsrail, son yıllarda İran'a karşı büyük bir faaliyet içinde. Amerika'nın İran aleyhtarı politikası, İsrail lobisi tarafından yürütülüyor, Yahudi Devleti ayrıca İran'ı zayıflatmak için çeşitli yollar deniyor. İsrail'in İran'a yönelik bu girişimlerinin içinde Türkiye'ye de bir takım roller biçilmektedir. İsrail elinden geldiğince Türkiye'yi İran'a karşı kışkırtmak ve bir Türkiye-İran savaşı üretebilmek niyetindedir.

Eski 2000'e Doğru dergisi, 11 Ekim 1992 tarihli sayısında bu konuya **"Türkiye-İran Savaşını Kışkırtan CIA Ekibi"** başlıklı haberinde yer vermişti. 2000'e Doğru'nun "Washington'da bulunan deneyimli ABD'li gazeteci"den aldığı bilgiye göre, Amerikan-Türk Dostluk Derneği içinde faaliyet gösteren **CIA** bağlantılı bir ekip, Türkiye'ye İran aleyhinde telkinde bulunuyor ve muhtemel bir çatışmayı körüklüyordu. Bu **"savaş kışkırtıcısı"** ekibin en önemli üç ismi ise şunlardı: **"karanlıklar Prensi"** Richard Perle, emekli general James Vaught ve Barış Suyu projesinin mimarlarından Joyce Starr...

Bu üç isimden ikisinin (Perle ve Vaught) yahudi oluşları elbette ilk anda dikkat çekiyor ve doğal olarak akla bir "İsrail bağlantısı"nın olabileceğini getiriyor. Nitekim böyle bir bağlantı var. Yazıda "savaş kışkırtıcı" ekibin ortak özellikleri şöyle sıralanıyor: "(Söz konusu) **CIA** ekibi üyelerinin ortak noktaları İsrail'e çok yakın olmaları. Bir diğer ortaklıkları da Kürt sorunuyla yakından ilgilenmek."

İsrail uzantısı **CIA** ekibinin savaş kışkırtıcılığı yapması, İsrail'in niyetini göstermesi açısından son derece çarpıcıdır. Ayrıca Clinton'ın Ulusal Güvenlik Kurulu'ndan bir ekibin bir Amerika ziyareti sırasında Türk yönetimine "İslami köktendincilik" tehlikesi hakkında telkinlerde bulunmaya kalkması da anlamlıdır. Cengiz Çandar'ın 14 Nisan 1994 tarihli Sabah'taki yazısında

bildirdiğine göre, söz konusu Ulusal Güvenlik Kurulu'ndan üç kişi, Jeonne Walker, Richard Schifter ve Nancy Sodenberg, bu konuda telkinlerde bulunmuşlardır. Bu üçlünün dikkat çekici bir özelliği vardır; ikisi, yani Jeonne Walker ve Nancy Sodenberg yahudidir.

Ancak İsrail'in ve onun ABD'deki uzantılarının Türkiye'yi İran'a karşı kullanma çabası, yalnızca bu tür diplomatik telkinlerle mümkün olamaz. Bir de kamuoyunun Noam Chomsky'nin "rıza üretme" dediği yöntemle böyle bir çatışmaya hazırlanması gerekir. Halkın "rızasının üretilebilmesi", yani savaşın altyapısının oluşturulabilmesi için izlenen yol ise **İsrail gizli servislerinin** artık uzmanlaştığı bir yöntemdir: Provokasyonlar aracılığıyla toplumu İran ile çatışmaya ikna etmek.

Kuşkusuz bu provokasyonların en önemlileri, bazı "anlamlı" isimlere karşı girişilen suikastlerdi. Özellikle **Uğur Mumcu** ve **Jak Kamhi** suikastleri bu konuda oldukça etkili oldu. Bunların oluşturduğu provokatif ortam sayesinde **Muammer Aksoy, Çetin Emeç** gibi eski mafya cinayetleri de İslami adreslere kaydırılmaya çalışıldı.

Oysa **Uğur Mumcu**'nun "İslamcılar" tarafından öldürüldüğüne dair ortada hiçbir kanıt yoktu. Ama tam bunun aksini gösteren kanıtlar vardı: Mumcu, öldürülmeden iki hafta kadar önce Türk basınında ilk kez **Mossad-Barzani** ilişkisini deşifre etmiş, baba Molla Mustafa Barzani'den oğul Mesud Barzani'ye kadar süren **Mossad** bağlantısını ortaya koymuştu. Mumcu 7 Ocak 1993 tarihli sözkonusu yazısının başında şöyle diyordu:

"Orta Doğu'nun karanlık bir kuyu olduğu her gün biraz daha anlaşılıyor. Kanıtlanan son ilişki, Mossad-Barzani ilişkisidir. Mossad, İsrail Devletinin gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün, Kürt Lideri Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu söylense daha önce kim inanırdı? Barzani'nin CIA ile ilişkisi artık belgelendi. Kimse bu ilişkiye, 'Hayır olmadı' diyemiyor. CIA-Barzani ilişkileri biliniyordu da Mossad-Barzani ilişkileri bilinmiyordu." Mumcu'nun yazısı şöyle noktalanıyordu: **"Orta Doğu çokuluslu çıkarların şaşırtıcı ittifaklara yol açtığı kaygan bir ortamdır. Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var CIA ve Mossad'ın Kürtler arasında? Yoksa**

CIA ve Mossad, anti-emperyalist savaş yapıyorlar da dünya bu savaşın farkında mı değil?

Kuşkusuz bu satırlar **Mossad**'ı rahatsız edebilecek satırlardı. Ancak daha da önemlisi, ailesinin, Mumcu'nun ölümünden önce yine Kürt sorunu ile ilgilendiğini ve çok önemli bazı bilgiler ele geçirdiğini bildiren açıklamasıydı. Belki Mumcu, **Mossad**'ın yalnızca Kuzey Irak'taki değil, Türkiye'deki ayrılıkçı Kürtler'le de olan ilişkisini çözme yolundaydı.

Ancak fazla yaşayamadı. Arabasına yerleştirilen son derece profesyonel bir bomba ile birlikte havaya uçtuğunda nedense tüm masonik medya bir ağızdan "İslamcı teröristler"den söz etmeye başladı. Oysa tam o sırada ortaya çok ilginç bir **MİT** belgesi çıkmıştı: Belgede, **Uğur Mumcu suikastinin Hayfa limanından botla yola çıkan bir Mossad ekibi tarafından gerçekleştirildiği yazılıydı**. RP Grup Başkan Vekili **Şevket Kazan**'a ulaşan ve Kazan tarafından da basına ve televizyonlara açıklanan belge, nedense medyanın büyük çoğunluğu tarafından itibar görmedi. Onlar suikastin faillerini önceden belirlemişlerdi, "İslamcı teröristler"... Dolayısıyla İsrail gibi bir "dost"un adını mümkün olduğunca temiz tutmakta yarar görmüşlerdi.

Uğur Mumcu suikasti istenen provokasyonu oluşturdu. Mumcu'nun cenazesi "İslam aleyhtarı gösteri"ye dönüştü. Bir kısım üst düzey erkanının da katılmayı bir vatandaşlık görevi addettiği bu gösteri, masonik basın ve yayın organlarından büyük destek buldu. Ankara sokakları İslam aleyhtarı sloganlarla inleyip, ezan sesleri yuhalanırken provokasyonun İran'ı hedefleyen boyutu da hedefine ulaşıyordu: O kalabalığa ve onun gibi düşünen daha pek çok kişiye **"Türkiye İran'a savaş açsın mı?"** diye sorulsa, kuşkusuz ezici bir çoğunlukla "elbette" cevabını vereceklerdi. Gönüllü olarak savaşa katılmayı isteyenlere bile rastlanabilirdi.

Ancak yine de RP'nin duyarlılığı sonucunda ortaya çıkan **"Hayfa bağlantısı"**, provokasyoncular açısından oldukça rahatsız edici bir pürüzdü. Bu nedenle yeni bir eyleme gerek duyuldu. Seçilecek kişi öyle bir kişi olmalıydı ki, hem kolayca suç "İslamcı teröristler" üzerine atılabilsin, hem de olayda İsrail'in rolünün olabileceği ihtimali akla bile gelmesin. Bunun için en iyi yol, İsrail'le

özdeşleşmiş birisine suikast düzenlemekti. **Jak Kamhi** kuşkusuz bu tarife tam tamına uyuyordu.

Ancak Kamhi'nin Mumcu'dan bir farkı vardı: Mumcu, **Mossad-Barzani** ilişkilerini kurcaladığı gibi gerçekten "ortadan kaldırılması"nı gerektirecek çalışmalar yapmaktaydı. Oysa Kamhi, provokasyoncuların yapmak istediklerini zaten kendine görev edinmiş bir kişiydi. Öyle ki İsrail'de Türkçe yayınlanan Haber adlı dergiye, 6 Aralık 1991 tarihinde verdiği demeçte başkanı olduğu 500. Yıl Vakfı'nın amacını şöyle açıklamıştı: "**500. Yıl Vakfı faaliyetlerinin amacı Erbakan ve arkadaşlarının etkilerini azaltmaktır.**"

Dolayısıyla Jak Kamhi kesinlikle bir provokatif suikast uğruna feda edilebilecek bir kişi değildi. Bu nedenle de ona yapılan suikast "başarısız" bir suikast olmalıydı. Ayrıca Uğur Mumcu olayındaki gibi olayın "İslami teröristler" üzerine atılması şansa bırakılmamalı, bu gözü dönmüş "İslamcı teröristler"den geriye pek çok "delil" bırakılmalıydı. Gerekli dekorların hazırlanması ve muhtemelen Kamhi'nin de onayının alınmasından sonra, eylem gerçekleştirildi.

Ancak bu kez de bir başka hata yapılmış, "İslamcı teröristler"in bıraktıkları "delil"ler biraz abartılmıştı. Teröristlerin başlarında yeşil berelerle "İslami makyaj" yapmaları, üzerine Arapça yazılar kondurdukları Law silahını olay yerinde bırakmaları, kullandıkları otomobili cami önüne koymaları, bu teröristlerin şaşırtıcı bir hızda"yakalanmaları", suikasti adeta bir tiyatro havasına sokmuştu. Öyle ki terör uzmanı **Mahir Kaynak**'ın deyişiyle, suikasti düzenleyenlerin bir tek "**mahalle muhtarına gidip, iş bu faaliyet, Türkiye'de dinci düzeni kurmak üzere Savama tarafından eğitilmiş biz takkeli ve sakallı adamlar tarafından yapılmaktadır, arz olunur**" demedikleri kalmıştı. Suikastin provokasyon olduğu o kadar belliydi ki, masonik medya bile olayı fazla kullanmadı ve unutturmayı yeğledi.

Uğur Mumcu ve **Jak Kamhi**'nin yanısıra, provokasyon malzemesi olarak sürekli kullanılan **Çetin Emeç** ve **Muammer Aksoy** cinayetleriyle de ilgili bazı ilginç bilgiler vardı. Bu iki suikast kullanılarak sürekli İran ve bir de Suriye bağlantısı kurulmak isteniyordu, oysa bu cinayetleri de **Mossad**'ın işlediğine dair haberler vardı. Kimse bu haberleri görmek istemedi, ama yine de o zaman-

lar gazeteci olan **Uluç Gürkan**, 22 Mart 1990 tarihli Güneş gazetesindeki yazısında bu konuda bir şeyler yazmıştı. Gürkan'ın bildirdiğine göre, kimliğini açıklamayan bir kişi SHP Genel Sekreter yardımcısı **İstemihan Talay**'a telefon ederek cinayetler hakkında "ihbar"da bulunmuştu. Telefon eden kişi, **Mossad**'ın Türkiye'nin İran ve Suriye ile arasını bozmak için bu cinayetleri işlediğini, söylüyordu. Meçhul kişiye göre, Emeç cinayetinin hemen ardından Hürriyet gazetesinde çıkan ve olayda "İran bağlantısı" olduğunu öne süren haber de gerçekte **Mossad**'ın verdiği yanlış istihbarata dayanıyordu. Telefon eden kişi, **Mossad**'ın Türkiye'de özellikle laikliği savunan kişileri ortadan kaldırmasının nedeninin de, İran'a karşı bir provokasyon olduğunu söylemişti. Uluç Gürkan bu ilginç telefon görüşmesini aktardıktan sonra, "İsrail'in geçmişte Türkiye'nin Arap ülkeleriyle ilişkilerini bozmak için bazı girişimlerde bulunduğu"na dikkat çekmiş, İsrail'in bu taktiğinin Emeç ve Aksoy cinayetlerine kadar uzanıp uzanmayacağının ise "önemli bir soru işareti" olduğu yorumunu yapmıştı.

Bu tür faili-meçhuller ve hergün tekrarlanan küçük telkinler sayesinde, Türk kamuoyu sürekli bir biçimde Türk-İran savaşına hazırlanmak istendi.

Uyarı Eylemleri

Daha önce de ısrarla belirttiğimiz üzere; **CIA&Mossad** tarafından Türk kamuoyu sürekli bir biçimde Türk-İran savaşına hazırlanmak istendi. Bu arada Türk dış politikasının istenmeyen yönlere sapması da engelleniyordu. Türkiye İran'la savaşmak yerine Boşnaklar'a askeri müdahale ile yardım etmeyi düşündüğünde ilginç bir "uyarı" aldı: **Muavenet gemisi**, Amerikan donanmasına bağlı **Saratoga savaş gemisi** tarafından vuruldu. Amerikalılar resmi açıklamalarında olayın bir kaza olduğunu söylediler, oysa teknik olarak bu mümkün değildi. Dönemin Genel Kurmay Başkanı **Doğan Güreş** "olayın kaza olduğuna inanmak güç" demişti. Zaten Saratoga ilginç bir gemiydi. Geçmişi de benzeri sabıkalarla doluydu; Muavenet, Saratoga'dan nasibini alan ilk kurban değildi. Saratoga'ya bir **"ihtar gemisi"** demek abartma değildi. Saratoga'nın ilginç bir özelliği daha vardı: ABD'deki **"Yahudi Askerler Sosyal Yardımlaşma Derneği"** başkanı haham David Lapp'ın, 5 Eylül 1990 tarihli Şalom'da bildir-

diğine göre, Saratoga'da görevli denizciler arasında çok sayıda yüksek rütbeli yahudi subay vardı.

CIA'nin "kaza" süslü uyarı eylemlerinden bir başkası **Eşref Bitlis**'in uçağının düşmesiydi. Kaza nedeni olarak ileri sürülen komik iddialar hâlâ zihinlerde

Bir başka "**uyarı eylemi**" ise Türk uçaklarının Kuzey Irak'ta gerçekleştirdiği sınır ötesi hareket sırasında meydana geldi. Ancak bu kez Amerikalılar bir hata yapmışlar, Türk helikopteri sandıkları kendi helikopterlerini düşürmüşlerdi. Mümtaz Sosyal'ın deyişiyle "traji-komik" bir durum olan bu "kaza"yla ilgili olarak Türk pilotlar önemli açıklamalar yaptılar:

PKK'nın Şive ve Mezi kamplarına düzenlenen hava indirme operasyonlarına katılan Türk pilotların hemen hepsi ABD'nin, iki helikopteri Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ait olduğunu sanarak düşürdüklerini savundular. Çekiç Güç'e ateş püsküren Türk pilotlar, iddialarını geçmişte yaşadıkları tecrübelere dayandırdılar. Pilotlarımız, Çekiç Güç'e bağlı Amerikan uçaklarının birçok kez bölgede keşif veya bombardımana katılan Türk uçak ve helikopterlerine engelleme yaptıklarını ve birkaç kez düşme tehlikesiyle burun buruna geldiklerini kaydettiler.

Bu tehlikeyle zaman zaman yüzyüze kaldığını söyleyen bir Skorsky pilotu, **"şimdiye kadar Çekiç Güç'ün bizim üzerimizdeki baskısı kamuoyuna yansımadı. Hep sustuk. Ancak bu son olay sabrımızı taşırdı"** diyerek tepkisini dile getirdi. Pilotlarımız, Kuzey Irak'taki PKK kamplarına ilk kez bu kadar büyük çapta hava indirme operasyonlarının yapıldığı sırada olayın meydana gelmesine de dikkat çekiyorlar. Mezi kampına yapılan hava bombardımanına katılan bir F-5 pilotu ise şu değerlendirmeyi yaptı: **"Çekiç Güç helikopterlerini bence Türk helikopteri sandılar ve vurdular. Amaçları bize gözdağı vermek ve sınır ötesi operasyonlardaki etkinliğimizi azaltmaktı"**.

Kısacası Türkiye ABD (ve dolayısıyla İsrail) tarafından dış politika alanında yönlendirilmek isteniyordu. Türkiye İran'la çatışmak gibi bazı "yapması gereken" işlere yöneltiliyor ve "yapmaması gereken" işlere yöneldiğinde ise "Amerikan usulü" uyarılıyordu. Somali'ye asker yollamak gibi mantıksız bir eylemin yapılması da hep bu günlere rastladı. "İnsani yardım" hikayesine

Türk Dışişlerinin inandığını düşünemeyeceğimize göre, "Türk Dışişleri bunu yapmaya zorunlu tutuldu" desek yersiz olmaz sanırız. Masonik basın ise Somali konusunda Washington'dan yayın yapan gazetelerden farklı bir çizgi izlemeyerek tam bağımlı yayın politikasını sürdürdü.

Kürtler Haydi Ayaklanın

"Ayaklanın. Zaman geldi. Bu sefer müttefikler sizi yalnız bırakmayacaktır... Her kalp atışınızda bizler yanınızdayız. Ne yaparsanız, neye karar verirseniz, sizi desteklemeye devam edeceğiz." (CIA tarafından kurulan VOFI-"Hür Irak'ın Sesi" radyosunun Körfez Savaşı sırasında Irak Kürtleri'ne yaptığı yayından, ABD'nin Kürt Kartı, s. 147)

Körfez Savaşı sonucunda Saddam'ın bozguna uğraması, ülkenin kuzey ve güneyindeki muhalifleri ümitlendirdi. Özellikle ABD'nin desteğini arkalarında hisseden Kürtler, bir kez daha Kürt devleti hayaline kapılarak Saddam'a karşı isyan bayrağını açtılar.

Ancak ilginç olan, Çekiç Güç yoluyla de facto bir Kürt devletini oluşturan ABD'nin, sürekli olarak, gerçekte böyle bir niyeti olmadığını ilan edişidir.

Güneri Civaoğlu'nun Körfez Savaşı sırasında yaşadığı bir olay vardır. Civaoğlu'nun gerek Sabah'taki köşesinde, gerek televizyon yorumlarında birkaç kez aktardığı olay, Amerikalıların Körfez Savaşı sırasında bir Kürt devleti hedefleyip-hedeflemediklerini oldukça çarpıcı bir biçimde ortaya koyar. Civaoğlu, sözkonusu olayı, bir yazısında şöyle anlatır:

Körfez Savaşı sırasında Dahran'daydım. Orada beni Amerikan kuvvetlerinin bulunduğu binanın üst katlarından birinde çok iyi Türkçe bilen bir Albay ve Yarbay'ın odasına aldılar. Daha evvel Sabah'ta bu köşemde yazmıştım... O Albay ve Yarbay haritanın Kuzey Irak yörelerinde avuçlarını gezdirmişler ve "burada savaş bitecek, geri çekileceğiz. Saddam'a da o yöreyi yasaklayacağız... Saddam'ın bıraktığı silahlara, havaalanlarına, cephaneliklere yöredeki Kürtler el koyacaklar. Orada bir Kürt devleti kurulacak. Sizden toprak isteyecekler... Ya ve-

receksiniz barış olacak... Ya da vermeyeceksiniz savaşacaksınız" demişlerdi

Yalnızca Civaoğlu'nun bu "anı"sı bile oldukça açıklayıcıdır. Açıktır ki, Amerikalılar baştan beri, bu niyetlerini pek belli etmek istemeseler de, Kuzey Irak'ta bağımsız bir Kürt oluşumu, kısacası bir Kürt devleti kurmak hedefindeydiler. Nitekim Körfez Savaşı sırasında bunun için epeyce çaba da göstermişler, Kuzey Iraklı Kürtleri ayaklanmaları için silahlandırmışlardı. Amerika sözkonusu silah yardımını açıktan açığa değil, geleneksel yöntemini kullanarak aracılar yoluyla yapmıştı: Jim McDonald adlı ABD Hava Kuvvetleri'nden emekli bir albayın kurduğu silah şirketi, ABD yönetiminden aldığı direktifle Kürtlere bol miktarda silah vermişti.**CIA** ise aynı sıralarda da bölgeye Türkiye üzerinden soktukları ve parasız dağıttıkları binlerce transistörlü radyo aracılığı ile Amerika'nın Sesi Radyosu'ndan sık sık **"ayaklanın, sizlerle birlikteyiz"** mesajları vermişlerdi.

Kuşkusuz İsrail de Kürt devleti konusunda ABD'yle aynı düşüncedeydi (zaten savaş onun düşüncesine göre şekilleniyordu). Hatta İsrailliler, ABD'nin Kürt ayaklanmasına yeteri kadar destek vermediğini düşünüyorlardı. Dışişleri Bakanı David Levy, Kudüs'te yaptığı ve Reuter Ajansı tarafından dünyaya geçilen konuşmasında Kuzey Irak'ta ayaklanan Kürt'lere (yeterince) silah yardımı yapmadığı için ABD'yi eleştirerek, isyancı Kürtlere silah verilmesini istemişti.

Bu arada İsrail Barzani ile olan kadim ilişkilerini çoktan yenilemişti. Körfez Savaşı'nın başından beri, **Mossad**'ın Mesud Barzani güçlerine verdiği destek sürüyordu.

Uğur Mumcu, öldürülmeden 17 gün önce yazdığı yazısında bu konuya değinerek şöyle demişti:

"70'li yıllardaki bu ilişkiler (Barzani-Mossad ilişkileri) bugün sürüyor mu? Kitaba göre (Israel' Secret Wars) sürüyor. 'Körfez Savaşı' sırasında Irak'ın attığı Scud füzelerinin Tel-Aviv'e düşmesi üzerine bu ilişkiler yeniden başladı." Baba Molla Mustafa Barzani ile kurulan ilişkiler, şimdi de oğul Mesud Barzani ile sürüyor. Mossad, (Mesud) Barzani'ye Avrupa kahvelerinde çekler vererek bu desteği sürdürüyor.

Evet, Kuzey Irak'taki Kürt devleti "embriyo"sunun ardındaki asıl güç İsrail'di. İsrailliler, 1982'de Yinon raporunda ortaya konduğu gibi uzun süredir bu hedefin peşindeydiler. 1950'li yıllardan beri süren **Mossad-Barzani** ilişkisi, Kürt ayaklanmasına akan İsrail silahları ya da paraları hep bu hedefin birer sonucuydu. Körfez Savaşı ise bu büyük hayali gerçeğe dönüştürme şansı vermişti İsraillilere. İsrail, Kissinger ya da "Washington Institute for Near East Policy" gibi Amerikalı uzantıları sayesinde savaşın stratejisini hem Saddam'ı iktidarda bırakacak, hem de bir Kürt devletine yol açacak şekilde belirlemişti. Bu ortamda Morris Amitay'ı Nevruz kutlamalarında halay çekerken görmek ya da Martin Indyk'e "Irak'ın toprak bütünlüğünü sorgularken" rastlamak şaşırtıcı olmamalıydı aslında.

Peki İsrail bir Kürt devletini neden istiyordu? İsrail, Vaadedilmiş Topraklar'ın tümünü ele geçirebilmek için, şu klasik yöntemi, "böl-parçala-yut" metodunu kullanmak istiyordu. Kürt devleti, bu stratejiye göre oluşturulmak istenen mini-devletlerden biriydi yalnızca.

Bu arada, İsrail'in, tüm Vaadedilmiş Topraklar'ı istiyor olması da bu noktada ortaya ilginç bir sonuç daha çıkarmaktadır. Çünkü Vaadedilmiş Topraklar, "Nil'den Fırat'a" uzanan topraklardır. Bu durumda İsrail, "Fırat'ın doğusu"nu da istemek durumundadır. Bunun tek yolu ise, bizim "Güneydoğu Anadolu" dediğimiz bu bölgenin, aynı Kuzey Irak için kullanılan yöntemle Türkiye'den koparılmasıdır; yani bir Kürt devleti yoluyla. (Konjonktürel yönden de Kuzey Irak'ta kurulacak bir Kürt devleti, kaçınılmaz bir biçimde Güneydoğu'ya yönelecektir. Cengiz Çandar'ın da dediği gibi "Türkiye'nin Güneydoğusu ile Kuzey Irak'ın tarihte olduğu gibi birbirinden kolay kolay tecrit edilemeyeceği ve giderek birlikte mütalaa edildiği" bir döneme giriyoruz.)

Nitekim 10 yılı aşkın bir süredir, "birileri", adı üstünde "Fırat'ın doğusu"nu Türkiye'den koparma ve burada bir Kürt devleti kurma hedefi peşindedir. Ne tesadüf, değil mi?...

Hedef Türkiye'nin Güneydoğusu

1993 yazının sıcak günlerinden birinde, Mümtaz Soysal, Hürriyet'teki "Açı" başlıklı köşesinde Kürt Sorunu'na değinmişti.

Soysal, sorunun ardındaki uluslar arası boyuta dikkat çekerken, bir de Washington'da kurulmuş olan bir think-tank'in kendisini bir Kürt devleti kurmaya adamış olduğundan söz etti. Washington Institute for Near East Policy adlı bu kuruluş, Soysal'ın aldığı ve yazısında aktardığı bilgilere göre, kurulmasını hedeflediği Kürt Devleti'ne Türkiye'nin Güneydoğusu'nu da dahil etme hesapları yapıyordu.

Türkiye'nin Güneydoğusu'nu kapsayan bir Kürt Devleti kurmayı hedefleyen Washington Institute for Near East Policy'nin (**WINNEP**) üç önemli yahudi üyesi: Martin Indyk, Richard Haass ve Richard Perle. Daha pek çok WINNEP üyesi de yahudi asıllıdır. Çünkü kurum, İsrail'in ABD'deki uzantılarından biridir.

Kısa adı **WINNEP** olan sözkonusu kuruluşun Kürt sorununa olağanüstü bir hassaslık gösterdiği ve sorunun ancak bağımsız bir Kürt devleti kurularak çözümlenebileceğini savunduğu, başka kaynaklarda da sık sık vurgulandı. Örneğin **Cengiz Çandar** da, WINNEP'in Kürt devleti kurma çabasına değindi.

Çandar, **WINNEP**'in "Irak: Amerikan Politikası için Müstakbel Adımlar" adlı raporundan yola çıkarak, bir Kürt devletinin yolda olduğunu ima ediyordu. "... Adı geçen think-tank'in (WINNEP) de Amerikan Orta Doğu politikasının belirlenmesindeki ağırlığı tartışılmaz" diyen Çandar, kurumun yayınladığı raporda Kuzey Irak'taki Kürt hareketinin desteklenmesinin savunulduğunu hatırlatıyor ve rapordan, "Irak muhalefetinin şemsiye örgütü Irak Ulusal Kongresi'ne, onunla temas düzeyini yükselterek ve ona bölgesel ve uluslar arası destek sağlayarak, desteği arttırmak" maddesini aktarıyordu.

Peki neden bu think-tank Kürt sorunuyla bu denli yakından ilgileniyor ve daha da önemlisi, sorunun çözümünün açıkça söylemese de, Türkiye topraklarının bir bölümünü de kapsayan bir Kürt devleti kurulmasından geçtiğini iddia ediyordu?... Belki ülkemizde çok yaygın olan "dış mihrak" edebiyatından hareketle, bu kurumun Ermeni ve Rum lobileriyle ilgisi olduğu sanılabilir. Oysa bu kurum, başka bir "lobi"nin uzantısıydı.

Arap-İsrail sorununa İsrail yanlısı olarak değil, tarafsız bir şekilde yaklaşılmasını savunan Washington Report on Middle East Affairs dergisinin Mart 1993 sayısında sözkonusu think-tank'e ol-

dukça geniş bir yer ayırıldı. Haberin başlığı şöyleydi: "Clinton's Indyk Appointment, One of Many from Pro-Israel Think Tank." Yazıda Clinton'ın Ulusal Güvenlik Konseyi'nin Orta Doğu danışmanlığı masasına Martin Indyk'i atamasının, "İsrail yanlısı think-tank'lerden yapılan sayısız transferin yeni bir örneği" olduğu söyleniyordu. Çünkü Martin Indyk, İsrail lobisinin en ünlü isimlerinden birisiydi. İsrail'in ABD'deki resmi lobi kurumu olan **AIPAC**'ın (**American-Israel Public Affairs Committee**) araştırma müdürlüğü yapmış, İsrail eski Başbakanı Yitzhak Şamir'in medya danışmanlığı işini yürütmüştü. Avusturalya doğumlu bir yahudi olan Indyk, Sudan ve İran'ın "terörist devlet" ilan edilmesinde oynadığı büyük rolle de dikkatleri üzerine çekmişti. Indyk, son olarak 1995 başında Clinton tarafından Amerika'nın İsrail Büyükelçisi olarak atandı.

Indyk'in önemli icraatlarından biri ise 1985 yılında, **AIPAC**'ın yöneticiliğini yapmış Los Angeles'lı bir yahudi olan Barbi Weinberg ile birlikte Orta Doğu konusunda strateji üretecek bir think-tank kurmuş olmasıydı. Washington Report'un "İsrail yanlısı" olarak tanımladığı bu kurum, **Washington Institute for Near East Policy** (WINNEP) idi, yani az önce "**Türkiye'yi bölme**" hesapları yaptığına değindiğimiz think-tank!...

Kurumun İsrail lobisiyle olan ilişkisi, daha doğrusu İsrail lobisinin bir uzantısı olduğu o kadar belliydi ki, Washington civarında "**AIPAC'ın bir kolu**" olarak tanımlanıyordu. Örgütün kurulduğu yıl seçilen 11 kişilik yönetim kurulunda, 6 kişi **AIPAC**'ın üst düzey yöneticisiydi.

Washington Report'un bildirdiğine göre, kurumun İsrail bağlantısı her geçen gün daha da güçlenerek devam etti. Başlangıçta sadece üç kişi istihdam edebilen enstitüde bugün en aşağı 30 civarında uzman, araştırmacı, yönetici çalışıyor. Kısa zamanda büyüyen enstitünün yıllık bütçesi 750 bin dolar civarında ve bu bütçe büyük ölçüde yahudi lobisinin ve yahudi cemaatinin bağış ve yardımlarından geliyor.

Enstitünün Indyk ve Weinberg dışındaki üyeleri de oldukça ünlü ve kurumun İsrail bağlantısına uygun isimlerdi. Washington Report'un yaptığı tanımlamalarla bu isimleri şöyle sayabiliriz:

"**Amerikan tarihinin en İsrail yanlısı Dışişleri bakanı**" olarak tanımlanan George Schultz; eski NATO genel sekreteri General Alexander Haig; "İsrail'in uzun vadeli destekçilerinden" BM eski temsilcisi Jeane Kirkpatrick; **Mossad ajanı** David Kimche ve İsrail Başbakanı'nın terör danışmanı Amiram Nir'le bağlantılı çalışan Reagan'ın mahkum olmuş eski Milli Güvenlik Konseyi danışmanı Robert Mc Farlane; Kissinger Şirketler Topluluğu'ndan Lawrence Eagleburger; Bush yönetiminde Dışişleri danışmanlığı yapan Dennis Ross; ABD'nin eski İsrail büyükelçisi Samuel Lewis; eski Savunma Bakanlığı yardımcılarından yahudi asıllı "**Karanlıklar Prensi**" Richard Perle; askeri yorumcu Edward Luttwak; eski Başkan yardımcılarından **Siyonist örgüt B'nai B'rith** üyesi Walter Mondale; US News and World Report, Atlantic Monthly ve The New York Daily News'un sahibi Mortimer Zuckerman; Yahudi cemaatinin yayın organlarından New Republic'in yayıncısı Martin Peretz; Carter dönemindeki iç politika danışmanı ve İsrail için yapılan lobi çalışmalarının lideri Stuart Eizenstat; Bush yönetimindeki yahudi asıllı Milli Güvenlik Konseyi Orta Doğu danışmanları Richard Haass ve Aaron David Miller...

Washington Report'un da vurguladığı gibi bu isimlerin en büyük ortak özellikleri İsrail yanlısı görüş ve icraatlarıyla tanınmalarıydı. Zaten yarısına yakını Barbi Weinberg, Martin Indyk, Samuel Lewis, Martin Peretz, Richard Haass, Aaron David Miller, Richard Perle yahudiydi. Kuruma üye olmasa da, çalışmalarına katkıda bulunan kişiler arasında da ilginç bir isim daha vardı: "Tarihin Sonu" teziyle ses getiren Francis Fukuyama...

Washington Report, ayrıca kurumun "Kissinger bağlantısı" üzerinde de durmuştu. George Schultz'la birlikte "**İsrail çıkarlarını en çok savunan Dışişleri Bakanı**" ünvanını taşıyan Kissinger, Washington Report'un deyimiyle, İsrail taraftarı kurumlar arasındaki ilişkiyi koordine eden kilit isimlerden biriydi. "Sağ kollarından birini", Lawrence Eagleburger'ı Washington Institute for Near East Policy'e üye yapan Kissinger, Washington Report'un haberine göre, bu bağlantıyı kullanarak kurum üzerinde etki kurmuş durumdaydı.

Türkiye Parçalanacak!

ABD'nin, özellikle de ABD'deki İsrail uzantılarının (WINNEP gibi), Türkiye'nin Güneydoğusu'nu kapsayan bir Kürt devleti hesapları içinde olduğu aşikardır. Ancak Türkiye üzerindeki parçalama senaryoları bununla da kalmıyor. Yalnızca Güneydoğu'yu değil, tüm Türkiye'yi kapsayan bir **"federasyonlaştırma"** hesabı var ortada. Federasyonun bir adım ötesi ise bildiğimiz gibi tam dağılma!...

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın uzun vadeli politikalarını belirleyen **"Bureau of Intelligence and Research"**ün (İstihbarat ve Analizler Bölümü) **"çok gizli"** damgalı bir raporu, Yunanistan'da yayımlanan Stohos gazetesi tarafından ortaya çıkarıldı. **INR** diye adlandırılan İstihbarat ve Analizler Bürosunun **CIA** ile ortak hazırladığı belirtilen çalışmada, Türkiye'nin Kürt sorununu çözmesi için federasyon öneriliyordu. Federasyonlaşmış bir Türkiye'de uluslar arasılaşmış 10 milyonluk İstanbul federasyonunun çok etkili bir konumda olacağı öngörülüyordu. Yunanistan İstihbarat Örgütü **KYP**'ye çok yakın olduğu bilinen Stohos'un haberinde **Türkiye'yi federasyonlaştırma senaryosu'nun** Yugoslavya sorununun kapanmasından sonra gündeme gireceği belirtiliyordu.

Stohos'un haberinin üst başlığı **"Yugoslavya'nın dağılmasından sonra sıra Ankara'ya geldi"** diye konulmuştu. Başlık ise **"Türkiye bölgesel büyük güç rolünü oynamaması için federasyonlaştırılacak."** Stohos'un haberi şöyle sürüyordu:

CIA'nın çok gizli olarak adlandırdığı planları, uluslar arası ve bağımsız bir İstanbul istiyor. Yugoslavya sorunu kapanır kapanmaz sıra Türkiye'ye gelecek. Bunun ilk adımı olarak CIA ve INR'nin yıllardır üzerinde çalıştığı federasyon planı yürürlüğe konacak. ABD Dışişleri Birimi'nin çok gizli raporunda, federasyonlaştırma programının ana unsuru Kürtler.

Dış politika yazarı Özcan Buze konuyu şöyle yorumlamıştı:

İstanbul'un başkent olmaması "özel statü" planlarını epeyce kolaylaştıracak. İstanbul başkent olsaydı, ülkenin geri kalanından koparmak pek o kadar kolay olmayabilecekti. İstanbul'a özel statü ya da bağımsızlık planlarını,Yunanistan da dinsel ve mil-

liyetçi nedenlerle destekleyecek. İstanbul sermayesinin buna itirazı olacağı sanılmamalı. ABD, **"İstanbul'u bir finans merkezi haline getireceğiz"** deyince İstanbul sermayesi özel statüyü de, bağımsızlığı da kabullenir. Zaman zaman, zaten bu yönde demeçler veriliyor.

Stohos'ta yayımlanan ve **CIA** ve **INR**'nin yıllardır üzerinde çalıştığı raporu hazırlayan ekibin başında ABD Dışişleri Bakanlığının Türkiye sorumlusu yahudi George Harris olduğu öğrenildi. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın **INR** diye adlandırılan bölümün Bush ve Reagan dönemlerindeki başkanı ise tanıdık bir başka isim, ABD Ankara eski Büyükelçisi Morton Abramowitz idi. Abramowitz Ankara'ya atanınca büronun başına Türkiye'nin içinde bulunduğu Orta Doğu ve Kuzey Afrika Bölümünün sorumlusu George Harris getirilmişti. Bir başka deyişle, Harris 'in patronu Abramowitz'di. Yahudi lobisinin bu iki önemli ismi bugünlerde **Türkiye'nin parçalanacağı** kehanetini sık sık dile getiriyorlar...

Hain İşbirliği: MOSSAD-BARZANİ

Kuzey Irak'taki Müslüman Kürt halkının tasfiye edilerek, Kürt Devleti adı altında piyon bir Yahudi devleti kurulma çalışmalarının temelleri 1970'li yıllara kadar uzanır. Mossad'in **Kürt Yahudi'si Barzani'ye yardımı 1970'lerden beri kesintisiz sürer. Hatta** Mossad **ajanları onları dağlarında ziyaret ederek yardımlarını ulaştırırlar.** Mossad, **Barzani yandaşlarına Müslümanlara karşı verdikleri savaşta da yardım ediyordu.** Mossad **hem modern silah yardımında bulunuyor, hem de çeşitli teçhizatları sağlıyordu. Hatta** Mossad **Başkanı Meir Amit, Barzani yandaşlarına dağlarına kadar gelip yardım sözü veriyor.1970'lerden bu yana İsrail'in Barzani'ye yardımı 5 Nisan 1975 tarihli Cumhuriyet gazetesinde şöyle anlatılıyor:** "Newsweek dergisine göre İsrail beş yıldan beri Kürtlere silah ve askeri malzeme yardımı yapmakta, bir yandan da askeri uzmanlar göndermekteydi."

Mossad-Barzani işbirliği günümüze kadar şöyle devam etti: **Mossad**, 1973'te, Yom Kippur Savaşı'nda, Barzani'den Irak petrol kuyularını bombalamasını istedi. Barzani de bunu kabul etti. Kuzey Irak'taki Kürtler, **Mossad**'dan ilk ve direk yardımı, İsrailli askerler Kürt Yahudi'si gerillaları eğitirken alıyorlar. İsrail ka-

bine Başkanı Aryeh Eliav, Barzani yandaşları için arazi hastanesi kurdu. **Mossad**'la Barzani yandaşları arasındaki bağlantı bir başka kitapta şu şekilde ifade edilmekte: İsrail gizli servisleri Arap devletlerinin sınırlarında ve Arap dünyasındaki azınlıkların üzerinde heyecanlı, tehlikeli ve ciddi bir oyun oynuyor.

İsrailli Shai komandolarının bir bölümü Molla Mustafa Barzani'nin yanında yaşıyorlar. Zaten Barzani'nin komandolarına iletişim ağlarını kuran da onlar. Bu komandolar sabotaj ve katliamda bu ağları kullanıyorlar. Barzani yandaşlarına İsrail'liler tarafından yardım edildiği artık kimse için bir sır değil. Onlardan sadece silah ve malzeme almıyorlar, aynı zamanda bilgi de alıyorlar.

Hulusi Turgut, Barzani Dosyası adlı kitabında Yahudilerin Güneydoğu'da Kürtleri kışkırtma hareketini şu şekilde anlatıyor:

Irak'taki Barzani hareketine yardım eden **Mossad**, Türkiye'deki Kürtçülük hareketinde de tahrikçilik ve kışkırtıcılık yapmaktadırlar. Aynı kitapta şu ilginç gerçeklere de yer verilmekte:

Nitekim, Paris'teki, Kürt İhtilaline Yardım Komitesi üyelerinden çoğunun Yahudi olması da dikkati çekiyordu. Hollanda'nın Amsterdam şehrinde kurulmuş olan Kürt Cemiyeti, Başkanı Silvio Van Roy başta olmak üzere büyük bir kısmı Yahudi olan üyelerden oluşuyordu.

İsrailli general Rafael Eitan'ın bir süre önce yayınlanan anıları, İsrail-Barzani işbirliğinin boyutlarını bütün çıplaklığıyla ortaya koyan bilgiler sağlıyor. Anılarda yazıldığına göre, Rafael Eitan, Mustafa Barzani'nin talebi üzerine, 1969 yılında Kuzey Irak'a giderek ayaklanmayı yakından görmüş ve ayaklanmanın lideri Barzani ile mücadeleyi daha yaygın bir savaş haline dönüştürme konusunu görüşmüş. Eitan ziyaretinden sonra, İsrail Savunma Bakanlığı'na, Kürtlerin çok iyi savaşmakla beraber gelişmiş savaş araçları ve silahlarından mahrum olduklarını, kendilerine yardım edilmesi gerektiğini bildiren bir rapor yazdığını anlatıyor.

İsrail'in Barzani güçlerine yardımı bu raporla başlamış..

Eitan'in anılarının yayınlanmasından sonra, İsrail basınında İsrail-Barzani ilişkileri konusunda başka bilgiler de çıkmaya başladı. Kahire'de yayınlanan haftalık Ruz el-Yusuf dergisinin 4 Eylül 1989

tarihli sayısından öğrendiğimize göre, Barzani de İsrail'i iki kere ziyaret etmiş. 1968 yılında gerçekleşen birinci ziyaretinde de, 1973 yılındaki ikincisinde de, Mustafa Barzani, 1950 ortalarında İsrail'e göç etmiş Kürt Musevi'si David Gabay'in evinde kalmış.

İkinci ziyarette, yanında getirdiği altın kolyenin Moşe Dayan'ın eşi için yeterli bir hediye olup olmayacağını arkadaşına sormuş. Bu ifşaatlardan, Gobay ile Barzani'nin babalarının çok yakın olduğu ortaya çıkıyor. İsrail'in bölgeyle ilgili çok daha geniş kapsamlı planları var. Bugün Amerika'da Türkiye üzerine yayınlanan eserlerin ve gazete makalelerin çoğu İsrailli veya Musevi asıllı Amerikalı yazarların imzasını taşıyor. Konuyu kurcalayan, PKK'yı bir kurtarıcı hareket gibi göstermeye çalışanlar hep onlar. Devletin zaaflarını, rejimin saplantılarını kullanarak, yarayı kangrene dönüştürecek tarzda kaşıyanın da İsrail (ve tabii Amerika) olduğundan kuşku duyulmasın. Bizim korkumuz, insanlarımızdan bir bölümünün, ABD ve İsrail'in başka hesapları için kullanıldıktan ve bölücülük hisleri okşanarak meydana sürüldükten sonra, amaca ulaşılınca ortada bırakılmalarıdır. Olaya biraz nüfuz edilirse, Doğu Anadolu'da karşı karşıya bulunulan sıkıntılara sebep olan saç ayağının üçüncü ve en güçlü ayağı da keşfedilecektir: İsrail.

1975 yılına kadar Irak yönetimini zorlayan Barzani hareketinin arkasında İsrail'in olduğu yıllar sonra ortaya çıktı. Ermeni terörü sanki farklı mıydı? Bugüne kadar üzerinde hiç durulmadığı için Ermeni terör örgütü **ASALA** ile İsrail istihbaratının (**MOSSAD**) ilişkisinden Türk kamuoyu fazla haberdar olamadı. 1975 öncesi, Irak yönetimini köşeye sıkıştıran Barzani İsyanı'nı destekleyen İsrail'di. Molla Mustafa Barzani, 1969-74 yılları arasında birkaç defa İsrail'e gitmiş, birkaç defa da İsrailli uzmanları Irak'ta ağırlamıştı. Daha sonra Fransa'nın Ankara Büyükelçisi Yahudi Eric Rouleau da bölgeye Muş, Van ve Diyarbakır'daki mülteci kamplarını gezmeye gitmişti. Bu bölgedeki karışıklıkların arkasında İsrail'in bulunduğu bilindiği halde, Amerika'dan çok İsrail'e bağlılığıyla tanınan bir kişi (**Abromowitz**) ABD tarafından Ankara'ya büyükelçi olarak gönderilip, beş-altı yıl Türkiye'de bulunmadı mı? Fransa ise Paris'te kurduğu Kürt Enstitüsü ile ısrarla aynı temayı işleyip duruyor. Türkiye'ye, her halde maharetini bu konuda göstermesi umularak, Yahudi asıllı istihbaratçı bir büyükelçi (Rouleau) atanmıştı.

Mossad'ın **Barzani** ile ilişkileri Londra ve Sidney'de yayınlanan "**Israel's Secret Wars - A History of Israel's Intelligence Services**" adlı kitapta sergileniyor. Kitap, İngiliz **The Guardian** gazetesinde 1984 yılından bu yana Tel-Aviv muhabirliğini yapan Ian Black ve Washington'daki Brooking Enstitüsü'nde çalışan öğretim üyesi Benny Morris tarafından yazılmış. Kitapta **Mossad-Barzani** ilişkileri, İsrail Dışişleri Bakanlığı ve **Mossad** yazışmalarına dayanılarak açıklanıyor. Önsözde, kitabın yayından önce İsrail ordu yetkilileri tarafından da incelendiği yazılıyor. Kitapta, 1967 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra, **Mossad**'ın Kürtlerle ilişki kurduğu Mısırlı ünlü gazeteci Hasan el Heykel'in İsrailli subayların Kürtler aracılığıyla Irak'tan radyo bağlantıları kurduğunu 1971 yılında açıkladığı anlatılıyor.1969 yılı Mart ayında Kerkük petrollerine yapılan saldırının da İsrail tarafından yapıldığı açıklanıyor. 1972 yılında imzalanan Sovyet-Irak dostluk anlaşmasından sonra İran Şah'ı ABD Başkanı Nixon ile gizli görüşme yapıyor; bu gizli görüşmeden sonra **CIA** tarafından "**Kürdistan Demokratik Partiye**" üç yıl içinde **24 milyon dolar** gönderiliyor.

Barzani'nin Irak rejimine karşı ayaklandığı yıllarda, ABD-İran-İsrail üçlüsü bu ayaklanmayı destekliyor. Barzani-ABD ilişkileri, ABD eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger eliyle yürütülüyor. **Mossad-Barzani** ilişkileri de İsrail'in Tahran'daki askeri ateşesi Yaakov Nimrodi (**Mossad ajanı**) aracılığı ile gerçekleşiyor. Nimrodi'nin üstlendiği görev ilginç; Nimrodi Sovyet silahlarının Barzani'nin eline geçmesinde rol oynuyor. Kitapta **Mossad**'dan Kürtlere 50 bin dolar para verildiği, ABD kaynaklarına dayanarak açıklanıyor.70'li yıllardaki bu ilişkiler bugün sürüyor mu? Kitaba göre sürüyor. **"Körfez Savası"** sırasında Irak'ın attığı Scud füzelerinin Tel-Aviv'e düşmesi üzerine bu ilişkiler yeniden başladı. Baba Molla Mustafa Barzani ile kurulan ilişkiler, şimdi de oğul Mesut Barzani ile sürüyor. **Mossad**, Barzani'ye Avrupa kahvelerinde çekler vererek bu desteği sürdürüyor. Kitapta Mesut Barzani'nin, İsrail'e gizlice giderek yardım istediği de yazılıyor. Bu ilişkiler sürüyor ve anlaşılıyor ki daha da sürecek... Gizli yollarla sürecek, açık yollarla sürecek... İlgi belli... İlişki de belli. İsrail'de Kürtlerin de yaşadığını "**Berliner Institut**" tarafından yayımlanan "**Kurden im Exil**" adli kitapta Birgit Ammann'in "**Kurdiche Juden in İsrail**" başlıklı yazısından öğreniyoruz.

Orta Doğu çok uluslu çıkarların şaşırtıcı ittifaklara yol açtığı kaygan bir ortamdır. Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık Savaşı yapıyorlarsa ne işi var **CIA** ve **MOSSAD**'ın Kürtler arasında? Yoksa **CIA** ve **MOSSAD**, anti-emperyalist savaş yapıyorlar da dünya bu savaşın farkında mı değil?

Irak'taki ayaklanmaları yakından izleyen Ankara, Kürtlerin ve Şiiler'in İsrail tarafından desteklendiklerini belirledi ve dikkatini Tel Aviv'deki gelişmelere de kaydırdı. Kuzey Irak'taki iç savasın arkasında İsrail Gizli Örgütü **Mossad**'ın da parmağının bulunduğu, İsrail'in Kürt Devleti'ni desteklediği belirlendi. Edinilen bilgilere göre askeri istihbarat, İsrail'in Kürt Devleti'nin kurulmasını fiilen desteklediğini gösteren verileri hükümete sundu. İsrail'in Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulması konusuyla, **Mossad** kanalıyla öteden beri ilgilendiği belirtildi.Müslüman Kürt halkı Kürt Yahudi'si ajan provokatörlerin oyununa gelmemeli, Kuzey Irak'taki Kürt Devletinin ikinci bir İsrail haline gelmesine müsaade edilmemelidir. Müslüman Kürt halkı bölücü değil, Müslüman kimliği altında birleştirici olmalıdır.

Murat Yetkin'inde belirttiği gibi "**İsrail yıllardır bölge ülkelerini zayıf düşürmek amacıyla geleneksel Kürt hareketlerine destek vermektedir.**" The Israeli Connection kitabı da **Mossad-Barzani** bağlantısını anlatıyor: Irak'taki Kürt direnişçiler her zaman İsrail'in ilgi alanı içerisindedir. **Mossad**'ın Kürtlere desteği 1958'de başladı. İsrailli askeri danışmanları, cephaneyi ve silahları kapsayan yardım 1963'de başladı. Ağustos 1965'de Kürt subaylar için eğitim kampları oluşturuldu. Haziran 1966'da Levi Eshkol Kürt liderleriyle görüşmeler yaptı. 1967 Savaşı sonrası Kürtlere Sovyet yapımı silahlarla yardım edildi. Aylık yaklaşık 500.000 dolar da para yardımı yapıldı. Kürt lideri Mustafa Barzani önce Eylül 1967'de sonra Eylül 1973'de İsrail'i ziyaret etti. İsrail projesi olan Kürt ayaklanması daha sonra ABD'nin de katılımıyla devam etti. **CIA** yetkilileri Barzani'nin karargahına istasyon kurdular.

Yine Kürtler ve Yahudiler

Richard Perle örneğinden yola çıkarak varılabilecek sonuç, Türkiye'nin "dost" zannettiği yahudi lobisinin, gerçekte Kürt sorununun asıl mimarı olduğudur. Buna örnek olarak Richard Perle,

Morris Amitay, Douglas Feith gibi isimlerin yanısıra başka kişileri de sayabiliriz. Örneğin, uzun süre Kongre üyeliği yapan ve **"Dış İlişkiler Komitesi üyesi olmak istiyorum, çünkü o zaman İsrail'e daha iyi destek verebilirim"** sözünün sahibi, "ırk bilinci" yüksek yahudi Stephen Solarz da piyon Kürt devleti projesinin önemli mimarlarından.

Bunun yanısıra eski ABD Ankara Büyükelçisi, Carnegie Endowment Başkanı ve **"Mossad ajanı"** Morton Abramowitz; 1987-1989 arası B'nai B'rith başkanlığı yapmış yahudi lobisinin etkili isimlerinden Morris Abram; **CIA** Orta Doğu analizcisi Ellen Laipson; Al Gore'un Senato'daki dış politika danışmanı Leon Fuerth; Pentagon Türk masasından B'nai B'rith üyesi Harold Rhode ve Paul Goble; Ted Kennedy'nin dış politika danışmanı Nancy Soderberg; Uluslar arası Güvenlikten sorumlu Savunma Bakanlığı sekreteri Fred Ikle gibi "ırk bilinci" yüksek Amerikalı yahudiler de hep piyon Kürt devleti projesinin önemli destekçileri.

Bu üstte sayılan isimler arasında **Abramowitz**'in üzerinde bir parça durmakta yarar var. İsrail ve **Mossad**'la özel bir yakınlığı olan **Abramowitz**, Türkiye'ye Büyükelçi olarak atanmadan önce yollanmak istediği ülkelerden Mısır, Malezya ve Pakistan bu şahsın ülkelerine büyükelçi olarak gönderilmesine karşı çıkmışlardı. Her üç ülkenin Washington'a bildirdikleri gerekçe şuydu: **"Sözkonusu kişi CIA ajanıdır. Görev yaptığı ülkelerin içişlerine müdahale etmeyi alışkanlık haline getirmiştir. İstemiyoruz!"**

Morton Abramowitz kriz ülkelerinin büyükelçisi olarak tanınıyordu. Tayland örneğinde olduğu gibi **Abramowitz**'in kriz çözme yöntemi darbe planlamaya kadar da gidebiliyor. Ankara'daki görevinden sonra Orta Doğu ile ilgili Carnegie Endowment'ın başına geçen Abramowitz, Ankara'ya da ABD Dışişleri Bakanlığı istihbarat ve Araştırma Müsteşar yardımcılığı görevini bırakarak gelmişti. Abramowitz burada **CIA, FBI, SIA, DIA** gibi ABD'nin haber alma örgütleri arasında koordinasyonu sağlıyordu. Bölgeden Talabani ve Barzani gibi siyasileri konuk eden **Abramowitz**, aynı zamanda ABD'de 208 numaralı komitenin üyesi. Komite ABD'nin üçüncü dünya ülkelerindeki operasyonlarıyla yakından ilgileniyor. Bu ülkelerde gizli ve açık ilişkiler kurup çalışmalar yürütüyor. Taktik ateşkes sırasında Kuzey Irak'ta bulunan **Abramowitz** Kürt hareketinin önemli stratejistlerinden. Foreign Policy'nin 1993

yaz sayısında **Abramowitz** Türkiye'nin parçalanacağı gibi cüretkar bir iddia ortaya savurarak ve Kürt sorununun da kendi haline bırakılamayacağını belirterek ilginç mesajlar vermişti.

Abramowitz'in ilginç bir girişimi, ABD'deki yahudi "Türk dostları"nın gerçek niyetleri konusunda önemli ipuçları verdi. 1994 yılının Haziran ayında Washington'da Türkiye'yi de yakından ilgilendiren bir toplantı düzenlenmişti. Toplantıyı **Abramowitz** yönetecekti. İlginç olan toplantıya Türkiye'den bazı milletvekillerinin yanısıra, bölücü terör örgütünün de temsilcilerinin çağrılmış olmasıydı. Türk basınında **"PKK ile aynı masada"** gibi manşetlerle verilen haberlere göre, bu "tesadüfi" karşılaşmanın iki taraf arasındaki "müzakereler"in başlangıcı olması hedeflenmişti. Yani Abramowitz gibi "Türk dostu" (!) **Mossad ajanlarının** arabuluculuğu ile Türk hükümeti ve ayrılıkçı akım uzlaştırılacak ve belki de Türkiye, Güneydoğu'yu (ya da daha yerinde bir deyimle "Fırat'ın doğusu"nu) "sen sağ, ben selamet" mantığıyla terk etmeye zorlanacaktı. Toplantı son anda iptal edildi ama bazı gerçekleri de gün ışığına çıkardı.

ABD'nin niyeti, Mümtaz Soysal'ın da zaman zaman belirttiği gibi, "büyük ağabey" ve "uzlaştırıcı" rolü oynayarak **Türkiye'nin bölünmesine çanak tutmaktı**. Abramowitz gibi İsrailli beyinlerin yardımıyla gerçekleşecek "bölünme" ise İsrail'in Vaadedilmiş Toprakları'nın Kuzey sınırını, yani Fırat'ın doğusunu İsrail hegemonyasına açık hale getirecekti...

Abramowitz sık sık Türkiye'ye gelerek önemli temaslarda bulunuyor ve etkinliğini koruyor. Ankara'ya yeni atanan (Eylül 1994'te) ABD Büyükelçisi **Marc Grossman** ise **Abramowitz**'in eski "çırak"larından biri. Kendisi de yahudi olan Grossman, yahudi lobisinin "has adamı" olarak tanınıyor. Hatta bu nedenle Şalom gazetesi, 28 Eylül 1994 tarihli sayısında, Grossman'ın atanmasıyla ilgili haberinde "Ankara'ya eski dost" başlığını kullanmıştı. Grossman daha önce Abramowitz'in yanısıra Lord Carrington gibi önemli yahudilerle de beraber çalışmıştı. (Carrington, Rothschildlar'ın akrabası ve Kissinger'ın iş ortağıdır).

Amerika'daki yahudi sermayesinin güdümündeki Carnegie Endowment adlı think-tank'in başkanlığını yürüten Abramowitz, Bosna-Hersek'te Sırplara stratejik avantaj sağlamaktan başka bir işe yaramayan "güvenli bölgeler" uygulamasının da mimarıydı.

Şu aralar Abramowitz, yanına Stephen Solarz gibi yahudi dostlarını da alarak "International Crisis Group" (Uluslar arası Kriz Grubu) adlı BM'ye alternatif bir örgüt kurma çabası içinde...

Ankara'nın Bombalanması

Kürt sorununu kışkırtma heveslisi yahudiler yalnızca bu ünlü isimlerle sınırlı da değildi. Helsinki İzleme Komitesi'nin Türkiye'deki 1992 yılı Nevruz olaylarını izlemesi için gönderdiği komitenin raportörü olan Amerikalı yahudi David E. Nachman'ın **"Kürt'ten çok Kürtçü"** raporu, Andrei Saharov'un eşi yahudi Yelena Bonner'in **"Kürtlere yaptıklarından dolayı Ankara'nın bombalanması"** talebi ve bir başka yahudi Daniela Mitterand'ın Uluslar arası yahudi lobisini de arkasına alarak, Kürt ayaklanmasına verdiği açık destek hafızalardan silinmiyor. Yelena Bonner'in Mazzini'den aktardığı **"her ulusa bir devlet"** ilkesi ise İsrail'in böl-yönet stratejisinin farklı bir anlatımı olsa gerek. Fransa'nın eski Ankara Büyükelçisi yahudi Eric Rouleau'nun, **CFR**'nin yayın organı olan Foreign Affairs dergisinin yaz 1993 sayısında Kürt ayrılıkçılığına desteğini sunarken yaptığı kehanet de ilginç doğrusu: **"Bu gidişle Türkiye'nin eski Yugoslavya'nın bugün bulunduğu duruma düşmesi uzak bir olasılık değil..."**

Çok ilginç skandallardan birisi, 24-25-26 Ocak 1994 tarihlerinde Başbakanlığa bağlı **"Politik Psikolojik Merkez"** tarafından organize edilen **"Türkiye'de Terörizm Olgusunun Psikolojik Açıdan Değerlendirilmesi"** konulu toplantıda yaşandı. Toplantıya ABD heyetinden Prof Dr. Norman Itzkewitz ve Prof Dr. Joseph Montvile adlı iki yahudi akademisyen katılmıştı. Skandal, bu iki kişinin toplantı sırasında Türkiye'nin Güneydoğusu'nu **"Kürdistan"** olarak nitelendirmeleriyle patlak verdi. Ancak bir tek RP TBMM Grup Başkanvekili **Şevket Kazan** gerekli sağduyu göstererek konuyu gündeme getirdi. Kazan toplantıya katılan Amerikalıların **CIA ajanı** olmakla birlikte iki tanesinin de yahudi asıllı olduğunu hatırlattı. **Kazan** toplantının İsrail Cumhurbaşkanının Türkiye'yi ziyareti ile aynı tarihte yapılmış olmasının bir rastlantı olmadığını bildirdi ve **"bu planlı bir düzenlemenin sonucudur. Amerikalı uzmanların dinleyiciler arasında yer alması gerekirken başkanlık divanında oturmaları Türk milleti ve Türk hükümeti açısından onur kırıcıdır"** diye konuştu.

Gerçekten de iki yahudi "uzman"ın Türkiye'nin Güneydoğusu'nu "Kürdistan" olarak nitelediği anda İsrail Cumhurbaşkanı **Weizmann'ın** Güneydoğu'yu geziyor olması ilginçti. Ayrıca bu iki "eşanlı" olayın yanına bir üçüncü garip olay daha katıldı. Weizman'ın Ankara'da kaldığı Sheraton otelinde dört yahudi ilginç bir biçimde biraraya geldi. İsimleri tanıdıktı: **Morton Abramowitz,** Karanlıklar Prensi **Richard Perle,** İslami fundamentalizm masallarından tanıdığımız **Bernard Lewis** ve B'nai B'rith'in önemli ismi, Pentagon'un eski Türk masası şefi **Harold Rhode.** Türkiye'de bir stratejik araştırmalar kurumunun think-tank oluşturulmasına yardımcı olan bu dört isim daha sonra da Kuzey Irak'a geçti. "Önemli temaslar" yapmak için

CIA ve MOSSAD'ın Kurbanları

CIA –Mossad ve **Çekiç Güç - PKK** arasındaki ilişki, dışardan göründüğü gibi değildir. Her ne kadar ABD ve İsrail terör örgütüne karşı olduklarını ve Türkiye'ye destek verdiklerini açıklasalar da, "ikili politika" geleneğinin iyi bir örneği olarak, terör örgütünün arkasında İsrail ve ABD (daha doğrusu İsrail'in Amerika'daki uzantıları) vardır. Çekiç Güç, Kuzey Irak'ta hem bir Kürt devleti oluşturmakta hem de otorite boşluğu meydana getirerek PKK terör örgütüne lojistik destek sağlamaktadır.

Çekiç Güç'ün göründüğünden farklı hedefleri olduğunun, hem de oldukça "pis" ve "karanlık" hedefleri olduğunun bir başka göstergesi ise Çekiç Güce karşı çıkan bazı önemli isimlerin ilginç akıbetleridir. Ortak özellikleri Çekiç Güç'ün gitmesini istemek olan bu kişiler, nedense birbiri ardına "fail-i meçhul" kurbanı olmuşlardır.

Örneğin **Hulusi Sayın** ve **İbrahim Selen.** İkisi de Korgeneraldi. İkisi de Güneydoğu'da Jandarma Bölge Asayiş Komutanı'ydı... Ve ikisi de öldürüldü. İki emekli korgeneralin ortak yönleri ise Çekiç Güce karşı çıkmalarıydı. Çekiç Gücün gitmesi gerektiğini belirten Jandarma Komutanı Orgeneral **Eşref Bitlis** uçak kazası süsü verilen bir sabotaja kurban gitti. **Eşref Bitlis**'in en güvendiği kişilerden ikisi, yani Bitlis'in Güneydoğu'daki özel kadrosunda yer alan Emekli jandarma Binbaşı **Cem Ersever** ve onun yakın arkadaşı Yüzbaşı **Mustafa Deniz** fail-i meçhul cinayete kurban gittiler. Ersever ve Deniz'in ortak yönleri de Çekiç Güç'ün bölgedeki varlığına karşı çıkmalarıydı.

Derya Sazak'ın 14 Kasım 1993 tarihli Milliyet'teki yazısında belirttiği gibi "**Çekiç Güç sanki şeytan üçgeni**"ydi, "... ona karşı çıkanları içine çekebiliyor"du. Lice'de Tuğgeneral **Bahtiyar Aydın**, Cumhurbaşkanı Demirel'in deyimiyle 'bir kör kurşunla' can verdi. Bahtiyar Aydın'ın en önemli özelliği de Çekiç Güce karşı çıkmasıydı. Bu kişilerin bir diğer özellikleri, soruna mümkün olduğunca "barışçı çözüm" bulunması gerektiğini savunmalarıydı. Dağları bombalamakla, bölgedeki savaşı bu biçimde yürütmekle bir şey kazanılmayacağına inanan insanlardı. Bölgeden Amerikan uzantılarının kaldırılmasını ve Türkler ve Kürtler arasında kardeşlik temelinde bir birlik kurulmasını savunuyorlardı.

Çekiç Güç'e karşı çıkanları birbir ortadan kaldıran güç, kuşkusuz Çekiç Güç'ü İncirlik'e getiren ve onun kanalıyla bir Kürt devleti kurmak isteyenlerin bir uzantısından başka bir şey olamazdı.

Bu durumda Amerika'nın (ve İsrail'in) Türkiye üzerindeki hesaplarının göründüğünden çok daha farklı olduğu ortaya çıkmaktadır. Son dönemde Türkiye'de gelişen olaylara bir göz atarsak şunu görürüz: Türkiye, ardarda gelen terör olayları ve milli birliği bozacak provokatif eylemler ile Güneydoğu'dan gönüllü bir biçimde vazgeçecek bir noktaya sürükleniyor. Tırmanan olaylar karşısında Türkiye'den beklenen "**alsınlar Güneydoğu'yu ne yaparlarsa yapsınlar, yoksa bütün ülke kana boğulacak**" demesidir, Güneydoğu'yu vermeyi "ehven-i şer" olarak kabul etmesidir.

Bu durumda araya girecek olan bir ABD, hem Türkiye'yi küstürmemiş, hem de istediği piyon Kürt devletinin sınırlarını amaçladığı çizgiye getirmiş olacaktır. Ve dikkat edelim, bu sınırlar "**Nil'den Fırat"a uzanan sınırların üst kısmıdır. Yani İsrail'in Vaadedilmiş Topraklar'ının sınırları...**"

Başbakan Tansu Çiller, Kasım 1993'teki ABD gezisinin ardından ki o sıralarda New York Times'ın yahudi başyazarı William Safire tarafından "**satılık müttefik**" olmakla suçlanmıştı Türk gazetecilere yaptığı açıklamada, "Türkiye'yi oyuna getiren getirene... Bir Kürt devleti kurulmak isteniyor. Bu gerçeği görelim. Artık stratejimizi değiştiriyoruz. Talabani ve Barzani ile ilişkilerimizden kuşkuluyum" demişti. Çiller haklıdır; "**Türkiye'yi oyuna getiren getirene**"dir. Ancak hakkında kuşku duyulması gerekenler arasında, Talabani ve Barzani'nin yanında, bir de onların Washington ve Kudüs'te oturan patronları olmalıdır sanırız...

Çiller'in İsrail Gezisi

Başbakan Tansu Çiller'in 1994 Kasımında İsrail'e yaptığı gezi, Türk-İsrail işbirliği masalını yaratan medyanın yeni bir takım çarpıtma ve yanlış bilgilendirilmelerine sahne oldu. Türk basının "büyük" isimleri, hep bir ağızdan gezinin son derece başarılı geçtiğini duyurdular. Geziyi başarılı bulmayanlar da, İsrail'i kınadıklarından değil, Çiller'e kusur bulduklarından dolayı bir takım yakınmalar öne sürdüler.

Oysa Çiller'in temasları sırasında pek çok konuda İsrail'in Türkiye'den farklı hesapları olduğu sık sık hissedilmişti. Öncelikle gezi boyunca, İsrailliler Orta Doğu'daki en büyük tehlikenin "İslami radikalizm" olduğunu öne sürdüler ve Türkiye'yi İran'a karşı oluşturmak istedikleri cephenin içinde görmek istediklerini vurguladılar. Oysa Türkiye'nin böyle bir niyeti yoktu. Özellikle Dışişleri Bakanı Mümtaz Soysal'ın İsrail'in bu "anti-İslam işbirliği" teklifinden oldukça rahatsız olduğu aktarılıyordu (zaten bu nedenle Mümtaz Soysal Türk heyetine verilen **Mossad** brifingine dahil edilmemişti). Hürriyet yazarı Sedat Ergin, İsrail'in İran'a karşı ortak cephe teklifinin Türk heyetini memnun etmediğini yazarken şöyle diyordu: "**İran faktörünün Türkiye-İsrail ilişkilerinde önemli bir soru yarattığı ortada. İsrail, 'gelin İran'ı birlikte frenleyelim' diyor. Türkiye çelişik çizgiler taşısa da bu yaklaşıma sıcak bakmıyor.**"

Bir ikinci uyuşmazlık Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması konusundaydı. Kürt sorununun en büyük kışkırtıcılarından biri olan ve onyıllardır Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurma hesapları yapan İsrail, doğal olarak Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olan Türkiye ile uyuşamazdı. Bu nedenle de Irak konusu Çiller ve Rabin arasında soğuk rüzgarlar estirdi. Geziyi izleyen Sedat Ergin, Hürriyet'teki köşesinde "Çiller, İsrail Başbakanı'ndan Irak'ın toprak bütünlüğü konusunda kuvvetli bir taahhüt alamadı. Bu haliyle Türkiye ve İsrail her ne kadar yakın işbirliğine girseler de, Irak'ın geleceği, farklı bir bakış açısına sahip oldukları pürüzlü bir alan olarak beliriyor" diye yazıyordu.

Gezide gerçekleşen "**MİT-Mossad zirvesi**" de abartıldığı gibi değildi. İsrailliler Türkiye'nin istediği konuda, yani bölücü terör konusunda değil, kendi işlerine gelen konularda "işbirliği"

yapma niyetindeydiler. Kaldı ki Türkiye'nin bu tür bağlantıları yeni değildi; **İsmet İnönü**'nün **Mossad** şefi Meir Amit ve İsrail başbakanı Levi Eşkol'la 1964'te Fransa'da yaptığı gizli görüşmelerden bu yana ilişkiler vardı.

Görüşmelerde ayrıca İsrail'in Türkiye'nin uydusundan televizyon yayınları için yararlanması, Mersin ve İskenderun limanlarının ortak kullanımı gibi konular da konuşuldu ki, bunlar açıkça görüldüğü gibi asıl olarak İsrail'in yararınaydı. Daha önce İngiliz ve Fransızların almak istedikleri Türk F-4 savaş uçaklarının modernizasyonu ihalesinin de İsrail'e verilmesi kararlaştırıldı. Oysa bu Türkiye için "sokağa para atmak" anlamına geliyordu.

Fehmi Koru'nun Zaman'daki köşesinde yazdığı gibi, "**Türkiye, kendi tesislerinde, kendi uzmanlarının yarı fiyatına çözebilecekleri bir sorunu İsrail'e sunmayı düşünüyor**"du. Bu yolla "sokağa atılacak" para ise yaklaşık 300 milyon dolardı!. İsrail'in F-4'lerin modernizasyonunu üstlenmesinin Türkiye için büyük zarar getirdiğini, 6-12 Nisan tarihli Aktüel dergisi de "**6 trilyonluk Fantom kazığı**" başlığıyla duyurmuştu. Aktüel'in haberine göre, 70'li yıllardan beri uçan 54 Fantom'un modernizasyonu, İsrail'e ihale açılmadan verilmişti. İsrail firması IAI, Almanlar'ın uçak başına 9 milyon dolara yaptığı iş için yaklaşık 12 milyon dolar istemiş ve Türkiye de bu teklifi "İsrail'le ilişkileri geliştirme" adına kabul etmişti. Nitekim, Kasım 1995'te Hava Kuvvetleri'nin yeni Komutanı **Orgeneral Ahmet Çörekçi**, F-4 ihalesinde yolsuzluk yapıldığını açıkladı ve ihaleyi iptal etti.

İsraillilerin en çok üzerinde durdukları konuların başında ise su sorunu geliyordu. Ancak bu konuda da İsrail'in hesapları Türkiye'den farklıydı. Sorun, Sedat Sertoğlu'nun yazdığına göre, "İsraillilerin suya çok az para teklif etmesi, bizim ise çok fazla istememizden" kaynaklanıyordu.

Gezinin en ilginç çelişkilerinden biri ise İsrail'in Türkiye'nin "laik" oluşunu sık sık vurgulayışı ve bu konuya verdiği önemi ortaya koyuşuydu. Bu bir çelişkiydi, çünkü İsrail'in kendisi "laik" bir ülke değildi ki... Yazılı bir anayasası olmayan ve gerçek anayasasının Tevrat olduğu sık sık vurgulanan İsrail tam bir "din devleti"ydi. İsrail gezisinde Türk heyeti de bunu yakından gördü. Kudüs belediye başkanı, günlerden "Şabat" (yahudi inancına

göre hiçbir iş yapılmadan geçirilmesi gereken Cumartesi günü) olduğu için Çiller'e Kudüs gezisi sırasında eşlik etmemişti. Türk heyeti kaldıkları oteldeki "**Şabat asansörü**"nü görünce de şaşırdılar: Çünkü her İsrail otelinde zorunlu olarak bulunan bu asansör, yahudiler Şabat günü düğmeye basıp "iş yapmış" olmasınlar diye her katta otomatik olarak duruyordu. Otelde kahvaltıda omlet isteyen Türk heyetine de "olmaz, bugün Şabat" cevabı verildi.

Gezinin bombası ise kuşkusuz **Başbakan Tansu Çiller**'in konuşma metninde yer alan "**Vaadedilmiş Topraklar'a ayak basan ilk Müslüman Başbakan olmaktan gurur duyuyorum**" şeklindeki ifade ve yine Çiller'in konuşma metnine eklenen Tevrat ayetleriydi. Çiller bunları elindeki metinde yer aldığı için fazla dikkat etmeden okumuştu. Ancak bunların son derece büyük bir anlamı vardı. Çünkü Vaadedilmiş Topraklar, "Nil'den Fırat'a" kadar uzanıyordu ve Türkiye'nin bir bölümünü de içine alıyordu. Bu ifadeleri konuşma metnine ekleyen kişinin, yani Büyükelçi **Yalım Eralp**'in bu anlamı bilmediğini düşünmek de mantıklı değildi. Çünkü Tevrat'a bu denli meraklı olan Eralp, Dışişlerindeki masonların en önemlilerinden biriydi...

Güneydoğu MOSSAD'a Emanet

Güneydoğu sorununu çözmek için ülkemize gönderilen Amerika'nın BM Daimi Temsilcisi Moris Abram Yahudi lobilerinin en etkin isimlerinden, "Moris Abram, 1987-1989 yılları arasında B'nai B'rith'e başkanlık yapmıştır. Moris Abram aynı zamanda **CFR** üyesidir."

ABD Yahudi Komitesi'nin Başkanı Yahudi Moris Abram'in Güneydoğu sorununa bakışı da ilginç; Abram'in görüşleri, Güneydoğunun parçalanması yönünde. Moris Abram'in bu düşüncelerine tepki sürerken, **CIA**-Orta Doğu Masası'ndan Güneydoğu sorununu çözmek için görevlendirilen kişinin Ellen Laipson olduğunu öğreniyoruz. Ellen Laipson'u incelediğimizde de Yahudi lobisinin önemli bir ismi ve tabii ki Yahudi olduğuyla karşılaşıyoruz. Laipson incelemelerini Güneydogu'yla sınırlı tutmuyor, Kuzey Irak'ta Kürt Devleti'nin kurulması çalışmalarına da katılıyor. BM ve ABD'nin gönderdikleri temsilcilerden de anlaşılacağı gibi bölgede oynanan oyunlar Yahudi lobisinin, dolayısıyla İsrail'in kontrolünde.

Ufuk Güldemir 29 Mayıs 1992 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Ellen Laipson'u anlatıyor:Adı, Ellen Laipson. Görevi, **CIA**'nin bir numaralı Orta Doğu analizcisi. Misyonu, Kürt sorunu. Laipson uzun yıllar Kongre araştırma Servisi'nin Dış Politika ve Ulusal Güvenlik bölümlerinde çalıştı. Kongreden ayrıldıktan sonra **CIA**'nin "Ulusal İstihbarat Görevlisi" oldu. Laipson Ulusal İstihbarat Konseyi'nin Orta Doğu ve Güney Asya bölümünün başına getirildi. ABD'nin bu bölgelerde ne tavır alması gerektiğini başkana öneren raporları Laipson yazıyor. **CIA**'nin ülke ajanlarından gelen bilgileri, ABD Dışişleri Bakanlığı telgraflarını süzgecinden geçirdikten sonra örneğin "Irak bölünmeli mi bölünmemeli mi" ya da "Irak'ta bir Kürt devleti kurulması Amerika'nın çıkarlarına mı değil mi?" gibi sorulara yanıt arıyor. Laipson'in titri, "Ulusal istihbarat Görevlisi". **CIA**'de bu titri taşıyanların sayısı hayli az. Laipson'dan önce bu koltukta oturan kişi Graham Fuller idi.

Yahudilerin ve Yahudi lobilerinin Kürt sorununa özel ilgileri tabii ki Laipson ve Abram'la sınırlı değil. Güneydoğu'da daha önce de, emekli general **Mossad ajanı** Abraham Elfassy, Yahudi Dağıtım Komitesi adı altında bölgede çeşitli incelemelerde bulunmuştu. 23 Kasım 1992 tarihli Hürriyet gazetesinde Sedat Ergin Yahudi lobilerin Kürt sorununa özel ilgisini şu şekilde anlatıyor: Demokratik aday Bill Clinton'un seçim zaferinden en çok hoşnut olan kesimlerin arasında ABD'deki Yahudi Lobisi de yer almaktadır.

ABD'deki Yahudi Lobisi'nin en güçlü kuruluşu olan AIPAC'in (American Israeli Public Affairs Commitee) Başkanı David Steiner, geçtiğimiz yıllarda "Little Rock'ta (Clinton'in karargahı) pek çok adamımız var. Yeni yönetime adamlarımızı sokacağız" yolundaki sözlerinin yer aldığı teyp bandının basına yansıması üzerine istifa etmek zorunda kalmıştır.AIPAC'in "adamları"dan biri de Washington'un önde Orta Doğu uzmanlarından Martin Indyk'tir. İlginçtir ki, ABD'nin saygın araştırma kuruluşlarından (Think Tank) Carnegie Endowment'ta geçen hafta düzenlenen ve "Kürt Sorunu'nun" da ayrıntılı bir şekilde tartışıldığı 'Irak toprak bütünlüğünü koruyabilir mi?" konulu panelde en önemli müdahalelerden biri Martin Indky'tan gelmiştir.

Washington'daki bir başka nüfuzlu araştırma kuruluşu, Washington Institude For Near East Policy'nin direktörü olan Indyk, ABD Yönetiminin Irak'ın toprak bütünlüğünü savunan geleneksel çizgisini eleştiren bir yaklaşımla "Irak'ın toprak bütünlüğünü sorgulayan bir politikanın hatası ne olabilir ki?" diye sormuştur. Martin Indyk'i yakından tanıyalım. Indyk bu enstitüyü kurmadan önce İsrail'in ABD'deki "gözü kulağı" olarak faaliyet gösteren yukarıda sözünü ettiğimiz AIPAC'da çalışmıştır. Şimdi başında olduğu Washington Instute for Near East Policy, İsrail çizgisinde bir araştırma kuruluşu olarak tanınmakta. Bu kuruluşu finanse eden kişiler çoğunlukla nüfuzlu Yahudiler. Martin Indyk, tahmin edilebileceği gibi Yahudi kökenli. Clinton'un Bush yönetimiyle koordinasyonu sağlayan geçiş dönemi ekibinde Dış politikadan sorumlu üç yetkili yine Yahudi kökenlidir. Clinton yönetiminde üst düzey görevlere gelmeleri kesin olan bu şahsiyetlerden Yahudi Leon Fuerth, Başkan yardımcısı seçilen Al Gore'un Senatodaki Dış politika danışmanı olarak çalışmaktaydı.

Bu ekipte bir diğer önemli isim olan Yahudi Nancy Soderberg de, Ted Kennedy'nin Dış politika danışmanıydı. Gerek Fuerth, gerekse Soderberg, ABD Kongresi'nde Kuzey Irak'taki Kürt dosyasını en iyi bilen uzmanlar olarak ün yapmışlardır. Özellikle Leon Fuerth'ün, Kuzey Irak'taki Kürt liderleriyle yakın ilişkileri var. Irak Kürdistan Yurtsever Birliği lideri **Celal Talabani**'nin Washington'daki adamlarının basında Leon Fuerth gelmekte. Görülebileceği gibi Clinton yönetiminde, Dış politika alanındaki kilit görevlere yapılacak siyasi isimler arasında Kuzey Irak'taki Kürtlere özel bir ilgiyle yaklaşan ya da Irak'ın toprak bütünlüğünü sorgulayan pek çok uzman yer alacaktır...

Türkiye'deki MOSSAD Üssü

Türkiye ile MOSSAD arasında gerçekleştirilen en önemli gizli görüşmelerinden biri de Başbakan İsmet İnönü'nün 1964 yılında İsrail Başbakanı Levi Eşkol ve MOSSAD Başkanı Meir Amit ile Paris görüşmesiydi

Bu konu ile ilgili saklanan bilgileri Hayfa Üniversitesi Profesör Benjamin Beit-Hallahmi bir müddet önce kaleme aldığı kitabında açıkladı. Profesörü Benjamin Beit-Hallahmi yazdığı kitabında

Türkiye'nin İsrail Ulusal Stratejik Planı'nın, "Çevre Stratejisi'nde yer alan bir ülke" olduğunu yazmıştır.

Hallahmi:

"İsrail: İstihbarat ve güvenlik hizmetleri teknik eğitimi alanında Türkiye ile işbirliği ilişkisi içinde olmuştur.

Bu süreçte; 1958 yılında imzalanan üç taraflı (Türkiye-İsrail-ABD) çok gizli bir anlaşmayla Türkiye'de bir Mossad Üssü kurulmuştur. Bu üste, İsrail istihbarat birimleri Türkiye gizli servislerine teknik eğitim vermişlerdir.

1970'li yıllarda Türkiye'de neredeyse iç savaşa dönüşecek iç huzursuzluklar İsrail'i de yakından ilgilendiriyordu.

Bu yıllarda meydana gelen ve her ay birçok sağcı ve solcu gencin öldürüldüğü olaylar MOSSAD tarafından da çok yakından izleniyordu.

4 Nisan 1985 tarihinde Türkiye Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu, Washington'u ziyaret etmiş ve İsrail Büyükelçisi Meir Rosanne ile görüşmüştür.

O zamanlar İsrail kaynakları; "Türkler"in Washington'daki nüfuzundan etkilenmediğini ve bu görüşmeyi daha çok Amerikan Yardımı almak amacıyla gerçekleştirdiğini belirtmişlerdir" diye yazmıştır. Bu görüşmede Halefoğlu'nun MOSSAD Üssünü gündeme getirdiği, İsrail kaynaklarının da böyle bir değerlendirme yaparak konunun üstünü örtmeye çalıştıkları çok açıktır. MOSSAD'ın 1970'li yıllardaki Türkiye'yi istikrarsızlığa sürüklemeye yönelik, kitlesel katliam, provokasyon, sabotaj ve suikastları sadece takip etmekle kalmayıp olayların mimarisi içinde de yer aldığına şüphe yoktur. Bu olaylarla istikrarsızlaştırılan Türkiye, önce 1971 sonra da 1980 askeri darbelerine götürülmüştür.

MOSSAD ile gerçekleştirilen bir gizli görüşme de Başbakan İsmet İnönü'nün 1964 yılında İsrail Başbakanı Levi Eşkol ve MOSSAD Başkanı Meir Amit ile Paris görüşmesiydi. Kıbrıs'ta katliamlar sürecinde gerçekleştirilen bu görüşmede çok önemli konuların yanı sıra MOSSAD Üssü ve MOSSAD'ın faaliyet bağlantıları'nın görüşüldüğüne şüphe yoktur.

Bu görüşmeden yaklaşık otuz yıl sonra 14 Kasım 1993 tarihinde Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin İsrail'i ilk ziyaret eden Dışişleri Ba-

kanı olmuştur. Bu sıfatla Şimon Perez'le bir dizi anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşmalar içinde, MOSSAD ile MİT arasında 12 maddelik çok gizli bir anlaşmada yer alıyordu. Anlaşma ile Türkiye ve İsrail; istihbarat alanında ilk defa tam bir işbirliğine gidiyordu. Anlaşma: MOSSAD'ın Suriye ve İran'a sızmasını ve oralarda operasyonlar yapmasını son derece kolaylaştırıyordu. İsrail'in Türkiye'de organize ettiği bir özel güvenlik şirketi aracılığıyla ajan eğitimi vermesine, İsrail İstihbaratı'na Türkiye'deki MOSSAD Üssü'nü genişletme imkânı tanımasına, Türkiye'de TEVEL ve TZOMET adlı MOSSAD şubelerinin resmen açılmasına, İsrail savaş uçaklarına Konya'da uçuş üssü verilmesine ve savaş pilotlarının eğitimine izin verilmiştir. Tabiatıyla Türkiye'deki MOSSAD Üssü ile ilgili diğer düzenlemelerde anlaşmada yer alıyordu.

Hikmet Çetin'in imzaladığı anlaşmadan bir süre sonra bu defa 1994 Kasımında Başbakan Tansu Çiller'de İsrail'i ziyaret ediyor, İran, Irak, su gibi konuların yanı sıra gercekleştirilen MİT-MOSSAD zirvesinde MOSSAD'ın Türkiye'deki faaliyet ve yapılanmaları da gözden geçiriliyordu.

1958 yılında İsrail'e MOSSAD Üssü verilmesiyle başlayan Başbakan İnönü ve Başbakan Çiller ile gelişen Türkiye – MOSSAD ilişkileri bugüne kadar gizliliğini korumuştur. O nedenle sözü edilen dönemlerde MOSSAD'ın Türkiye'deki özel operasyon, kitlesel katliam, sabotaj, provokasyon, suikast, 1971, 1980 darbeleri, PKK, İkinci Cumhuriyetçiler, Barzani – Talabani, CIA ve BND ile ilişkilerindeki rolü açığa çıkarılamamıştır.

Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Muammer Aksoy ve Necip Hablemitoğlu suikastlerindeki rolü de bunlar arasında yer almaktadır. Uğur Mumcu'nun 7 Ocak 1993 tarihli MOSSAD – Barzani yazısının yayımından 17 gün sonra bombalı suikast'le öldürülmesi, suikast'ın Hayfa Limanı'ndan bot'la yola çıkan MOSSAD operasyon ekibi ile gerçekleştirildiğine yönelik MİT belgesi'nin hasıraltı edilmesi, Emeç, Aksoy suikastlerinde benzer nedenler, Necip Hablemitoğlu'nun Almanya'dan çıkış ve Türkiye'ye giriş yapan MOSSAD – CIA uzantılı BND özel operasyon timlerince öldürüldüğüne yönelik kuşkular giderilememektedir.

Bu nedenle MOSSAD'ın Türkiye'deki üs/üs'ler, kadro ve faaliyetlerinin açığa çıkarılması hayati önem taşımaktadır.

CIA'ya Gümrükler Serbestti

ABD'nin Atatürk Havalimanı'nda bir büro kurarak 20 yıl boyunca Amerikan askerlerine ait paketleri gümrüğe bildirmeden Türkiye'ye soktuğu ortaya çıktı. Uçağın altından kargoları alan ABD'li askerlerin aprona girişini iki yıl önce yasaklayan Türkiye, postalara da beyan şartı getirdi.

CIA'nın, Atatürk Havalimanı'nda yaklaşık 20 yıl önce TUSLOG adıyla kurulan büroda, gümrüğe herhangi bir bildirim yapmadan, hiçbir gümrük kontrolüne tabi tutulmadan ticari uçaklarla gönderilen CIA ve ABD askerlerine ait resmi ve kişisel posta paketlerini Türkiye'ye soktuğu belirlendi. Yetkililerin "irtibat bürosu" olarak nitelediği TUSLOG'da CIA ve ABD Hava Kuvvetleri'ne bağlı olarak askerler görev yapıyor. Aprona araçlarıyla giren askerler, sivil uçaklarla Türkiye'de bulunan ABD askerlerine gönderilen kargo, posta paketleri ve mektupları uçak altından alarak çıkarmaya başladı.

Personel Azaltıldı

Atatürk Havalimanı Güvenlik Komisyonu, 2 yıl önce bir karar alarak ABD askerlerini disiplin altına almak amacıyla çalışma başlattı. İlk olarak ABD askerlerinin aprona araçlarıyla giriş çıkışını yasakladı. Ardından bürodaki 30 olan personel sayısı önce 17'ye, daha sonra da 14'e düşürüldü. 9 ABD askerinin bulunduğu büroda 5 de tercüman ve halkla ilişkiler adı altında CIA görevlisi çalışıyor.

Türkiye'nin getirdiği kısıtlamalar ABD Büyükelçiliği'nin tepkisine neden oldu. ABD İstanbul Başkonsolosluğu Basın Bürosu'ndan bir yetkili, dünyanın birçok ülkesindeki havalimanlarında ticari uçaklarla gönderilen ABD askerlerine ait resmi ve kişisel postaların uçaklardan alınıp sahiplerine ulaştırılması için askeri posta servisleri bulunduğunu bildirdi.

Protokol Yapılmış

Dışişleri Bakanlığı Enformasyon Dairesi'nden bir yetkili ise ABD askerlerinin havalimanında görev yapmasıyla ilgili kendilerinde bir anlaşma olmadığını söyledi. Dışişleri'nin açıklamala-

rını doğrulayan İstanbul Vali Yardımcısı ve Atatürk Havalimanı Mülki İdare Amiri Vedat Müftüoğlu, İncirlik Üssü'ne bağlı büronun Türkiye'deki varlığının iki ülke dışişleri bakanları arasında 20 yıl önceki bir protokolle belirlendiğini söyledi.

Müftüoğlu'nun verdiği bilgiye göre yasal bir anlaşma yapılması için Dışişleri'nin 9 Mart'ta verdiği talimat şöyle:

"...tarafların mevzuat ve çıkarlarını gözeten bir uygulama oluşturulması amacıyla çalışmalarımız sürmekte olup konunun önümüzdeki dönemde yeniden ele alınması öngörülmektedir. Bu çalışma sonuçlanıncaya kadar mevcut uygulamaya devam olunması gerekir."

ABD askerlerine ait postaların mevzuat gereği mutlaka beyana tabi olması gerektiğini belirten Müftüoğlu, "Artık bize gümrük beyannamesi verecekler. Ama şu anda iki ülke arasında bu mevzuat düzenlenene kadar bir vergi alınmayacak. Herhangi bir gümrük işlemi yapılmayacak. Ama beyan yapılacak. Bundan böyle de gelen malın ne olduğunu bize deklare edecekler. Bu uygulama da yeni bir düzenleme yapılıncaya kadar sürdürülecek" dedi.

MİT ve TMT

1 Mart tezkeresinin görüşülmesi sürecinde, gerekse Süleymaniye baskını olayında, Türkiye'nin halen Misak -ı Milli sınarları içinde saydığı Musul ve Kerkük en önemli etkenlerden biriydi. Nitekim tezkere reddedildikten sonra Başbakan Abdullah Gül , *"Eğer Musul ve Kerkük konusundaki taleplerimiz kabul edilmiş olsaydı, tezkere Meclis'ten geçerdi."* diyecekti. Türkiye`nin taleplerinden biri, bu iki şehirde savaştan sonra meydana gelebilecek olaylara Amerikan askeri ile Türk askerinin birlikte müdahale etmesiydi. Amerikan tarafı müzakerelerde bunu kabul etmedi.

Oysa Musul ve Kerkük'ün Türkiye açısından anlamı yıllardır Amerikalılarca da yakından bilinmekteydi. Örneğin CIA eski başkanlarından James Woolsey, Kasım 2001'de Washington Post gazetesindeki makalesinde, "Irak'a müdahale Türkiye`nin desteğiyle yapılmalı ve karşılığında Musul Türkiye`ye verilmeli." diyordu. New York Times köşe yazarı William Safire de, 1994`te

ölen ABD eski başkanı Richard Nixon ile öbür dünyadan yaptığı hayali röportajda, Irak savaşına ABD ile birlikte girecek Türkiye'ye Musul ve Kerkük'ün verilmesi gerektiğini yazdı.

Ama savaş sürecinde ABD ile Türkiye arasında Musul -Kerkük konusu sallantıda kaldı. Doğal olarak Türkiye boş durmadı. Ankara `da konuşulanlara göre, Türkiye tıpkı 1960`larda Kıbrıs `ta kurulan "Türk Mukavemet Teşkilatı "na (TMT ) benzer bir yapıyı Kerkük `te kurdu. Bu yapının temel amaçlarından biri Türkmen topluluğunun varlığına yönelik saldırılar karşısında direniş kabiliyeti gösterebilmesi. Nitekim Kıbrıs `ta Rumların Kıbrıslı Türklere yönelik saldırılarında en büyük direnişi TMT yaptı. Bu teşkilat aynı zamanda 1974`teki Kıbrıs Barış Harekâtı `nın alt yapısını hazırladı. Musul ve Kerkük `teki bu çalışmanın bir diğer amacı, Kürt grupların bu iki şehirdeki nüfus dengesini bozma girişimlerini önlemek.

MİT ve CIA Birlikte Çalıştı

Aslında MİT ile CIA istihbarat kuruluşlarının Kuzey Irak'taki müşterek çalışmaları 1990'lara dayanıyor. Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Özel İstihbarat Dairesi Başkanlığı yapmış olan Yavuz Ataç, 13 Eylül 2004 tarihli Aksiyon'da yayımlanan röportajında bunu şöyle dile getirmişti: "Birinci Körfez Savaşı'nda (1991) Kuzey Irak'ta görevim, müttefiklerimizin Irak'taki operasyonlarının Türkiye üzerinden yürütülen kısımlarını koordine etmekti. Amerikalıların yürüttükleri istihbarat operasyonlarında irtibat noktalarına tayin edildim. Biz de milli politikalarımız çerçevesinde yardım ediyor ya da etmiyorduk. Kuzey Irak'taki tüm görüşmeler bizim gözetimimizde olurdu. Amerikalıları pek rahat ettirmedik yani..."

1991–95 döneminde ABD, Irak'taki muhalefeti örgütleyerek Saddam Hüseyin'e karşı bir darbe planı hazırladı. Bu çerçevede Türkiye üzerinden Irak'a giren yüzlerce CIA elemanı görev aldı. Ancak, 5 Mart 1995 günü Iraklı Kürtlerin Saddam güçlerine saldırması ile başlaması planlanan bu darbe teşebbüsü başarısız oldu. Hatta bu yıllarda Kuzey Irak'ta görev yapan CIA görevlisi Robert Bear , "See No Evil" adıyla bir kitap yazdı. Kitap, "Görmedim, Duymadım, Bilmiyorum" ismiyle Türkçeye de çevrildi.

Yavuz Ataç o süreçte, ABD'nin Kuzey Irak'tan Türkiye'ye gelen mülteciler arasından kendilerine hizmet edecek olanlara İspanyol vatandaşlığı garanti ettiğini, 10 bin Kürt peşmergesini Guam adasına götürdüğünü belirtiyor.

Ancak sonraki yıllarda Kuzey Irak'taki faaliyet sorumluluğu, MİT'ten Genelkurmay`a geçiyor. Tuğgeneral rütbesinde olduğu 1985`ten itibaren Genelkurmay Muhabere Bilgi Sistemleri başkanlığında çalışan; 1991`de korgeneral iken bu birime başkanlık yapan ve 1996–97 döneminde Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri başyardımcısı olarak görev yapan emekli Orgeneral Necdet Timur `un bir sohbette, `Kuzey Irak, 1997`ye kadar MİT `in görev alanıydı. 1997`den itibaren asker devraldı.` dediği biliniyor.

Casuslar Cenneti; Türkiye

Türkiye, çok acıdır ama bir casus cennetidir. ABD, Almanya, İngiltere, İran ve benzeri ülkelerin casusları, Türkiye söz konusu olduğunda, almış oldukları eğitimlerindeki "gizlilik" gibi teknik düzeydeki temel hususları bir kenara bırakarak, pervasızca "icra-i faaliyet" gösterebilmektedirler. Anlaşılan, casus-etki ajanı bulmak için klasik yöntemlere, örneğin, Fulbright, Konrad Adenauer, Heinrich Böll, Georgetown, Hoover, Tubingen gibi vakıf, enstitü, üniversitelerde özel seçime ve eğitime gerek kalmamıştır. Çünkü, ülke yönetiminde mevcut yerli işbirlikçilerinin sağladıkları "dokunulmazlık" sayesinde casusluk mesleği, tekniğe ihtiyaç duyulmayacak yöntemlerle adeta arabeskleştirilerek dejenere edilmiştir, tabiri caizse ayağa düşürülmüştür.

Nasıl mı? Gönüllü casus aday adaylarının irtibat kurabilecekleri adres ve telefonlar verilerek!.. İşte, Washington'da telefonla ulaşabileceğiniz iyi derecede Türkçe bilen resmi görevlinin adı **Mauerau Greenwood**. Kendisiyle görüşmek, pardon Türk Silahlı Kuvvetlerini ve Türk Polisini şikâyet etmek için önce **600 Pennsylvannia Avenue. SE, 5. Washington DC 20003** adresindeki "**Amnesty International USA**" binasına giderek 5. katta bulunan odasında yüzyüze konuşabilirsiniz. İsterseniz, (202) 544.02.00 nolu telefondan dahili 222 numaralı telefonu isteyerek bizzat bir öngörüşme ile randevu da alabilirsiniz. Diyelim ki, Türkiye'desiniz. Ve yol paranız yok, ABD sefaretinden vize alabilmek için deklare edebi-

leceğiniz bir mal beyanına da sahip değilsiniz. İşte bu durumda, çaresiz olduğunuzu hiç düşünmeyin, çünkü Greenwood ile öngörüşmeyi yaptıktan itibaren **CIA**'nın "müşfik kanatları" tarafından şefkatle (!) sarıldığınızı ve tüm kapıların -Delta ve TWA'ya ait uçak kapıları dahil- size açıldığını görürsünüz.

İhanetin Belgesi

Rüşvetin belgesi olur da Türkiye Cumhuriyeti'ne ihanet belgesi olmaz mı? Elbette olur. İşte böyle tipik bir belgeden rastgele seçilmiş alıntılar:

- Araştırmanız sırasında insan haklarının bozulması konusunda bilgi toplarken, askeri veya polis birliğinin hangi bölümünün bu işle ilgisi olduğunu sorunuz. Biz suçlu, suçun mahiyeti, hangi tarihte işlendiği, suçun nerede işlendiği ve kurbanın adı hakkında bilgi toplamaya çalışıyoruz.
- Eğer doğrudan bir birliği tespit edemezseniz, birliğe işaret edebilecek başka bilgiler toplamaya çalışınız. Örneğin: Ne tip silahlar kullanıldı? Askeri birlik operasyonunu hangi şehirden yürüttü? Üssü neredeydi? Askerler hangi yoldan ilerlediler? Üniformaları nasıldı? Onların üniformalarının üzerindeki rütbeler ve araçlarının üzerindeki işaretler nelerdi?
- Bilgilerinizi şu adrese gönderiniz: Officer for Turkey, Department of Democracy, Human Rights and Labor, United States Department of State, Washington, DC 20520.

Silopi'de Emekli Ajanlar Şirketi!

Londra'da yayınlanan El Kudüs El Arabi gazetesi, 4 Temmuz 2006 tarihli haberinde, Amerika'nın Silopi'de yeni bir üs inşa ettiğini, bir yıl içinde tamamlayacağını yazdı. Haberini Iraklı Kürt kaynaklara dayandıran gazete, yeni üssün, Habur sınır kapısı ile Silopi arasında, bin dönümlük bir alanda inşa edilmekte olduğunu belirtti ve bazı ayrıntılar verdi.

Akşam gazetesi, Mutlu Çölgeçen'in haberiyle konuyu gündeme taşıdı. 27 Haziran 2006 tarihinde **"Çuvaldan ortaklığa"** başlıklı ve **"Emekli ajanlar şirketi"** haberleriyle Black Hawk şirketi, üssün niteliği ve misyonu üzerine bir tartışma başlattı. Şir-

ketin sorumluluğu resmi olarak Irak'a giden "Türk kamyonlarının güvenliğini sağlamak" olarak gösteriliyor.

Emekli asker ve istihbaratçılardan oluşan kadrosu ile zırhlı konvoy güvenliği, savunma taktikleri, düşük yoğunluklu çatışma, terörle savaş, istihbarat, hava operasyonları ve rehine kurtarma gibi "görev"ler üslenecek bir merkezin "kamyon güvenliği" ile bu kadar yakından ilgilenmesi ne kadar da şaşırtıcı!

Sabah'tan Umur Talu, üs ve Black Hawk şirketi ile ilgili çok ilginç detayları yayınladı. ABD'de kurulan bu şirketin ortakları, Türkiye'deki şirketin ortakları hakkında bilgiler aktardı. En önemlisi de, ortaklardan birinin Kuzey Irak'ta başlarına çuval geçirilen askerlerden sorumlu dönemin Genelkurmay Harekat Dairesi Başkanı Korgeneral **Köksal Karabay**'ın da ortaklar arasında bulunması.

Diğerleri; **Gaffar Okan** suikastinin faillerinin Hizbullahçılar olduğunu açıklayan, devlet-Hizbullah ilişkilerine ilişkin açıklamaları bulunun eski vali Cemil Serhadlı, eski Büyükelçi Mehmet Nuri Ezen ve benzer isimler. Bin dönüm arazi üzerine kurulan bir üs, **MİT, CIA, FBI** ve **Özel Kuvvetler**'den emekli kişilerden oluşan bir kadro. ABD'nin Irak işgalinin lojistik güzergahı Silopi.

Bir başka nokta ise: Üssü, ABD ordusunun karanlık işlerini yürüten ve Irak'ı parselleyen ABD Başkan Yardımcısı **Dick Cheney**'nin şirketi Halliburton'a bağlı KBR şirketi inşa ediyor. ABD, Irak'taki yakıt ihtiyacını büyük oranda Türkiye'den karşılıyor. **Koç Grubu** ve **Milangaz,** bu şirketle yaptığı anlaşma gereğince Irak'a ayda bin 600 tanker LPG gönderiyor. Günde bin 200 tanker uçak yakıtı gönderiyor. ABD'nin mazot ihtiyacının yüzde 70'i bu kapıdan sağlanıyor. "Türk kamyonları"nın güvenliği derken bu tankerlerin güvenliği kastediliyor. Black Havk tipi örgütlenmeler aslında özel güvenlik şirketi. Yani özel ordu. Yani paralı askerler.

Bu güçlerin Irak'ta neler yaptığına gelince; Daha önce Vietnam'da, S. Arabistan'da, Latin Amerika'da, Güneydoğu Asya'da on binlerce insanın kanına giren bir yapılanma bu. ABD ordusunun kirli işlerini yürüten, savaş suçu kanıtlarını gizleyen, kitle imha silahı izlerini temizleyen, ihale edilen katliamları yapan örgütlenmeler. **CIA**'nın gizli insan kaçakçılığı, gizli işkence

merkezleri de bu tür özel örgütler üzerinden yürütülüyor. Bugün Irak'ta sayısı binleri bulan suikastleri, çok ölümlü bombalamaları, iç savaş provokasyonlarını, mezhep çatışması senaryolarını da bu tür örgütler yürütüyor.

MİT Deşifre mi Oldu?

Ziraat ve Halk Bankası'nda saklanan tüm verileri özel bir yazılımla ele geçiren yabancı gizli servisler, bunlara ilaveten kamu bankalarına ait birçok bilgiyi de ele geçirmeyi başardı.

Alternatifbank'ın Yunanlı Alpha Bank'a satışını engelleyen "casusluk skandalı" Aksiyon dergisinde yer alan bir haberle yeni bir boyut kazandı.

2001 yılında kamu bankalarının yazılım ihtiyacını karşılamak için kurulan Finansal Teknoloji Hizmetleri AŞ (Fintek) şirketi üzerinden çok gizli bir casusluk faaliyeti gerçekleştirildi. Ziraat ve Halk Bankası'nda saklanan tüm verileri özel bir yazılımla ele geçiren yabancı gizli servisler, bunlara ilaveten kamu bankalarına ait birçok bilgiyi de ele geçirmeyi başardı.

Aksiyon dergisinin haberine göre, ABD Merkezi Haber Alma Örgütü (CIA) ve İsrail Gizli Servisi (MOSSAD) tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen bu operasyonla maaşını kamu bankalarından alan 5 bin MİT mensubunun da gerçek kimlikleri açığa çıktı.

Şirketin örtülü bir operasyonda kullanıldığını doğrulayan bir istihbarat yetkilisi, şok operasyonun amacını şu sözlerle özetledi; "Birincisi, bankacılık sisteminin omurgasını oluşturan kamu bankalarının yapısı hakkında bilgi edindiler. İkincisi, maaşını bu bankalar eliyle alan kamu görevlileri özellikle de istihbaratçıları tespit ettiler. Üçüncüsü ise, Türk ekonomisinin kırılganlıkları hakkında bilgi edinip, yeni operasyonlar için zemin oluşturdular."

Uzmanlar, yabancı gizli servislerin benzer bir yolla Uluslar arası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası'na ait gizli bilgileri de ele geçirdiklerini hatırlatıyor. Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA) tarafından hazırlanan "Promis" isimli özel bir yazılım programını satın alan bu iki kurum, programdaki açıkları fark etmemiş ve üye ülkelerin bankacılık sırlarının CIA ve Mossad'ın eline geçmesine neden olmuştu. Skandalın Bağımsız gazeteciler tarafın-

dan ortaya çıkartılmasının ardından IMF ve Dünya Bankası yetkilileri programı kullandıklarını kabul etmiş ve kamuoyundan özür dilemişti.

Derginin haberine göre, soğuk savaş sonrasında ortaya çıkan değişime ayak uyduran istihbarat örgütleri 1992 yılından itibaren "ekonomik casusluk" faaliyetlerine büyük önem vermeye başladı. Eskinin hızlı silah çeken ve araba kullanan, o davetten bu resepsiyona koşan diplomat kisveli James Bond tipi casuslar dönemini kapatıp, işadamı görünümlü casusları çalıştırmaya başlayan gizli servislerin bir numaralı hedefi ise finansal kuruluşlar yani banka ve sigorta şirketleriydi. Bu tarihten itibaren ekonomik nitelikli operasyonların gizli servislerin başlıca uğraş alanı haline geldiğini kaydeden istihbarat yetkilileri Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT)'nın Alpha Bank'ın satışında oynadığı rolün ülke güvenliği açısından büyük önem taşıdığına dikkat çekiyor.

Muhaberet'in Operasyonu

Yine Aksiyon'un ilk kez gündeme getirdiği bir diğer bankacılık operasyonunun perde arkasında ise, Irak'ın eski lideri ve geçtiğimiz yıllarda idam edilen Saddam Hüseyin'in kurdurduğu Irak gizli servisi El Muhaberat yer alıyor. Eski bankacı Kemal Derinkök'ün sahibi olduğu İşçi Kredi Bankası'nın Irak Gizli Servisi El Muhaberat tarafından satın alınması Emniyet İstihbaratı tarafından engellenir. 10 şubesi ve 150 çalışanıyla küçük ölçekli bir banka olan İşçi Kredi Bankası'nın kasasında ise topu topu 15 milyon dolar bulunmasına karşın neden Irak gizli servisinin hedefi olduğu bugün dahi esrarını koruyor.

Raporlar

Başbakanlığa MİT Raporu

Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir süre önce Başbakanlığa sunduğu ve Türkiye'deki misyonerlik faaliyetlerini anlatan bir raporda, Türkan Saylan'ın ismi ve başında bulunduğu dernek de yer alıyor. **Milli İstihbarat Teşkilatı İstihbarat Başkanı Cemal Uzgören** imzasıyla 24 Nisan 2001 tarihinde Başbakanlığa gönderilen iki sayfalık yazıda, sürpriz isimler yer alıyor.

MİT'in yazısına göre, Hıristiyanlığın bir kolu olan Protestanlığın Türkiye'de yayılması için faaliyet gösteren Dünya Kiliseler Birliği'nin ülkemizdeki temsilcisi durumundaki Amerikan Bord Heyeti, bu faaliyetini Sağlık ve Eğitim Vakfı eliyle yürütüyor. Yazıda Amerikan Bord adına Türkiye'de faaliyet yaptığı belirtilen Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın mütevelli heyetinin başında ise Gülseven Yaşer'in kocası Yaşar Yaşer bulunuyor.

Yazıda, doğrudan Amerikan Bord ile bir ilişkisi olup olmadığı belirtilmemekle birlikte Profesör Türkan Saylan'a ve onun başında bulunduğu Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'ne de genişçe yer veriliyor. **MİT**'in yazısında Profesör Türkan Saylan'ın annesi Lili Mina Raiman'ın aslen Hıristiyan olduğu, 1936'da Leyla ismini aldığı belirtiliyor. İşte büyük tartışmalara yol açacak olan **MİT**'in iki sayfalık raporu:

MİT'in Misyoner Raporu

Dünya Kiliseler Birliği temsilcisi olarak 1830'lu yıllardan beri ülkemizde faaliyet gösteren Amerikan Bord Heyeti'nin, Protestan mezhebini benimseyen bir kuruluş olduğu, din eğitimi ve sağlık

hizmetleri konularında faaliyet gösterdiği, bünyesindeki Protestan kilisesi ve Kitab-ı Mukaddes (Bible House) şirketi aracılığıyla Protestanlığın yayılması için uğraş verdiği öğrenilmiştir.

Üsküdar Amerikan Lisesi, Üsküdar SEV İlköğretim Okulu, İzmir Amerikan Lisesi, İzmir SEV İlkoğretim Okulu, Tarsus Amerikan Lisesi, Tarsus SEV İlköğretim Okulu, Gaziantep Amerikan Hastanesi ile bağlantısı bulunan Amerikan Bord Heyeti'nin sağladığı eğitim hizmetlerinden dolayı Milli Eğitim Bakanlığı'na, sağlık hizmetlerinden dolayı Sağlık Bakanlığı'na, dini çalışmalarından dolayı ise Diyanet İşleri Başkanlığı'na karşı sorumlu olduğu tespit edilmiştir.

Ayrıca faaliyetlerini yabancı müessese sıfatıyla yürüten ve son yıllarda yeni mülk edinmeyen Amerikan Bord Heyeti'nin tasarrufu altındaki mülklerini de Sağlık ve Eğitim Vakfı'na (SEV) devrettiği ve halihazırda faaliyetlerini SEV aracılığıyla yürüttüğü intikal eden bilgilerdendir. Öte yandan Amerikan Bord Heyeti'ne bağlı olarak faaliyet gösteren Kitab-ı Mukaddes şirketinin yöneticisi olan Süryani Asıllı **Emanuel Bağdaş**'ın, Türkiye Ermenileri Patriği **Metrof Mutafyan** ile Fener Rum Patriği **Bartholomeos Arhondonis**'in Haziran 2000 ayı içinde yaptıkları görüşmede vardıkları mutabakat gereği, 17 Ağustos 1999 yılı Marmara depremi ardından ortaya çıkan Kiliseler arası deprem yardım komisyonu başkanlığı yaptığı öğrenilmiştir.

Amerikan Bord heyeti ile aynı adreste faaliyet gösteren Sağlık Eğitim Vakfı'nın ise ülkemizde sağlık, eğitim, kültür kurum ve kuruluşlarına yardım amacıyla 1968 yılında kurulduğu, vakfın üye sayısının yaklaşık 12 bini bulduğu, üyelerinin Amerikan Bord Heyeti ve SEV'e bağlı okullardan mezun olan şahıslardan oluştuğu, 1999 yılı itibariyle 15 trilyon TL'yi bulan malvarlığına sahip olduğu yönünde duyumlar alınmıştır.

Başkanlığını Gülseven Yaşer'in yaptığı Çağdaş Eğitim Vakfı (ÇEV) ile Amerikan Bord Heyeti ve SEV koordinasyon içerisinde olup, ÇEV deprem bölgesinde eğitim ve öğretim evi projesi hazırlayarak Amerikan Bord'dan yardım talebinde bulunmuştur. ÇEV, ayrıca üç bine yakın öğrenciye burs vermektedir.

Başkanlığını Profesör **Türkan Saylan**'ın yaptığı Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği hakkında, Atatürk İlke ve İnkılaplarını kalkan olarak kullanıp, birçok kişi ve kuruluştan yardım adı al-

tında para topladığı, ilgili bakanlıklardan izin almaksızın yurtdışından yardım aldığı, hiç bir yasal dayanağı olmadan kamuoyuna kendisini sivil toplum kuruluşları birliği olarak tanıtan çeşitli dernek ve vakıflarla işbirliği içerisinde oldukları yönünde yapılan ihbarlar sonucu denetime tabi tutulmuş ve Dernekler Kanunu 62 ve 85/2 maddesine muhalefetten 5 Şubat 2001 tarihinde **Maltepe Cumhuriyet Başsavcılığı**'na suç duyurusu yapılmıştır.

Profesör Türkan Saylan hakkında yapılan incelemede annesinin Raber Ragman ve Mina Verlig kızı, 1324 (1908) Bermingen İngiltere doğumlu ve Katolik Hıristiyan olduğu, Lili Mina Raiman ismini taşımakta iken 1936 yılında Leyla ismini aldığı hususları tespit edilmiştir.

Merkezi İsviçre Cenevre'de bulunan Dünya Kiliseler Birliği'nin kurulması ilk defa Birinci Dünya Savaşı sonrasında 1920 yılında Fener Rum Patrikhanesi tarafından gündeme getirilmiş ve 22 Ağustos 1948 tarihinde Katolik kiliseleri haricinde 44 ülkeden 147 kilisenin katılımıyla kurulmuştur. Tüzüğündeki amaçları:

Dinî diyalog aracılığıyla kiliseler ve insanlar arasında yakın ilişkiler geliştirmek,

İnsanların sahip olduğu maddi ve manevi kaynakların paylaşımını sağlamak,

Her yerde ve ortamda İncil'in öğretisi doğrultusunda çalışmalar yapmak,

İnsanlar arasında adalet, dayanışma ve barışı sağlamak,

Kiliselerin insan ihtiyacını karşılamak,

Ekümenik bilincini geliştirmek,

Birlik ve beraberlik için gelişme ve yenilenmeyi sağlamak, Diğer ekonomik organizasyonlar ile bağlantı sağlamak, Yerel, bölgesel ve ulusal düzeyde ekümenik hareketleri desteklemek yönünde belirlenmiştir."

Okulları Atatürk Kapatmış

Misyonerlik yaptığı **Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT)** raporuyla belgelenen Sağlık Eğitim Vakfı'nın **(SEV)** selefi Amerikan Bord'a ait Tarsus Amerikan Koleji'nin dinî propaganda yaptığı gerekçesiyle kapatıldığı ortaya çıktı.

1968'den bu yana Amerikan Bord'a ait okulların sahibi olan SEV ile ilgili olarak **MİT** tarafından hazırlanan raporda ise bu vakfın misyonerlik yaptığı belirtilmiştir. Kendilerini misyoner olarak suçlayan **Üsküdar Gazetesi sahibi Adnan Odabaş'ı** vakfın mahkemeye vermesinin ardından **MİT** gönderdiği yazıyla Odabaş'ın söylediklerini teyit etmiş ve Amerikan Bord'un Türkiye'de misyonerliği yaymak için SEV'i kullandığını ifade etmişti. SEV Başkanı Tamer Şahinbaş ise laik bir vakıf olduklarını, Amerikan Bord ile ilişkilerinin ahde vefadan öteye geçmediğini söyleyerek **MİT**'in raporunun doğru olmadığını iddia etmişti. Şahinbaş'a göre, Amerikan Bord'a ait okullarda misyonerlik yapılmamıştı ve **Atatürk** tarafından kapatılan Bursa Amerikan Koleji de münferit bir olaydı.

Ancak Tarihî gerçekler, Sarıbaş'ın ifadelerinin doğru olmadığını gösteriyor.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde sayıları 400'ü geçen misyoner okulları (1910 yılında 430 okul faaliyette) mevcutken, Cumhuriyet yönetimi döneminde bunların büyük kısmı kapatılmıştı. Okulların çoğu kısaca Amerikan Bord diye bilinen United Church Board for World Ministries'in kontrolü altındaydı. Bu teşkilat adına ilk misyonerler önce Hindistan'a sonra da Havai'ye gittiler. Daha sonra da İncil'deki kutsal yerlere. Ardından Malta'ya, oradan İzmir'e ve daha sonra da İstanbul'a geldiler. **Amerikan Bord'un en etkili olduğu ülke olarak da Türkiye gösteriliyor.**

Kapatılan bazı okulların öğrenci yetersizliği sebebiyle kapısına kilit vurulurken, bazılarının da imam hatip mektepleri açılmasını zorunlu kılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na aykırı hareket ettikleri için Maarif Vekaleti'nce (şimdiki Milli Eğitim Bakanlığı) faaliyetlerine son verilmişti. Bursa Amerikan Kız Koleji, bizzat **Atatürk**'ün emriyle kapatılmıştı. Gerekçe ise 4 kız öğrencinin öğretmenlerinin telkini ve yönlendirmesi sonucu din değiştirip Hıristiyan olmalarıydı. 22 Ocak 1928'de Cumhuriyet Gazetesi'nde, "Şayan-ı hayret bir hadise: Bursa Amerikan Mektebi'nde kızlarımız tenassur mu (Hıristiyanlaşmak) ettiriliyor?" başlığıyla çıkan haberin üzerinden 10 gün geçmeden okul **Atatürk**'ün emriyle kapatılmıştı. Bu olay, o dönemde kamuoyunda büyük yankı uyandırmış, tepki olarak Misyonerleri Kovma Cemiyeti, Türk Matbuat Birliği gibi birçok dernek kurulmuştu.

Olay, din değiştirdiği iddia edilen Nemika, Karman, Madelet ve Seniha isimli kızların tuhaf davranışlarının diğer öğrenciler tarafından gözlenmesi sonucu ortaya çıkmış, öncesinde ise öğrenciler, Protestanlığa taraftar olanlar, ortadakiler ve Protestan karşıtları olarak üçe bölünmüş. Müfettişlerin raporları sonucunda Bursa Amerikan Kız Koleji, Bakanlar Kurulu kararıyla 31 Ocak 1928'de kapatılırken, 3 Amerikalı öğretmen (okul müdürü Miss Jillson, jimnastik öğretmeni Miss Sanderson, biyoloji öğretmeni Miss Day) Hıristiyanlık propagandası yaptıkları gerekçesiyle yargılanarak 3'er gün hapis ve 3'er lira para cezasına çarptırılmıştı. **Atatürk**'ün emriyle Maarif Vekâleti'nin kapatma kararı Amerikalıları büyük bir endişeye sürüklemiş, dönemin Amerikan Büyükelçisi Joseph J. Grew, korkusunun tüm misyon okullarının kapatılması olacağını yazmıştı.

Doktora tezi olarak Cumhuriyet dönemindeki misyoner okullarını araştıran Hacettepe Üniversitesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Ayten Sezer, Bursa Amerikan Kız Koleji'nin de kontrolünün Amerikan Bord'da olduğunu söylüyor. Sezer, "En büyük misyoner teşkilatı. 'Din değiştirin' demek yerine Hıristiyan yaşam biçimini öğrencilere empoze ettiler." diyor. Sezer, Bursa'daki olayın münferit olmadığını da 1924 yılı Nisan ayında 1 gün içinde kapatılan 40 okulu örnek göstererek veriyor: "Bu okullar kilise gibiydi. Yeni kanunla resimlerin kaldırılması, müfredatın Maarif Vekaleti'nce belirlenmesi, Türk müdür yardımcısı bulundurulması gibi şartlar getirildi. Dinî propaganda yasaklandı. Bu kurallara uymayan okulların hepsi kapatıldı"

Ecevit'in Çok Özel Belgeleri

1977, Türkiye için olduğu kadar Ecevit için de zor bir yıldı. Mayısta İzmir'de bir suikast girişiminden kıl payı kurtuldu. Çiğli saldırısından 5 gün sonra Taksim'de suikasta uğrayacağını bizzat Başbakan Demirel'den öğrendi.

Buna rağmen hazirandaki seçimlerden 1. parti olarak çıktı. 1978 Ocak ayında hükümeti kurdu. Gündem, "kontrgerilla"ydı.

Ecevit, başında oturduğunu sandığı devletin içinde daha "derin" bir devlet olduğunu fark ediyor, ama bir şey yapamıyordu.

Araştırma sürecinde Ecevit'e MİT'teki kendi kaynaklarından gelen imzasız raporlar yardımcı oldu. Ecevit bu raporları özel arşivinde saklıyor, bazılarını, "Ekli bilgi çok ciddi bir kaynaktan verilmiştir. Değerlendirilmesinde yarar vardır" notuyla yakınlarına yolluyordu.

İşte biri: Ecevit arşivindeki 15 No'lu belge, başbakan olduğu dönemde kendisine gönderilen "MİT Hakkında Özel Not..."

Çok çarpıcı bir cümleyle başlıyor: "Teşkilatı, Atatürk'ün milli yolundan saptıran, birkaç cuntacının oyuncağı olmasıdır. (..) 3 yıl içinde 70'e yakın uzman personel bu zihniyettekilerce, kimisi korkutularak istifaya zorlanmış, cesaretle karşı koyanlar da resen emekliye sevk edilmiştir."

Raporun yazarı, iddialarını örneklerken dönemin asker kökenli MİT müsteşarının, İstihbarat Başkanlığı'nın brifing salonundaki toplantıda söylediklerini Ecevit'e iletiyor. Müsteşar o toplantıda kendisinin Başbakan'a gitmediğini, yardımcısını da göndermediğini belirterek, şöyle diyor:

"Biz şeklen başbakanlığa bağlıyız. Biz müstakil çalışırız ve istediğimiz makama istediğimiz bilgiyi veririz, istemediğimizi vermeyiz. Bizi kimse zorlayamaz. Bunu böylece biliniz ve hareketlerinizi ona göre ayarlayınız."

Aynı raporda, olaylarda MİT'in gerekli bilgiyi hükümete iletmediği kanısı dile getiriliyor ve amaç şöyle vurgulanıyor: "İktidara kendilerini kabul ettirerek statükolarını koruma gayreti içindedirler."

Maraş'ta İç Savaş Provası Yapıldı

Kahramanmaraş'taki Çiçek Sineması'nda 19 Aralık 1978 akşamı "Güneş Ne Zaman Doğacak" adlı filmin gösterildiği sırada patlayan bir bombanın ardından başlayan ve 7 gün süren olaylar sonucunda 105 kişi öldü, yüzlerce kişi de yaralandı. Olaylar sırasında 917 ev, işyeri ve araç tahrip edildi. Sabah saatlerinde sloganlar atan binlerce kişi Alevi mahallelerine saldırdı. Öğleden sonra ise yine binlerce kişi Sünni mahallelerine saldırdılar. Yıllar sonra açıklanan belgelerde Sünni ve Alevi vatandaşları öldüren mermilerin aynı silahlardan çıktığı ortaya konuldu. Birçok ile sıçrayan olaylar sonucunda 26 Aralık'ta 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. 835

kişi hakkında dava açıldı. 8 Ağustos 1980'de karara bağlanan davada, 22 kişi idama mahkûm edildi. 14 kişiye ömür boyu hapis cezası, 327 kişiye 15 yıla kadar hapis cezası verildi.

Ecevit'in arşivindeki 3 Ocak 1979 tarihli rapor, MİT'teki yabancı istihbaratçılar hakkında veriler içeriyor. Okuyoruz:

CHP iktidarı devraldıktan sonra vuku bulan büyük olayların (Malatya, Sivas ve Kahramanmaraş) çıkacağına dair 1-2 ay evvelinden haber verilmediğinden yüzlerce vatandaşımızın can ve mal kaybına sebebiyet vermişlerdir. Önceden haber vermek bir tarafa, olayın yaratılmasında en etkin rol oynamışlardır. Eğer MİT'in içinde yer alan yabancı itihbaratçılar iyi takip edilseydi, bu olaylar olmaz ve MİT Kahramanmaraş'tan her türlü istihbaratı aylar evvel alır ve olayın zuhur etmesine meydan vermezdi.

Öcalan Operasyonu Saklanmalıdır

Bülent Ecevit, 1997'de Mesut Yılmaz başbakanlığında kurulan ANASOL-D hükümetinde başbakan yardımcısıydı.

O dönemde Susurluk skandalıyla ilgili olarak Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş tarafından hazırlanan rapor önüne geldi. MİT, bir "bilgi notu" hazırlayarak raporla ilgili görüşlerini hükümete "Çok gizli" notuyla iletti. Ecevit'in arşivde sakladığı bu "bilgi notu" özetle şöyle:

İncelenen raporun bazı bölümlerinin kamuoyuna yansıtılmasının sıkıntı yaratabilecek hususlar meyanında olduğu...

6.1. Mersedes Operasyonu:

"Öcalan operasyonu rapora girmemelidir"

Suriye'de A. Öcalan'a yönelik operasyonun tüm safahati ile raporda yer alması, (Sayfa 22) Türkiye'yi terörist devlet konumuna getirebilecek niteliktedir. Nitekim, Suriyeli ilgililerin olayı CIA veya MOSSAD'a mal edebildikleri ifade edilirken, devlet sırrı olması gereken konunun rapora detayları ile aktarılmasının izahı mümkün olamamaktadır.

Her vesile ile siyasi platformlarda Suriye'yi terörist bir devlet olarak tanıtma ve kabul ettirme politikamızı zedeleyebilecek bu hususların ne denli gizli kalabileceği endişe konusudur.

6.2. Servisler Arası İlişkiler:

CIA ve MOSSAD ilişkilerinin öne çıkarılması, adeta lanse edilmesi, MİT Müsteşarlığı'nın güvenilirliğini ve ilişkilerin selametini de etkileyebilecek bir görünüm arz etmektedir.

6.3. Emniyet, Jandarma ve Silahlı Kuvvetler'in yurtdışı operasyonlara yöneldiği iddiaları:

"Emniyetin A. Öcalan'a yönelik operasyon hazırlıkları dışında, Emniyet, Jandarma ve Silahlı Kuvvetler'in yurtdışı operasyonlara yöneldikleri" hususlarının iddia düzeyinde dahi olsa da kamuoyuna yansıması, çeşitli ülkeler nezdinde Türkiye'nin ve güvenlik güçlerinin itibarını zedeleyebilecek, kurumları zan altında bırakabilecek hususlar olarak görülmektedir.

6.6. A. Çatlı'nın 1984 Öncesi Eylemleri:

Ermeni terör örgütü ASALA'ya karşı 1982-1984 yılları arasında gerçekleştirilen eylemlerin açıklanmasının, Türkiye'nin imajı, Türkiye-Ermenistan ve Türkiye-Fransa ilişkileri açısından uygun olmadığı, Türkiye aleyhine kullanılabilecek bir argüman niteliği taşıdığı değerlendirilmektedir.

Öcalan'ın Asılma (!) Raporu

PKK elebaşı Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan getirilmesi, sanıldığının aksine Türkiye'yi rahatlatmadı. Başka yönlerden "sıkıntıları" beraberinde getirdi. "Türkiye'nin huzuru, Güneydoğu meselesinin çözümü" neredeyse Öcalan'a endekslendi. Doğrusu, siyaseti de etkiliyor "İmralı sendromu". CHP lideri Deniz Baykal'ın Terörle Mücadele Kanun Tasarısı'na (TMKT) kim tarafından eklendiği hâlâ açıklığa kavuşturulamayan maddeye dayanarak "Apo salıverilecek" iddiasını ortaya atmasının ardından kopan fırtına, bu sendromun eseriydi. 20 yıllık baş ağrısı, 'siyasi koza' dönüşmüştü.

Aslında, bugün AK Parti'yi sıkıştırmak için kullanılan "İmralı", daha önce MHP'nin canını yakmıştı. "**Apo asılacak**" söylemi, bu partinin en iddialı vaadiydi. Ancak, şartlar farklı ge-

lişecek; ülkücüler, 1999'da hükümet olunca idam dosyasının Başbakanlık'ta bekletilmesine razı olacaktı. Her ne kadar, MHP eleştiri oklarından kurtulamamıştı ama "infazın ertelenmesi" asker ve Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) doğrudan dâhil olmadığı bir devlet kararıydı. Dönemin başbakan yardımcısı Hüsamettin Özkan da, **"Devlet Bahçeli'yi Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) raporları sayesinde ikna ettik."** diyecekti.

Yıllar sonra gelen bu açıklama, "Abdullah Öcalan'ın idam cezasının infazının askıya alınmasıyla" sonuçlanan 2000'deki tarihî zirveyle ilgili önemli bir ayrıntıydı. Peki, zihinlerdeki tazeliğini kaybetmeyen o zirvede gerçekte ne olmuştu? MİT'in uyarıları neydi ve Bahçeli'nin önüne somut bir rapor konulmuş muydu? Aksiyon Dergisi yaptığı araştırmalar sonucu, zirveye katılan isimlere ulaştı. Koalisyon Hükümetinde yer alanların anlattıklarından, kısa ama gelişmelerin perde arkasına ışık tutacak, hem de bugün yaşananları daha anlaşılır kılacak bir tutanak çıktı ortaya.

Bıçak Sırtında Seyretmek

Tarih, 12 Ocak 2000... Yer, Başbakanlık Binası'nın (eski) ikinci katı... Koalisyon partilerinin liderleri ve ilgili bakanlar, ülkenin geleceğiyle ilgili bir karara imza atmak için bir aradalar... Genişçe masanın etrafındakiler, ellerinde dosyalar müzakereye hazır. Hepsi de tanıdık: DSP Genel Başkanı **Bülent Ecevit** (Başbakan), MHP Genel Başkanı **Devlet Bahçeli** (Başbakan Yardımcısı), ANAP Genel Başkanı **Mesut Yılmaz**, Cumhur Ersümer (Başbakan Yardımcısı-ANAP), Hüsamettin Özkan (Başbakan Yardımcısı-DSP), Dışişleri Bakanı İsmail Cem (DSP), Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk (DSP), Sanayi ve Ticaret Bakanı Ahmet Kenan Tanrıkulu (MHP) ve Devlet Bakanı Mehmet Ali İrtemçelik (ANAP)...

Konu hassastı, hukuki ve siyasi sonuçları olacaktı. Zirvenin, "bıçak sırtında seyretmesi" de kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu. İlk sözü, Başbakan Bülent Ecevit aldı. Uzun bir sunuş yaptı. İdam dosyasının neden Başbakanlık'ta bekletilmesi yani infazın ertelenmesi gerektiğini anlattı. Gerekçelerini, **"devletin hassas kurumlarının"** kendisine sunduğu çalışmalara dayanarak sıraladı. Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan rapora değindi önce. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AHİM) 30 Kasım 1999 tarihli ve

Öcalan'ın başvurusunun incelenmesi tamamlanıncaya kadar infaz sürecinin işletilmemesini talep eden ihtiyati tedbir kararı ile ilgiliydi rapor, bu karara uyulmasının zorunlu olduğu ana fikrini içeriyordu. Gerisini, tanıkların anlattıklarına bırakalım:

Bülent Ecevit: Bu noktaya kadar, hep uyumlu çalıştık. Birlikte, uyum içinde kararlar aldık. Problem yaşamadık. Uyumu burada da gösterelim. Dosyanın, AİHM karar verinceye kadar Başbakanlık'ta bekletilmesi doğru olur.

İsmail Cem: Türkiye'nin altına imza attığı uluslar arası sözleşmelere uyması, verdiği sözleri yerine getirmesi bunu gerektiriyor.

Hüsamettin Özkan: Dosya TBMM'ye gönderilirse, şu prosedür işleyecek. Dosyayı önce, Adalet ve Anayasa karma komisyonu görüşecek. Sonra genel kurulda oylama yapılacak.

Mehmet Ali İrtemçelik: İdam kararı için yürütmeyi durdurma kararının muhatabı hükümettir. Dosyanın buna rağmen TBMM'ye havale edilmesi, devletin taahhüdünü yerine getirmemesi sayılır. AB süreci sıkıntıya girer. AİHM kararını bekleyelim. Dosyayı da şartlı bekletelim. İdamın kaldırılması gibi eş zamanlı diğer tedbirlerle değerlendirelim.

İsmail Cem: Bu konuda, devlet politikası olmalı. İdama dış dünya nasıl bakar? Anlatamayız. İyi düşünmeliyiz. AB üyeliğimiz zora girer. Dışlanma sürecine gireriz. İzole oluruz. Kenarda, köşede bırakılırız. AİHM'den çıkacak neticeye kadar dondurulsun. İnfaz edilmemesi için her tedbirin alınması lazım.

Bahçeli: Asma Meraklısı Değiliz, Ancak!..

Hikmet Sami Türk: Hukuki yönden bakılsın olaya. Bu da dosyanın Başbakanlık'ta bekletilmesini gerektiriyor. AİHM'nin kararı bu yönde.

Mesut Yılmaz: Hükümet başarılı gidiyor. Konunun iki boyutu var. Hukuki yönü bizim işimiz. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi çerçevesinde taahhütlerimiz var. AİHM'nin ihtiyati tedbir kararına uymalıyız. Dosya, burada beklesin. Siyasi boyutunda ise mevki biz olmayalım. MGK kararı gibi çıksın. Başka bir gündemle bu konuyu müzakere edelim. MGK, infazla ilgili hiçbir görüşme ve değerlendirme yapmadı. Bu eksiklik.

Devlet Bahçeli: AİHM'nin ara kararı çok boyutlu olarak ele alınmalı. Verilecek cevap üzerinde çalışılmalı. İç hukuk açısından, Anayasa'nın 87. maddesi açık. Dosya Başbakanlık'ta tutulamaz. Yargı kararlarının geciktirilemeyeceği ilkesi ortada. Bu bekletme, Anayasa ihlali anlamına da gelebilir. Konu, Başbakanlığa inisiyatif bırakmıyor. Başbakanlık, sevk makamıdır. O zaman diğer idam dosyaları neden sevk edildi. Biz adam asma meraklısı değiliz. Ama bir yargı kararı var ve bu hukuki karara uymak zorundayız. Hukuki süreci başlatmak durumundayız.

Ecevit: İç ve dış konular birbirine girmiş. Ulusal hukuk ile uluslar arası hukuk iç içe girmiş. Ulusalar arası hukuku göz ardı edemeyiz. Bekletelim başbakanlıkta. Hem ben, insan olarak, ilkesel olarak idam cezasına karşıyım.

İsmail Cem: İdamın kaldırılacağına dair sözleşmeyi imzaladık.

Devlet Bahçeli: "Bu devlet Apo'yu asamaz" anlayış oluşmamalı. Meclis'e gönderelim. Diğer idam dosyalarına ne prosedür uyguluyorsa, buna da öyle baksın. 52 dosya, olur 53. Sevk edip, ne karar verirse versin Meclis kararına saygı duyalım. Terör suçları hariç, idamın kaldırılmasına da o zaman bakarız. Dosyanın gönderilmesi ile idamın kaldırılmasını eş zamanlı yapalım. İdam yaftası da, bu adamın üzerinde kalsın.

Ecevit: Meclis'e gönderdiğimizde, ya diğer dosyalar arasından o dosya çekilip ele alınırsa? Ne olur o zaman?

Ecevit'teki MİT Raporları

(Başbakan Bülent Ecevit, söz alarak Milli İstihbarat Teşkilatı (**MİT**) raporunu gündeme getiriyor ve raporda şu görüşlerin yer aldığını aktarıyor: "PKK'nın yapacağı 7. Kongresi'nin kararları beklensin ve stratejisini görelim. Öcalan'ın siyasi olarak nasıl kullanılacağı üzerinde durulmalı. İdam süreci uzatılırken, koz olarak kullanılıp kullanılamayacağı düşünülmeli. Tunceli'de meydana gelen son hadiselerde, PKK'nın bir grubu Öcalan'ı dinlememiştir. Örgüt içinde farklı görüşler ve fraksiyonlar mevcuttur. Bunlar, süreci kullanma amacında."

Bülent Ecevit (Devamla): **MİT**'in duyumlarına göre, infazın gerçekleşmesi durumunda PKK'nın eylemleri artacak. Sıkıntılı bir süreç başlayacak. Ülkeyi kan gölüne döndürmeye hazırlanıyorlar. Yine, MHP teşkilatları ve mensuplarına saldırı olacağı duyumları var. MHP'li bakanlara ve milletvekillerine suikastlar olabilirmiş. **MİT**, bana böyle bir şey söyledi.

Bahçeli: Bir Ülkeye Söz mü Var?

Devlet Bahçeli: Hukuki süreci başlatmak durumundayız. Ardından, yeni bir hamle ve eylem yapmalıyız. MİT'in kullanma meselesine gelince, ona da dosyayı Meclis'e sevk ettikten sonra bakarız. Şartı biz koşalım. Türkiye olarak şart koşacak yerde şart koşulacak olmayalım. Rapordan, duyumlardan bahsediliyor. Rapor dediğiniz ne? Bir rapor mu var? Bu raporları verenler, raporunun arkasında dursun. Öyle duyumlara sahipsen, tedbir alacaksın. Eğer, tehditler varsa, devlet bunları engellemek içindir. Duyumlar karşısında bir şey yapılmaması acziyet değil mi?

(MHP lideri Devlet Bahçeli bir ara Başbakan Bülent Ecevit'e dönerek, **"Devlet olarak, başka bir ülkeye bu kişiyle ilgili taahhüdümüz var mı?"** diye sordu. Ecevit, bu soruya cevap vermedi.)

Bahçeli (Devamla): Dosya, TBMM'ye gönderilmezse, **MHP olarak hükümetten çekilelim**. Koltuk sevdalısı değiliz. Söz verdik, kararlıyız. Bekletilmesinde ısrar edilirse hükümetten çekiliriz. Siz devam edersiniz. Daha önce de kendi aranızda hükümet oldunuz. İdam konusunda da uyumlusunuz. Biz dışardan destek veririz, **Türkiye'yi hükümetsiz bırakmayız. Buyurun, biz yokuz.**

Bahçeli, ani bir hareketle önündeki dosyaları aldı, şaşkın bakışlar arasında toplantı odasını terk etti. Herkes, şaşkındı. Koalisyonun bitmesi an meselesiydi. Hüsamettin Özkan, "Makamınıza alayım efendim." Diyerek, Ecevit'i dışarı çıkarttı. Şaşkınlık henüz geçmemişti ki, Bahçeli, Mesut Yılmaz'ı odasına davet etti. İki lider, burada baş başa uzun bir görüşme yaptı. Bahçeli yumuşadı. O günü yaşayanlara göre, Yılmaz, Bahçeli'ye istihbarat raporlarına itibar etmesi gerektiğini anlattı. Ardından da, ortağına şu sözü verdi: **"Erteleme sürecinde, PKK eylemleri sürerse dosyanın Meclis'e gönderilmesi konusunda sizinle aynı yönde oy kullanacağım."**

Bu sözlü garanti Bahçeli'yi rahatlatmıştı. Ancak, garantiye diğer ortakların da katılması ve bunun yazılı hale getirilmesi gerekiyordu. Bu kez kamuoyuna yapılacak açıklama metninin yazımında tartışmalar baş gösterdi. Bülent Ecevit'in kaleme aldığı metin üç kez Bahçeli'nin önüne geldi. Bahçeli, her defasında bazı bölümleri çizerek geri gönderdi. Metne **"PKK'nın kararı Türkiye aleyhinde kullanması durumunda infaz sürecine derhal geçilecek."** ibâresinin eklenmesiyle, 7,5 saat süren maraton da noktalandı.

Buna karşın, aradan altı yıl geçti. "Öcalan sorununda" maraton hâlâ sürüyor. Aslında, dönemin hükümet ortaklarının aldığı karar "şartların" da zorunlu kıldığı bir uzlaşmaydı.

Tarihî Karar

Zirve öncesi, dönemin koalisyon hükümetini (57'nci) oluşturan DSP-MHP-ANAP liderlerinin uykularını kaçıran gergin bir atmosfer hâkimdi. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) idamın infaz sürecinin işletilmemesi yönünde karar alması, dosyanın durumunu tartışmalı hale getirmişti. Kararın muhatabı Başbakanlık mı yoksa TBMM miydi? DSP ve ANAP'a göre, "dosya başbakanlıkta bekletilmeliydi". MHP ise dosyanın bir an önce Meclis'e gönderilmesi için bastırıyordu. Diğer yandan, MGK konuyu görüşmemiş, asker kanadı "Biz tarafız" demekle yetinmişti. Böylece, sorumluluğu almak zorunda kalan koalisyon liderleri çareyi önünde tek seçenek duruyordu: Sorunu zirvede çözmek. Ortakların zirvede aldığı ve Başbakan Bülent Ecevit tarafından kamuoyuna açıklanan tarihî karar ise şöyleydi: **"Koalisyonu oluşturan DSP, MHP ve ANAP'ın genel başkanları, bugün Başbakanlık'ta yaptıkları toplantıda, AİHM'nin terörist başı Abdullah Öcalan hakkındaki kesinleşmiş idam cezasının infazının bir süre ertelenmesine ilişkin ihtiyati tedbir kararını ayrıntıları ile değerlendirmişlerdir. Bilindiği gibi Türkiye'nin de yargı yetkisini kabul etmiş olduğu AİHM'nin Türk yargısınca verilmiş kararları değiştirmesi hiçbir şekilde söz konusu değildir. Anayasamızdan ve uluslar arası taahhütlerimizden kaynaklanan süreç tamamlandığında, dosya gereği için ivedilikle TBMM'ye gönderilecektir. Genel başkanlar, hukuka saygı**

içinde aldıkları bu kararın, terör örgütü ve yandaşı çevrelerce milleti ve devleti ile Türkiye'nin yüksek menfaatleri aleyhine kullanılmak istendiğinin değerlendirilmesi halinde, erteleme süreci kesilerek infaz sürecine derhal geçilmesi hususunda görüş birliğine varmışlardır."

Sanki Daha Dün Gibi...

Bizim yıllardan beri üstüne basa basa söylediğimiz, ancak bazı yerlerin bir türlü kabul etmeğe yanaşmadığı 'Terörist Başının Türkiye'ye ABD ve İsrail tarafından teslim edilmediği' bilgisi en nihayet kabul gördü. Öcalan'ın yakalanmasının perde arkası ve açıklanmayan gerçekler basının en önemli kalemlerinden Mehmet Ali Birand tarafından kamuoyuna açıklandı. Bakın Sayın Birand 10 yıl sonra gerçekleri nasıl kaleme almış:

... Abdullah Öcalan'ın Kenya'da yakalanmasının üstünden tam on yıl geçmiş. Eminim hepiniz hatırlarsınız. Başbakan Ecevit, Öcalan'ın Türkiye'ye getirildiğini açıkladığında önce şaşırmış,hatta inanamamıştık.

Aradan geçen on yılda, Öcalan'ın Suriye'den ayrılmasından yakalanışına kadarki dönemle ilgili çok yazı,hatta kitaplar yazıldı. Gelişmeler ayrıntılı olarak didiklendi. Ancak, 10 uncu yıldönümdeki yayınlar hepimize yeni bilgiler veriyor. Gelişmeleri daha sağlıklı inceliyor ve daha da önemlisi daha doğru veriler karşımıza çıkıyor.

Rıdvan Akar'ın 32 inci Gün programında yayınlanan belgeseli, Nur Batur'un Sabah gazetesindeki dizisi ve Hulusi Turgut'un Hürriyet'teki Öcalan'ın Türkiye'ye getiriliş öyküsü bir hazine yükü bilgiyle dolu.

Benim çok yakından izlediğim, Yunanistan'ın bu olaydaki rolüydü. Atina hükümetleri, yıllar boyunca Öcalan'ı kullandılar. PKK'yı kollayıp korudular. Bir Kürt lobisi kuruldu. Hükümetler bu faaliyetler için bir fon dahi oluşturdu. Resmi kişilerin dışında emekli askerlerden veya Türk düşmanı kişilerden oluşan bir kesim de, hem bu parayı kullanmak, hem de Türkiye aleyhtarı faaliyetlerin prestijinden yararlanmak için kolları sıvadılar. Öcalan'a

ziyaretlerden tutun da, PKK'ya eğitim,hatta Atina yakınlarındaki Lavrion kampında, Türkiyeden kaçan PKK'lı göçmenlere kucak açmaya kadar uzanan son derece önemli destek verdiler.

Nur Batur'un dizisi çok önemli,zira Öcalan'ın "Yunanistana vizesiz girme suçundan!" dolayı yargılandığı mahkemenin zabıtlarına dayandırıyor. Orada da çok net bir şekilde, Öcalan'ın en büyük hatasının Yunanlı dostlarına inanmak olduğu ortaya çıkıyor.

Yine aynı zabıtlardan anlaşılıyor ki, Yunanlılar ikiye bölünmüşler.

Bir yanda, dönemin Başbakanı Simitis ve onun gibi düşünenler, yani biran önce Öcalan sorunundan kurtulmak isteyenler diğer yanda Öcalan'ı Türkiye'ye karşı kullanmak isteyenler. Sonunda, sağduyu galip geliyor ve Öcalan lobisi silinip gidiyor.

Ben, Öcalan'ın yakalanmasında Pangalos'un rolünü hep merak etmişimdir. Kendisiyle de defalarca konuştum.

Öcalan'ın Güney Afrikadaki bir Yunan asıllı Güney Afrikalının dev bir çiftliğine gönderilmesinin planlandığını, ancak bir türlü vize alınamadığı için, Kenya'da birkaç gün kalması gerektiğini, en büyük hatasının, o birkaç günü Yunan elçiliğinde geçirmesine göz yummak olduğunu anlatmıştır. Pangalos'a göre, Öcalan'ın yerinin anlaşılması, Yunan istihbaratının Amerikan taraflısı kişilerinin Washington'a rapor etmeleri yol açmıştır.

Kim ne yapmışsa yapmış ve iyisini yapmış. Eğer o günlerde Başbakanlıkta Simitis oturuyor olmasaydı, bugün Ege'de barış rüzgarları esmezdi.

MİT Öcalan'ı, PKK İçindeki Muhbirinden İzledi...

Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesi sürecinde iki kurum çok önemli rol oynadı.

Bunlardan biri, Türk Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), diğeri de CIA' dır.

Ankara'da kimse kendine pay çıkartmaya kalkmasın. MİT, Suriye'den çıkmasından itibaren, Kenya'da teslim alınmasına ka-

dar geçen sürede Öcalan'ı adım adım izledi. Her gittiği yerden haberi vardı. Ne CIA ne de bir başka istihbarat teşkilatı (özellikle de İsrailliler) , MİT'in önüne geçemediler.

Bunun başlıca nedeni de, PKK içinde MİT'e çalışan birinin bulunmasıydı.

Şimdiye kadar başka yerde okudunuz mu, bilemiyorum. Belki de ilk defa duyuyorsunuzdur.

(Hayır Birand, ilk defa duymuyoruz. Bu bilgiler sizin açıklamalarınızdan çok önceleri yayınlanan –MİT,Mossad,CIA- isimli kitabın birinci baskısında kamuoyu ile paylaşılmıştı.)

Ancak Öcalan'ın nereye gittiğini ve ne yaptığını çok yakından izleyen bu kulak, MİT'e inanılmaz bir avantaj sağladı.

CIA'nın bilmesine rağmen, ağzında geveledeği bazı bilgilerin, ilk elden MİT temsilcisinden çıkması, Washington'u hayret ettirdi.

Öcalan'ın takibinde Amerikan üstünlüğü, Nairobi hava alanındaki bir FBI ajanından kaynaklandı. Ajan, Öcalan'ın yan kapıdan çıkarılmasından kuşkulanmış ve takip etmişti. Resmini çekip Washington'a yollayınca, kıyametler koptu.

"FBI ajanı orada ne arıyor?" diye sorabilirsiniz.

O dönemde Nairobi'de Amerikalılara karşı büyük bir suikast girişimi olmuş, Kenya hükümeti de FBI' nin hava alanını gözetlemesine izin vermişti. Öcalan işte o ağa takıldı. Ancak, Nairobi'de nerede kaldığını yine önce MİT öğrendi.

Bütün bunlar işin teknik takibiyle ilgili.

Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesi ise, tümüyle Başkan Clinton'un verdiği bir karardan kaynaklanmıştır.

ABD yönetimi, hem Yunanistana baskı yapıp Nairobi'deki Büyükelçilikten çıkarılmasını, hem de Kenya hükümetiyle anlaşıp, PKK liderinin Türk MİT'inden gelen uçağa teslimini sağladı. Eğer Washington aksi yönde bir karar vermiş olsaydı, Öcalan bugün başka bir yerde yaşıyor olabilirdi.

Yine yanılıyorsunuz Birand, eğer ABD bir şekilde Terörist başının teslim alınmasında engelleme yapsaydı. Nairobi'de bulunan Türk Timi kararlıydı, gerekirse MİT Yunanistan Başkonsolosluğu'na

ani bir baskınla Öcalan'ı paketleyip zor yoluyla Türkiye'ye getirecekti. MİT'in bu kararlılığı karşısında ABD'li yetkililer ve Atina olası bir Türk-Yunan Savaşı'nı göze alamayıp Terörist başının tesliminde kolaylık göstermek zorunda kalmışlardır. Kimse Türkiye'yi küçük görmesin ve göstermesin.

Unutmayın ki, bugün dünyanın en kuvvetli İstihbarat kuruluşları arasında ismi geçen CIA ve MOSSAD'ın kuruluş felsefesi Abdülhamid döneminde kurulan ve zaman zaman Mustafa Kemal'in de görev yaptığı ***'Teşkilat-ı Mahsusa'*** *ya dayanmaktadır.*

MİT'in Hakkari Raporu

Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) daire başkanı düzeyinde uzmanları; Hakkâri, Yüksekova ve Şemdinli'nin tarihi önemi konusunda TBMM'de çarpıcı değerlendirmeler yaptılar. MİT yetkilileri, özellikle Şemdinli'deki aşiretlerin üzerinde Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) lideri Mesud Barzani ve Irak Devlet Başkanı Celal Talabani'nin etkili olduğunu, Yüksekova'daki uyuşturucu trafiğinin Afganistan'a uzandığını söyledi.

TBMM Şemdinli Araştırma Komisyonu'nun tutanaklarına göre, 1 ve 9 Kasım patlamalarını da içeren 18 eylemle ilgili bilgileri bulunmadığını söyleyen MİT yetkililerinin analizleri şöyle:

- Buradaki olayları biz çok da yadırganır nitelikte bulmuyoruz. Şemdinli ve Yüksekova, genel hatlarıyla hassas bir alandır. Her türlü dinamiğe açıktır. Hali hazırda terör örgütünün Botan ve Zagros adı altında iki yapılanma içerisinde olduğunu, takribi bin civarında silahlı güce sahip olduğunu biliyoruz. PKK'dan önce de hassastır, sonra da hassastır.

15 aşiret Irak'la bağlantılı

- 1927 Şemdinli isyanından bu yana gelen bir potansiyel vardır ve burada 15 civarında aşiret ve onların kolları, kabileleriyle ve Irak'la ve İran'la çok bağlantılı, iç içe geçmiş, aile, akraba bağları bulunan bir yapı söz konusudur. Yani aşağıdaki KDP'nin ya da Barzani nezdindeki bir hareketlilik çok kısa zamanda bu bölgede yansıma bulur.

- Feodalite henüz kırılmış değildir bu bölgede, çok etkindir. Bu ticari ilişkileri de, ekonomik ilişkileri de sosyal ilişkileri de belirleyicidir. En çabuk tahrik olunan yerdir. 84'te (PKK'nın ilk eylemi) Şemdinli seçilirken, tesadüfen seçilmemiştir. Şemdinli köprüdür, çok fazla aşağıdaki her gelişmeden etkilenebilen pek çok sorunu aşamamış ve etkileşime çok açık bir alandır.

Mirasa PKK oturdu

- Geçmişte KDP ve KYB bağlantılı pek çok aşiret bağı var. Günümüzde de bu mirasın üzerine PKK'nın gelip oturduğunu, buradaki her türlü ranttan, imkanlardan, İran-Irak bağlantılarından ve vazgeçilmez bir alan olarak buradan istifade ettiğini biliyoruz.
- Yüksekova'da korkunç bir rant var. Sadece Yüksekova'da odaklanmış değil, belki başlangıç noktası Afganistan'a kadar dayanan veya daha öteye taşıyabilen bir güzergahtan.
- Hakkâri'de asker, polis ve bizden arkadaşlar tayin olduklarında eşyalarını taşıtmak için kamyon bulamıyor. Ama her yerde kasası tertemiz kamyonlar dolu. Bunlar sadece mazot ticareti yapar.

Anadolu'nun köprüsü

- 930'lardan itibaren Şemdinli'nin üzerinde durulur. Çünkü içeride harekete geçirebilecek herhangi bir etkinlikte, "Botan alanı (Şemdinli)" tamamen Anadolu içlerine kadar girişin köprüsü, kanalı, dağ silsileleriyle en müsait olduğu alan olarak yorumlanır. Örgüt bu yorumları yapar.
- Örgüt 84'te burada faaliyete geçmeden önce, öncelikle tüm aşiretleri tahlil etmiştir. Uygun bir taban vardı. Belki adı PKK falan değildi, ama KDP ve KYB'den kaynaklanan, yani Kürtçülük bilincinin oluşturulduğu bir potansiyel. Bu demek değildir ki Şemdinli halkı budur, ama bir örgütün ihtiyaç duyabileceği kadar desteği bulması yeterlidir.

MİT'in Gizli Petrol Raporu

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), "Kürtler, Kerkük-Yumurtalık Boru Hattı'nın kontrolünü ele geçirebilir" uyarısında bulundu. MİT, Ekim 2006'da hazırladığı raporu "gizli" ibaresiyle Genelkurmay, Dışişleri Bakanlığı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ve Dış Ticaret Müsteşarlığı'na gönderdi.

MİT yazısında, Kürt yönetimi tarafından hazırlanan Irak Kürt Bölgesi Petrol Yasa Taslağı'nın Türkiye açısından taşıdığı riskleri anlattı. Ayrıca Kürt Bölgesel Yönetimi'nin, "Irak merkezi hükümetini devre dışı bırakarak müstakil bir devlet gibi hareket etme noktasına geldiği" saptamasını yapan MİT, "Gelişmelerin hassasiyetle izlenerek, Türkiye bakımından alınabilecek tedbirlere ağırlık verilmesinde fayda görülmektedir" uyarısında bulundu.

Taslağın yasalaşması halinde Kürt Bölgesel Yönetimi'nin üçüncü ülkelerle petrol anlaşmaları yapabileceğini ve Kerkük-Yumurtalık Petrol Hattı dâhil bölgedeki tüm kontrolü ele geçirebileceğini vurgulayan MİT, Aralık 2007'de yapılacak referandum öncesinde yaşanabilecek gelişmelere işaret etti. Zira, bu taslağa göre Kürt Bölgesel Yönetimi, Kerkük'te yaşayan halkın referandumla Kürt Bölgesi'ne bağlanacağı kanaatine varırsa, referandumdan önce bile petrol sözleşmesi yapabilecek.

"Devlet içinde devlet" mantığıyla hareket etmeye başlayan Kürt Bölge Yönetimi'nin Kerkük dahil ihtilaflı topraklara el koyabileceğini vurgulayan MİT, saptamalarını dört ana başlıkta toplayıp çok gizli bir rapor hazırladı.

Devlet Geçmişte Hizbullah'ı Kullandı

MİT Müsteşarı Emre Taner, devletin geçmişte Hizbullah'ı kullandığını itiraf etti ve ardından da şu ilginç uyarıyı yaptı: "Şimdi onu yeniden harekete geçirmek isteyenler var. İzliyoruz." Taner, Hizbullah'ı kimin harekete geçireceğini açıklamadı, ancak açıklama orduyu zan altında bıraktı. 1990'lı yıllarda 2 binden fazla cinayet işleyen Hizbullah'ın ordu tarafından kullanıldığı daha önce belgelenmiş, bu durum tartışmalara yol açmıştı.

Star gazetesi köşe yazarı Şamil Tayyar, köşesinde MİT Müsteşarı Taner'in tarihi itirafları ve uyarılarına yer verdi. Avrupa Karma Parlamentosu (AKP) üyelerine brifing veren MİT Müsteşarı Taner'in, üyelere devletin geçmişte Hizbullah'ı kullandığı yönünde bilgi verdiğini, AKP üyesi iki milletvekilinin bu bilgiyi kendisine aktardığını yazan Tayyar, şunları yazdı: "MİT Müsteşarı, Hizbullah terör örgütünün bir dönem devlet tarafından kullanıldığını doğrulamış. Yıllardır bu iddia konuşulurdu, ama devletin en mahrem kuruluşunun başındaki görevlinin bu iddiayı doğrulaması çok önemlidir."

Uyandıracaklar

Şamil Tayyar, Hizbullah ile ilgili gelişmeler konusunda ise, şu çarpıcı bilgilendirmeyi yaptı: "Sıkı durun. Dahası var. Diyor ki (MİT Müsteşarı Emre Taner): 'Hizbullah uzun süredir sessizliğe bürünmüştü. Yeniden harekete geçirme faaliyetleri var. Takip ediyoruz. Yakında yeniden seslerini yükseltmek isteyebilirler.' Mealen cümle böyle. Peki neden? İşte orası meçhul. Bu tezin gerekçesi anlatılmamış. 'Olsa olsa' diyerek yorumlar yapmak mümkün: Seçim sürecinde bazı çevreler terörü tırmandırmak isteyebilir. Bazı sol aydınlara yönelik suikast girişimleri düzenlenerek laik-anti-laik çatışması körüklenebilir..."

Devlet-Hizbullah ilişkisi

1990'lı yıllarda Bölge'de 2 binden fazla faili meçhul cinayet işleyen Hizbi Kontra'nın Batman, Diyarbakır, Bingöl hattındaki derin ilişkiler ağı, hep tartışma konusu oldu. 1992 yılında zamanın MİT Müsteşarı Teoman Koman, Türkiye'de Hizbullah isimli bir örgüt olmadığını, PKK'ya karşı kendini savunan inançlı Bölge halkının var olduğunu iddia etmişti. Muhittin Fisunoğlu da, Kara Kuvvetleri Komutanlığı yaptığı dönemde Hizbullah için, "PKK'nin baskınlarına karşı kendini koruyan, dini inançları kuvvetli vatandaşlar" demişti. 1993'te Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek ise, TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'na verdiği bilgide, Batman-Gercüş'te Hizbullah kampı olduğunu, kampın JİTEM'e yakın kurulduğunu, bu sebeple bir operasyon yapamadıklarını, kampta askeri-siyasi eğitim verildiğini açıkladı. Emniyet Müdürü, ayrıca şu bilgiyi vermişti: "Hizbullah mensupları bir dönem güvenlik makamlarından yardım gördüler." Bu açıklamanın ardından Batman Emniyet Müdürü, pasifize edildi.

Komisyon ilişkilere dikkat çekti

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu ise, 12 Ekim 1995'te yayınladığı raporda, Hizbullah'ın JİTEM kurucusu Binbaşı Cem Ersever ile olan bağlantısına, ordudan yardım aldıklarına, devletin çeşitli kurumlarıyla ilişkili olduklarına dikkat çekildi. Batman'da altı yıl görev yapan Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Faruk Cömert de, "O zaman oralarda PKK'ya karşı

Hizbullah'ın kullanıldığı söyleniyordu. Kullanmak isteyenler oldu. Valiye gidip bunun yanlış olduğunu söyledim" dedi. TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış da, yaptığı açıklamalarda Hizbullah'ın devletçe yetiştirildiğini, olayı araştırmakta zorlandıklarını, işin ucunun asker ve üst düzeydeki bürokratlara dayandığını belirtti.

JİTEM Hizbullah'ı Kullandı

Susurluk raporunda ismi JİTEM'in kurucusu olarak geçen Binbaşı Ahmet Cem Ersever'in avukatı Emin Emir, Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Faruk Cömert'in, "Devlet Hizbullah'ı kullandı" yönündeki açıklamasının ardından çarpıcı iddialarda bulundu.

Ersever ile Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu arasındaki ilişkiye dikkat çeken Emir, Ersever'in Velioğlu'ndan çok iyi istihbarat aldığını söyledi. Özellikle 1989-1990 yıllarında bu ikilinin yaptığı görüşmelerden bahseden Emir, Ersever'in o dönem "Düşmanımın düşmanı dostumdur" ilkesiyle hareket ettiğini belirtti. Emir'in açıklamaları, devlet tarafından varlığı hiçbir zaman resmî olarak kabul edilmeyen JİTEM'in Hizbullah'a bakışını da ortaya koyuyor: "Ersever bana, Velioğlu'ndan PKK'yla ilgili bilgiler aldığını anlattı. Hizbullah'ı seviyordu, sempatisi vardı. 'Bu arkadaşlar vasıtasıyla soruşturma yapsam, Güneydoğu'daki bazı cinayetlerin faillerini öğrenebilirim. Ama ölenler zaten PKK'lı. Özel bir gayret göstermeye gerek yok. Hizbullah, yapılması gerekeni yapıyor.' diyordu."

Emir, Ersever-Velioğlu görüşmelerinin "arazi"de gerçekleşmiş olmasının kuvvetli bir ihtimal olduğunu; çünkü istihbarat çalışmalarının genelde "yer göstererek" yapıldığını belirtiyor. Hizbullah'ın o yıllarda sempati kazanmak için polis ve jandarmayı öldüren PKK'lıları infaz ettiğinin altını çizen Emir, "Bir gün önce sizin mesai arkadaşınız PKK tarafından öldürülüyor. Ertesi gün başka birisi de onu vurduğu için karşınıza getiriliyor. Siz olsanız ne yapardınız? Bazı jandarma görevlileri bu adamlara çay-kahve ikram ediyordu." diye konuşuyor.

Hizbullah'ın devlet tarafından kurulduğuna dair Ersever'den herhangi bir şey duymadığını ve bu iddialara katılmadığını vurgulayan Emir, "Fakat devlet Hizbullah'ın üzerine giderken göstermesi gereken itinayı göstermedi. Çünkü o zaman PKK denilen daha büyük bir belayla uğraşılıyordu." diyor.

Emir'le Ersever'in arkadaşlığı avukat-müvekkil ilişkisinin çok ötesinde. Eski bir asker olan Emin Emir, Ersever'le 1989 yılında, binbaşının yazdığı "Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan" isimli kitabın dağıtımında yaşadığı zorlukların ardından tanışmış. Emir bu ilginç olayı şöyle anlatıyor: "Ersever, kitabını bir matbaaya bastırmış. Fakat, söz konusu matbaa o dönemde PKK'dan çekindiği için kitaba ismini yazdırmamış. Tabii mevzuat gereği kitabın üzerinde matbaa ismi ve yayınevi bulunması zorunlu. Ersever, MHP genel başkan yardımcılığı da yapan Muhittin Çolak'ın önerisi üzerine bana geldi. Ben de bir 'vatansever' olarak, Ersever'in kitabını kendi yayınevim olan Kitap Yayın Pazarlama'dan (KİYAP) çıkardım. Arkadaşlığımız ondan sonra da devam etti. 1993'te de Ersever'in avukatlığını üstlendim."

Emir, o yıllarda Güneydoğu'da İstihbarat Grup Komutanlığı'nda, bölgede JİTEM görevlisi olarak bilinen başka kişilerin de davasına baktığını; çünkü birçok avukatın bu görevi PKK'dan korktuğu için kabul etmediğini kaydediyor. Ersever'le yaptığı sohbetlerde, Hüseyin Velioğlu isminin geçtiğini ve 1993 yılında öldürülen Ersever'in kendisine Hizbullah'tan istihbarat edindiğini anlattığını dile getiren Emir, bu durumu da olağan karşılıyor. Emir, "Birçok isim vardı. Onları yakalamıyordu. 'Bu benim işim değil, her türlü kanun kaçağından istihbarat alırım.' diyordu." ifadelerini kullanıyor.

Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman, MİT müsteşarı olarak görev yaparken "Hangi Hizbullah? Bir İran'daki Hizbullah vardır. Bir de PKK'ya karşı kendini koruyan dinî inançları kuvvetli vatandaşlar." demişti. Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek de "Hizbullah'ın üzerine nasıl gidelim? Karargâhları JİTEM binasının yanında." şeklinde konuşmuştu. Emir, bu ifadeleri şöyle yorumluyor: "Batman'da JİTEM'in herhangi bir ofisi yoktu. Hizbullahçılar, biz JİTEM'iz diye emniyet müdürünü kandırmış olabilir. Hizbullahçılar JİTEM'in bürolarına gitmiş gelmiş olabilir. Çünkü bunlar, resmi olmayan, kapısında herhangi bir işaret bulundurmayan binalardı. Girip çıkanlar sivil giyimli, sakallı, pejmürde tipli insanlardı. Sivil plakalı otomobiller kullanırlardı." Orgeneral Faruk Cömert'in açıklamalarını değerlendiren Emir, "Paşa bölgede çok etkindi. Görevi uyarmakla sınırlı kalmamalıydı. Masaya yumruğunu vurup, olayı zapta geçirmeliydi." diyor.

JİTEM'in kurucusu olarak bilinen Binbaşı Ahmet Cem Ersever, 17 Mart 1993'te ordudaki görevinden 30 arkadaşıyla birlikte istifa ederek ayrıldı. Daha sonra bazı gazete ve dergilere "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım ve Güneydoğu'daki fail-i meçhullerle ilgili bilgiler verdi. Aydınlık gazetesine anlattıkları ile ilgili mahkemeye ifade vermek için 24 Ekim 1993'te Ankara'ya giden Ersever'den bir süre haber alınamadı. 4 Kasım 1993'te Ankara Elmadağ'da cesedi jandarma ekipleri tarafından bulundu.

Orgeneral Faruk Cömert ne demişti?

Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Faruk Cömert, geçtiğimiz aylarda bir gazeteye yaptığı açıklamada Batman'daki olaylarla ilgili şunları söylemişti: "Ben Körfez Savaşı'nda da sonrasında da oradaydım. Daha o zaman Hizbullah konusunda uyarı yapmıştım. Çiller zamanında valiye söylemiştim. Sanıyorum Muzaffer Ecemiş'ti valimiz ve daha sonra içişleri müsteşarı da oldu. Bu Hizbullah olaylarıyla ilgili olarak, PKK'ya karşı kullanıldığı söyleniyordu. O zaman bunun yanlış olduğunu belirttim. Devlet başka güç kullanmaz, kendi gücünü kullanır, demiştim. Şimdi Batman'daki olaylarda bunlar mı var, PKK mı tam izleyemedim."

Avukat Emin Emir, öldürülen müvekkili Cem Ersever'in, Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'ndan çok iyi istihbarat aldığını söyledi. İkilinin yaptığı görüşmelerden bahseden Emir, Ersever'in o dönem "Düşmanımın düşmanı dostumdur" ilkesiyle hareket ettiğini belirtti. Emir'in açıklamaları, devlet tarafından varlığı hiçbir zaman resmi olarak kabul edilmeyen JİTEM'in Hizbullah'a bakışını da ortaya koydu.

Hizbullah Bilgi Bankası

Hizbullah, 1991 sonunda PKK'nın bu örgütü kendine engel görüp bazı yöneticilerine saldırmasıyla gündeme geldi. Hizbullah da PKK eylemlerine karşılık verdi. Güneydoğu'da, uzun bir süre PKK-Hizbullah çatışması yaşandı. Hizbullah'a yönelik en büyük darbe, İstanbul polisi tarafından 17 Ocak 2000'de indirildi. Polisin örgüt üyeleriyle girdiği 4,5 saatlik operasyon sonucunda evde bulunan örgüt lideri Hüseyin Velioğlu ölü, örgütün Marmara ve Ege sorumlusu Edip Gümüş ve askerî kanat sorumlusu Cemal Tutar

sağ olarak ele geçirildi. İki gün sonra Üsküdar Hasippaşa Caddesi 2. Çıkmaz Sokak 26 numaraya yapılan operasyonda, evde toprağa gömülmüş cesetler çıktı. Elleri ve ayakları bağlı olan ve cenin pozisyonunda gömülen on cesetten bazılarının kafatasında beton çivisi bulunduğu, kol ve bacaklarının kırıldığı ve kesildiği, maktullerin işkenceye maruz kaldıkları tespit edildi. Olaydan sonra Ankara ve Batman'da da mezar evlere ulaşıldı. Hizbullahçı olduğu öne sürülen Başbakanlık'ta idari ve mali işlerde görevli Abdussamet Yıldız, bir operasyonla görev başında gözaltına alındı. Güneydoğu'da 1993'ten 1999'a kadar yapılan 500'e yakın operasyonda 4 bin Hizbullah militanı yakalandı. 400 faili meçhul cinayet aydınlatıldı. 1999 Mart'ında Kızıltepe'de Hizbullah'ın arşivi ele geçirildi ve 20 bin Hizbullah sempatizanı saptandı. Türkiye'de ilk defa Hizbullah'la ilgili bir bilgi bankası kuruldu.

ABD ile Zıtlaşmayalım

Eski MİT Müsteşarı Sönmez Köksal, Nokta Dergisi'ne verdiği röportajda önemli uyarılarda bulundu. Köksal'a göre, dünyanın en büyük gücü ABD ile zıtlaşmaya girersek bunun faturası önümüze konulur.

"Soğuk Savaş döneminde Türkiye Güneydoğu kanadında Avrupa'yı koruyan bir kale gibiydi. Şimdi yine önemi var ama, eskisi kadar değil. Sınırları kapatarak, dış dünya ile ilişkileri minumuma indirerek Türkiye'yi koruma altına almak mümkün değildir. Hiçbir ülke, Çin bile küreselleşmenin baskısına dayanamadı. Türkiye'nin de dayanması mümkün değildir."

Türkiye'nin dış politikası ve AB ilişkilerinde karşı karşıya bulunduğu kriz eğilimlerini ortaya koyan Köksal, bugün jeopolitik konuma güvenerek politika yapma devrinin kapandığını belirterek "Bir gün elinizde sadece coğrafya kalır" diye konuştu. Sönmez Köksal söyleşisinde özetle şu başlıkları vurguladı:

AB ile müzakere süreci çok güçlü disiplin gerektiriyor. Onlara göre bu disiplinin gereğini Türkiye gösteremiyor. Şimdiden bunun bir takım ipuçları oluşmaya başladığı görüşü hakim Avrupalı bazı çevrelerde. Türkiye belki sürecin sonunda, o zamanki jeopolitik şartlar, bölgedeki şartlar, ekonomik gelişme düzeyi itibariyle her şeyi yan yana koyup, ben bu şartlarda böyle bir AB'ye girmek istemiyorum diyecektir.

AB'ye entegrasyon yolunda, yapısal reformları yapması, moderniteyi yakalaması, Türkiye'nin ulusal kimliğinden vazgeçmesi anlamına gelmiyor. Bir ay, bir yıl derken 40 yıl kaybettik AB yolunda. Ortaklığı 40 yıl süren bir ülkenin müzakeresi de 80 yıl sürer diyenler bile var.

Soğuk Savaş döneminde Türkiye Güneydoğu kanadında Avrupa'yı koruyan bir kale gibiydi. Şimdi yine önemi var ama, eskisi kadar değil. Sınırları kapatarak, dış dünya ile ilişkileri minumuma indirerek Türkiye'yi koruma altına almak mümkün değildir. Hiçbir ülke, Çin bile küreselleşmenin baskısına dayanamadı. Türkiye'nin de dayanması mümkün değildir.

Türkiye'nin jeopolitik önemi geri plana atabilecek gelişmelerin içinde olmaması gerekir. Yanlış bir algılama, yanlış bir hesap Türkiye'nin konumunu bir tehdite, yüke dönüştürebilir. Politika giderse artık jeo'su yani sadece coğrafyası kalır elinizde. O zaman da coğrafya bir baş belasıdır.

Türkiye'nin karşısında dünyanın en büyük ekonomik, siyasi ve askeri gücü duruyor. ABD ile zıtlaşmanın, kavga etmenin hiçbir alemi yok. Türkiye' nin dış politikasında gelgitler yaşanıyor. Hükümetin global bakış sahibi olması lazım. Bu var mı yok mu bilemiyorum. Bazen var diye düşünüyorum, bazen yok diye.

Dış Güçler Zayıflığı Affetmez

Dış güç tehdidi eskiye göre daha fazla. Dış güçler, aman Türkiye güç kaybetti, yardım edelim falan demezler. Nerede zafiyet görürlerse oraya yönelirler. Bunu yapacak çok fazla dış güç unsuru var günümüzde. Komplo teorileri penceresinden hareketle politika oluşturmaya başlayarak hiçbir yere varamazsınız.

MİT Müsteşarlığı döneminin tecrübe olarak bana verdiği büyük bir zenginlik var. Küresel anlamda olayları değerlendirmede büyük artılar getirdi bakış açıma.Diplomatik deneyimime büyük zenginlik kattı.

Müsteşarlık dönemini yazmam yasal olarak mümkün değil. Ben o defteri çevirdim. Tecrübe olarak bana verdiği çok büyük bir zenginlik var. İçimde saklı özel bir yerde. Türkiye gerçeklerini farklı açılardan görmek, ülke sevgisinin ve vatanseverlik duygu-

sunun çok yüksek olduğu önemli bir kitle ile çok yakından beraber çalışma imkânını buldum.

MİT Eski Müsteşarı, Emekli Büyükelçi, Dış Politika Uzmanı Sönmez Köksal

MİT'in Irak'taki Gücü

Bu kadar bilgi yoğunluğunun ardından kafalarımızı biraz dinlendirelim ve bir minik fıkra ile rahatlayalım. İşte fıkramız;

BND, KGB, CIA, MOSSAD ve MİT arasında düzenlenen yarışma sonucunda Irak'ta hakim olacak ülke belirlenecektir. Yarışmanın konusu Irak'ta bulunan bir insan iskeletinin kaç yıllık olduğudur.

BND ajanı iskeletin bulunduğu odaya girer. Yarım saat sonra çıkar. "14 bin yıllık bir iskelet" der Şaşkın bakışları süzdükten sonra "Bizim Kriminoloji laboratuarlarımız çok iyi" der.

KGB ajanı odaya girer. Girmesi ile çıkması bir olur "14350" yaşında der Nasıl bu kanıya vardığını sorduklarında "Kimyasallar konusunda çok uzman bir ülke olduğumuz için" der.

CIA Ajanı odanın içerisine girer 1 saat sonra çıkar "14357 yaşında" der Hatta 6 aylık Nereden bildiğini sorduklarında "Hamile iken ölmüş. Yanındaki ceset 6 aylık bir bebek cesedi" der.

MOSSAD Ajanı odaya hiç girmez. Nedenini sorduklarında "Biz sizlerin topladığı istihbaratı devşiririz. Niye kendimizi yorup bunca para harcayalım ki" der.

Sıra MİT ajanına gelmiştir, İçeri girer. 15 dakika sonra çıkar. "14357 yaşında" CIA doğru bilmiş. Ama çocuk onun değilmiş. Çocuğun süt annesiymiş. Hepsi şaşırır bu bilgiye nasıl ulaştı diye "Gayet basit der" MİT ajanı. Bebek kadının rahim bölgesinde değil kucağında duruyordu. Rahimdeki bebek ise 7 aylık" İşte devletimiz de Irak'ta bu kadar ince ve hassas çizgilere dikkat ediyor. Amerika ve diğer ülkelerin anlamadığı, anlayamadığı nokta bu.

MİT

Teşkilat-ı Mahsusa'dan MİT'e

Araştırmacı – Yazar **Faruk Mercan**, Teşkilat-ı Mahsusa'dan MİT'e isimli bir araştırmanın içine girerek MİT'in 33 yıllık hikayesi'ni bir kitap haline getirmiş, Faruk Mercan'ın anlatımıyla bu 33 yıllık serüveni sizlerle paylaşmak istedik. İşte 33 yıl;

İstihbarat uzmanları ve Milli İstihbarat Teskilat-ı, Türk istihbarat tarihini Teşkilat-ı Mahsusa ile başlatıyorlar. Enver, Cemal ve Talat Paşa üçlüsünün yönetimindeki İttihat ve Terakki'nin iktidarı ele geçirmesi ile birlikte Teşkilat-ı Mahsusa, Sultan Reşat'ın onayıyla kuruldu. Teşkilat, istihbarat dünyasının en temel geleneğine göre gizlilik kurallarına uygun olarak çalışıyordu. Görünüşte, Osmanlı Genelkurmayı olan Harbiye Nezareti'ne bağlı ve elemanlarının çoğu asker kökenliydi. Ancak binlerce sivil elemanı vardı. Teşkilat-ı Mahsusa sadece Harbiye Nezareti ile bağlantılıydı ve Osmanlı sadrazamı bile, teşkilat-ı ordunun bir parçası olarak bilirdi. Teşkilat sadece sadrazam (başbakan) ve harbiye nazırına (Genelkurmay başkanı)na bilgi verirdi.

Teşkilat-ı Mahsusa kitabının yazarı Dr. Phitlip Stoddard, Osmanlı gizli servisini şu sözlerle anlatıyor:

"Teşkilat-ı Mahsusa, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde faaliyet gösteren, döneminde dünyanın en güçlü ve etkin gizli örgütlerinden biriydi. İkinci Meşrutiyet dönemiyle ilgili kitapların çoğunda teşkilatın adının bulunmamasına yol açan bu gizlilik perdesine rağmen, yüksek rütbeli Osmanlı subaylarının bazıları Teşkilat-ı Mahsusa'yı kesinlikle biliyorlardı. Ancak hükümetteki nazırların çoğuna, Teşkilat-ı Mahsusa'nın baş sorumlularından Eşref

Kuşcu Bey'in kendi deyimiyle güvenilmez oldukları için bilgi verilmiyordu. Türkçe ve yabancı dillerde yayınlanan kitaplarda Teşkilat-ı Mahsusa'dan pek bahsedilmez, bahsedilse de verilen bilgiler çoğunlukla doğru değildir. Kaynaklardaki bu eksiklik, teşkilatın adını, faaliyetlerini ve personelini gizli tutmakla yükümlü Osmanlı yetkililerinin bir başarısıdır. Teşkilat-ı Mahsusa ajanlarının büyük bir bölümü Türk'tü, ancak Osmanlı İmparatorluğu'nun her yanına ve yurtdışına dağılmış bulunan çeşitli hücrelerin liderlerinin çoğu da Türk değildi. Teşkilat-ı Mahsusa personeli 1916 yılında 30 bin kişiye ulaşmıştı. Ajanların büyük bir bölümü uzmanlardan oluşuyordu. Bunlar doktorlar, mühendisler, gazeteciler, politikacılar, subaylar ve geçmişleri kuşkulu ama sadakatlerine kesinlikle güvenilen **Gerilla Savaşı** uzmanlarıydı. Teşkilat-ı Mahsusa üç kıtada örgütlenmişti. Yakındoğu ve Kuzey Afrika'da yayılmış bulunan çeşitli hücrelerdeki ajanların pek azı örgüt mensubu olarak tanınıyordu. Resmi üyelik listeleri bulunmamakla birlikte **Kuşcubaşı Eşref**'e göre, böyle bir listenin yayınlanması durumunda Yakındoğu'da birçok devlet adamı rahatsızlık duyacaktı. Böyle bir liste onların **I. Dünya Savaşı** öncesinde ve savaş sırasında Türkler için neler yaptıklarını ve karşılığında ne kadar para aldıklarını gösterecektir."

İlk Türk Gizli Servisi

Teşkilat-ı Mahsusa'nın merkezi İstanbul Nuruosmaniye'deydi. Teşkilat mensupları, 1. Dünya Savaşı boyunca, Bingazi'de, Trablus'ta, Basra'da, Mısır'da gerilla hareketlerini örgütlediler, bu hareketlerde fiilen görevler aldılar. Osmanlı Devleti'nin son yıllarında, siyasi birliğin korunmasını sağlamak, ayrılıkçı hareketleri önlemek ve yabancı ülkelerin Orta Doğu'daki istihbarat ve gerilla faaliyetlerine karşı koymak amacıyla kurulan Teşkilat-ı Mahsusa, modern anlamda ilk Türk gizli servisiydi. Teşkilat-ın önde gelen yöneticisi **Kuşcubaşı Eşref** Bey, Sultan Abdülhamit'in Kuşcubaşı'sının oğluydu. Türkiye'den ayrılmak zorunda kalan 150'likler listesinde yer aldı. Bu özelliğiyle istihbaratçıların vazgeçilmez kaderi olan "kahraman" ya da "hain" olmak tercihleri arasında o dönemde zorunlu olarak ikinci gruba girdi. Ancak daha sonra 1938'de affedildi ve Türkiye'ye geri döndü. **Kuşcu-**

başı Eşref Bey (Eşref Sencer), Süleyman Askeri, Ömer Naci Bey, Hacı Sami Bey gibi teşkilatın üst düzey isimleri dışındaki 30 bin kişilik istihbaratçılar ordusu, yaptıkları görevleriyle ve sırlarıyla tarih oldular. **Mustafa Kemal Paşa**, Mehmet Akif Ersoy ve Bediüzzaman Said Nursi de Teşkilat-ı Mahsusa'nın verdiği görevi yerine getiren isimlerdi.

Mim Mim Grubu

Teşkilat-ı Mahsusa'nın, Birinci Dünya Savaşı'nın getirdiği yıkım sonucu dağılmasından sonra 1919'da oluşturulan **"Karakol Örgütü"** Milli Mücadele hareketine büyük destek sağladı. İstanbul'un işgali ile faaliyetine son verilen **Karakol Örgütü**'nün yerini alan "Müdafaa-ı Milliye Grubu"nun (Mim Mim Grubu olarak da adlandırılır) çalışmaları 1921'de TBMM'ce onaylandı. Mim Mim Grubu tarafından İstanbul İşgal Kuvvetleri Karargahı'na sızılarak, birçok önemli belge elde edildi. **Atatürk**'ün direktifiyle, Ankara Hükümeti adına istihbarat toplama ve istihbarata karşı koymakla görevlendirilen ilk kuruluş, 1920'de kurulan Askeri Polis Teşkilat-ı'dır. Bu kuruluşun devamı olan Tetkik Heyeti Amirlikleri 1922'ye kadar faaliyet gösterdi. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra istihbarat görevi ve sorumlulukları **Genelkurmay Başkanlığı Haberalma Şubesi**'ne devredildi. 1926 yılı başında Genelkurmay Başkanlığı'nda yapılan bir toplantıda **Atatürk**; çağdaş devletlerde olduğu gibi Türkiye'de de bir istihbarat örgütü kurulması direktifini verdi.

Milli Emniyet Hizmeti

Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın istihbarat faaliyetlerini yöneten, Polonya asıllı General Oberst Walter Nikolai tarafından eğitilen ve başta Almanya olmak üzere çeşitli Avrupa ülkelerinde eğitimlerini tamamlayan personelin Türkiye'ye dönmesinden sonra, Genelkurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak'ın girişimiyle 1927'de Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk istihbarat ve istihbarata karşı koyma teşkilatı olan **"Milli Emniyet Hizmeti"** adlı örgüt kuruldu. Kısa adı **MAH** olan bu kuruluşun başına Şükrü Ali Ögel getirildi. **MAH**'ın kuruluşuna ilişkin emir uyarınca, o ta-

rihe kadar ordu müfettişleri tarafından yürütülen istihbarat hizmetleri bütünüyle yeni teşkilata bırakıldı. Geçmişi, **Atatürk**'ün de içinde bulunduğu Teşkilat-ı Mahsusa'ya dayanan **MAH**, zaman içinde ortaya çıkan ihtiyaçlara göre birkaç kez yapılan küçük değişikliklerle, 1965 yılına kadar Türkiye'nin içte ve dışta istihbarat hizmetini karşıladı. **Atatürk**'ten ismini alan **MAH**, 1965'te **MİT** kuruldugu sırada, bu kez **MİT**'in bir şubesi olarak 1980'lere kadar varlığını sürdürdü.

MİT'in Kuruluşu

Devletin milli güvenlik politikasının hazırlanmasıyla ilgili her konuda, istihbaratın tek elden oluşturulması ihtiyacının karşılanabilmesi için Meclis, 1965'te kabul ettiği kanunla Milli İstihbarat Teşkilatı (**MİT**) adı ile yepyeni bir örgüt kurdu. Yeni yasa **MİT**'in bir müsteşar tarafından yönetilmesini öngörürken, müsteşar, görevlerin yerine getirilmesinde başbakana karşı sorumlu tutuldu. **MİT** Kanunu ile devlet çapında istihbarat çalışmalarının yönlendirilmesi ve koordinasyonun sağlanmasında görüş bildirmek üzere "**Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu**" adıyla ilk defa yeni bir yapılanma oluşturuldu. Böylece bu tarihten itibaren **MİT**'in Türkiye'nin yakın siyasi tarihi ile iç içe bugünlere kadar gelen 33 yıllık hikayesi başladı...

İlk Sivil Müsteşar

1965 yılında kurulan Milli İstihbarat Teşkilatı'nın başına bugüne kadar 13 müsteşar atandı. Bu 13 isimden yalnızca önceki Müsteşar Sönmez Köksal ve **MİT**'in bir önceki patronu Şenkal Atasagun sivil kökenli. **MİT**'in ilk müsteşarı Avni Kantan'dan, 1992'de görevi bırakan Teoman Koman'a kadar görev yapan 11 isim ise asker kökenliydi. **MİT** Müsteşarlığına sivil bir isim getirilmesi girişimleri ilk olarak Turgut Özal'ın başbakanlığı döneminde başladı. Ancak Özal'ın dışarıdan bir isim atamaktan, **MİT**'in içinden Hiram Abbas'ı müsteşar yapmaya kadar uygulamaya koymak istediği bir dizi formül başarılı olamadı. 1980 sonrasında Burhanettin Bigali ve Hayri Ündül'ün ardından Teoman Koman 1988'de **MİT** Müsteşarı yapıldı ve dört yıl bu görevini sürdürdü. Özal'ın Çankaya Köşkü'ne çıkması ve Süleyman

Demirel'in başbakanlığı döneminde Teoman Koman'ın ardından ilk kez bir sivil isim olarak Sönmez Köksal göreve getirildi. Diplomat kökenli bir isim olan Köksal'ın bu göreve getirilmesine MGK çevreleri de sıcak baktı.

DYP lideri Tansu Çiller'in Başbakanlık koltuğuna oturmasının ardından yeniden MİT'e dönük revizyon girişimleri başladı. Sönmez Köksal'ı MİT'in başından almak isteyen Tansu Çiller Çankaya Köşkü'ndeki Süleyman Demirel'in muhalefeti ile karşılaştı. Bunun üzerine Çiller çok yönlü planını yürürlüğe koydu. Başbakanlığının daha üçüncü ayında bu girişimleri başlatan Çiller, MİT'in İstanbul Bölgesi Başkanlığı'ndan sonra merkezdeki Yurtdışı Operasyon Baskanlığı'ndan emekli olan Nuri Gündeş'i, 1993 Agustos'unda "İstihbarat Başdanışmanlığı" kadrosuyla yeniden MİT'e aldı. Gündeş kadrosu MİT'e gözükmekle birlikte fiilen Basbakanlık'ta görevlendirildi ve Çiller'in istihbarat danışmanlığını yaptı. Çiller ertesi yıl, Hiram Abas'la birlikte 1988'de MİT'ten ayrılmak zorunda kalan Mehmet Eymur'u de yeniden getirdi. Aslında Çiller'in musteşar yardımcısı yapmak istediği Eymur, MİT Kontr-Teror Dairesi'nin baskan yardımcılığına getirildi. Ancak fiilen daireyi o yönetiyordu, çünkü baskanlık koltuğu boştu. Çiller, en önemli adımı Başbakanlığa bağlı olarak kurduğu Kamu Güvenliği Başkanlığı'nı kurarak attı. MİT'in iç istihbarata dönük görevlerini üstlenmesi düşünülen bu birim, kısaca KGB olarak tartışmalara konu oldu, tepkiler üzerine de çalıştırılmadı.

MİT'in Cevapları

Milli İstihbarat Teşkilatı, önceki Müsteşar Sönmez Köksal döneminde Internet'te bir sayfa açarak, topluma karşı açık ve şeffaf olma yönünde ilk adimi attı. MİT'in tarihçesi, kurulusu, yapısı, görevleri anlatılırken, sorulu-cevaplı bir bolümle de MİT'e donuk kuşkular giderilmeye çalışılıyor. MİT'in Internet sayfasındaki bu bolum söyle:

MİT'in sivillesmesi kavramı neyi ifade ediyor?

Batılı demokratik ülkelerin servislerinde asker kökenli personel kullanmanın oranı cok daha yüksektir. Meseleye asker-sivil gibi ayırımcı bir yaklaşımla bakılmamalıdır. Ülke çıkarları ve ih-

tiyaçlara göre, uzmanlık alanlarının zorunlu kıldığı kadrolaşma, personel politikasının temel unsuru olmalıdır. Halen MİT bünyesindeki asker kökenli personel miktarı tek rakamlı yüzdeleri geçmemektedir. Teşkilat bünyesinde çalışan her görevli MİT mensubu olma kimliği ile bütünleşmiş olup, uzmanlık alanlarında en yuksek verimliliği sağlama gayreti içindedir.

MİT bünyesinde başlatılan yeni yapılanmanın amacı nedir?

Dünyada ve bölgemizde her şey çok hızlı değişime uğramaktadır. Birçok alanda gelişen bütünleşme ilişkilerine rağmen, ülkeler ve güçler arasındaki çıkar farklılıkları çatışmaları daha da artırmaktadır. Türkiye; uluslar arası ve bölgesel politikaların etkileşim alanı içinde belirleyici rollere sahip, lider bir ülke konumundadır. Bu sebeple, dayanışma kurulmak istenen veya gelişmesi engellenmek istenen bölgesel bir güç konumundadır. MİT'in, Türkiye'nin gelişen ihtiyaçlarına, ülkelerarası ilişkilerinin niteliğine cevap verebilen bir yapıya kavuşturulması, devletimizin gelişme dinamiği bakımından hayati önemi haizdir. Güvenlik, stratejik istihbarat konularının yani sıra, organize suçlar ile terör tehdidinin önlenmesinde, ekonomik güvenliği sağlayıcı çalışmalarda gerekli yerini almak zorundadır. Ayrıca, gelişen ve büyüyen Türkiye'nin bölgesel güç olarak yaratılmasında istihbaratın öncelikli katkısının sağlanabilmesi, istihbarat üretimini geliştirici çalışmalarımızın temel unsurudur. Yeni yapılanmanın hedeflerini bu çerçevede değerlendirmek mümkündür.

MİT çalışanlarının miktarı nedir, nasıl bir personel politikası uygulanmaktadır?

Teşkilatta çalışanların miktarı konusunda açıklama yapılmamaktadır. MİT'in gelişme hedeflerini gerçekleştirici bir personel politikası planlı şekilde uygulanmaktadır. Siyasal ve Sosyal Bilimler, Kamu Yönetimi, Uluslar arası İlişkiler, Hukuk, Ekonomi, İşletme, İletişim, Dil Bilimleri, Bilgisayar, Fizik, Kimya, İstatistik gibi çeşitli uzmanlık alanlarından sınavla alınan, dil bilen personelle "İstihbarat Meslek Sınıfı"nı yaratma, başka bir deyimle profesyonelleşme sureci yaşanılmaktadır. Teşkilat bünyesinde, eşit haklara sahip önemli sayıda kadın personel de bulunmaktadır.

Erken emeklilikle ilgili düzenleme niçin yapıldı?

MİT mensupları için erken emeklilik, sürekli stresli görevin zorunlu sonucu olduğu kadar, uygulamaya soktuğumuz personel politikamızın temel unsurlarındandır. Teşkilatın büyük çoğunluğu tarafından desteklenen erken emeklilik kararı ile İstihbarat Meslek Sınıfı yaratılmasının önemli adımları atılmıştır. Boşalan kadrolar yerine lisan bilir, çağımızın gelişmelerini takip edebilecek yetenekli gençler alınmaktadır. Emekli olanların tecrübelerinden yararlanılmaya da önem verilmektedir. Benzer yas sınırları Türk Silahlı Kuvvetleri, Emniyet Teşkilatı gibi kuruluşlar için de söz konusudur. MİT; emekli ve faal görevlerde bulunanlarla, her kesime güven verebilecek bir yapıya sahiptir.

MİT'in yabancı istihbarat teşkilatlarıyla ilişkilerinin mahiyeti nedir?

Yabancı istihbarat teşkilatlarıyla ilişkiler kanuni görevlerin sınırları, milli çıkarlar ve siyasi otoritenin kararları çerçevesinde şekillenir. Türkiye'nin çıkarlarının gerekli kıldığı ihtiyaçlara göre her ülkenin servisi ile ilişki kurulabilmektedir. İşbirliğinin derecesini tayin eden unsurlar da, karşılıklı menfaat ilkesi ve milli çıkarların tayin edici rolü ile şekillenmektedir.

MİT'in ulusal ve uluslar arası terörle mücadele politikası nedir?

Terörle mücadelede daha aktif şekilde yer alabilmenin çalışmaları geliştirilmektedir. Terörizmin, milli, bölgesel ve uluslar arası bağlantılarını dikkate alarak, haber toplama analiz çalışmalarında, işbirliği sağlanan yabancı servislerle ve ilgili kuruluşlarla koordinasyonun geliştirilmesinde, verimliliği artırıcı tedbirler alınmaktadır. Uyuşturucu ticareti, silah kaçakçılığı gibi organize suçlar, ekonomik, politik, güvenlik sorunlarının terörle bağlantısını dikkate alan bir çalışma kavramı çerçevesinde faaliyetlerin yönlendirilmesi esas alınmıştır.

MİT'in iç politikada taraf tutma durumu olabilir mi?:

Zaman zaman yanlış bilgilenme veya maksatlı yönlendirmelerden kaynaklanan bazı iddialar ortaya atılarak, MİT'i iç politikanın bir aracı olarak gösterme gayretlerine rastlanabil-

mektedir. MİT, anayasa ve kanunların belirlediği yetkileri çerçevesinde, milli ve uzman bir kuruluş olarak görevini yürütmektedir. MİT çalışanlarının görev ve sorumlulukları, demokratik ve hukuk ilkelerinin hakim olduğu Anayasa rejimini koruma ve güçlendirme inanç ve kararlılığı ile şekillenmektedir.

Bazı kesimlerden MİT'e yöneltilen eleştirilerin sebepleri nelerdir?

Zaman zaman farklı inanç, ideoloji ve düşünceye sahip bazı kesimlerin eleştirileriyle karşılaşılmaktadır. Bu eleştirilerin büyük çoğunluğunun, yanlış bilgilenmeden kaynaklandığı söylenebilir. Ayrıca, geçmiş tarihlerde, günün koşulları içerisinde ortaya çıkmış, arzu edilmeyen bazı durumların, günümüzde yapılan değerlendirmeler için de geçerli sayılması, yanıltıcı eleştirileri ortaya çıkaran önemli sebeplerdendir. MİT, insanların inançlarına ve özgür düşüncelerine saygı gösterilmesini prensip olarak benimsemiştir. Ancak inançların ve özgür düşüncenin mevcut Anayasa düzenini hedef alan siyasi hareketlerin veya terörizmin amaçları için, yasal yollar dışında istismar edilmesine yönelik örgütlü ve maskeli faaliyetleri izlemek de MİT'in başlıca görevlerindendir. Doğru bilgilere dayanılarak yapılan ve yapıcı olan her turlu eleştiri önemle değerlendirilmekte olup, MİT'i güçlendirme çalışmalarımıza ışık tutmaktadır.

Stratejik ve güvenlik istihbaratlarının MİT çatısı altında bulunması veya ayrılması tartışmalarına MİT nasıl yaklaşıyor?

Türkiye'de iç ve dış tehditlere bir bütün olarak yaklaşılması zorunludur. Türkiye'nin jeostratejik konumu, bölgesel sorunlar, bölgesel ve uluslar arası çıkar çatışmalarının yarattığı tehditler, siyasi, ekonomik, askeri, güvenlik meselelerinin iç içeliği, analizlerde bütünleştirici çalışmaları kaçınılmaz kılarken, haber toplama gayretlerinin yönlendirilmesinde de ayni ihtiyacı ortaya çıkarmaktadır. Diğer güvenlik kuruluşlarının, görev çerçeveleriyle bağlantılı olan istihbarat çalışmalarının sınırlarının belirlenmesi ve kuruluşlar arası koordinasyon ile stratejik anlamda istihbaratın MİT bünyesinde merkezileştirilmesinin zorunluluğu farklı şeylerdir. Güvenlik istihbaratı yurtiçi faaliyetlerle sinirli değildir. Önemli ölçüde yurtdışında

da tehdit oluşturduğu gibi, söz konusu tehditlere destek veren ülkelerle bağlantılı olarak, stratejik istihbarat ile de bütünleşmektedir. MİT bünyesinde, yeni yapılanma çerçevesinde, güvenlik ve stratejik istihbarat konuları, İstihbarat Başkanlığı çatısı altında toplanmıştır. Türkiye'nin jeostratejik konumunun yarattığı tehditler arasındaki bağlantıları dikkate alarak, ayni çatı altında yapılan koordinasyon ve analiz çalışmalarının istihbarat üretimindeki etkinliği artıracağı değerlendirmesi ile çalışmalar yönlendirilmektedir.

MİT'in teknik imkanlarının seviyesi nedir?

Cağımızda teknoloji baş döndürücü bir hızla gelişmektedir. İletişimden, bilim dallarına, çeşitli üretim alanlarına kadar her konu teknolojinin ve bilgisayar kullanımının hakimiyeti altına girmektedir. Gelişen, büyüyen Türkiye'nin geleceği, çağdaş bilimin ve teknolojinin yaygın ve etkili şekilde kullanılabilmesine bağlıdır. MİT olarak, her gecen gün genişleyen ve ağırlaşan görevlerimizin ihtiyaca cevap verebilecek seviyede başarılabilmesi için, teknolojik gelişme yönünden de önemli adımlar atılmıştır ve çalışmalar devam ettirilmektedir. Türkiye'nin jeostratejik yapısı teknolojik gelişmelerin istihbarat üretimine olan katkısının artırılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu çalışmalar, devletimizce teşkilatımız için önemli gelişmeler sağlayacaktır.

MİT'in Resmi Tanıtımı

Millî İstihbarat Teşkilâtı, Büyük Önder **ATATÜRK**'ün bundan 79 yıl önce verdiği, "...muasır devletlerde olduğu gibi, bizde de modern bir istihbarat teşekkülü kurmak mecburiyetindeyiz..." direktifleri doğrultusunda kurulmuş ve her dönemde biraz daha gelişerek, güçlü ve güven veren bir kurum haline gelmiştir.

Her devlet için, ülkenin bölünmez bütünlüğüne, anayasal düzenine, varlığına, bağımsızlığına, güvenliğine ve Millî gücünü meydana getiren bütün unsurlarına karşı içten ve dıştan gelecek mevcut ve muhtemel tehditler hakkında bilgi toplamak ve istihbarat oluşturmak vazgeçilmez bir ihtiyaçtır.

Millî İstihbarat Teşkilâtımız da, Türkiye Cumhuriyeti devlet yapısı içerisinde görevleri ve sorumlulukları itibariyle böylesine önemli bir konumdadır. Nitekim, kanun koyucu, 2937 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Millî İstihbarat Teşkilâtı Kanunu ile MİT'i, ülkenin genel siyasetinin yürütülmesinden sorumlu Başbakan'a doğrudan bağlayarak, Millî Güvenlik İstihbaratı'nı devlet çapında oluşturma ve bu istihbaratı Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı ve Millî Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri ile gerekli kuruluşlara ulaştırma ve ülkemize yönelik istihbarata karşı koyma ile görevlendirerek, yasal sorumluluklarını ve devlet yapısındaki önemini belirlemiştir.

21. yüzyılda teknolojinin ulaştığı düzey ve sürekli gelişme, globalleşmenin getirdiği sorunlar ve açılımlar hiç şüphe yok ki İstihbarat Teşkilâtlarını da etkilemektedir. Bu etkileme, sadece yapılanmayla sınırlı kalmamakta, ilgi alanlarının yanı sıra metod ve prensiplerin, istihbarat yöntemlerinin de yenilenmesine, karşılıklı ülke çıkarları çerçevesinde yabancı istihbarat Teşkilâtlarıyla işbirliğinin geliştirilmesine de neden olmaktadır.

Ancak, bir kurumun kanunu, yetkileri, teknolojik kapasitesi, bütçesi ve diğer kurumlar ile koordinasyon becerisi ne kadar hayati olsa da, hasılasındaki en önemli etkenin, kurumdaki insan kalitesine ve profesyonelliğine bağlı olduğunu düşünmekteyiz.

Teşkilâtımızda, her kademenin verdiği tecrübeler ile yetişen kadroların, üst yönetimde yer almaları ile hedeflenen kalite ve profesyonelliğe ulaşmada çok önemli aşamaların geçildiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Hatırlanacağı üzere, ilk Web Sayfamızdaki "Sunuş"ta, ülkemizin son derece enerjik, bilinçli gençlerine, istihbarat mesleğini tanıtmaya çalışmıştık. Bu çabanın meyvelerini, son senelerde çok net bir şekilde aldığımızı belirtebiliriz. Kurumumuza, belirlediğimiz üniversitelerden mezun, iyi seviyede lisan bilen ve bu mesleğin zorluklarını aşabilecek yeteneklere sahip gençlerin müracaatında büyük artış olmuştur.

Açtığımız imtihanlarda kabiliyet ve başarıları dışında hiçbir etkenin rol oynamadığı bir sistem ile kurumumuza kazandırılan yeni neslin, dünyanın en zor ve yıpratıcı mesleğinde, her kademede bilfiil çabalarıyla kazanacakları tecrübelerden sonra,

gelecekleri, Müsteşarlık dahil üst yönetim görevlerinde, Millî İstihbarat Teşkilâtı'nı mükemmel bir şekilde yöneteceklerine güvenimiz tamdır.

Dünyada halen istikrarsızlık kaynağı olan 22 sorundan, 14'ünün ülkemizi doğrudan veya dolaylı bir şekilde etkilediği, ayrıca uluslar arası terörün aldığı boyut ile perde arkası destekler değerlendirildiğinde ve en önemlisi yaşadığımız coğrafya dikkate alındığında, bu coğrafyada istikrar içinde yaşamanın ne derece zor olduğu ve bunu temin için de diğer faktörlerin yanında, çok yetenekli ve güçlü bir istihbarat kurumuna ihtiyaç duyulduğu apaçık ortadadır.

Arzu edilen istihbarat ihtiyacının karşılanmasında, yurtiçinde ve yurtdışında en kritik bölgelerde, zor şartlarda görev yapan, kapalı dünyalarında sessizlik içinde çalışan mensuplarımızın, başarılarının temel unsuru, şüphesiz milletinden alabildiği manevi destektir.

Yasal yetkileri çerçevesinde görevini sürdüren ve ulusal niteliğini 79 yıldan bu yana ısrarla koruyan Millî İstihbarat Teşkilâtı'na destek vermenin, kişiler ve tüm kurumlar için bir görev ve onur meselesi olduğuna inanıyoruz.

"Biz, büyük Türk Milleti'nin hizmetindeyiz."

MİT'in Görev ve Sorumlulukları

Millî İstihbarat Teşkilâtı 6 Temmuz 1965 tarih ve 644 sayılı Millî İstihbarat Teşkilâtı Kanunu'yla "Başbakanlığa" bağlı olarak kurulmuştur. 18 yılı aşkın bir süre yürürlükte kalan bu Yasa, uygulamada ortaya çıkan aksaklıkların giderilebilmesi, boşlukların doldurulabilmesi ve hızla gelişen ve değişen dünya koşullarına uygun hale getirilebilmesi amacıyla yürütülen çalışmalar sonucunda yerini, 1 Ocak 1984 tarihinden itibaren 2937 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Millî İstihbarat Teşkilâtı Kanunu'na bırakmıştır.

2937 sayılı Yasa'da Teşkilâtın kuruluşu ve ana görevleri genel hatlarıyla belirtilmiş; birimlerin sayısı, adları, ayrıntılı görevleri ve iç örgütlenme ile ilgili diğer hususlar Başbakanın onay-

layacağı gizli yönetmeliklere bırakılmak suretiyle, hem gizlilik sağlanmış, hem de değişen koşullarda hızlı hareket edebilme olanağına kavuşulmuştur.

2937 sayılı Yasa'yı 644 sayılı Yasa'dan ayıran bir diğer özellik de Teşkilâtın 2937 sayılı Yasa ile doğrudan "Başbakana" bağlanmasıdır. Anayasa gereğince Hükümetin genel siyasetinin yürütülmesinden Bakanlar Kurulu ile birlikte Başbakanın sorumlu olduğu göz önünde tutularak, **MİT** doğrudan Başbakan'a bağlanmıştır.

Eğitim Faaliyetleri

İstihbarat özel ya da resmi, herhangi bir eğitim kurumunda öğretimi yapılamayan tek konudur.Bu nedenle, Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarlığı'na giriş sınavında başarılı olan gençler, adaylık safhasında **MİT** Eğitim Merkezi'nde 23-24 hafta süreli temel eğitime alınmaktadır.Temel Eğitim, iyi bir istihbaratçıda bulunması gereken niteliklerin ve becerilerin, adaylara kazandırılmasına yönelik olarak, teorik ve pratik alanda yapılmaktadır. Eğitim, **MİT**'in değişik konu ve kademelerinde uzun yıllar görev yapmış, bilgi ve becerisi yüksek kadrolar tarafından verilmektedir.Başlangıçta, **MİT**'e özgü yöntem ve prensiplerini öğrenerek İstihbaratçı nosyonunu kazanan adaylara, daha sonra görev alanlarını içeren değişik konular tanıtılmakta, haber toplama ve haber değerlendirme ile silah kullanma, hedefi izleme, terör eylemlerine karşı bireysel önlem geliştirme/ korunma ve kendilerine yönelik izleme ve kontrol girişimlerine karşı davranış yöntemleri de öğretilmektedir.Eğitimin bir bölümünde de bilgisayar ve benzeri teknik cihazların İstihbarat çalışmalarındaki kullanımına ilişkin uygulamalı dersler yer almakta, eğitimde çağdaş/ teknolojik imkanlardan azami ölçüde yararlanılmaktadır.Teşkilat personeli, görev alanlarına göre zaman zaman uzmanlık eğitimine tabi tutulmaktadır.

Taner Dönemi Dikkat Çekiyor

Emre Taner, MİT Müsteşarı olduğu Haziran 2005 tarihinden bu yana MİT'i özellikle üç alanda güçlendirdi. Taner, teşkilatın dış istihbarat, terörle mücadele ve insan kaçakçılığı alanında güç-

lenmesini sağladı. MİT mensuplarının görevlerini daha iyi yapabilmesi için yeni programlar geliştirildi ve yabancı dil bilme oranı arttırıldı. Teşkilat ayrıca, kurum ve kuruluşların talepleri üzerine bürokratları bazı konularda bilgilendirdi. 2000 yılında Basın Müşavirliği'nin kurulması ile birlikte gazetecilere yönelik tanışma ve bilgilendirme toplantıları Taner döneminde de sürdü. Son olarak 23 Kasım 2006'da TBMM AB Uyum Komisyonu üyesi milletvekillerine, bizzat Emre Taner tarafından 3.5 saat süren uluslar arası terör brifingi verildi.

MİT Müsteşarları

MİT MÜSTEŞARLARI	GÖREV SÜRELERİ
Emre TANER	15.06.2005 -
Şenkal ATASAGUN	11.02.1998 - 11.06.2005
Sönmez KÖKSAL	09.11.1992 - 11.02.1998
Teoman KOMAN	29.08.1988 - 27.08.1992
Hayri ÜNDÜL	05.09.1986 - 29.08.1988
Burhanettin BİGALI	07.09.1981 - 14.08.1986
Bülent TÜRKER	19.11.1979 - 07.09.1981
Adnan ERSÖZ	13.07.1978 - 19.11.1979
Hamza GÜRGÜÇ	25.11.1974 - 13.07.1978
Bülent TÜRKER	26.09.1974 - 24.11.1974
Bahattin ÖZÜLKER	28.02.1974 - 26.09.1974
Bülent TÜRKER	26.07.1973 - 27.02.1974
Nurettin ERSİN	02.08.1971 - 25.07.1973
Mehmet Fuat DOĞU	02.03.1966 - 27.03.1971
Avni KANTAN	14.07.1965 - 02.03.1966

Kaynakçalar

CIA recruited cat to bug Russians, Charlotte Edwardes, April 11, 2001, telegraph.co.uk.

Edited CIA memo, dated March 1967 (PDF format).

Project: Acoustic Kitty, Julian Borger, September 11, 2001, Guardian Unlimited.

The Agency: The Rise and Decline of the CIA, John Ranelagh, rev. ed., New York: Simon & Schuster, 1987, at p. 208.

Central Intelligence Agency (CIA) Sitesi

CIA Dünya Gerçekleri Kitabı

Mehmet Eymür, Analiz, ss. 170-171.

Dan Raviv, Yossi Melman, Every Spy a Prince,

Noam Chomsky, Kader Üçgeni,

Foreign Report, 16 Haziran 1994,

Milliyet gazetesi - 5 Mayıs 1997.

2000'e Doğru, 8 Nisan 1990.

Richard Deacon, The Israeli Secret Service,

Uri Dan, Entebbe Havaalanı'nda 90 Dakika,

Dan Raviv, Yossi Melman, Every Spy a Prince, ss. 153, 217.

Şalom gazetesi - 23 Mayıs 1990.

Vincent Monteil, Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme,

L'Express, 11-17 Eylül 1972.

Le Monde, 9 Eylül 1972.

Vincent Monteil, Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme,

Dan Raviv, Yossi Melman, Every Spy a Prince,

Hayat dergisi - 5 Ocak 1981.

Milliyet gazetesi - 27 Kasım 1986.

Nokta dergisi - 7-13 Mart 1983.

Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem,

Jewish Chronicle, 7 Şubat 1992.

Newsweek, 2 Aralık 1991.

Michael Collins Piper, Final Judgement.

Paul Findly, "In Kennedy Assassination, Anyone but Mossad is Fair Game for US Media", The Washington Report on Middle East Affairs, Mart 1992.

Kemal Gırgın, Uluslar arası İlişkiler Modern İstihbarat ve Türkiye, Okumuş Adam yayınları, İstanbul Nisan 2003,

Avrasya Dosyası, İstihbarat Özel, Yaz 2002, s.115. ve Prof.Dr. Sherman Kent, Stratejik İstihbarat, Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi yayınları.

Melih Aşık, "Fikir jimnastiği", Milliyet, 28 Mayıs 2006.

Serdar Turgut, "Bu işte bir tuhaflık var", Akşam, 25 Mayıs 2006.

Ali Haydar Haksal, Milli Gazete, 13 Ekim 2005.

Milliyet gazetesi - 13 Ekim 2005.

Ümit Sayın -Türkiye'de derin devletin ve istihbaratın bugünkü yapısı -

Müdafaai Hukuk, Şubat 2006, Sayı:90, sayfa:5-11. 2006

Jim Marrs, Rule by Secrecy, N.Y.: Harper Collins, 2000,

www.watch.pair.com/roundtable.html

Jim Marrs, Rule by Secrecy, N.Y.: Harper Collins, 2000,

Baigent Michael, Leigh Richard, Lincoln Henry. Holly Blood, Holly Grail. New York: a Dell Book, 1983.

Ümit Sayın. Gizli Hükümetler, Gizli Projeler ve Kara Bilim. Bilim ve Ütopya, Mart 1998

Philip H. Stoddard, Teşkilat-ı Mahsusa, Çev. Tansel Demirel, İst.: Arma Yay., 2003

Orhan Gökdoğan, PİKE, İst.: Çivi Yayınları, 2002.

Adil Serdar Saçan, Akbabalar Örgütü, İst.: Bir Harf Yay., 2005;

Adil Serdar Saçan, Küresel ve Yerel Mafya Kıskacında Son KALE, İst. Bir Harf Yay., 2006.

Suat Parlar, Osmanlıdan Günümüze Gizli Devlet, İst. Mephisto Yay., 2006

Tuncay Özkan, Mit'in Gizli Tarihi, İst. Alfa yayınları, 2003.

Ganser Danielle , Natonun Gizli Orduları. İstanbul: Güncel Yayıncılık, 2005;

Suat Parlar, Kontr-Gerilla Kıskacında Türkiye, İstanbul: Bibliotek Yayınevi, 1997;

Suat Parlar, Kirli İşler İmparatorluğu, 1986, Bibliotek Yayınları.

Jim Marrs, Rule by Secrecy, N.Y.: Harper Collins, 2000,;

Atilla Akar, Derin Dünya Devleti, İst.: Timaş Yayınları, 2003,

William Blum, The Rogue State: A Guide to the World's Only Superpower, Maine: Common Courage Press, 2000.

James Petras, Henry Weltmeyer, Maskesi Düşürülen Küreselleşme, Çev. Özkan Akpınar, İstanbul: Mephisto, 2006;

Suat Parlar, Barbarlığın Kaynağı: PETROL, İstanbul: Anka Yay. 2003,

William Domhoff, Who Rules America Now?, California: Mayfield Publications, 2000,

David C. Korten, When Corporations Rule the World, California, Berret Kohler and Kumarin Press, 1996,

Fred L. Block, The Vampire State, N.Y.: The New Press, 1996,

Süleyman Şensoy - TASAM Başkanı

Lectures Françaises, sayı 214,

www. Vahdet com tr.

They Dare to Speak Out, sf:180

www.otuken.org/siyonizm/cfr.html - 19k

People's Almanac, sf.87

www.organel.com.tr/150603_turkiye_kibris.htm
www.aksam.com.tr/arsiv/aksam/ 2003/06/13/ - Güler Kömürcü
Doç Dr. Ümit Sayın, Teori Dergisi Şubat 2003
Fifteen Years of Catholic-Jewish Dialogue 1910-1985, International Catholic-Jewish Liaison Comitee, Libreria Editrice Vaticana, 1988, sf 244-248)
www.yakaza.com/TR/kitaplar/ islamterorulanetlerozelbolumu/terorunperdearkası
Hürriyet gazetesi - 9 Mart 1993
www.masonluk.net/kabala_masonluk_11_14.html
www.spaces.msn.com/echakan/blog
cns!F629DD5F688BCB34!683.entry
www.harunyahya.org/kitap/kabalavemasonluk/kvm02_1.html
www.akademya.org
www.sabetay.50g.com/Mardin/Barzani/barzani.html
www.davidicke.com/turkey/ icke/artides3/rd-table-tr.shtml
Aytunç Altındal, Gül ve Haç Kardeşliği, Alfa yayınları
www. warforum.sitemynet.com/usayinkur.html
Milliyet gazetesi - 4 Mayıs 1993
Zaman gazetesi - 26 Nisan 1993
Dr. Erdal İlter Ankara – 2002
Zekai Özçınar - Sayı: 596 - 08.05.2006 -Aksiyon dergisi
Noam Chomsky, Kader Üçgeni, s. 229.
Foreign Report, 16 Haziran 1994, s. 26.
Milliyet gazetesi- 5 Mayıs 1997.
2000'e Doğru, 8 Nisan 1990.
Richard Deacon, The Israeli Secret Service, s. 301.
Uri Dan, Entebbe Havaalanı'nda 90 Dakika, s. 59.
L'Express, 11-17 Eylül 1972.
Le Monde, 9 Eylül 1972.
Vincent Monteil, Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme, s. 88.
Dan Raviv, Yossi Melman, Every Spy a Prince, ss. 66-74.
Şalom, 23 Mayıs 1990.
Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem, s. 28.
Jewish Chronide, 7 Şubat 1992.
Newsweek, 2 Aralık 1991.
Michael Collins Piper, Final Judgement.
Paul Findly, "In Kennedy Assassination, Anyone but Mossad is Fair Game for US Media", The Washington Report on Middle East Affairs, Mart 1992.
www.turksanal.com
ikaragul@yenisafak.com.tr
Amerikan Harp Doktrinleri, M. Fahri, s. 260/ 301
Milliyet gazetesi - 13 Kasım 1990, Ecevit'in açıklaması
Milliyet gazetesi - 14 Kasım 1990, "Gladio, devlet çetesi"
Amerikan Harp Doktrinleri, M. Fahri, s. 264
Cumhuriyet gazetesi - 15 Kasım 1990, "Süper NATO her taşın altında"

Yüzyıl gazetesi, 11 Kasım 1990 12 Gladio, Leo A. Müller, s. 36
Milliyet Gazetesi - 28 Kasım 1990 /
Kemal Yamak- "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" Doğan Kitap
E. Yrb. Talat Turhan, "Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla"
Hüseyin Oğuz, Susurluk Belgeleri 1-
Zeynep Atikkan, Hürriyet, 30 Kasım 1995
www.harunyahya.org/kıtap/ymd/ymd3_9.html - 377k - Ek Sonuç -
www.antiemperyalizm.org/gercek/gazete/artide_733.shtml - 76k -
www.harpak.tsk.mil.tr/duyurular/ sempozyum/02%20Sn%20Huseyin%20bayazıt.doc -
www.byegm.gov.tr/yayınlarımız/ dısbasın/2005/11/15x11x05.htm
Rauf Denktaş'ın açıklamaları; Tercüman 1 Eylül 2003
www.aei.org/events/filter.,eventID.735/transcript.asp
www.news.bbc.co.uk/1/hi/world/americas/2894059.stm
www.newyorker.com/printable/?fact/030317fa_fact
www.thenation.com/doc.mhtml%3Fi=20030421&s=shorrock
www.milliyet.com.tr/2003/03/11/siyaset/siy03.html
www.radikal.com.tr/veriler/2001/12/13/haber_23675.php
www.media.guardian.co.uk/city/story/0,7497,1119563,00.html
www.mac.doc.gov/bdc/turkey/source/bdc_joint_communique.html
www.akparti.org.tr/haber.asp?haber_id=6870&kategori=8
www.e-kolay.net/32gun/index2.asp?PID=975&HID=2&haberID=169860
Muharrem Bayraktar
www.warforum.sitemynet.com/usayinkur.html
2000'e Doğru dergisi, 11 Ekim 1992
Cengiz Çandar'ın 14 Nisan 1994 tarihli Sabah gazetesi
Uğur Mumcu 7 Ocak 1993- Cumhuriyet gazetesi
Haber dergisi, 6 Aralık 1991/ İsrail
Uluç Gürkan, 22 Mart 1990 /Güneş gazetesi
5 Eylül 1990 tarihli Şalom gazetesi/ ist.
Aktüel dergisi -6-12 Nisan
Şalom gazetesi, 28 Eylül 1994
Washington Report on Middle East Affairs dergisi- Mart 1993
Jack Anderson, Washington Post'un 18 Eylül 1972
Noam Chomsky'nin Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies/usa
www.4rie.com/
Hürriyet gazetesi-4 haziran 2001
Erdal İlter, Milli İstihbarat Teşkilatı Tarihçesi, Ankara 2002,
Muazzez Şenel-A. Turhan Şenel, Stratejik İstihbarat, Ankara 1970,
Sun-Tzu, Savaş Sanatı (Çev. Şule Kılıçarslan), İstanbul1992,
Başlangıcından Bugüne Kadar Dünya Casusluk Tarihi , Artel yay., İstanbul 1974,
Feridun Akkor, Casuslar Çarpışıyor, Ankara,
Hamit Pehlivanlı, "Teşkilat-ı Mahsusa'dan Milli Emniyet'e", Bilim Yolu, Kırıkkale 1998,
Faruk Mercan - MİT'in 33 yillik hikayesi (2)
21 Ocak 1993 tarihli Aktüel dergisi

18 Temmuz 1991 tarihli Aktüel dergisi
2000'e doğru dergisi- Şubat/1998
Aydınlık dergisi 22 Eylul 1996
Zaman gazetesi-08.02.2001
Faruk Mercan - özel dosyalar/MİT'in 33 yıllık hikayesi /30 Ağustos 1998
23 Kasım 1992 tarihli Hürriyet gazetesinde Sedat Ergin
Atlanta Council of Jewish Federations, 19 Kasım 1983
5 Nisan 1975 tarihli Cumhuriyet gazetesi
Derya Sazak'ın 14 Kasım 1993 tarihli Milliyet
6-12 Nisan tarihli Aktüel dergisi 1994
El Kudüs El Arabi gazetesi, 4 Temmuz 2006
www.tamindir-depo.com/~cemertem/ilac.jpg
Ömer Özkaya-CIA belgeleriyle zihin kontrol operasyonları –Pegasus yayınları/2006
Dr. Tahir Tamer Kumkale – Beynimizi kimler nasıl Yönetiyorlar/Pegasus yay./ 2006
Tuncer Günay- sahibini arayan cinayetler ve N.hablemitoğlu suikasti/ Berikan yay/Ank.
Sesar Araştırma Merkezi – Ankara/ 2003
Necip Hablemitoğlu – Şeriatçı terör ve batı /
www.1001kitap.com
Nur Batur - Hürriyet gazetesi/ 02-06-2005
Şenol Coşkuner- Hürriyet gazetesi/ 11-05-2005
Zafer Güler, Alman Derin Devleti, Truva Yayınları, 1. Baskı: Eylül 2006, s. 82-84
Psikoloji Prof. Benjamin Beit-Hallahmi, İsrail Bağlantısı: İsrail Kimleri Neden Silahlandırıyor, 1. Baskı New York Pantheon Boks 1987, s.16
Maraş olaylarında MİT parmağı- Rıdvan Akar - Can Dündar- 11-11-2006 Milliyet
Ecevit Kılıç - Sabah gazetesi. 28.09.2008
Zaman gazetesi – Cihan haber ajansı/ 20-09-2005 İstanbul,
Ali Kemal Erdem - Sabah gazetesi/Haber Merkezi 17-10-2007
Ercan Çitlioğlu- Ölümcül Tahteravalli Ermeni-Kürt Sorunu
Vatan gazetesi-29 / 04 / 2008-
Ali Bayramoğlu - Yeni Şafak gazetesi/ 17-01-2006
Milliyet gazetesi - 16-01-2006
Mehmet Baransu - Taraf gazetesi/ 02.06.2008
www. taraf.com.tr / 20-06-2008
www.bugun.com.tr/ Düzgün Karadaş/ Ankara-24-03-2006
Bülent Sarıoğlu- Milliyet gazetesi/Ankara-17-03-2006
Zaman gazetesi - 22-03-2005
Murat Uçar - Çetiner Çetin –Kerkük/ 22.03.2005 -
www.haber7.com/28-03-2005
Aksiyondergisi- 07-09-2004
www.sesonline.net/07.09.2004
www.medyakulak.com/19 Nisan 2008
www.gundemimiz.com/13.12.2006
Hürriyet gazetesi-28.12.2006
TEMPO dergisi – 28.12.2006

Radikal gazetesi- 06.01.2007
Selami Çalışkan -Milli Gazete/28-07-2005
www.haber7.com/28 Temmuz 2005
Ecevit Kılıç – Cumhuriyet gazetesi
Akşam gazetesi -Mutlu Çölgeçen / Ankara 09-01-2007
Radikal gazetesi - M.Ali Kışlalı/29-04-2005
Hürriyet gazetesi - Saygı Öztürk/02-06-2005
Fehmi Öztekin - Ankara /10-02-2005
www.vatanim.com.tr- Kemal Göktaş/ 01-06-2005
Radikal gazetesi - Ankara / İstanbul-12/08/2008
Hurriyet gazetesi – 26.02.2007
Yeni Şafak gazetesi - Ali Eyvaz /
www. aktifhaber.com /22.02.2006
Zaman Gazetesi -22.02.2006
Zaman Gazetesi - 05.09.2005
Emre Soncan - İstanbul/05-09-2005
Dedekorkut Evliyaoğlu stringerdoser@yahoo.com
www.Netpano.com/ Dedekorkut Evliyaoğlu
Dedekorkut Evliyaoğlu/ stringerdoser@yahoo.com
www. yenicag.com.cy/ 02-07-2007
www.acikgazete.com/ Birsen Altıner-16-11-2007
birsen@acikgazete.com
Zaman Gazetesi- Erkan Acar/ İstanbul - 17.01.2006
www.Netpano.com/özel/8/26/2005
Ali Kuzu - Bana gözlerimi verin komutanım- İst. 2007/B. Karınca yay.
Mehmet Ali Birand- Posta Gazetesi / 4 Mart 2009
mabirand@e-kolay.net
Metehan demir / Hürriyet Gazetesi - Ankara
Hürriyet gazetesi -1 Mart 2009